

Patricia Highsmith _ Ripley'in Oyunu

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çoğalır

Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir

engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail

alfabesi ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan

gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz. Ayrıca bu nüshalar

üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı

Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir.

Patricia Highsmith _ Ripley'in Oyunu

PATRICIA HIGHSMITH

Patricia Highsmith 1921 yılında Fort Worth, Teksas'da doğdu. On altı yaşındayken yazar olmaya karar verdi. İkinci kitabı "The Blunderer'i yazdıktan sonra Avrupa'ya gitti. Bir sabah Pasitano'da kaldığı otelin terasından bakarken uzakta kıyıda gördüğü bir genç adamın yalnızlığının nedenleri üzerine düşünüp hayal kurmaya başladı. Daha sonra bu genç adam çağdaş gerilim romanlarının en ünlü kişilerinden biri olan Tom Ripley'e dönüştü. Utangaç, sevimli, cinsel tercihleri belirsiz, psikopat bir Avrupasever...

Patricia Highsmith üçüncü romanı "The Talented Mr. Ripley"

(Becerikli Bay Ripley, Remzi Kitabevi, 1991) ile Amerikan gerilim yazarlarına verilen Edgar Allan Poe ödülünü aldı. Alfred Hitchcock, Wim Wenders, Claude Miller gibi ünlü yönetmenler Highsmith'in öykü ve romanlarına dayandırdıkları filmler yaptılar.

PATRICIA HIGHSMITH' İN BAŞLICA KİTAPLARI:

Strangers on a Train (Trendeki Yabancılar)

(Türkçesi: Tomris Uyar, Metis Yay., 1991)

Deep Water

A Dog's Ransom

The Cry of the Owl

The Glass Cell

The Talented Mr. Ripley (Becerikli Bay Ripley)

(Türkçesi: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991)

Ripley Under Ground

("Şamata", Türkçesi: Sevil Güner, E Yay., 1975;

"Ripley Karanlıkta"; Türkçesi: Armağan İlkin, Remzi Kitabevi, 1991)
A Suspension of Mercy
Eleven
Slowly, Slowly in the Wind
The Black House

PATRICIA HIGHSMITH

RIPLEY'NİN OYUNU

Türkçesi
Armağan İlkin

RK

Murathan
Mungan

SUÇ
ve
GERİLİM

5

Dizi no: 31

Ripley'nin Oyunu
Özgün adı: Ripley's Game, 1974

Her hakkı saklıdır.

İngilizce aslından çeviren: Armağan İlkin
Armağan İlkin'in başlıca çevirileri: Roger Bingham -Raymond Hawkey (Joker Oyuna Girince), Peter van Greenaway (Medusa), Lawrence Sanders (Ökse), Irwin Shaw (Gece İşİ), Paul Erdman ('79 Krizi), Robin Moore (Çete), John Ehrlichman (Beyaz Saray, Kapalı Kapılar Ardında Washington, Şirket), Patricia Highsmith (Becerikli Bay Ripley, Ripley Karanlıkta)

Dizi redaksiyon sorumlusu: Zeynep Süreyya
Dizi kapak tasarımı ve sayfa düzeni: Sinan Saraçoğlu
Dizi amblemi: Ömer Erduran

Kapak düzeni: Mete Özgencil

Birinci basım: Haziran 1991
Baskı adedi: 3000

ISBN 975-14-0263-8
KTB 91.34.Y.0030.0339

Remzi Kitabevi A.Ş.
Selvili Mescit S. 3, 34440 Cağaloğlu-İstanbul
Tlf: 522 7248 - 522 0583, Fax: 522 9055

Evrin Matbaacılık Ltd. Şti.
Selvili Mescit S. 3, 34440 Cağaloğlu-İstanbul, 1991

RIPLEY'NİN OYUNU

1

Tom, "Kusursuz cinayet diye bir şey yoktur," dedi Reeves'e. "Kusursuz cinayet tasarlamak, bir salon oyunu oynamaktan başka bir şey değildir. Çözülenmemiş bir sürü cinayet var diyebilirsin gerçi. O başka iş." Sıkılmıştı Tom. Küçük, ama canlı bir ateşin çıtırdadığı büyük şöminenin önünde gidip geliyordu. Tutucu biri gibi, akıl öğretene bir kilise yetkilisi gibi konuştuğunun farkındaydı ama Reeves'e yardım edemeyecekti. Daha önce de söylemişti bunu.

"Reeves, "Evet, tabii," diye söylendi. Sarı ipek döşeli iskemlelerden birine oturmuş, ellerini kavuşturup dizlerinin arasından sarkıtarak, ince gövdesini öne eğerek konuşuyordu. Yüzü kemikli, kumral saçları kısa, külrengi gözlerinin bakışı soğuktu. Sevimli bir yüz denmezdi ama, sol şakağından başlayıp yanağından aşağı, hemen hemen ağzının ucuna kadar uzanan on-on iki santimlik yara izi olmasa, yakışıklı sayılabilirdi. Teninin renginden daha pembe olan iz, yaranın beceriksizce dikildiği, belki di hiç dikiş yapılmadığı izlenimini veriyordu. Tom bu konuda herhangi bir soru sormamışsa da, Reeves bir gün kendiliğinden açıklamada bulunmuştu. "Bir kız yaptı," demişti. "Pudriyerinin keskin kenarıyla. Düşünebiliyor musun?" (Hayır düşünmüyordu Tom.) Kederli bir gülüşle, Reeves'in yüzünde gördüğü sayılı gülüşlerden biriyle gülümseyip geçmişti adam. Bir başka gün de, "Attan düştüm," diye bir açıklama yapmıştı. "Ayağım üzengiye takıldı kaldı, birkaç metre sürüklendim." Bunu başka birine söylemişti gerçi. Ne var ki Tom da oradaydı. Tom'a kalırsa, yara, kötü bir dövüşte, pek de keskin olmayan bir bıçağın açtığı bir yaraydı.

Reeves şimdi de Tom'ın iki 'basit cinayet' ve belki aynı derecede basit, tehlikesiz bir hırsızlık işini üstlenecek birini bulmasını, birini salık vermesini istiyordu. Reeves onunla konuşmak için Hamburg'dan Villeperce'e gelmişti. Geceyi orada geçirecek, ertesi gün, aynı konuyu başka birine açmak için Paris'e gidecekti. Sonra da -ola ki, başarısızlığa uğrarsa biraz daha düşünmek için- Hamburg'a dönecekti. Aslında hırsızlık mallarının alım satımında aracılık yapan biriydi Reeves. Gelgelelim sen zamanlarda Hamburg'daki yasadışı kumar dünyasına el atmıştı. Şimdi de o çevreleri korumaya çalışıyordu. Kimden mi koruyacaktı. Aynı işe girmek isteyen İtalyan köpekbalıklarından. Hamburg'daki bir İtalyan, Mafya'nın zemin yoklamak için yolladığı bir 'dügme'yi Reeves'e kalırsa, ikinci bir İtalyan- da başka bir Mafya 'ailesi'nin adamı olabilirdi. Kumar işine girmeye çalışan bu adamların birini, ya da ikisini ortadan kaldırmakla Mafya'nın gözünü korkutup bu girişimden vazgeçmelerini sağlayabileceğini, aynı zamanda Hamburg polisinin dikkatini Mafya'nın yarattığı tehlikeye çekebileceğini umuyordu. Gerisini, yani Mafya'yı Hamburg'dan uzak tutmak işini, polise bırakabilirdi. "Bizim Hamburg'daki çocuklar namuslu insanlardır," demişti. "Özel kumarhane işletmeleri yasadışı bir iş olabilir ama kulüp adı altında çalıştıkları sürece yasalara aykırı sayılmıyorlar. Kâr payları da soygunculuk sayılacak kadar yüksek değil. Las Vegas gibi değil. Orada, kumarın her türüsüne Mafya'nın pisliği bulaşmış, üstelik Amerikan polisinin burnunun dibinde!"

Tom, şöinenin demirini alıp ateşi karıştırdı, üstüne, bir kütüğün tam üçte biri boyunda, düzgünce kesilmiş büyük bir odun daha yerleştirdi. Saat altıya geliyordu.

İçki içilebilecek saat yaklaşmıştı. Hatta hemen şimdi içilebilirdi. "Reeves, acaba..."

Ripley'lerin kâhyası Madam Annette de aynı anda mutfaktan salona gelmişti. "Affedersiniz, mösyö... Mösyö demin çay istemediğine göre, acaba şimdi bir içki ister misiniz, Mösyö Tom?"

"Evet, Madam Annette. Çok teşekkür ederim. Ben de şimdi onu düşünüyordum. Madam Heloise'a da gelip bize katılmasını söyler misiniz lütfen?" Heloise'ın havayı yumuşatmasını istiyordu. Saat üçte Reeves'i almak için Orly havaalanına gitmeden önce Reeves'in onunla bir şey konuşmak istediğini söylemişti karısına. O yüzden de Heloise bütün akşamüstü bahçede, ya da ikinci katta oyalanmıştı.

Reeves telaşla ve son bir umutla sordu: "Bu işi sen kendin üstlenmeyi düşünmez miydin? Senin o çevreyle hiç ilgün yok. Bizim istediğimiz de bu! Öylesi, güvende olmak demektir. Üstelik parası da az sayılmaz. Doksan altı bin dolar..."

Tom başını iki yana salladı. "Seninle ilgim var, Reeves. Bir bakıma öyle sayılır." Reeves için, küçük çalıntı malları postaya vermek, ya da Reeves'in dış macunu tüpleri gibi yerlere gizlediği mikrofilm ve benzeri şeyleri dış macununun suçsuz taşıyıcısından aşırarak gibisinden ufak tefek işler yapmıştı. "Sen benim bu hırsız polis oyununu nereye kadar götürebileceğimi sanıyorsun? Ben de adımlı, ünümü korumak zorundayım." Bunu söylerken güleceği gelmişti ama kalp atışları da gerçek, içten bir duyguyla hızlanmıştı. Güzelim evini, Derwatt olayının üstünden ancak altı ay geçtiği halde içinde yaşadığı güvenli ortamı düşününce sırtını dikleştirdi. O olay az kalsın felakete sonuçlanacaktı. Neyse ki kuşku altında kalmakla kurtulmuştu, üstünde yürüdüğü buz tabakası çok inceydi, evet; ancak kırılmamıştı. İngiliz polis müfettişi Webster'la ve onun yanında getirdiği iki polis teknisyeniyle birlikte Salzburg'daki ormana, ressam Derwatt olduğu sanılan kişinin ölüsünü yaktığı noktaya gitmişlerdi. Sormuşlardı polisler: Kafatasını niçin ezmişti? Tom bunu düşündükçe hâlâ ürperiyordu. üst dişleri sağa sola dağıtıp gizlemek için ezmişti kafatasını. Alt çene yerinden kolayca çıkmış, Tom da onu uzakça bir yere gömmüştü. Gelgelelim üst dişler... Teknisyenlerden biri dişlerin birkaçını bulmayı da başarmıştı ama, Londra'daki dişçilerin hiçbirinde Derwatt'ın dişleriyle ilgili herhangi bir kayıt yoktu. Derwatt, son altı yılını Meksika'da geçirmişti (daha doğrusu geçirdiğine inanılıyordu). Tom, "Onu da ölüyü yakma işinin bir parçası olarak gördüğüm için," demişti. "Ölüyü unufak edip kül haline getirmek istediğim için." Yakılan ceset Bernard'ın cesediydi aslında. Evet, Tom bunu düşündükçe, gerek o "dakikada duyduğu korkudan, gerekse yaptığı işin, yanık kafatasının üstüne koskoca bir kaya parçası atmanın dehşet verici bir iş olmasından ötürü ürperiyordu hâlâ. Neyse ki Bernard'ı o öldürmemişti. Bernard Tufts bir intihar olayıydı.

"Tanıdığın onca insan var," dedi Reeves'e. "Aralarında bu işi üstlenecek birini bulabilirsin herhalde."

"Evet, ama benimle ilgisi olduğu anlaşılır. O kişiler senden çok daha yakın bana." Yenik düşmenin üzüntüsüyle sürdürdü. "Senin de bir sürü saygıdeğer tanıdığın var, Tom. Kimsenin kuşkulamayacağı namuslu, tertemiz insanlar."

Tom güldü. "O insanları nasıl sokarsın böyle bir işe? Bazen aklından zorun var diyeceğim geliyor, Reeves."

"Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun, işi para için yapacak biri diyorum. Yalnızca para için. uzman olması gerekmez. Biz her türlü hazırlığı yaparız. Bir... kalabalıkta birine suikast yapmak gibi bir şey olacak. Sorguya çekildiğinde -çekilirse tabii- asla böyle bir şey yapamayacağı izlenimini uyandıracak biri bulunsa..."

Madam Annette servis arabasıyla gelmişti. Gümüş buz kovası pırıl pırıldı. Tekerlekler hafifçe gıcırdayordu. Tom haftalardır tekerlekleri yağlamayı düşünüyordu. Madam Annette İngilizce anlamadığı için Reeves'le konuşmayı sürdürebilirdi ama o konudan sıkılmış, kadının içeri girmesine sevinmişti. Madam Annette altmış yaşlarındaydı. Normandiya'lı bir aileden geliyordu. Eli yüzü düzgün, yapısı sağlamdı. Bulunmaz bir nimetti. Tom, Belle Ombre'u onsuz çekip çevirmeyi düşünemezdi.

Derken Heloise da bahçeden içeri girdi. Reeves ayağa kalktı. Kırmızı ve pembe çizgili, bol paçalı bir pantolon giyiyordu Heloise. Bütün çizgilerin üstü, dikey harflerle yazılmış LEVIS yazısıyla doluydu, üzün sarı saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Tom şöminedeki alevlerin karısının saçlarına yansıdığını gördü ve, "Bizim konuştuğumuz konuyla karşılaştırılınca o ne kadar saf ve temiz," diye düşündü. Nedir ki karısının saçlarında altın ışıltıları da vardı, o da parayı düşündürmüştü Tom'a. Daha fazla paraya gerek duyduğu yoktu aslında. Başka tablo yapılamayacağına göre Derwatt tablolarının satışından aldığı yüzdenin arkası kesilse bile, Derwatt resim malzemelerini üreten şirketten gelecek kâr vardı hâlâ. Sonra, Tom'ın kendi yazdığı vasiyetnameyle mirasına, konduğu Dickie Greenleaf'ten kalan hisse senetlerinin -ölçülü de olsa- gündün güne artan kâr payı vardı. Bir de Heloise'ın babasından aldığı bol harçlık. Açgözlülüğün gereği yoktu. Çok zorunlu değilse, cinayet işlemekten nefret ederdi Tom.

Heloise, "Rahat rahat konuşabildiniz mi?" diyerek zarif bir hareketle sarı kanepeye oturdu.

"Evet, sağolun," dedi Reeves.

Heloise İngilizceyi rahat konuşmadığı için konuşmanın bundan sonrası Fransızca sürüp gitti. Reeves fazla Fransızca bilmemekle birlikte iyi kötü idare ediyordu. Konuşulanlar da önemli konular değildi zaten: bahçenin durumu, hafif geçen ve artık geride bıraktıkları kış ayları, henüz Mart'ın başında buldukları halde

çiçek açan yabancı zerrinler. Tom arabadaki küçük şişelerin birinden karısının bardağına şampanya doldurdu.

Heloise İngilizceye dönmeyi göze alarak, "Şimdi Hamburg'da havalar nasıl oluyor?" diye sordu. Reeves buna Fransızca karşılık vermeye çalışırken Tom karısının keyifli bakışlarla dinlediğini fark etti.

Hamburg da pek soğuk değildi. Reeves kendisinin de bahçesi olduğunu, 'petite maison'unun kendisini Alster'de, su kıyısında bulduğunu' açıklıyordu. Küçük bir körfezdi Alster; kıyı boyunda oturanlar hem bahçelerinden, hem sudan yararlanabiliyorlardı, isterlerse küçük teknelere sahip olabiliyorlardı yani.

Heloise'in Reeves Mino'tan hoşlanmadığını, ona güvenmediğini bilirdi Tom. Reeves, kocasının uzak durmasını istediği türden bir insandı. Tom o gece karısına Reeves'in önerdiği bir tasarıya karşı çıktığını söyleyebileceği için sevindi. Heloise babasının neler diyeceğini düşünerek kaygılanırdı hep. Babası Jacques Plisson milyoner bir farmasötik ürünler fabrikatörü, de Gaulle'cü bir yurtsever, saygın Fransız erkeğinin simgesiydi. Tom'u da bir türlü sevmemişti. Heloise sık sık, "Babam bundan fazlasına kapanmayacaktır," uyarısında bulunurdu ama, Tom, onun, baba Plisson'un harçlığını keserim tehdidinden çok kocasının güvenliğini düşündüğünü bilirdi. Heloise haftada bir Chantilly'de oturan ailesiyle öğle yemeği yedi. Genellikle cumaları. Bilirdi Tom, babası harçlığını kesecek olursa Belle Ombre'daki düzeni korumalarının yolu yoktu.

O akşam yemekte Madam Annette'in özel sosuyla yenen soğuk enginar, ardından da medallions de boeuf vardı. Heloise üstünü değiştirip açık mavi, sade bir elbise giymişti. Tom'a kalırsa, Reeves'in istediğini elde edemediğini de sezmişti. Yatak odalarına çekilmeden Tom konunun gerek duyabileceği her şeyin elinin altında olmasına dikkat etti, çayının ya da kahvesinin odasına kaçta getirilmesini istediğini sordu. Saat sekizde kahve rica ediyordu Reeves. Evin ortasındaki konuk odasını vermişlerdi ona. Bir kapısı bitişikteki banyoya, aslında Heloise'in kullandığı banyoya açılan odayı. Madam Annette, Heloise'in dış fırçasını oradan alıp Tom'ın banyosuna koymuştu çoktan.

Heloise dişlerini fırçalarken, "Yarın gideceğine sevindim," diye söylendi. "Bu adam niye o kadar gergin?" "O her zaman gergindir." Tom düşün musluğunu kapatıp çıktı ve sarı bir havluya sarındı. "Onun için o kadar zayıf... belki." Heloise kocasıyla İngilizce konuşurken çekingenlik duymadığından, İngilizce konuşuyorlardı.

"Nasıl tanıştın onunla?"

Tom bunu hatırlamıyordu. Peki, ne zaman? Beş-altı yıl olmuştu belki. Roma'da mı? Reeves kimin arkadaşıydı? Fazla kafa yoramayacak kadar yorgundu Tom. Çok önemli de değildi. Reeves ayarında beş-altı tanıdığı daha vardı, her biriyle nasıl tanıştığını kesin olarak söyleyemezdi.

"Senden ne istiyordu?"

Tom karısının beline sarılarak bol geceliğini gövdesine bastırdı ve serin yanaklarını öptü. "Hiç olmayacak bir şey. Yapamam dedim. Görüyorsun, düş kırıklığına uğradı."

Dışarıda bir baykuş, Belle Ombre'un arkasındaki devlet ormanının çamlarında öten tek bir baykuş vardı. Tom, sol kolunu karısının başının altından geçirmiş, yattığı yerde düşünüyordu. Heloise uykuya dalınca solukları hafifledi, seyrekleşti. Tom içini çekerek düşündü. Mantıklı, yapıcı bir düşünce biçimi değildi bu. İçtiği ikinci fincan kahve uykusunu kaçırmıştı. Bir ay önce Fontainebleau'da gittiği bir arkadaş toplantısını hatırlamıştı. Bir doğumgünü partisi. Madam... Madam ne? Kadının kocasının adını hatırlamaya çalıştı. Tom'ın ilgilendiği, adamdı aslında. Bir İngilizdi, adını birkaç saniye içinde bulurdu. Otuz yaşlarındaydı ev sahibi. Bir de küçük oğlu vardı. Fontainebleau'da, üç katlı, ancak çok küçük bir alana kurulmuş bir evde oturuyordu. Arkada da küçük bir bahçe vardı. Resim çerçeveleri yapan bir adam. Tom'un fırçalarıyla boyalarını aldığı dükkânın sahibi Pierre Gauthier o yüzden sürüklemişti onu da partiye. "Hadi gelin, Mösyö Riipli," demişti. "Karınız da gelsin! Kalabalık olmasını istiyor. Biraz üzgün. Ayrıca, çerçeve yaptığını göre müşterisi olursunuz belki."

Tom karanlıkta gözlerini kırıştırdı, kirpiklerinin Heloise'in omuzuna değmemesi için başını biraz geriye çekti. Uzun boylu, sarışın İngiliz biraz öfke, biraz da hoşnutsuzlukla düşünüyordu. Çünkü adam, mutfakta, yer muşambaları aşınmış, isli saç tavanında on dokuzuncu yüzyıldan kalma kabartmalar görünen bu kasvetli mutfakta hoşla gitmeyecek bir söz söylemişti Tom'a. Adam -Trewbridge miydi adı? Tewksbury miydi?- alaycı sayılabilecek bir havayla, "Eveet, sizden söz edildiğini çok duydum," demişti. Tom, "Adım Tom Ripley, Villeperce'te oturuyorum," diyerek kendini tanıtmış, bir Fransızla evlenen birinin, yakınlarda oturan, Fransız karısı olan bir Amerikalıyla ahbaplık etmek isteyeceğini düşünerek ne zamandan beri Fontainebleau'dasınız diye sormaya hazırlanmışken, İngiliz'in kabalığıyla karşılaşmıştı. Trevanny! Trevanny değil miydi adı? (Uzun sarı saçlı, Hollandalıyı andıran biri. Gerçi İngilizler çok kez Hollandalıları, Hollandalılar da İngilizleri andırırlardı...)

Aslında Tom'ın aklını kurcalayan Gauthier'nin aynı gece söylediği bir sözdü. "Kabalık etmek istememiştir," demişti Gauthier. "Çok sıkkin da ondan. Bir kan hastalığı var. Sanırım lösemi. Oldukça ciddi. Ayrıca, evin durumundan da anlayabileceğiniz gibi, fazla parası da yok." Gauthier'nin, sarımtırak yeşil camdan yapılmış bir takma gözü vardı. Herhalde kendi gözünün rengine uyması için o renk yapılmışsa da renk tutturulamamıştı. Ölü bir kedinin gözüne benziyordu Gauthier'nin cam gözü. İnsan oraya bakmamaya çalışır,

yine de, hipnotize edilmişcesine bakar dururdu. O yüzden, cam gözün garip etkisine eklenen iç karartıcı sözleri Tom'da güçlü bir ölüm duygusu yaratmış, konuşmayı unutmamasını önlemişti.

Evet, sizden söz edildiğini çok duydum. Trevanny -ya da adı her neyse- Bernard Tufts'ın, daha önce de Dickie Greenleaf'in ölümünden onun sorumlu olduğunu düşündüğünü mü ima etmek istemişti? Yoksa hastalığından ötürü herkese düşman mı kesilmişti? Sürekli mide ağrısı çeken birinin suratsızlığı gibi bir şey miydi onunki? Trevanny'nin karısı da gözünün önüne gelmişti şimdi. Güzel sayılamayacak, ancak kestane saçlı, dışa-dönük, dost tavırlı, ilgi çeken bir kadın. Salondaki sayılı koltuğa kimsenin oturmaya yanaşmadığı partiyi canlandırmak için elinden gelini yapmıştı kadın.

Neydi Tom'ın düşündüğü? Böyle bir adam Reeves'in sözünü ettiği işi üstlenir miydi? Trevanny'ye uygun düşecek bir yaklaşım da düşünmüştü Tom. Zemin hazırlanırsa, hemen herkesi tavlayabilecek bir yaklaşım. Bu olayda, zemin zaten hazırdu. Trevanny'nin sağlığıyla ilgili ciddi kaygıları vardı. Tom'ın yapacağı ona bir oyun oynamak olacaktı yalnızca. Belki ağır bir şaka olacaktı ama adam da ona ağır bir söz söylemişti. Şakanın, şaka olmaktan öteye geçmediği de bir-iki günde, Trevanny doktoruna başvurur vurmaz anlaşılırdı.

Düşündükleri Tom'u eğlendirmişti. Kahkahalarla gülmeye başlarsa karısını uyandırmamak için kendini uzağa çekti. Trevanny tuzağa düşer, Reeves'in istediği yiğit bir asker gibi, bal gibi yaparsa... Denemeye değer miydi? Evet, çünkü Tom'ın kaybedebileceği bir şey yoktu. Trevanny'nin de! Trevanny kazançlı bile çıkabilirdi bu işten. Reeves'in görüşüne göre, Reeves Minot da kazançlı çıkabilirdi. Bırak onu kendi düşünsün. Reeves'in isteği halinde uluslararası casusluk örgütleriyle ilgili olan-mikrofilm işleri kadar karmaşık görünüyordu Tom'a. Hükümetler bazı casuslarının ne delice cambazlıklar yaptığının farkında mıydılar acaba? Yarı kaçık adamlarının tabancalarla, mikrofilmlerle Bükreş'ten Moskova'ya, oradan Washington'a koştuğunu bilirler miydi? Aynı adamlar uluslararası savaşlara gösterdikleri ilgi ve heyecanla pul koleksiyonculuğu da yapabilirlerdi, oyuncak elektrikli trenlerin tasarımlarını elde etmek için sanayi casusluğu da.

2

Fontainebleau'da, St. Merry sokağı 22 numarada oturan Jonathan Trevanny'nin on gün sonra, yani 22 Martta, yakın dostu Alan McNear'den garip bir mektup almasına yol açan olaylar böyle başladı. Bir İngiliz elektronik aletler şirketinin Paris temsilcisi olan Alan, Trevanny'lere konuk olduğu günden hemen bir gün sonra, iş için çıkacağı New York yolculuğunun arifesinde yazmıştı mektubunu. Jonathan, arkadaşının, onu uğurlamak için düzenledikleri partiden ötürü bir tür teşekkür mektubu yazacağını bekleyebilirdi -bekleyebilir, ancak mutlaka beklemezdi- ve Alan teşekkür ettiğini belirten birkaç satır yazmıştı ama, Jonathan'ı şaşkırtan şu paragraf oldu:

Eski hastalığınla ilgili son haberler beni çok üzdü, Jon. Şimdi bile, duyduklarımın doğru olmasını diliyorum. Senin bildiğini, ancak dostlarına haber vermediğini söylediler. Çok soylu bir davranış ama arkadaşlık dediğin böyle günde belli olmaz mı? Senden kaçacağımızı, kederli, asık yüzlü biri haline geleceğini düşünerek seni görmek istemeyeceğimizi sanma sakın. Dostların (ki onlardan biri de benim) her zaman yanında olacaktır. Duyularımı mektupla anlatamam aslında. Bir-iki ay sonra şirketten bir tatil koparabilirsem daha iyi anlatacağım. Şimdilik, pek yetersiz kalan bu sözlerimin kusuruna bakma...

Neler söylüyordu Alan? Ne demek istiyordu? Doktoru, Doktor Perrier ondan gizlediği bazı gerçekleri tanıdıklarına mı açıklamıştı yoksa? Pek fazla ömrü kalmadığını falan. Alan'ın onuruna düzenledikleri partiye doktorunu çağırılmamıştı gerçi. Ne var ki Dr. Perrier başka bir yerde birilerine bir şeyler söylemiş olabilirdi.

Jonathan'ın karısıyla mı konuşmuştu yoksa? Simone da öğrendiklerini ondan gizliyor olmasın?

Bu olasılıkları sabahın sekiz buçuğunda, çamurlu elleriyle, bahçede dururken kazağı soğuktan korunmasına yetmediği için üşüyerek düşünüyordu. En iyisi o gün Dr. Perrier'yle konuşmaktı. Simone'la konuşmanın yararı olmazdı. Rol yapmaya başlayabilirdi o. Sevgilim, sen neler söylüyorsun Jonathan, karısının rol yapıp, yapmadığını anlayabileceğine emin değildi.

Ya doktoru? Doktor Perrier'in sözüne inanabilir miydi? Doktor her zaman iyimserlik saçan biriydi, insanın çok ciddi bir hastalığı yoksa oda işe yarardı. Yarı yarıya iyileşmiş hissederdi hasta kendini. Oysa Jonathan ciddi bir hastalığı olduğunu biliyordu. Kemik iliğindeki sarı maddenin artışıyla ortaya çıkan miyeloid kan kanseriydi onun hastalığı. Son beş yıl içinde, her yıl en az beş kere kan verilmesi gerekmişti. Kendini halsiz hissettiği anda ya doktoruna, ya da Fontainebleau hastanesine gidip kan verilmesini istemek zorundaydı. Doktor Perrier (ayrıca da Paris'teki bu uzman) hastalığın ilerleyeceği, kan vermenin yarar sağlamayacağı bir dönem geleceğini de bildirmişti. Jonathan bu konuda öyle çok kitap okumuştur ki onu kendi de biliyordu artık. Miyeloid lösemiye çare bulan doktor yoktu. Ortalama olarak, hastalık, altıyla on iki, bazen de altıyla sekiz yıl arasında öldürüyordu insanı. Jonathan da hastalığın altıncı yılına giriyordu.

Yabasını, zamanında tuvalet, şimdiyse araç gereç barakası olarak kullanılan küçük tuğla kulübeye, bırakıp arka basamaklardan yukarı çıktı, ilk basamakta' ayağını merdivene dayayarak serin sabah havasını içine"

çektii ve "Bu güzel sabahların tadına varmak için ne kadar zamanım kaldı?" diye düşündü. Ancak bir önceki yılın baharında da aynı şeyi düşündüğünü hatırlıyordu. Sık dişini, dedi kendi kendine. Otuz beş yaşına gelmeden ölebileceğini altı yıldır biliyordu. Sekiz demir basamağı sağlam adımlarla çıktı. Saat dokuza sekiz vardı, onunsa dokuzda, ya da dokuzdan hemen sonra dükkânında bulunması gerekirdi.

Simone, oğulları Georges'u Ecole Matemelle'e götürmüş, ev boş kalmıştı. Jonathan ellerini mutfak musluğunda yıkadı, Simone'un onaylamayacağını bildiği halde tırnaklarını sebze fırçasıyla temizledi ama fırçayı kirli bırakmadı. Evdeki ikinci musluk en üst kattaki banyodaydı. Telefon yoktu. Dükkâna gidince ilk işi doktor Perrier'yi aramak olacaktı.

La Paroisse sokağına kadar yürüyüp sola döndü, o sokağı kesen Rue des Sablons'a saptı. Dükkâna girince doktorun -ezbere bildiği- numarasını çevirdi.

Hemşire doktorun o gün dolu olduğunu söyledi. Jonathan bunu bekliyordu zaten.

"Benim işim acil," dedi. "uzun sürmeyecek. Aslında bir soru sormak istiyorum... ama onu görmem gerek."

"Halsizlik mi hissediyorsunuz, Mösyö Trevanny?"

Jonathan, "Evet, öyle," dedi çabucak.

Hemşire tam on ikide gelmesini söyledi. Verdiği saat bile bir yazgının habercisiydi sanki.

Resim çerçeveleri yapardı Jonathan. Camları, kartonları keser, çerçeveler yapar, kararsızlık çeken müşterilerine elinde bulunan malların arasından uygun çerçeve çubukları seçer, kırk yılda bir de mezatlardan, eskicilerden eski çerçeveler alırdı. Çerçeveyle birlikte bir de resim geçderi eline. Temizleyip vitrine koyabileceği, satabileceği bir resim. Nedir ki işi pek kazançlı bir iş değildi, zar zor yürütüyordu. Yedi yıl önce bir de ortağı vardı. Manchester'lı bir başka İngiliz. İki bir olup Fontainebleau'da bir antikacı dükkânı açmışlardı. Elden geçirip onardıktan sonra satışa sundukları külüstür eşyalarla uğraşırlardı en çok. Gelgelelim o iş de iki kişiyi doyurmamış, Roy ortaklıktan ayrılarak Paris yakınlarındaki bir garajda araba tamircisi olarak çalışmaya başlamıştı. Ondan kısa bir süre sonra da Paris'teki bir doktor, Londralı bir meslektaşının daha önce söylediğini söylemişti Jonathan'a. "Kansızlığa eğiliminiz var. Kendinizi sık sık kontrol ettirin. Ağır işler yapmamanız da daha iyi olur." O zaman Jonathan armore'larla, kanepelerle boğuşmaktan vazgeçerek daha hafif olan çerçeveler ve camlarla çalışmaya başlamıştı. Simone'la evlenmeden önce de altı yıldan fazla yaşamayabileceğini söylemişti kıza. Çünkü tam tanıştıkları günlerde, düzenli aralıklarla başgösteren halsizliğin miyeloid lösemiden ileri geldiği iki ayrı doktor tarafından saptanmıştı.

Sakin, çok sakın bir havayla gününe başlarken, ben ölürsem Simone yeniden evlenir, diye düşünüyordu. Simone haftada beş gün, öğleden sonra iki buçukla altı buçuk arasında Franklin Roosevelt caddesindeki ayakkabıcıda çalışıyordu. Evlerine yakındı dükkân. Simone de ancak şu son yıl içinde, George anaokuluna gidecek yaşa geldikten sonra başlamıştı çalışmaya. Aldığı iki yüz frank haftalık aileye gerekliydi ama, Jonathan, dükkân sahibi Brezard'ın yanında çalıştırdığı kadınların popolarını çimdiklemeden hoşlanan bir zampara olduğunu hatırladıkça sıkılıyordu. Depo olarak kullanılan arka odada şansını biraz daha zorladığı da su götürmezdi. Yine de Simone'un evli olduğunu bildiğinden, fazla ileri gitmezdi herhalde. Gerçi kadının evli olması Brezard gibilerini durdurmaya yetmezdi ya! Erkekleri kışkırtmaktan hoşlanan tiplerden değildi Simone. Dahası, erkeklerin kendisini çekici bulmadıklarını düşünürmüş gibi, tuhaf bir utangaçlığı vardı. O yanını çok seviyordu Jonathan. Ona kalırsa, bu özelliği sıradan erkeklerin anlayabileceği türden değilse bile, Simone albenili bir kadındı. O çapkın Brezard domuzunun bu tür albeniyi fark edebilmesi, birazına kendi adına sahip çıkmak istemesi Jonathan'ı çok kızdırıyordu. Brezard'dan fazla söz etmezdi Simone. iki kadın tezgâhtarına sulandığını yalnız bir kere söylemişti. O sabah, Jonathan bir müşteriye çerçevenin suluboya tablosunu gösterirken, Simone'un uygun bir aradan sonra o iğrenç herifle evlenebileceğini düşündü. Adam bekardı ne olsa; parası da Jonathan'ın kazancından çok üstündü. Saçmalama, dedi kendi kendine; Simone o tiplerden nefret eder.

Kırmızı paltolu genç kadın suluboya resmi kendinden uzak tutarak bakıyor, "Harika! Çok güzel olmuş," diye söyleniyordu.

Jonathan'ın ince, asık yüzü aydınlandı; içinde küçücük, kişisel bir güneş doğmuştu sanki. Bulutların arasından sıyrılıp parlamaya başlamıştı. Genç kadının sevincinde öyle bir içtenlik vardı ki! Tanımıyordu kadını. Aslında kendinden çok daha yaşlı bir kadının, belki de annesinin bıraktığı resmi almaya gelmişti. Yapılan iş, ilk konuşulan fiyattan yirmi frank fazla olmalıydı. Çerçevenin tahtası yaşlı kadının seçtiğinden daha pahalıydı çünkü (çerçeve ısmarlanırken Jonathan'ın elinde bu tahtadan kalmamıştı). Yine de hiçbir şey söylemeden, kararlaştırılan seksen frankı aldı.

Sonra tahta tabanı süpürdü, vitrindeki üç dört resmin tozunu aldı. Dükkân dökülüyor, diye düşündü o sabah. Renk denen bir şey yoktu. Çeşitli boylardaki çerçeveler boyasız duvarlara dayalı duruyor, çerçeve tahtalarının örnekleri tavandan sarkıyor, sipariş defteri, cetvel ve kalemler tezgâhin üstünü dolduruyordu. Dükkânın gerisinde, Jonathan'ın gönyeleri, testereleri ve cam keseceğiyle çalıştığı uzun tahta masa görölüyordu. Özenle koruduğu kartonlar, kâğıt ruloları, sicim yumakları, tutkal çanakları, ince teller ve çeşitli boylardaki çiviler aynı masanın üstünde dururdu. Masanın gerisindeki duvarda da çekiçlerle bıçaklar asılıydı. Genelde, bu on dokuzuncu yüzyıl havasından, dükkânın ticarî süslerden yoksun oluşundan hoşlanırdı

Jonathan. Burası, usta bir zanaatkarın işyeri olduğunu göstermeli der, ve bunu başardığını düşünürdü. Kimseden, hakkından fazla para istemez, işini zamanında bitirir, bitiremeyecekse ya telefon ederek, ya bir kart göndererek haber verirdi. Müşterilerin bu tavrının değerini bildiklerini görmüştü.

İki küçük resmi çerçeveye üstlerine sahiplerinin adlarını yazdıktan sonra, on bir otuz beşte işi bıraktı. Muslukta elini yüzünü yıkadı, saçını taradı ve sırtını dikleştirerek kendini olabileceklerin en kötüsüne hazırlamaya çalıştı. Doktor Perrier'nin muayenehanesi oldukça yakında, Rue Grande'daydı. Kapıya astığı kartı 14:30'da AÇIK yazısının okunabileceği yöne çevirerek çıktı.

Perrier'nin bekleme odasında, yaprakları tozlu, hastalıklı taflanın yanında beklemek zorunda kaldı. O bitki ne çiçek açar, ne ölürdü. Hiç büyümmez, hiç değişmezdi. Jonathan bitkiyle özdeşleştiğini hissediyordu. Başka şeyler düşünmeye çalıştığı halde, gözleri o yana kayıyordu boyuna. Oval sehpanın üstünde günü geçmiş, yıpranmış Paris Match dergileri vardı ama onlar bitkiden daha iç karartıcı görünüyordu Jonathan'a. Doktor Perrier'nin o koskoca Fontainebleau Hastanesi'nde görevli olduğunu akılda tutmalıyım, dedi kendi kendine; yoksa insan böyle külüstür bir yerde çalışan doktora yaşayacak mıyım, ölecek miyim diye soramaz, ona canını teslim edemezdi.

Hemşire dışarı çıkıp onu çağırdı.

Doktor Perrier ovuşturduğu elleri birbirinden ayırıp birini Jonathan'a uzatarak, "Bizim ilginç hastamız nasıl?" diye sordu. "Bizim en ilginç vakamızı!"

Jonathan başını iki yana salladı. "Bir şeyim yok, doktor. Yalnız anlamadığım bir şey varsa... Yani iki ay önce yapılan testler... Sanırım sonuçları pek olumlu değil."

Doktor Perrier boş boş baktı. Jonathan adamı dikkatle izliyordu. Sonunda, doktor, düzgün bıyıklarının altındaki sarımtırak dişleri göstererek sırttı.

"Olumlu değil ne demek? O sonuçları siz de gördünüz."

"Evet ama ben sonuçları yorumlamakta pek usta değilim... belki."

"Ben size açıklamıştım ya! Neler oluyor? Yine halsizlik ya da yorgunluk mu duyuyorsunuz?"

"Aslında, hayır." Doktorun yemeğe çıkmak istediğini bildiğinden çabucak açıkladı. "Doğrusunu isterseniz, bir arkadaşım, bir yerden benim... kötüleyeceğimi haber almış. Belki pek fazla ömrüm kalmadığını. Ben bu bilginin ancak sizden çıkmış olabileceğini düşündüm."

Doktor Perrier başını iki yana salladı, güldü, kuş gibi oradan oraya sıçradıktan sonra sıska kollarını iki yana açıp camlı dolabın üstüne dayadı. "Cher monsieur, bir kere, bu doğru olsaydı kimseye söylemezdim. İkincisi, son testlerden anladığım kadarıyla, zaten doğru değil. Bugün bir test daha yapmamızı ister misiniz? Akşamüstü hastaneye gelirsiniz..."

"Gereği yok. Benim bilmek istediğim... söylenenin doğru olup olmadığı. Benden gizlemeyesiniz?"

Jonathan da güldü, "üzülmeyeyim diye belki."

"Saçma! O tür doktorlardan birine benziyor muyum ben?"

Jonathan dosdoğru doktorun gözlerinin içine bakarak, benziyorsun, diye düşündü. Bazı vakalarda, öylesi daha doğruydum belki. Ancak o, gerçeği öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu çünkü gerçeğe yüz yüze gelebilecek, gerçeği göğüsleyebilecek bir insandı Jonathan. Alt dudağını ısırды. Bir kere daha Paris'e gidebilirim, dedi kendi kendine; Moussu adındaki o uzmanı görmeden de dönmem. O gün öğle yemeğinde de Simone'un ağzından bir şeyler alabilirdi belki.

Doktor Perrier, Jonathan'ın kolunu okşadı. "Arkadaşınız... Kimliğini de sormayacağım. Arkadaşınız ya yanlış bilgi edinmiş, ya da iyi bir arkadaş değil bence. Şimdi... siz yorgunluk duyduğunuz zaman bana haber vermeye bakın! Önemli olan o."

Yirmi dakika sonra, Jonathan, elinde elmalı bir tartla ince uzun bir ekmek, evinin ön basamaklarını tırmanıyordu. Kapıyı anahtarıyla açtı, antreden geçip mutfağa girdi. Patates kızartmasının ağız sulandıran kokusunu almıştı, üstelik Simone'un patatesleri İngiltere'de yapılan kalın, güdük parçalara benzemeyen ince uzun, gevrek kızartmalardı. Şimdi İngiltere'de yapılan patates kızartmalarını düşünmenin ne gereği vardı peki?

Simone elbisesinin üstüne bir önlük takmış, uzun bir çatalla ocağın önünde duruyordu. "Merhaba, Jon. biraz geciktin."

Jonathan sarılıp karısını öptü, sonra da elindeki karton kutuyu masada oturan Georges'a doğru uzattı. Oğlunun sarışın başı, bir mobil yapmak için boş mısır gevreği kutusundan kestiği parçalara eğilmişti.

"Bir tart!" dedi Georges. "Neli?"

"Elmalı." Jonathan kutuyu masaya bıraktı.

Üçü de birer küçük biftek, Simone'un nefis patates kızartmasını ve yeşil salata yediler.

Simone, "Dükânda envanter yapacağız," dedi. "Yazlık mallar gelecek hafta geliyor. Onun için de Brezard cuma ve cumartesi günleri indirimli satış yapacaktım. Bu akşam biraz gecikebilirim."

Elmalı tartı amyant ızgaranın üstünde ısıtmıştı. Jonathan, Georges'un ya oyuncaklarının çoğunu bıraktığı oturma odasına, ya da bahçeye gitmesini bekliyordu sabırsızlıkla. O çıkınca konuştu.

"Bugün Alan'dan çok tuhaf bir mektup aldım."

"Alan'dan mı? Nasıl tuhaf?"

"New York'a hareket etmeden az önce yazmış. Anlaşıldığına göre..." Alan'ın mektubunu gösterse miydi? Simone İngilizce okuyabiliyordu. Mektubu anlatmaya karar verdi. "Bir yerlerde bir şey duymuş. Benim hastalığının hızla ilerlediğini, bir kriz dönemine gireceğimi sanıyor. Sen bu konuda bir şey biliyor musun?" Karısının gözünün içine bakıyordu.

Simone'un şaşkınlığı yapmacık değildi. "Bilmiyorum, Jon. Sen bir şey söylemezsen... kimden ne duyabilirim?"

"Az önce doktorla konuştum. O yüzden geciktim. Perrier de durumda bir değişiklik görmediğini söylüyor ama Perrier'yi bilirsin." Karısını hâlâ kaygıyla gözlüyordu ama gülümsemeyi başardı. "Mektup burada," deyip mektubu pantolonunun arka cebinden çıkardı, ilgisini çeken paragrafı Fransızcaya çevirdi.

"Mon dieu! Bunu nereden duymuş?"

"Evet, benim merak ettiğim de o. Yazıp soracağım." Bu kez içten bir gülüşle gülümsedi. Simone'un bir şey bilmediğine emindi artık.

İkinci kahvesini, Georges'un kestiği kartonlarla birlikte yere serildiği, kare biçimindeki küçük oturma odasına götürdü ve yazı masasına oturdu. O masanın başına geçti mi kendini dev gibi hissedirdi hep. Simone'un ailesinin armağanı olan Fransız yapımı ince, zarif bir ecritoire'dı masa. Jonathan, üstünde yazı yazılabilmesi için dışarı çekilen rafa fazla abanmamaya özen gösterirdi. Alan McNear'in New York'ta kaldığı otele yazacak ve mektubu uçakla gönderecekti. Fazla düşünmeden başladı, sonra da ikinci paragrafa geçti.

Mektubunda, seni üzen (hastalığımla ilgili) bir haberdan söz etmişsin. Ne demek istediğini pek anlayamadım. Kendimi kötü hissetmediğim halde bu sabah doktorumla bir daha konuştum. Bana gerçeği söyleyip söylemediğini anlamak istiyordum. O da durumumun kötülediğini gösteren herhangi bir belirti bulunmadığını söylüyor. Onun için de, sevgili Alan, benim merak ettiğim, şenin bu haberi kimden duyduğun. Fazla gecikmeden bana iki satır yazabilir misin? Bence ortada bir yanlış anlama var. Konuyu unutmaya hazırım ama senin bunu kimden duyduğunu merak etmemi başlıyorsun sanırım.

Dükkanına giderken mektubu sarı posta kutularından birine attı. Alan'ın mektubunu ancak bir hafta sonra alırdı herhalde.

O gün öğleden sonra bıçağını çelik cetvelin kenarından çekerken eli hiç titremedi. Belki o akşam, belki ertesi sabah Orly havaalanına doğru yola çıkacak olan mektubu düşündü. Otuz dört yaşında olduğunu, iki-üç ay içinde ölürse dünyada pek bir şey yapmadan ölmüş olacağını geçirdi aklından. Bir oğlu vardı ama bu övgüye değer bir başarı sayılmazdı. Simone'u güven içinde bırakacağı söylenemezdi. Aslı aranırsa, onunla evlendikten sonra karısının hayat standardı biraz düşmüştü. Simone'un babası kömür tüccarıydı. O da büyük iş sayılmazdı ama aile zamanla bazı rahatlıklara kavuşmuştu. Arabaları vardı, doğru dürüst eşyaları vardı. Haziran ya da Temmuzda, Fransa'nın güneyinde bir ev kiralayıp tatil yaparlardı. Bir yıl önce, Jonathan'la ailesinin de tatil yapabilmeleri için bir aylık fazla kira ödemişlerdi eve. Kendinden iki yaş büyük olan ağabeyi kadar da başarı sağlayamamıştı Jonathan. Philip kardeşinden daha çelimsizdi, ömrü boyunca, inekleyen, ahmak tiplerden biri olmuştu ama şimdi Bristol Üniversitesinde antropoloji profesörüydü. Jonathan onun büyük bilim adamı sayılamayacağına emindi; nedir ki oturaklı adamdı, sağlam bir işi, bir, karısı ve iki çocuğu vardı. Bir süre önce dul kalan annesi de Oxfordshire'daki erkek kardeşi ve onun karısıyla mutlu bir hayat yaşıyor, bahçeye bakıyor, alışverişi ve yemekleri yapıyordu. Gerek fiziksel bakımdan, gerekse iş konusunda, ailenin en başarısız üyesi Jonathan'dı. Önce oyuncu olmak istemişti Jonathan. On sekiz yaşındayken, iki yıl süreyle tiyatro okuluna gitmişti. Yüzünün sahneye çıkmaya elverişli olduğunu düşünüyordu. Ağız ve burnu biraz büyük sayılabileceğinden çok yakışıklı denemezdi belki; ne var ki romantik rollere de çıkabilir, zamanla, daha ağır roller üstlenebilirdi. Gerçekleşmeyecek düşlerdi bunlar. Londra ve Manchester'daki tiyatro çevrelerinden ayrılmamakta direndiği üç yıl içinde topu topu iki küçük, küçücük rol alabilmişti. O süre içinde, geçinmek için -aralarında veteriner yardımcılığının da bulunduğu- garip işlerde çalışmıştı. Bir tiyatro yönetmeni, "Çok fazla yer kaplıyorsun ve kendine güvenin yok," demişti bir gün ona. Derken, geçimini sağlamak için bir antikacının yanında çalıştığı dönemde, antikacılıktan hoşlanabileceğini anlamıştı. Patronu Andrew Mott'tan öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Ardından, bu konuda fazla bilgili olmamakla birlikte pek hevesli görünen arkadaşı Roy Johnson'la birlikte Fransa'ya gelmişti. Eskicilikten başlayıp zamanla antikacılığa döneceklerdi. Bu yeni vatanında yaşayacağı serüvenlerin, kazanacağı başarının düşlerini kurmuştu Jonathan. Özgürlük ülkesiydi Fransa, şan ve şeref ülkesiydi. Oysa başarı kazanmak onu eğitecek metresler bulmak, bohem çevrelerde ya da Fransız toplumunun Jonathan'ın var olduğunu sandığı -ancak belki de varolmayan- bir kesiminde arkadaşlıklar kurmak yerine, kör topal yaşayıp gitmişti. Tiyatro oyuncusu olarak iş aradığı, geçinmek için de önüne gelen işi kabul ettiği günlerden daha iyi durumda bulunduğu söylenemezdi aslında.

Hayatta en büyük başarımla Simone'la evlenmiş olmandır, dedi kendi kendine. Hastalığını da Simone Foussadier'yi tanıdığı günlerde öğrenmişti. Halsizliği o günlerde başlamış, Jonathan da romantik duygularla bunun âşık olmaktan ileri geldiğini sanmıştı. Ne kadar dinlense üstünden atamıyordu halsizliği. Bir gün de

Nemours'da sokakta yürürken düşüp bayılmıştı. Ondan sonra doktora gitmişti. Fontainebleau'daki doktor Perrier bir kan hastalığından kuşkulunup onu Paris'teki uzmana, Doktor Moussu'ya göndermişti. Uzman hekim iki gün boyunca bazı testler yaptıktan sonra miyeloid lösemi tanısını doğrulamış, altı ya da sekiz yıl, şansı varsa on iki yıl daha yaşayabileceğini söylemişti. Zamanla dalağı büyüyecekti (ve Jonathan farkında değildi ama bu olgu da ortaya çıkmıştı). Dolayısıyla, Simone'a duyduğu aşkı belirtip evlenmelerini önerirken ölüm bildirisini de okumuştur Jonathan. Simone'un yerinde başka bir kız olsaydı sırtını dönüp kaçar, ya da düşünmek için zaman isterdi. Simone hemen evet demişti oysa; o da Jonathan'ın Fransızlarda, genel olarak da Akdeniz ırkında gördüğü hesapçılıktan iz yoktu kızda. Ailesiyle daha önce konuştuğunu da belirtmişti. Tanışalı topu topu iki hafta olduğu halde. Jonathan, o güne kadar bildiğinden çok daha güvenli bir ortamda hissetmişti kendini. Sevgi, romantik aşk değil, onun denetiminin dışında gelişen gerçek sevgi, bir mucize yaratarak Jonathan'ı kurtarmıştı. Bir bakıma beni ölümden kurtardı diye düşünürdü ama, bunu söylerken, ölüm düşüncesinin verdiği korkudan kurtardı demek istediğini biliyordu. Şimdi de aradan altı yıl geçmiş, Paris'teki uzmanın dediği gibi, ölüm gelip çatmıştı. Belki. Neye inanacağını bilemiyordu.

Doktor Moussu'ya bir kere daha görünmeliyim, diye düşündü. Üç yıl önce, Moussu'nun kontrolü altında, Paris'teki bir hastanede bütün kanını değiştirmişlerdi. Vincainestine deniyordu bu tedavinin adına. Kan değiştirilince akyuvar sayısının ve onunla birlikte ortaya çıkan sarı maddenin azalacağı umuluyordu. Ne var ki Jonathan'ın kanındaki sarı madde sekiz ay içinde yeniden artış göstermişti.

Doktor Moussu'dan randevu almadan önce Alan'ın mektubunu bekleyecekti yine de. Alan'ın hemen yazacağına emindi. Alan'a güvenebilirdi insan.

Kapatmadan önce, Dickens'ın romanlarındakileri anımsatan dükkânına bir daha baktı dikkatle. Tozlu değildi aslında; ancak duvarların boyanması gerekiyordu. Dükkâna bir çeki düzen verse, çerçevécilerden birçoğunun yaptığı gibi o da müşterileri soyup soğana çevirmeye, çok pahalıya gelen yaldızlı pirinç çerçeveler satmaya başlasa mıydı acaba? Yüzünü buruşturdu. Jonathan'a göre değildi öylesi.

O gün çarşambaydı. Cuma günü, belki yüz elli yıldır, aynı meşe çerçevede duran ve yerinden çıkmaya hiç niyeti olmayan bir vidayla uğraşırken elindeki penseyi atıp oturacak bir yer aramak zorunda kaldı. Oturduğu yer, duvara dayalı duran bir tahta kasa oldu. Oturduktan az sonra kalktı, muslukta yüzünü yıkayıp başını eğebildiği kadar eğdi. Beş dakika sonra ne baş dönmesi kalmıştı, ne baygınlık duygusu. Öğlen olmadan rahatsızlığını unutup gitti. Her iki-üç ayda bir olurdu bu. Sokakta yürürken başına gelmezse şükrediyordu.

Salı günü, mektubunu postaya attıktan altı gün sonra, Alan'ın, New Yorker otelinin antetli kâğıdına yazılmış mektubunu aldı.

25 Mart, Cumartesi

Sevgili Jon,

Doktorunla konuştuğuna, haberlerin iyi oluşuna çok sevindim! Bana hastalığının ilerlediğini söyleyen kişi kırk yaşlarında, saçı dökülmeye başlamış, bıyıklı, cam gözlü bir adamdı. Onu da fazla suçlama, belki o da başka birinden duymuştur.

Bu kenti çok sevdim. Keşke siz de burada olsaydınız. Masraflarımı da şirket çektiğine göre...

Rue Grande'da resim malzemeleri satan Pierre Gauthier'den söz ediyordu Alan. Gauthier, Jonathan'ın arkadaşı değil, yalnızca tanıdığıydı. Resimlerini çerçeveletmek isteyen müşterilerini de ona gönderirdi sık sık. Alan'ın onuruna verilen partiye Gauthier de gelmişti. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Alan'la orada konuşmuş olmalıydı. Gauthier'nin söylentiyi kötülük olsun diye yaydığı düşünülemezdi. Adamın hastalığını bilmesine bile biraz şaşırılmıştı Jonathan. Her şey duyuluyor, diye düşündü. Şimdi Gauthier'yle konuşup söylentiyi nerede duyduğunu soracaktı.

Saat dokuza geliyordu. Jonathan postacıyı beklemek için oyalanmıştı. İçinden gelen sese uysa doğru Gauthier'nin dükkânına giderdi ama öyle yaparsa endişeli olduğu izlenimini verecekti. Hiç gereği yokken. Önce gidip kendi dükkânını açmaya ve aklını başına toplamaya karar verdi.

Gelen giden üç-dört müşteriden ötürü, saat on buçuğa kadar işine ara veremedi. On buçukta, on birde açacağıni belirten kartı kapıya asıp çıktı.

Resim malzemeleri satan dükkâna girdiğinde Gauthier iki kadın müşteriyle ilgileniyordu. Jonathan boya fırçalarına bakar gibi yaparak onun boş kalmasını bekledi. Sonra da yanına yaklaştı.

"Mösyö Gauthier! Nasılsınız?" Elini uzatmıştı.

Gauthier uzatılan eli iki avucunun arasına alarak gülümsedi, "İyiyim. Ya siz, dostum?"

"Sağolun. İyiyim... Ecoutez, zamanınızı almak istemem ama size bir şey sormam gerek."

"Evet? Nedir?"

Jonathan adamı her an açılacak kapıdan biraz uzaklaştırdı. Dükkânda durulabilecek fazla yer yoktu.

"Bir arkadaşımın duyduğuma göre... Arkadaşım Alan'ı hatırladınız mı? İngiliz arkadaşım. Birkaç hafta önce evimizdeki partiye de gelmişti.."

"Evet! İngiliz arkadaşınız. Alain." Gauthier sözü edilen kişiyi hatırlamış, dikkatle dinliyordu.

Jonathan adamın takma gözüne bakmamaya, dikkatini öbür gözde toplamaya çalıştı. "Anlaşılan siz Alan'a benim çok hasta olduğumu, belki de yakında öleceğimi söylemişsiniz."

Gauthier'nin yumuşak yüzü asıldı. Başını sallayarak, "Evet, mösyö," dedi. "Ben öyle duydum, umarım doğru değildir. En yakın dostum diye tanıştığınız için Alain'i çok iyi hatırlıyorum. Dolayısıyla, durumu onun da bileceğini sanmıştım. Belki hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim. Düşüncesizlik ettim belki. Sizin - gerçek bir İngiliz gibi- dişinizi sıkıp renk vermemeye çalıştığınızı sanıyordum."

"Önemli değil, Mösyö Gauthier. Bildiğim kadarıyla doğru değil çünkü. Az önce doktorumla konuştum..."

"Ah, bon! O zaman başka. Bunu duyduğuma çok sevindim, Mösyö Trevanny!" Bir hortlağı yeniden mezara sokmuş gibi, yalnızca Jonathan değil, kendisi de yeniden hayata dönmüş gibi keyifle güldü.

"Ancak sizin bu haberi kimden duyduğunuzu bilmek istiyorum. Hastalığının ilerlediğini kim söyledi?"

"Aah, evet..." Bir parmağını dudaklarına dayayarak düşündü. "Kimdi? Kimdi? Bir adam... Evet, tamam." Adamı bulmuştu ama susuyordu.

Jonathan bekledi.

"Ama o da emin olmadığını söylemişti. Birinden duymuş o da. Tedavisi olmayan bir kan hastalığı dedi."

Son hafta içinde birkaç kere daha olduğu gibi, Jonathan endişeden ateş bastığını hissetti. Dudaklarını yaladı. "Kimdi ama? Nereden duymuş? Söylemedi mi?"

Gauthier yine kemküm etti. "Doğru olmadığına göre, unutsak daha iyi değil mi?"

"Yakından tanıdığınız biri miydi?"

"Hayır! Pek az tanırım."

"Bir müşteriniz mi?"

"Evet. Evet, öyle. Kibar adam, iyi adam. Ancak, o da emin değilim dediğine göre... Gerçekten Mösyö Trevanny, ona kızmamalısınız. Gerçi öyle bir sözün insanı ne kadar kızdırabileceğini anlıyorum ama..."

"O zaman merakımı da anlarsınız. Bu bay benim çok hasta olduğumu nereden öğrenmiş? İlginç olan bu!" Jonathan da gülüyordu artık.

"Evet, doğru. Ancak önemli olan da, söylentinin asılsız çıkması.

"Önemli olan bu değil mi?"

Gauthier'de Fransız nezaketini görüyordu Jonathan. Müşterisini kırmak da istemiyordu -ki bu anlaşılabilir bir duyguydu- ölüm konusunu uzatmak da. "Haklısınız. Önemli olan o." Gauthier'nin elini sıktı, gülüşerek ayrıldılar.

O gün öğle yemeğinde karısı Alan'dan haber alıp almadığını sordu. Jonathan mektup geldiğini bildirdi.

"Haber Alan'a söyleyen Gauthier'ymiş."

"Gauthier mi? Resim malzemeleri satan mı?"

"Evet." Jonathan kahvesini içerken bir sigara yakmıştı. Georges bahçede idi. "Bu sabah Gauthier'ye uğrayıp siz kimden duydunuz diye sordum. Bir müşterimden dedi. Bir erkek. Tuhaf değil mi? Adamın kimliğini açıklamadı bir türlü. Belki haksız sayılmaz. Ortada bir anlaşmazlık var. Bunu Gauthier de anladı."

"Böyle bir şey uydurmak çok ayıp," dedi Simone.

Jonathan gülümsedi. Doktor Perrier'nin ona iyi haberler verdiğini bildiği için Simone'un başka bir şeye aldırdığı yoktu aslında. "Olayı büyütmeylem," diye mırıldandı. "İngiltere'de, köstebek tümseğinden koca dağ yaratmayalım deriz biz."

Ertesi hafta Jonathan sokakta rastladı doktoruna. Perrier tam on ikide kapanan Societe Generale'e girmek için acele ettiği halde durup Jonathan'ın sağlık durumunu sordu.

"Sağolun, iyiyim," dedi Jonathan. O da yüz metre ilerdeki nalbura on ikiden önce yetişip bir musluk pompası almak için acele ediyordu.

"Mösyö Trevanny..." Perrier bir elini bankanın kapısına dayamışken geri çekildi ve Jonathan'a biraz daha yaklaştı. "Geçen gün konuştuğumuz konuda... hiçbir doktor emin olamaz biliyorsunuz. Sizin gibi bir durumda yani. Size kusursuz sağlık vademedim biliyorsunuz. Yıllar yılı yaşayacaksınız da demedim. Durumunuzu kendiniz de biliyorsunuz."

Jonathan doktorun sözünü kesti. "Öyle bir şey dediğinizi aklımdan bile geçirmedim."

Doktor Perrier, "Öyleyse tamam," deyip gülümsedi ve bankaya daldı.

Jonathan musluk pompasının peşine düştü. Banyonun değil, mutfak eviyesinin tıkanıp kaldığını hatırlamıştı. Simone da musluk pompasını bir komşuya ödünç vermişti aylar önce. Ve tabii pompa bir daha geri gelmemiş... Doktor Perrier'in söylediklerini düşündü birden. O bir şey mi biliyordu? Son test sonuçlarından kuşkulandı mıydı? Belki Jonathan'a açıklamasını gerektirmeyen, henüz hiç kesin olmayan bir şey?

Nalburun kapısında, kapının dış tokmağını çıkararak dükkânı kapatmaya hazırlanan güler yüzlü, esmer tezgâhtarla karşılaştı.

"Özür dilerim," dedi kız gülümseyerek. "Saat on ikiyi beş geçti."

Mart ayının son haftasında, Tom, Heloise'ı sarı saten kanepede yatarken gösteren bir tablonun üstünde çalışıyordu. Heloise'in ona poz vermeyi kabul etmesi ender rastlanan bir durumdu ama neyse ki kanepede kıpırtısızdı. Tom kanepedeki istediği gibi geçirebilmişti tuvaline. Karısının, kucağında koca bir cilt, sağ eli kitabın üstünde, başı sol yumruğuna dayalı olarak otururken resmini de çizmişti. Yedi-sekiz resim. En beğendiği ikisini ayırdı, öbürlerini attı.

Reeves Minot bir mektup yazıp bize yardım etmenin yolunu buldu mu, diye sormuştu. Birini buldu mu demek istiyordu. Tom'ın, boyalarını satın aldığı dükkânın sahibiyle yaptığı konuşmadan iki-üç gün sonra gelmişti Reeves'in mektubu. Tom da oturup karşılık yazmıştı. "Düşünmeye çalışıyorum ama senin aklına gelen bir şey varsa onu uygulamaya bak." 'Düşünmeye çalışıyorum', toplumsal ilişkilerin çarkını yağlayan pek çok söz gibi, nezaket gereği söylenmiş bir yalandı. Ancak Bellombre'daki çarkı yağlayan Reeves'in parası değildi. Reeves'in, zaman zaman yaptığı aracılık işlerinin karşılığında Tom'a ödediği para kuru temizleyicinin faturasını ödemeye bile yetmezdi gerçi; yine de dostça ilişkiler içinde bulunmaktan da hiç zarar gelmezdi. Tom, Derwatt şirketini korumak için yardıma gerek duyduğunda Reeves hemen bir sahte pasaport uydurup hiç gecikmeden Paris'e ulaştırmıştı. Günün birinde Reeves'e yine gerek duyabilirdi.

Ancak Jonathan Trevanny işi Tom için bir oyun olmaktan öteye geçmiyordu. Reeves'in kumarhane kazancı için yapmıyordu o işi. Tom kumardan hiç hoşlanmaz, geçimini ya da geçiminin bir bölümünü kumar oynatarak kazanmaya bakanlara en ufak bir saygı duymazdı. O da bir tür pezevenklikti. Trevanny oyununu, merakından, bir de Trevanny ona burun kıvırdığı için başlatmıştı. Bakalım attığı taş yerini bulacak, namus düşkünü, dar-kafalı, gururlu bir adam olarak gördüğü Trevanny'yi bir süre tedirgin edebilecek miydi? Reeves, Trevanny'nin nasıl olsa yakında öleceğini söyleyerek uzatırdı oltasını o zaman. Trevanny'nin zokayı yutacağını sanmıyordu ama hiç kuşkusuz epey sıkıntı çekecekti, uydurduğu yalanın Jonathan Trevanny'nin kulağına ne zaman gideceğini bilmiyordu. Gauthier çenesi düşük adamdı gerçi; gelgelelim o birkaç kişiye anlatsa bile, kimse konuyu Trevanny'nin kendisine açacak kadar yürekli olmayabilirdi. Onun için de, her zamanki uğraşlarına -yağlıboya çalışmaları, bahçede bahar ekimi yapılması, Almanca ve Fransızca dil öğrenimi (Schiller'le Moliere'i inceliyordu şimdi)- ek olarak Bell Ombre'un arka bahçesinin sağ tarafına bir limonluk yapan üç duvarcının çalışmalarını da denetleyen Tom, hâlâ geçen günleri sayıyor, Gauthier'ye, duyduğuma göre Trevanny'nin günleri sayılıymış dediği o Mart ikindisinden bu yana neler olup bittiğini merak ediyordu. Aralarında Tom'ın bildiğinden fazla bir yakınlık yoksa, Gauthier'nin gidip bunu doğrudan Trevanny'ye söylemesi akla yakın değildi. Başkalarına yayardı herhalde. Tom, bir başkasının yaklaşan ölümünün herkesin ilgisini çektiği gerçeğini (bunun bir gerçek olduğuna kuşkusuz yoktu) aklından çıkarmıyor, biraz da ona güveniyordu.

Aşağı yukarı iki haftada bir, Villeperce'den on sekiz kilometre uzaktaki Fontainebleau'ya giderdi. Süed ceketleri temizletmek, alışveriş yapmak, radyolara istenen boyda pil ya da Madam Annette'in mutfakta gerek duyduğu bazı zor bulunan malzemeleri almak için Fontainebleau, Moret'den daha uygun bir yerdi. Tom, Trevanny'nin dükkânında telefon bulunduğunu rehberde görmüştü. St. Merry Sokağı'ndaki evinde telefon yoktu anlaşılmalı. Rehberde, evin kapı numarasını öğrenmek için bakmıştı. Rehberden bilgi edinemediyse de evi görünce tanıyacağını düşündü. Mart sonunda bir cuma sabahı, Fontainebleau'da pazar kurulduğu gün, iki büyük sakı alıp almak için kasabaya gitti. Trevanny'yi de görmek istiyordu, uzaktan bakacaktı elbette. Saksıları alıp şeyşin arabasının arkasına yerleştirdikten sonra Trevanny'nin dükkânının bulunduğu Rue des Sablons'a yöneldi.

Boya istiyordu dükkân. Biraz da kasvetli görünüyordu. Tom, sanki bir ihtiyarın dükkânı, dedi kendi kendine. Tom, daha yakın olan Moret'de iyi bir çerçevci bulduğu için Trevanny'yle iş yapmamıştı hiç. Kapısının üstünde silik kırmızı harflerle 'Encadrement' yazan, kendisine benzer birkaç iş yerinin ortasındaki - bir çamaşırhane, bir ayakkabı tamircisi, ufak bir turizm acentası- dükkânın solunda giriş kapısı, sağında vitrin vardı. Vitrinde çeşitli çerçeveler ve fiyat etiketleri elle yazılmış üç-dört resim görülüyordu. Tom sokağın o yanına geçip kapıdan içeri baktı. Trevanny'in İskandinav yapılı uzun karaltısı yedi-sekiz metre gerideki tezgâhın arkasındaydı. Bir müşteriye çerçeve örneği gösteriyor, tahtayı avucuna vurarak konuşuyordu. Bir ara vitrinden dışarı baktı, bir an için Tom'ı gördüyse de yüzünün ifadesi değişmedi. Müşterisiyle konuşmayı sürdürdü.

Tom geçip gitti. Ona kalırsa Trevanny kendisini tanımamıştı. Sağa, kasabanın, Rue Grande'dan sonra en önemli caddesi olan Rue de France'a saptı ve St. Merry Sokağı'na gelinceye kadar yürüdü. Orada yine sağa saptı. Trevanny'nin evi sokağın alt yarısında mı kalmıştı yoksa? Hayır, bu yöndeydi.

Evet, karşıdaydı işte. Ön basamaklarının iki yanında ince demir tırabzanları olan, dar cepheli, külrengi ev. Merdivenin iki yanındaki küçük boş alana beton dökülmüştü. Betonun güzelleştirecek herhangi bir çiçek saksısı da yoktu. Camlar pırıl pırıl parladığı halde perdeler biraz dökülür görünüyordu. Evet, Gauthier'nin bir Şubat gecesi onu getirdiği ev burasıydı. Evin solunda -herhalde arkadaki bahçeye ulaşan- dar bir geçit vardı. Geçidin sonundaki demir bahçe kapısına asma kilit asılmış, önüne de yeşil bir çöp bidonu konmuştu. Tom, "Trevanny'ler bahçeye geçmek için mutfaktaki kapıyı kullanıyor olsalar gerek," dedi kendi kendine.

Sokağın karşı tarafında, ağır adımlarla, ancak duraklamadan yürüyordu. Hiç bilinmezdi çünkü; Trevanny'nin karısı, ya da başka birisi şu anda pencereden dışarısını seyrediyor olabilir.

Alacağı başka bir şey kalmış mıydı? Çinko beyazı. Beyaz boyası bitmek üzereydi. Onu almak için de Gauthier'nin dükkânına gitmesi gerekti. Çinko beyazı gereksiniminin gerçek bir gereksinim olmasına, Gauthier'nin dükkânına girmek için bahane aramaya gerek kalmadığına sevindi. Girmişken merakını da giderebilirdi dükkânda.

İçeride Gauthier'den başka kimse yoktu.

"Bonjour, Mösyö Gauthier," diye seslendi.

"Bonjour, Mösyö Riipli," dedi Gauthier gülümseyerek, "Nasılsınız?"

"Çok iyiyim. Ya siz? Çinko beyazı almaya geldim."

"Çinko beyazı..." Gauthier duvara dayalı duran dolabın çekmecelerinden birini açtı. "İşte burada. Yanlış hatırlamıyorsam Rembrandt marka kullanıyordunuz."

Evet, Tom o markayı yeğliyordu. Derwatt marka çinko beyazı da vardı gerçi. Derwatt marka boyaların bütün renkleri vardı. Tüplerin üstlerinde, Derwatt'ın keskin siyah harflerle yazılmış, ucu aşağı doğru alçalan imzası okunuyordu. Gelgelelim Tom her boya tüpüne uzandığında Derwatt adının gözüne ilişmesini istemiyordu nedense. Boyanın parasını ödedi. Gauthier paranın üstüyle küçük paketi uzatırken bir de soru sordu.

"Bay Trevanny'yi hatırlıyor musunuz, Bay Riipli? St. Merry Sokağı'nda oturan çerçeveciyi?"

Bir süredir nasıl edip de sözü Trevanny'ye getirebileceğini düşünen Tom, "Evet, elbette," dedi hemen.

"Sizin duyduğunuz o dedikodu var ya... Günleri sayılı demiştiniz hani... Doğru değilmiş." Gülümsüyordu Gauthier.

"Öyle mi? Çok iyi! Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Evet. Mösyö Trevanny doktoruna bile görünmüş. Biraz sıkılmıştı sanırım. Kim sıkılmaz ki? Heh heh... Ama siz de birinden duydum demiştiniz..."

"Evet, o partide biri söyledi. Madam Trevanny'nin doğum günü partisinde. Şubatta. Orada duyunca ben de herkes biliyor sandım."

Gauthier düşünceli bir tavırla dinliyordu.

"Siz Mösyö Trevanny'ye bir şey söylediniz mi?"

"Hayır," dedi Gauthier. "Yalnız bu ay içinde bir başka gece, bir başka toplantıda Trevanny'nin en yakın dostuna açtım. O da gidip Mösyö Trevanny'ye söylemiş. Kimsenin çenesi durmuyor."

Tom saf saf sordu: "En yakın dostuna mı?"

"Bir İngiliz. Alan adında biri. Ertesi gün Amerika'ya hareket edecekti. Ama siz kimden duyduğunuzu söylemediniz, Mösyö Riipli."

Tom başını salladı ağır ağır. "Adını hatırlayamayacağım. Yüzünü bile hatırlamıyorum. O gece orada o kadar çok insan vardı ki!"

"Size sormamın nedeni..." Gauthier dükkânda başka biri varmış gibi iyice sokulup sesini alçaltmıştı.

"Mösyö Trevanny bana kimden duyduğumu sordu. Sizden duyduğumu söylemedim tabii. Böyle şeyler yanlış yorumlanabilir. Başınıza iş açmak istemedim. Hah haa!" Cam gözü hiç gülmüyor, dik dik bakıyordu. O gözün gerisinde başka bir beyin, birisi programlayacak olsa bir anda her şeyi bilebilecek, bilgisayar tipi bir beyin vardı sanki.

"Bunun için size teşekkür borçluyum," dedi Tom. "İnsanların sağlığıyla ilgili yalanlar uydurmak hiç hoş değildir çünkü." Sırıtiyordu. Artık gitmeye hazırdı ama son bir soru sordu. "Mösyö Trevanny'nin bir kan hastalığı olduğu yalan değil, değil mi?"

"O doğru. Sanırım lösemi. Hastalığıyla yaşamaya alışmış. Yıllardır çekerim demişti bana."

Tom başını salladı. "Herneyse, tehlikede olmadığına sevindim. A bientot, Mösyö Gauthier. Teşekkürler."

Arabasına doğru yürüdü. Trevanny'nin tedirginliği belki ancak birkaç saat, ancak doktoruna danışmaya kadar sürmüştü ama onu biraz sarsmış, zihninde bir delik açmış olmalıydı. Birkaç kişi, belki Trevanny'nin kendisi de, ancak birkaç hafta ömrü kaldığını düşünmüştü bir süre. Öyle bir hastalık söz konusuysa bu hiç zayıf bir olasılık sayılmazdı çünkü. Ne yazık ki Trevanny'nin içi rahatlamıştı artık. Ancak zihninde açılan o küçük delik bile Reeves için yeterli olabilirdi. Şimdi oyunun ikinci devresi başlayacaktı. Trevanny, Reeves'in istediğini geri çevirecekti herhalde. O durumda oyun paydos edilecekti. Öte yandan, Reeves ölümüne mahkûm birine yaklaşır gibi yaklaşacaktı adama. Trevanny'nin zayıf noktasına denk gelirse eğlenceli olacaktı doğrusu. Heloise'la ve karısının Paris'li arkadaşı Noelle'le birlikte öğle yemeği yedikten sonra -Noelle geceyi onlarda geçirecekti- iki kadını yalnız bırakıp Reeves'e mektup yazmaya çıktı.

28 Mart 19-

Sevgili Reeves,

Henüz aradığını bulamadıysan sana yardımcı olabilecek birini düşündüm. Adı Jonathan Trevanny. Otuz yaşlarında, İngiliz, işi çerçevecilik. Bir Fransızla evli, bir de küçük çocuğu var. (Burada Trevanny'nin eviyle dükkânının adreslerini ve telefon numarasını verdi.) Görünüşe bakılırsa oldukça parasız. Belki senin istediğin tipte biri değil ama dürüstlüğü, suçsuzluğun simgesi gibi duruyor. Senin için daha önemli olan bir

başka nokta da ömrünün sınırlı olması. Öğrendiğime göre, belki birkaç ay daha yaşayacak, belki de yalnız birkaç hafta. Lösemi vakası. Kötü haberi kendisi de yeni öğrendi. Şimdi, paranın hatırı için tehlikeli bir işi üstlenmeye hazır olabilir.

Trevanny'yi iyi tanımam. Tanımak istemediğimi vurgulamaya da gerek görmüyorum. Senin benden söz etmeni bile istemiyorum. Bence, adamın ağzını aramak istersen Fontainebleau'ya gel, bir-iki günlüğüne Hotel de L'Aigle Noir adındaki güzel otele yerleş, Trevanny'nin dükkânına telefon edip bir randevu iste ve konuş. Kendi adından başka bir isim kullanmanı söylememe gerek var mı?

İyimsizliğe kapılmıştı ansızın. Planının yürüyeceğini hissediyordu. Reeves'in -o bağışlatıcı kaygı ve kararsızlık havasıyla- tasarısını, bir ermiş kadar dürüst ve suçsuz görünen Trevanny'ye açtığını gözünün önüne getirince gülmeye başladı. Reeves, Trevanny'den randevu alınca o da otelin barında ya da yemek salonunda bir masa ayırtsa mıydı acaba? Hayır, o kadarı biraz fazla olurdu. Bunu düşününce akli başka bir noktaya takıldı, onu da mektuba ekledi.

Fontainebleau'ya gelersen, ne olursa olsun bana telefon etmeye ya da, mektup yazmaya kalkışma. Bu mektubu da hemen yok et.

En iyi dileklerle,
Tom

4

31 Mart cuma günü, öğleden sonra, Jonathan'ın dükkânındaki telefon çalmaya başladı. Jonathan o anda büyük bir resmin arkasına yerleştirdiği kahverengi kâğıdı tutkalamaya uğraştığından, telefonu açmadan uygun ağırlıklar -tutkal kavanozu, bir tahta çekiç, üstünde Londra yazan eski bir kumtaşı- bulmak zorunda kaldı.

"Alo?"

"Bonjour, mösyö. Mösyö Trevanny'yle mi görüşüyorsunuz?... Sanırım siz İngilizce konuşuyorsunuz. Benim adım Stephen Wister. W-i-s-t-e-r. Bir-iki günlüğüne Fontainebleau'ya geldim. Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz diye soracaktım. İlginizi çekeceğini sandığım bir konuyu konuşmak istiyorum sizinle."

Amerikan aksanıyla konuşuyordu adam. Jonathan, "Ben tablo almam," dedi. "Çerçeveciyim. Çerçeve yaparım."

"Sizinle konuşmak istediğim konu işinizle ilgili değil. Telefonda açıklayabileceğim bir konu da değil. Aigle Noir otelinde kalıyorum."

"Öyle mi?"

"Bu akşam dükkânı kapattıktan sonra bana birkaç dakika ayırabilirsiniz belki. Yedi sularında? Yahut altı buçukta? Bir içki, ya da bir kahve içerdik."

"İyi ama... beni neden görmek istediğinizi bilmeliyim." Bıraktığı resmi almak için bir kadın -Madam Tissot muydu, Tissaud muydu?- dükkâna girmişti. Jonathan ona bakarak özür dilercesine gülümsedi.

Ciddi ancak yumuşak sesle, "Onu görüştüğümüz zaman açıklayabilirim", dedi. "On dakikadan fazla sürmez. Bugün saat yedide buluşabilir miyiz?"

"Altı buçukta da olur," dedi Jonathan.

"Lobide buluşuruz öyleyse. Kareli takım elbise giyeceğim, kapıcıyla çene çalarak bekleyeceğim. Zorluk çekmezsiniz."

Genellikle altı buçukta kapatırdı Jonathan. Altıyı çeyrek geçe yalnızca soğuk musluğu olan lavabonun önünde durmuş tırnaklarını fırçalıyordu. İlık bir gündü, o da balıkçı yaka kazakla eski bej kadife ceketini giymişti.

Aigle Noir'a gitmek için yeterince sık sayılmazdı. Yanma yeni yağmurluğunu almayıp eskisini almış olması da büsbütün bozacaktı işi. Aldırmayacaktı. Adam ona bir şey satmaya çalışacaktı mutlaka. Başka bir konu olamazdı.

Yayan olarak, dükkândan ancak beş dakika çekerdi otel. Yapının önünde, yüksek demir kapıların koruduğu bir avlu ve birkaç basamak merdiven vardı. Jonathan, zayıf, kısa saçlı, gergin görünen bir erkeğin belli belirsiz bir kararsızlık havasıyla ona yaklaştığını görerek sordu:

"Bay Wister?"

"Evet." Reeves çarpık bir gülüşle gülümseyerek elini uzattı. "İçkilerimizi buradaki barda mı içelim, yoksa başka bir yere mi gitmek istersiniz?"

Otelin barı şirin, sakın bir yerd. Jonathan omuzlarını kaldırdı. "Siz nasıl istersiniz." Wister'in yanağındaki çirkin yara izi dikkatini çekmişti.

Geniş kapılardan geçerek, tek bir masada oturan bir kadınla erkekten başka müşterisi olmayan bara girdiler. Wister sessizlikten ürkmüşçesine geri döndü.

"Başka bir yere bakalım."

Otelden çıkıp sağa döndüler. Jonathan önlerine ilk çıkacak barı biliyordu. Cafe du Sport gibi bir adı olan bir yer. O saatte şamatacı delikanlılar kumar makinelerinin, işçiler de tezgâhın başına üşüşürlerdi. Wister da eşikten adım atar atmaz beklenmedik bir savaş sahnesiyle karşılaşmış gibi birden durmuştu.

Yine döndü ve sordu. "Benim odama çıksak sizin için bir sakıncası var mı? Oda sessizdir hiç değilse. İçkilerimizi de yukarı getiririz."

Otele döndüler, bir kat merdiven çıkıp İspanyol stilinde döşenmiş -siyah ferforge eşyalar, çilek rengi yatak örtüsü ve açık yeşil halı- güzel bir odaya girdiler. Odanın tutulmuş olduğunu gösteren tek şey, sehpanın üstündeki valizdi. Wister içeri girerken anahtar da kullanmamıştı.

"Ne içersiniz?" Telefona uzanıyordu Wister. "Skoç?"

"Olur."

Adam çok kötü bir Fransızcayla ismarlamıştı içkileri. Odasına bir şişe skoç ve bol buz gönderilmesini istemişti. Uzunca bir sessizlik oldu. Jonathan, bu adam neden gergin, diye düşündü. Pencerede durmuş dışarı bakıyordu. Anlaşıldığına göre, Wister, garson gelmeden konuşmaya başlamak istemiyordu. Kapı tıklatıldı.

Beyaz ceketli bir garson dostça bir gülüş ve bir tepsiyle girdi. Stephen Wister içkileri doldururken epey cömert davrandı.

"Para kazanmak sizi ilgilendirir mi?"

Jonathan içkisini alıp rahat bir koltuğa yerleşmişti. "Kimi ilgilendirmez ki?"

"Karşılığında bol para ödeyebileceğim tehlikeli -ya da önemli- bir iş önereceğim size."

Jonathan, uyuşturucu işidir, diye düşündü hemen. Bir paketi bir yere götürmemi; ya da bir süre saklamamı isteyecektir mutlaka. "Mesleğiniz nedir?" diye sordu nazikçe.

"Birkaç mesleğim vardır. Şimdiki., kumar diyelim. Siz kumar oynar mısınız?"

Jonathan gülümsedi. "Hayır."

"Ben de oynamam. Orası önemli değil zaten." Wister yatağın kenarından kalkmış odada dolaşıyordu. "Hamburg'da oturuyorum." dedi.

"Öylemi?"

"Kentte kumarhane açmak yasaktır ama özel kulüplerde kumar oynanır. Ancak neyin yasak, neyin yasal olduğu da önemli değil şu anda. Ortadan kaldırılmasını istediğim bir, belki de iki kişi var. Belki bir de hırsızlık işi. Görüyorsunuz, sizinle çok açık konuştum." Ağırbaşlı bir ifadeyle, umutla bakıyordu Jonathan'a.

Öldürülmesini istediğim demeye getirmişti adam. Jonathan irkildi. Sonra da başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Adımı kimden aldığınızı bilmek isterdim!"

Stephen Wister gülmüyordu. "Orasını kurcalamayın şimdi." İçkisi elinde, hâlâ gidip geliyor, külrengi gözleri bir Jonathan'a, bir başka yöne kayıyordu. "Doksan altı bin dolar sizi ilgilendirir mi bilmem. Sterlin olarak kırk bin sterlin, frank olarak da dört yüz seksen bin frank eder... Bir, belki iki adamı kurşunlamak için. Onu, işin gidişine bakarak, daha sonra kararlaştıracamız. Size hiç tehlike yaratmayacak, başarısızlığa olanak bırakmayacak şekilde ayarlayacağız her şeyi."

Jonathan başını iki yana salladı yine. "Benim... kiralık katil olduğumu kimden duydunuz bilmiyorum. Korkarım beni başkasıyla karıştırdınız."

"Hayır, karıştırmadım."

Adamın dik bakışları altında Jonathan'ın gülüşü silinmişti. "Bir yerde bir yanlışlık var," dedi. "Nasıl oldu da beni aradınız? Onu sorabilir miyim?"

"İıı, siz..." Wister şimdi büsbütün sıkkın görünüyordu. "Zaten birkaç haftadan fazla yaşayacak değilsiniz. Onu kendiniz de biliyorsunuz. Bir karınız ve küçük bir oğlunuz var. Onların... Sizi kaybettikleri zaman onların ellerinde biraz para kalmasını istemez misiniz?"

Jonathan kanının çekildiğini hissetti. Wister nereden biliyordu bunları? Ardından, her şeyin birbiriyle ilintili olduğunu anladı. Gauthier'ye yakında öleceğini söyleyen müşteri her kimse, bu adamı tanıyordu, onunla arasında bir bağ vardı. Gauthier namuslu bir adam, karşısındaki bir hayduttu. Elindeki viskinin tadı kaçmıştı ansızın. "O aptalca bir söylenti idi," dedi. "Son günlerde."

Wister başını salladı. "Aptalca bir söylenti değil. Belki doktorunuz gerçeği sizden saklıyor."

"Siz doktordan daha iyi mi bileceksiniz? Doktorum bana yalan söylemez. Evet, bir kan hastalığı var. Ancak bugünkü durumum uzun zamandır..." Cümlesini bitirmedi. "Önemli olan şu ki size yardım edemeyeceğim, Bay Wister."

Wister alt dudağını ısırınca yanağındaki yata izi canlı bir solucan gibi kıpırdadı.

Jonathan başını çevirdi. Doktor Perrier ona yalan mı söylüyordu gerçekten? Ertesi sabah Paris'teki laboratuvara telefon edip bilgi almaya çalışacaktı. Ya da atlayıp Paris'e gider, bir açıklama yapılmasında diretirdi.

"Bay Trevanny, korkarım bu konuda fazla bir şey bilmeyen sizsiniz asıl. Söylenti dediğiniz şeyi duymuşsunuz. Bu da beni kötü haber veren kişi durumuna düşmekten kurtardı. Karar vermekte de serbersiniz ama, bu koşullar altında, yüklü bir para hiç fena sayılmaz. İş bırakıp geri kalan... Sözgelimi ailenizle birlikte bir dünya yolculuğu yapabilirsiniz. Geriye kalan para da karınıza..."

Yine bayılacak gibi olmuştu Jonathan. Ayağa kalkıp derin bir soluk aldı. O duygu hafiflediye de ayakta kalmayı yeğledi. Wister konuşuyor, o doğru dürüst dinlemiyordu.

"... diye düşündüm. Hamburg'da, doksan altı bin doların toplanmasına katkıda bulunacak birkaç kişi var. Ortadan kaldırılmasını istediğimiz adam -ya da adamlar- Mafyanın adamları."

Jonathan tam olarak iyileşmemişti henüz. "Teşekkür ederim, ben katil değilim," dedi. "Konuyu uzatmanızın hiç yararı yok."

Wister susmadı. "Aslında, aradığımız, bizlerden biriyle, Hamburg'la hiç ilgisi olmayan bir insan. İlk adam, Mafyanın düğmecilerinden biri, Hamburg'da öldürülmeli. Öyle olması gerekli. Çünkü polisin, iki Mafya çetesinin Hamburg'da kapıştığını düşünmesini istiyoruz. Polis bizden yana olmalı." Daha çok yere bakarak gidip geliyordu odada. "Birinci adamın kalabalıkta, bir istasyonda vurulması gerek. Bizim metro istasyonlarından birinde. Silah hemen atılacak, suikastı işleyen kalabalığa karışıp kaybolacak. Kullanılan tabanca İtalyan malı olacak, üstünde parmakizi bulunmayacak." Çalınan parçaya son veren bir orkestra şefi gibi, havada duran ellerini indirdi. Jonathan yine koltuğa döndü. Birkaç saniye oturması gerekiyordu. "Kusura bakmayın, yapamam." Gücünü toplar toplamaz çıkacaktı odadan.

"Ben yarın bütün gün buradayım. Belki de pazar akşamüstüne kadar. Konuyu bir daha düşünmenizi isterdim. Bir viski daha alır mıydınız? iyi gelir belki."

"Sağolun, istemem." Jonathan kendini zorlayarak kalktı. "Ben artık gideyim."

Wister düş kırıklığına uğradığını belli eden bir havayla başını salladı.

"İçki için de teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Jonathan'ın çıkması için kapıyı açmıştı.

Jonathan yürüdü. Wister'in, eline, adını ve adresini belirten bir kart sıkıştıracağını düşünmüştü. Adamın bunu yapmadığına sevindi.

Rue de France'da sokak lambaları yanmıştı. Saat yediyi yirmi iki geçiyordu. Simone gelirken bir şey getirmesini istemiş miydi? Ekmek belki. Bir ekmekçiye girerek ince uzun bir ekmek aldı. Bu küçük, alışıl gelmiş alışverişi yapmak için rahatlatmıştı.

Akşam yemeğinde sebze çorbası, öğleden kalma birkaç dilim fromage de tete ve soğanlı domates salatası vardı. Simone, çalıştığı dükkânın yakınında bir yerde indirimli duvar kâğıdı satışları yapıldığından söz etti. Yüz frank parayla yatak odasının kâğıtlarını yenileyebilirlerdi. Çok güzel bir kâğıt da bulmuştu; yeşilli eflatunlu, hafif bir art nouveau desen.

"Biliyorsun, Jon, tek penceresi olduğu için o oda çok karanlık."

"Yapabiliriz," dedi Jonathan. "İndirimli satış olduğuna göre..."

"Gerçek indirim hem de! Benim cimri patronum gibi fiyatları yüzde beş kırıp adına indirim dememişler." Ekmek kabuğunu salatanın yağına batırıp ağzına attı. "Sen bir şeye mi sıkıldın? Bugün bir şey mi oldu?"

Jonathan birden güldü. Hiçbir şeye sıkılmıyordu. Simone'un, geciktğini, gelmeden içki içtiğini fark etmemesine sevinmişti. "Hayır, sevgilim, hiçbir şey olmadı. Ancak haftanın sonuna geldik ya... Ya da hemen hemen sonuna."

"Yorgun musun?"

Doktorun sorduğu sorulara benziyordu bu. Alışmıştı artık. "Hayır, değilim... Yalnız bu akşam sekizle dokuz arasında bir müşteriye telefon etmem gerek." Saat sekiz buçuğu biraz geçiyordu. "En iyisi şimdi yapayım da bitsin. Dönünce bir kahve içerim belki."

Georges çatalını bıraktı, hemen fırlamaya hazırlanarak tabağından geri çekildi. "Ben de seninle gelebilir miyim?"

"Bu akşam olmaz, mon petit vieux. Acelem var. Ayrıca, benimle gelersen tilt makineleriyle oynamak isteyeceksin mutlaka. Ben seni bilirim."

"Öyleyse bana çiklet getir. Hollywood Chewing Gum!" Fransız şivesiyle, 'Ollivoo Şvang Gom' diye haykırmıştı Georges.

Jonathan ceketini askıdan alırken yüzünü buruşturdu. Yeşilli beyazlı kâğıtları bütün sokakları, zaman zaman da onun bahçesini kirleten şu Hollywood Chewing Gum markasının Fransız çocukları için gizemli bir çekiciliği vardı nedense. "Emredersiniz, efendim," deyip çıktı.

Doktor Perrier'nin ev numarasını rehberde bulurdu. Doktorun evde olmasını diledi. Telefonunu kullanabileceği belirli bir tütüncü dükkânından daha yakındı. Paniğe kapılmaya başlamıştı. İki sokak ötedeki tütüncünün eğik duran sigara biçimindeki kırmızı neon ışığına doğru koşmaya başladı. Gerçeği öğrenmeden pes etmeyecekti. Tezgâhtaki delikanlıyı tanırdı. Onu başıyla selamlayıp telefona işaret etti ve "Fontainebleau rehberi!" diye bağırdı. İçerisi hem kalabalıktı, hem de müzik kutusunda bir plak çalıyordu. Rehberden numarayı bulup çevirdi.

Doktorun kendisi çıktı telefona. Jonathan'ın sesini de tanımıştı.

"Bir test daha yaptırmak istiyorum," dedi Jonathan. "Olabilirse bu akşam. Hemen şimdi. Bir ilik örneği alabilir misiniz?"

"Bu akşam mı?"

"Hemen gelebilirim. Beş dakikada orada olurum."

"Halsizliğiniz mi var?"

"Eh işte... Örneği yarın sabah Paris'e gönderebilirseniz..." Doktor Perrier'nin analiz edilecek bazı örnekleri cumartesi sabahları Paris'e gönderdiğini bilirdi. "Bu gece ya da yarın sabah erken saatte alabilirsiniz..."

"Yarın sabah muayenehanemde bulunmayacağım. Bazı hastalara uğramam gerek. Çok huzursuzsanız şimdi evime gelebilirsiniz, Bay Trevanny."

Jonathan telefon parasını ödedi, tam çıkacakken, iki paket Hollywood Chewing Gum almayı da hatırladı. Çikletleri ceketinin cebine attı. Perrier, Maginot Bulvarı'nda oturuyordu. Oraya gitmesi hemen hemen on dakika sürerdi. Bazen yürüyerek, bazen koşarak ilerliyordu, ilk kez gidiyordu doktorun evine.

Büyük, kasvetli bir yapıdaydı doktorun dairesi. Plastik çiçeklerle dolu camlı kapıcı bölmesinde oturan sıksa ihtiyar kadın da televizyon seyrediyordu. Jonathan demir bir kafesin içinde çalışan eski asansörün aşağı inmesini beklerken kadın da bölmeden apartmanın antresine çıktı.

"Kariniz doğum mu yapıyor, mösyö?"

Jonathan, "Yoo, hayır," dedi gülümseyerek. Doktor Perrier'nin pratisyen hekim olduğunu unutmuştu.

Yukarı çıktı.

Perrier onu yemek odasından geçirirken, "Neyiniz var?" diye sordu. "Bu odaya gelin lütfen."

Ev pek az ışıkla aydınlatılmıştı. Bir yerlerden televizyonun sesi geliyordu. Girdikleri oda çalışma odasına benziyordu. Ortaça, doktorun siyah çantasını koyduğu bir yazı masası, duvarlarda tıp kitapları görülüyordu.

"Mon dieu, konuşmanızı duyan ölümün eşiginde olduğunuzu sanırdı. Koşarak gelmişsiniz oysa. Yanaklarınız kızarmış. Yine ne oldu bakalım? Günlerinizin sayılı olduğunu mu duydunuz yine?"

Jonathan sakin görünmeye çalıştı. "Emin olmak istiyorum, o kadar. Doğrusunu isterseniz kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Analiz yaptırıldı daha iki ay oldu ama bundan sonraki testin tarihi Nisanda. Biraz erkene almaktan zarar gelmez..." Omuz silkti. "İlik örneği almak zor bir iş değil..." Ve yarın sabah erkenden gönderebilir-seniz..." o anda Fransızcasının hiç iyi olmadığını, ilığın Fransızca karşılığından, moelle sözcüğünden tiksirmeye başladığını, özellikle de kendi iliklerinde sarı rengin baskın olduğunu geçiriyordu aklından. Doktor Perrier'nin, hastanın suyuna gitmek gerek, diye düşündüğünü de sezmişti.

"Pekâlâ, bir örnek alalım. Sonuçların geçen seferkinden farklı olacağını sanmam. Hiçbir hekim size kesin bir şey söylemez, Mösyö Trevanny..." Doktor konuşurken Jonathan kazağını çıkardı, doktorları işaret ettiği deri kaplı eski kanepeye uzandı. Perrier anestezi yapacak iğneyi batırdı. Birkaç saniye sonra, Jonathan'ın göğüs kemiğine giren ince boruyu bastırıp fiskelerken, "Yine de, kaygılanmanızı anlıyorum," diye ekledi.

Jonathan kemikten gelen çatırtıdan hoşlanmıyordu ama duyduğu acı çok hafifti. Bu testin sonuçlarından bir şeyler öğrenebilirdi belki. Çıkarken kendini tutamadı. "Gerçeği bilmek istiyorum, doktor," dedi.

"Laboratuvar bize gerektiği kadar açıklama yapmamış olamaz, değil mi? Buldukları sayıların doğruluğuna inanmaya hazırım ama..."

"O açıklamayı, daha doğrusu tahmini kimse yapamaz, genç dostum."

Jonathan evine doğru yürüdü. Simone'a yine endişelendiğini, bir kere daha Perrier'ye gittiğini söylemeyi düşünmüştü ama yapamayacaktı. Simone'a az çektirmemişti zaten. Bunu söylese ne diyebilecekti karısı? Hiç. Jonathan gibi, o da biraz daha kaygılanacaktı o kadar.

Georges yatağına yatmış, annesi de kitap okumaya başlamıştı. Yine Asteriks okunuyordu. Yastıklarına yaslanarak uzanan çocukla lambanın yanındaki alçak başurede oturan genç kadın 1880'lerden kalma bir tabloyu andırıyordu, işi bozan Simone'un pantolonuydu yalnızca. Geroges'un saçları mısır püskülü gibi parlıyordu ışıktâ.

Babasını görünce, "Le şvang gom?" diye sordu sırıtarak.

Jonathan da gülümsedi ve çikletlerin bir paketini çıkardı, ikincisini başka zaman verebilirdi.

"Uzun sürdü," dedi Simone.

"Bir yerde bir bira içtim."

Doktor Perrier'nin sözüne uyarak, ertesi gün öğleden sonra dört buçukla beş arasında Ebberle-Valent Laboratuvarları'na telefon etti. Adını söyledi, nasıl yazıldığını açıkladı, Fontainebleau'daki Doktor Perrier'in hastası olduğunu bildirdi. Telefon her dakika başında bip diye öterek konuşma ücretinin arttığını belirtirken yetkili kişinin bağlanmasını bekledi. Kalem kâğıtla bekliyordu. Biri, adınızı bir daha söyleyebilir misiniz, diye sordu. Ardından bir kadın sesi test sonuçlarını okumaya başladı. Jonathan okunan sayıları çarçabuk yazmaya çalışıyordu. Hiperlökositoz 190,000. Eskisinden daha yüksek değil miydi bu sayı?

"Doktorunuza yazılı raporumuzu da göndereceğiz. Salı günü eline geçer."

"Bu sonuçlar bir öncekinden daha olumsuz, değil mi?"

"Bir önceki testin sonuçları burada değil, mösyö."

"Orada bir doktor yok mu? Bir doktorla görüşebilir miyim?"

"Ben de doktorum, mösyö."

"O zaman, acaba... eski test sonuçları yanınızda yoksa da, yeni sonuçların pek iyi sayılamayacağını kabul eder misiniz?"

Kadın kitaptan okur gibi başladı. "Hastalık, direncin azalmasıyla birlikte ilerleyen ve potansiyel olarak tehlikeli sayılabilecek..."

Dükkândan telefon etmişti Jonathan. Kapıyı kapatıp FERME tabelasını asmış, perdeyi de çekmişti. Nedir ki vitrinden içeri bakan biri dükkânda olduğunu görebilirdi. 'Kapalı' tabelasını çıkarmaya gidince kapıyı kilitlemediğini de fark etti. O gün siparişini alacak başka müşteri gelmeyeceğine göre artık kapatsa da olurdu. Saat beşe beş vardı.

Gerekirse bir saatten fazla beklemeyi göze alarak Perrier'nin muayenehanesine gitti. Pek çok kişi cumartesi çalışmadığından doktora gitmeye fırsat bulur ve muayenehane o gün çok kalabalık olurdu, içeride bekleyen üç kişi vardı ama hemşire Jonathan'la konuşup işinin uzun olmadığını öğrenince bekleyen hastalardan özür dileyerek önce onu aldı doktorun odasına. Jonathan merak etmişti; Perrier, hemşiresine onunla ilgili bir şeyler mi söylemişti acaba?

Perrier, Jonathan'ın aceleyle yazdığı test sonuçlarına bakınca kara kaşları çatıldı. "İyi ama bunlar çok eksik."

"Biliyorum. Yine de bir anlam çıkar. Çıkmaz mı? Eskisinden daha kötü, değil mi?"

"Sizi duyan da kötülemek istediğini sanır!" Doktor, Jonathan'ın artık hiç güvenmediği neşeli tavrıyla konuşuyordu. "Evet, biraz daha kötü. Ancak çok küçük bir fark. Önemli sayılmaz."

"Yüzde olarak? Yüzde on daha kötü diyebilir misiniz?"

"Mösyö Trevanny, siz bir otomobil değilsiniz! Sah günü sonuçların tümü elime geçinceye kadar herhangi bir şey söylemem hiç doğru olmaz."

Jonathan eve dönerken ağır adımlarla yürüdü, dükkâna girmek isteyen birinin bulunabileceğini düşünerek Rue des Sablons'dan geçti. Dükkânın önünde kimse yoktu. O saatte vızır vızır işleyen tek dükkân çamaşırhaneydi. Çamaşır torbalarıyla paketlerini taşıyanlar birbirlerine tosluyorlardı kapıda. Saat altıya gelmişti. Patronu Brezard pazar ve pazartesi günleri tatile girmeden kasaya girebilecek tek bir frankı bile kaçırmak istemediğinden, Simone da ancak yedide çıkabilecekti ayakkabıcıdan. Wister hâlâ L'Aigle Noir'daydı. Jonathan'ı, Jonathan'ın fikir değıştirip evet demesini bekliyordu. Doktor Perrier, Wister'la işbirliği yapmışsa tuhaf olmaz mıydı? Ya ikisi işbirliği yapıp laboratuvarın ona kötü bir rapor vermesini sağlamışlarsa? Belki Gauthier de onlarla birlik olmuştu. Felaket habercisi Gauthier! En olmayacak öğelerin, garip güçlerin... düş görene karşı işbirliği yaptıkları bir karabasana benziyordu düşündükleri. Ne var ki Jonathan düş görmediğini biliyordu. Doktor Perrier, Stephen Wister hesabına çalışmıyordu. Laboratuvar da. Hastalığının ilerlemesi, ölümüne biraz daha yaklaşmış olması da düş değildi. Yaşayan herkes, geride bıraktığı her günün sonunda aynı şeyi söyleyebilirdi gerçi. Ölümü ve yaşlanma sürecini bir gerileme olarak düşünürdü Jonathan; yokuş aşağı iniş olarak. Genellikle insanlar yavaş yavaş başlıyorlardı gerilemeye. Elli beşlerinde falan. Hareketlerinin ağırlaşmasıyla başlıyor, yetmiş yaşlarına ya da kendilerine biçilen ömrün sonuna kadar geriliyorlardı. Onun ölümü yokuştan aşağı inmek gibi değil, uçurumdan düşmek olacaktı. Kendisini 'hazırlamaya' çalıştığı zaman akli bu düşünceden kaçmak istiyor, başka yönle kayıyordu. Tutumu, yahut ruhu hâlâ otuz dört yaşındaydı ve yaşamak istiyordu.

Alacakaranlıkta grimtirak maviye çalan evinde ışık yoktu. Hüzünlü, kasvetli bir görünüşü vardı evin. Beş yıl önce satın aldıklarında Simone da, o da bu özelliğı eğlendirici bulmuşlardı. O evle Fontainebleau'daki başka bir evi almak konusunda kararsız kaldıklarında, bu yapıya 'Sherlock Holmes'un evi' demişti Jonathan. Bir gün, "Her şey keşif ben Sherlock Holmes'un evini yeğliyorum," dediğini de hatırlıyordu. 1800'ların havasını taşıyordu yapı; havağazı lambalarını, cilalı merdiven tirabzanlarını anımsatıyordu. Oysa eve taşındıklarında hiçbir yerde ciladan iz yoktu. Yine de, biraz emek verilirse yüzyıl başlarındaki evlerin çekiciliğine kavuşacağı duygusunu uyandırmıştı. Odalar küçüktü ama yerleştirilişleri ilginçti. Dikdörtgen biçimindeki bahçede bakımsız gül fidanlarından geçilmiyordu. Yine de gül fidanları vardı. Bahçede temizlikten başka bir şeye gerek yoktu. Arka merdivenlerin üstündeki kemerli camlar, o küçücük camekân da Vuillar'ı ve Bonnard'ı anımsatmıştı Jonathan'a. Oysa şimdi, beş yıldır içinde oturdukları halde, kasvetli havasını ortadan kaldıramadıklarını fark ediyordu. Yeni duvar kâğıtları yatak odasını aydınlatırdı, evet. Ancak orayı, tek bir odayı. Evin parası da ödenmemişti henüz; ipotek borcu üç yıl sonra bitecekti. İlk evlendikleri yıl oturdukları apartman dairesi gibi bir ev daha ucuza gelirdi aslında. Gelgelelim Simone bahçeli eve alıştı. Nemours'da hep bahçeli evlerde oturmuştu. İngiliz olduğu için, Jonathan da severdi bahçeyi. Gelirlerinin büyük bir bölümünü eve yatırmak zorunda kalmalarından ötürü hiç pişmanlık duymamıştı.

Ön basamakları çıkarken ipotek borcunu değil, büyük bir olasılıkla o evde öleceğini düşünüyordu. Simone'la daha güzel, daha sıcak ve ferah bir evde oturamayacaklardı herhalde. Sherlock Holmes'un evinin o doğmadan çok önce de varolduğunu, o öldükten sonra yine yıllarca varolacağını geçirdi aklından. Bir gün, ayaklan önde çıkacaktı bu evden. Belki ölmeden, ancak can çekişerek. Bir daha da girmeyecekti.

Simone'un mutfakta Georges'la bir iskambil oyunu oynadığını görünce şaşırıldı. Simone gülümseyerek kocasına bakıyordu. Derken, hatırladığı şey yüzünden okundu. Jonathan o gün öğleden sonra Paris'teki laboratuvara telefon edecekti. Ancak Georges'un yanında açamazdı konuyu.

"Bizim patron bugün erken kapadı," dedi. "Hiç iş olmadı."

"Çok iyi," diye söylendi Jonathan neşeyle. "Bu kumar yuvasında neler dönüyor bakalım?"

Georges, "Ben kazanıyorum," diye haykırdı Fransızca.

Simone yerinden kalkıp yağmurluğunu asan kocasının yanına gitti. Soru sorarcasına bakıyordu.

Jonathan, "Merak edilecek bir şey yok," dediyse de Simone onu biraz daha uzağa, oturma odasına götürdü. "Test sonuçları biraz daha kötü ama ne önemi var? Ben daha kötü hissetmiyorum kendimi. Bu işten bıktım artık. Hadi gel, birer Cinzano içelim."

"Seni kaygılandırıyor o söylentiler, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Kimin başlattığını bir bilsem!" Gözleri kısılmıştı. "Çok pis bir dedikodu. Gauthier de kimden duyduğunu açıklamadı, değil mi?"

"Hayır. Onun da dediği gibi, bir yerde bir yanlış anlama, bir abartma söz konusu..." Simone'a daha önce söylediklerini yineliyordu.

Gelgeldim bir yanlışlığın söz konusu olmadığını, söylentiye birinin, birtakım hesaplar yaparak yaydığını biliyordu.

5

Jonathan birinci kattaki yatak odasının penceresinde durmuş, bahçede çamaşır asan Simone'u seyrediyordu. Yastık kılıfları vardı ipten, Georges'un uyku tulumları, ona ve Georges'a ait bir düzine çorap, iki beyaz gecelik, sutyenler, Jonathan'ın bej iş pantolonu. Simone'un çok güzel ütülenmesini istediği için çamaşırhaneye gönderdiği çarşaflardan başka her şey vardı. Tüvit pantolonla bedenini saran ince, kırmızı bir kazak giymişti Simone. Oval çamaşır sepetine eğilip kalkarken sırtı hem güçlü, hem esnek görünüyordu. Şimdi de tabak kuruladığı bezleri asıyordu. Esen yelin yaklaşan yazı muştuladığı, güzel, güneşli bir gündü.

Jonathan o gün Nemours'a gidip Simone'un ailesiyle öğle yemeği yemek istememişti. Karı koca, on beş günde bir -pazarları- öğle yemeğine Foussadier'lere giderlerdi genellikle. Simone'un ağabeyi Gerard gelip onları almazsa otobüsle giderlerdi. Nemours'da oturan Gerard'la karısı da iki çocuklarıyla birlikte ana babalarının evine gelirler, ailece yemek yenirdi. Simone'un annesiyle babası Georges'a çok düşkündüler. Her gidişlerinde çocuğa bir armağan verilir. Öğleden sonra üçte, Simone'un babası Jean-Noel televizyonu açardı. Jonathan bu pazar yemeklerinden sıkılırdı ama, gitmesi gerektiğini bildiği, Fransız ailelerindeki yakınlığa saygı duyduğu için giderdi.

O gün gitmek istemediğini söyleyince, Simone, "Bir şeyin yok ya?" diye sormuştu hemen.

"Bir şeyim yok, sevgilim. Canım istemiyor. Domates fidelerini dikeceksek bahçeyi de bellemem gerek. Sen Georges'u alıp git."

Ana oğul on ikide otobüsle gittiler. Simone bir gün önceden kalan boeuf bourguignoru küçük kırmızı tencereye boşaltıp ocağın üstüne bırakmıştı. Jonathan acıktığı zaman onu ısıtıp yiyebilecekti.

Jonathan yalnız kalmak istemişti. Kim olduğu, nereden çıktığı bilinmeyen Stephen Wister'la önerdiği işi düşünüyordu. Adamın oracıkta, üç yüz metre uzaktaki otelde beklediğini bilmekle birlikte, telefon etmeye hiç niyeti yoktu. Fikir, heyecan veren, aklını karıştıran bir fikir olduğu halde, adamlarla temasa geçmeyecekti. Rensiz hayatına renk katan, hiç beklenmedik bir zamanda ortaya çıkan bir öneri olmuştu bu. Jonathan karısının aklından geçenleri okuduğunu da bilirdi (öyle olduğu çok kez kanıtlanmıştı) ve o pazar biraz dalgın görünürse Simone'un fark etmesini, ne düşünüyorsun diye sormasını istemiyordu. O gün hem bahçede çalıştı, hem düş kurdu. Kırk bin sterlini düşündü. Evin ipotek borcu, taksitle alınan bazı eşyaların taksitleri hemen ödenebilir, boya isteyen odalar boyanabilir, bir televizyon alınabilir, Georges'un üniversite masrafları bile ayrılabilir. Simone'la kendisine giyecek bir şeyler de alırdı. Kafası dinlenir, kaygılardan kurtulurdu. Bir, belki iki Mafya üyesi, diye düşündü. Kollarını yana açarak yere yuvarlanan, tabanca kurşunuyla can veren siyah saçlı, esmer haydutlar! Bel küreğini toprağa saplarken düşünemediği, gözünün önüne getiremediği tek şey, kendisinin nişan alıp tetiği çektiği andı. Daha ilginç, belki daha gizemli ve tehlikeli olan nokta da Wister'in onu bulmasıydı. Kimden öğrenmişti adını? Fontainebleau'da onu hedef alan bir şeyler çevriliyordu ve iş Hamburg'a kadar gitmişti. Wister'in onu birisiyle karıştırmaması da olanaksızdı çünkü hastalığından, karısından ve oğlundan söz etmişti. Biri, diye düşündü, benim dost sandığım ya da ahabım sandığım biri, bana karşı hiç dostça davranmıyor doğrusu.

Wister o gün beşte falan yola çıkardı herhalde. Saat üçte, Jonathan yemeğini bitirmiş, oturma odasındaki yuvarlak masanın çekmecesine tıktıkları çeşitli kâğıtlarla eski makbuzları ayırıp düzene sokmuştu. Ardından, hiç yorgunluk duymadığını sevinçle fark ederek, süpürgeyle farası aldı ve kaloriferin mazot brülörünün çevresini, boruların üstündeki tozu temizlemeye koyuldu.

Simone, Simone'un ağabeyi Gerard'la karısı ve Georges beşten az sonra, tam Jonathan tırnaklarına dolan kurumu temizlemeye çalışırken geldiler. Herkes mutfakta bir içki içmeye oturdu. Anneannesiyse dedesi Paskalya için bir kutu şeker, çikolata vermişlerdi Georges'a. Yuvarlak kutunun içinde sarı yaldızlı kâğıda sarılmış, yumurta biçiminde koca bir çikolata, bir tavşan, renk renk şekerler görünüyordu. Şimdilik hepsi sarı sefele kâğıdın altındaydı çünkü Simone o gün oğlunun Nemours'da yeterince şeker yediğini söyleyerek kutunun açılmasını yasaklamıştı.

Georges dayısının çocuklarıyla birlikte bahçeye çıktı.

Jonathan, "Yumuşak topraklara basmayın," diye seslendi. Toprağı belleyip tırmıkla düzeltmiş, ancak taşları ayıklamayı Georges'a bırakmıştı. Georges kırmızı kamyonunu doldurmak için dayısının çocuklarından da yardım isteyecekti mutlaka. Jonathan bir kamyon dolusu taş karşılığında elli centime para verirdi oğluna. Kamyon hiçbir zaman ağzına kadar dolmazsa da tabanını örtecek kadar taş toplanırdı.

Yağmur başlıyordu. Jonathan bahçedeki çamaşırları birkaç dakika önce toplamıştı.

"Bahçe çok güzel olmuş," dedi Simone. "Gerard, gel de bak." Kardeşini arkadaki camekâna çıkardı.

Jonathan, Wister şimdi Paris trenindedir diye düşündü. Belki de bir taksiye binip Orly'ye gitmiştir.

Görünüşe bakılırsa parası bol. Belki de çoktan havalanmış, Hamburg'a uçuyordu. Simone'un evde oluşu, Gerard'la Yvonne'un sesleri, Wister'i, L'Aigle Noir otelinde silip götürmüştü sanki. En azından, adam şimdi Jonathan'ın düş gücünün garip bir ürünü gibi görünüyordu. Wister'a telefon etmediği için kendini küçük bir zafer kazanmış gibi hissetti. Böylece bir şeyin çekiciliğine karşı koymuş oluyordu.

Geçimini elektrikçilikten sağlayan Gerard Foussadier, Simone'dan biraz büyük, ağırbaşlı, düzenli bir adamdı. Simone'unkinden daha açık saçları, düzgünce kırılmış bıyıkları vardı. Hobisi denizcilik tarihiydi, boş zamanlarında on sekiz ve on dokuzuncu yüzyıl firkateynlerinin maketlerini yapardı. Bu model gemilerin içlerine yerleştiği minyatür elektrik ampullerinin bir bölümü ya da tümü salondaki bir elektrik düğmesinin çevrilmesiyle yanıp sönerdi. Gerard eski çağların firkateynlerini elektrik ışıklarıyla aydınlatmanın tarihi gerçeklere uymadığını kendi de bilirdi ama evdeki bütün ışıklar söndürülüp yalnız gemiler aydınlatıldığında gerçekten güzel bir görünüm elde ediliyordu. Sekiz-on firkateyn salonun çevresindeki karanlık bir denizde yol alıyordu sanki.

Gerard, "Simone senin sağlık durumundan ötürü biraz sıkın olduğunu söyledi," dedi. "Ben de üzülüm."

"Fazla sıkılmış değilim. Bir test yaptırırım, o kadar. Sonuçlar eskisinden pek farklı değil." Bu basmakalıp sözleri söylemeye de, dinlemeye de alışmıştı Jon. Nasılsınız sorusuna, "İyiyim, sağolun," demekten farksızdı yaptığı. Gerard da aldığı karşılıkla yetindiğine göre Simone fazla bir şey anlatmış olamazdı.

Yvonne'la Simone yer muşambalarından söz ediyorlardı. Mutfaktaki muşambanın, ocağın ve eviyenin önüne gelen bölümleri epey aşınmıştı. Evi aldıklarında da pek yeni sayılmazdı zaten.

Foussadier'ler gidince, Simone, "Sen gerçekten iyi misin?" diye sordu Jonathan'a.

"İyiden de öte! Kazan dairesini bile temizledim." Gülümsedi. "Onca kurumu!"

"Delisin sen! Neyse, hiç değilse güzel bir akşam yemeği yiyeceksin. Annem, ona üç-dört paupiettes götür diye tutturdu, ben de getirdim. Çok da güzel yapmış!"

Derken, on bir sularında, tam yatmaya hazırlanırken Jonathan ani bir çöküntü hissetti. Bacakları, bütün gövdesi akışkan bir sıvıya gömülmüştü sanki; beline kadar yükselen bir çamur denizinde yürür gibiydi. Yalnızca yorgunluk muydu bu? Bedensel olmaktan çok zihinseldi sanki. Işığı söndürüp Simone'a sarılınca, onun kollarını boynunda hissedince rahatladı. Birbirlerine sarılarak uykuya dalarlardı hep. Stephen Wister'i (asıl adı bu muydu acaba?) düşündü. O da şimdi doğuya giden bir uçakta, bir uçak koltuğuna uzanmıştı belki. Pembe yara izini taşıyan yüzün gergin, şaşkın bakışları gözünün önüne geldi. Ama belki Jonathan Trevanny'yi düşünmeyi bırakmıştı artık. Başka birilerini düşünmeye başlamıştı belki. Jonathan, herhalde iki-üç katil adayı daha vardır, dedi kendi kendine.

Ertesi sabah hem soğuk, hem sisliydi. Sekizde, Simone oğlunu Ecole Maternelle'e götürmek üzere çıktı. Jonathan mutfakta oturmuş, ikinci fincan cafe au lait'yi avuçlarında tutarak ellerini ısıtmaya çalışıyordu. Kalorifer kazanı evi ısıtmaya yetmiyordu. Kışı hiç rahat geçirmemişlerdi. Şimdi bahar geldiği halde bile sabahları ev çok serin oluyordu. Evin eski sahiplerinden kalmıştı kazan. Alt kattaki beş radyatöre göre hesaplanmıştı ve onları ısıtmaya yetiyordu. Ancak Trevanny'lerin, bir umut diye düşünerek ikinci kata taktırdıkları öbür radyatörler hiç ısınmıyordu. Bizi uyardılar, dedi Jonathan, ne var ki daha büyük bir brülör ve kazan almak üç bin nouveau franc tutacaktı, o kadar paramız da yoktu.

Ön kapıdaki posta deliğinden içeri üç zarf atılmıştı. Biri elektrik faturasıydı. Jonathan kare biçimindeki beyaz zarfın arkasını çevirince Hotel L'Aigle Noir yazısını okudu. Zarfı açtı. İçinden bir kartvizit çıktı ve yere düştü. Jonathan eğilip kartı aldı. Üstündeki elyazısı 'Stephen Wister chez' yazıyor, kartın geri kalanında basılı bilgiler okunuyordu.

Reeves Minot
159 Agnesstrasse
Winterhude (Alster)
Hamburg 56
629-6757

Bir de mektup vardı.

1 Nisan 19-

Bay Trevanny,

Sizden şimdiye kadar bir haber çıkmaması beni çok üzdü. Yine de, fikrinizi değiştirebileceğinizi düşünerek Hamburg'daki adresimi bildirmek istedim. Önerime olumlu bir karşılık verecek olursanız günün her saatinde beni ödemeli arayabilirsiniz. Ya da gelin Hamburg'da konuşalım. Sizden haber alır almaz gidiş-dönüş biletinizi yollarım.

Aslında hastalığınız konusunda Hamburg'lu bir uzmana görünmek, ikinci bir doktorun görüşünü almak da iyi olmaz mı? Belki içinizi rahatlatacak bir sonuç alırsınız. Pazar akşamı Hamburg'a dönüyorum.

En iyi dileklerle,
Stephen Wister

Jonathan hem şaşırmış, hem kızmış, hem de güleceği gelmişti. İçini rahatlatacak bir sonuç. Wister onun yakında öleceğine emin olduğuna göre bu laf biraz gülünç değil miydi? Hamburg'daki bir uzman, "Ach, Ja, gerçekten de ancak bir-iki aylık ömrünüz kalmış," derse bu haber için mi rahatlatacağı. Mektupla kartı pantolonunun arka cebine soktu. Hamburg'a beleş gidiş-dönüş bileti. Wister, kullanabileceği her yemi kullanıyordu. Jonathan ona Pazar günü herhangi bir saatte telefon edebileceği halde, mektubun cumartesi öğleden sona, pazartesi sabahı eline geçecek şekilde, yazılmış olması ilginçti. Belki posta kutuları pazar günleri boşaltılmadığı için yapmıştı bunu.

Saat dokuz sekiz vardı. Jonathan yapacak işleri düşündü. Melun'deki firmadan karton alması gerekiyordu. Resimleri günlerdir hazır olduğu halde gelip almadıkları için, iki müşteriye kart atacaktı. Pazartesi sabahları genellikle dükkânına gider, Fransız yasaları dükkânların haftada altı gün açık tutulmasını yasakladığı için dükkânı açamasa bile, ufak tefek işlerle uğraşırdı.

Dokuzu çeyrek geçe dükkânda idi. Kapısını kilitleyip yeşil storu indirdi, FERME tabelasını yerinde bıraktı. Hamburg'u düşünerek bir şeylerle oyalandı. Bir Alman uzmanın fikrini almak fena olmazdı belki. İki yıl önce Londra'lı bir uzmana da görünmüştü. O da Fransa'daki hekimlerin görüşünü doğrulamış, böylece Jonathan konan tanının yanlış olmadığına inanmıştı. Almanlar hastalık konusunda daha yeni bilgilere sahiptiler belki de. Ya da tıptaki yenilikleri daha erken uygulayabilirlerdi. Diyelim ki Wister'in gidiş-dönüş biletini kabul etti... (Bu arada müşterisine yollayacağı kartın adresini yazıyordu.) O zaman da Wister'a borçlanmış olacaktı. Wister için bir adam öldürmeyi düşündüğünün farkındaydı. Daha doğrusu Wister için değil, paranın hatırı için Bir Mafya üyesini. Mafya'nın adamları da yasadışı insanlardı. Haydutlar. Öyle değil mi? Gerçi Hamburg biletinin parasını da ödeyebilirdi Wister'a. Kabul edecek olursa, günün birinde öderdi. Şimdi yapamazdı, bankada yeterince parası-yoktu. Gerçekten durumunu kesin olarak öğrenmek istiyorsa, gidilecek yer Almanya'ydı (bir de İsviçre). Dünyanın en iyi doktorları hâlâ oralardaydı. Öyle değil mi? Ertesi gün telefon etmeyi unutmamak için Melun'deki karton üreticisinin kartını telefonun yanına koydu. Pazartesileri onlar da açmazlardı. Ayrıca, Wister'in önerisi olmayacak şey değildi belki de. Alman polislerinin çapraz ateşi altında parça parça olduğunu düşündü, kalyanı öldürdükten hemen sonra ele geçmişti. Ama o ölse bile kırk bin sterlin Simone'la Georges'a ödenecekti. Gerçeklere döndü birden. Kimseyi öldürecek değildi, hayır. Yine de, Hamburg'a gitmek fikri eğlenceliydi. Orada kötü haber olsa bile bir değişiklik olurdu. Hiç değilse gerçekleri öğrenirdi. Wister şimdi ona bir bilet yollarsa, Jonathan adamın parasını üç ayda ödeyebilirdi. Çok ölçülü para harcarsa, üstüne başına bir şey almaz, bir yerde oturup bir bardak bira bile içmezse yapabiliirdi. Konuyu Simone'a açmaya çekiniyordu. Gerçi başka bir doktora, çok ünlü bir doktora görüneceğini söyleyince Simone hemen kabul ederdi. Bilet parasını da aile bütçesinden değil, kendi harçlığından denkleştirecekti Jonathan.

On bir sularında, Wister'in Hamburg numarasını yazdırdı santrale. Ödemeli aramadı, üç-dört dakika sonra numara bağlanmıştı. Ses çok iyi geliyordu. Paris bile bu kadar iyi duyulmazdı genellikle.

Wister, "Evet, ben Wister," dedi gergin sesiyle.

Jonathan, "Mektubunuzu bu sabah aldım," diye başladı. "Hamburg'a gelmek fikri..."

"Evet, neden olmasın?" Kayıtsızca konuşmuştu.

"Yani bir uzmana görünmek fikri..."

"Bilet ücretini telgraf havalesiyle yollarım. Fontainebleau postanesinden alabilirsiniz. Geldiğim zaman..."

"Çok nazıksınız. Geldiğim zaman..."

"Bugün gelebilir misiniz? Belki bu akşam. Kalacağınız yer hazır."

"Bugün gelebilir miyim bilmiyorum. Ama niye olmasın?"

"Biletinizi alır almaz beni arayın. Kaçta geleceğinizi bilmek isterim. Ben bütün gün evdeyim."

Telefonu kapadığında Jonathan'ın nabızı hızlanmıştı.

Öğle yemeği için eve gidince yukarı çıkıp valizini aradı. Bir yıl önce Arles'da yaptıkları tatilden sonra bulunduğu yerde, dolabın üstünde duruyordu valiz.

Simone'a, "Önemli bir şey çıktı, sevgilim," dedi. "Bir uzmana görünmek için Hamburg'a gitmeye karar verdim."

"Öyle mi? Perrier mi söyledi?"

"Hayır. Aslını ararsan benim fikrim. Bir Alman hekiminin görüşünü almak fena olmaz. Biliyorum, masraf çıkacak ama..."

"Bırak, Jon! Masraf çıkacakmış! Bu sabah yeni bir haber var mı? Hayır, laboratuvar raporu yarın gelecekti. Öyle değil mi?"

"Evet. Onlar hep aynı şeyi söylüyorlar, sevgilim. Ben değişik bir görüş almak istiyorum."

"Ne zaman gideceksin?"

"Yakında. Bu hafta içinde."

Beşten az önce Fontainebleau postanesine uğradı, carte d'identite'sini gösterip altı yüz frankı aldı. Oradan Franklin Roosevelt alanındaki Syndicat d'Initiatives'e geçerek Hamburg'a bir gidiş-dönüş uçak bileti istedi. O akşam 9:25'te Orly'den kalkan uçakla gitmeye karar vermişti. Biraz acele etmesi gerekecekti. Bu da iyiydi çünkü düşünmesine, kararsızlığa kapılmasına fırsat kalmayacaktı. Dükkânına giderek Hamburg'a telefon etti. Bu kez ödemeli aradı.

Telefona Wister çıktı yine. "Ah, çok iyi. On bir elli beşte ineceksin. Alandan Hamburg terminaline kadar otobüsle gelebilir misin? Seni terminalde karşılarım."

Önemli saydığı bir resmi almaya gelecek olan bir müşterisine de telefon ederek salı ve çarşamba günleri 'ailevi nedenlerle' dükkânı açamayacağını bildirdi. Çok kullanılan bir mazeretti bu. Dükkânın kapısına da iki gün kapalı kalacağını bildiren bir yazı aşmalıydı. Önemli değil, dedi kendi kendine. Kasabadaki dükkân sahiplerinin şu ya da bu nedenle dükkân açmadıkları sık görülen bir durumdu. Jonathan bir gün 'akşamdan kalmalık nedeniyle' açılmayacağını belirten bir tabela bile görmüştü.

Kapıyı kilitleyip eşyalarını toplamak için eve gitti. Hamburg hastanesindekiler bazı testler yapılması için daha uzun kalmasını istemezlerse, en geç iki gün sonra döneceğini umuyordu. Paris trenlerinin saatlerine bakmıştı. Fontainebleau'dan tam yedide geçen tren çok uygundu. Paris'te incek, Les Invalides'den Orly otobüsüne binecekti. Valizini aşağı indirdi.

Simone, "Bu akşam mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Ne kadar erken gidersem o kadar iyi, sevgilim. İçimden öyle geldi. Çarşamba günü dönerim. Belki yarın akşam bile dönebilirim."

"Seni nerede bulabilirim? Otelde yer ayırttın mı?"

"Hayır. Sana telgraf çekerim, üzülme, sevgilim."

"Doktordan randevu aldın mı peki? Doktorun adı ne?"

"Henüz bilmiyorum. Hastanenin ününü duydum, o kadar." Ceketinin iç cebine yerleştirmeye çalışırken pasaportunu yere düşürdü.

"Seni hiç böyle görmemişim," dedi Simone.

Jonathan karısına bakıp gülümsedi. "Hiç değilse, yorgun ve bitkin olmadığım ortada."

Simone da istasyona onunla birlikte gidip otobüsle dönebileceğini söylediye de Jonathan bunu yapmamasını rica etti.

"Gider gitmez telgraf çekerim," dedi.

Georges, "Hamburg nerededir?" diye sordu ikinci kez.

"Allemagne!" dedi Jonathan. "Almanya'da!"

Neyse ki Rue de France'ta hemen taksi buldu. İstasyona vardığında tren de perona giriyordu. Gişeden bilet alıp trene atlayacak kadar zaman kalmıştı ancak. Paris istasyonundan Les Invalides'e de taksiiyle gitti. Altı yüz frank harcamamıştı uçak biletine. Cebinde hâlâ biraz para vardı. Bir süre, para sıkıntısı çekmeyecekti.

Uçakta, kucağındaki dergiyle uyukladı. Şimdi başka bir insan olduğunu düşünüyordu. Hızla yol alan uçak bu yeni erkeği St. Merry Sokağı'ndaki külrenge evde bıraktığı akşamdan uzaklaştırıyordu. O ikinci Jonathan şu anda Simone'un bulaşık yıkamasına yardımcı oluyor, yer muşambası fiyatları gibi sıkıcı konulardan söz ediyordu.

Uçak alana indi. Hamburg'da keskin bir ayaz vardı. Önce aydınlık bir otoyoldan geçtiler, ardından kent sokaklarına girdiler. Karanlık göğe yükselen koca koca yapılar, renkleri ve biçimleri Fransa'dakilerden farklı olan sokak lambaları.

Wister bekliyordu. Gülümseyerek yaklaşıp elini uzattı. "Hoşgeldin. Yolculuk iyi geçti mi? Arabam dışarıda. Alandan buraya kadar otobüsle gelmek seni sıkmadı umarım. Şoförüm -aslında benim şoförüm değil de ara sıra kullandığım bir şoför- birkaç dakika öncesine kadar başka bir işteydi.

Kaldırımı çıkmışlardı. Wister Amerikan şivesiyle anlatıp duruyordu. Yüzündeki iz bir yana bırakılırsa, şiddeti, şiddet eylemlerini hatırlatan hiçbir özelliği yoktu. Jonathan, fazla sakin, diye düşündü. Psikiyat gözleriyle bakılırsa tehlikeli sayılabilirdi bu. Belki de ülseri olduğu için böyleydi adam. Pırıl pırıl bir Mercedes-Benz'in yanında durmuştu Wister. Başında şoför kasketi görünmeyen orta yaşlı bir adam Jonathan'ın valizini aldı ve arabanın kapısını açtı.

"Bu Karl," dedi Wister.

Jonathan, "İyi akşamlar," diye mırıldandı.

Karl Almanca bir karşılık verdi gülümseyerek.

Yol epey uzun sürdü. Wister, kentin Belediye Sarayına işaret etti. "Avrupa'dakilerin en eskisidir, Bombardımanda da yıkılmadı." Ardından büyük bir kiliseyi ya da katedrali gösterdi. Jonathan'la o arka kanepede oturuyorlardı. Kentin bahçeli evler kesimine geldiler, bir köprüden daha geçerek karanlık bir yola girdiler.

"Geldik," dedi Wister. "Evim bu."

Bir bahçenin yokuş yukarı çıkan araba yoluna sapsmış, kapısında ve birkaç penceresinde ışıklar görünen büyük bir evin önünde durmuşlardı.

"Dört daire var," dedi Wister. "Biri benim. Hamburg'da böyle evler çoktur. Eski büyük konaklar bölüp birkaç daire yaparlar. Alster çok iyi görünür evimden. Aussen Alster. Büyüğü yani. Yarın sabah görürsün."

Modern bir asansöre bindiler. Valizi Karl taşıyordu. Zile de o bastı. Siyah elbiseli, beyaz önlüklü, orta yaşlı bir kadın açtı kapıyı.

Wister, "Bu da Gaby," dedi Jonathan'a. "Günde birkaç saat gelip evi çeker çevirir. Başka bir ailenin yanında da çalışıyor. Geceleri orada kalır ama bu akşam yiyecek bir şeyler isteyebileceğimizi söyledim. Gaby, Herr Treuanny aus Frankreich."

Kadın Jonathan'ı sevimli bir tavırla selamlayıp pardösüsünü aldı. Yuvarlak yüzü bir puding kasesini anımsatıyor, iyi niyet simgesi gibi görünüyordu.

Wister ışığı yanık duran banyoyu göstererek, "istersen burada elini yüzünü yıka," dedi. "Ben sana bir skoç hazırlayacağım. Yiyecek bir şey ister misin?"

Jonathan banyodan çıktığında kare biçimindeki büyük salonun ışıkları -dört ayaklı lamba- yanmıştı. Wister yeşil bir kanepeye oturmuş puro içiyordu. Önündeki alçak masada iki bardak viski duruyordu. Gaby bir tepsi sandviç ve açık sarı renkte yuvarlak bir peynirle salona dönmüştü hemen.

"Çok teşekkür ederiz, Gaby." Wister konuşmaya döndü. "Gaby bu gece çok geç kaldı ama senin geleceğini öğrenince burada kalıp sandviç servisini yapmakta diretti." Havadan sudan konuştuğu, eğlenceli bir durumdan söz ettiği halde gülümsemiyordu hâlâ. Dahası, Gaby tabaklarla çatal bıçakları masaya yerleştirirken alını kaygıyla kırışmıştı. Kadın çıkınca, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Şimdi en önemli iş şu uzmanı görmek, ünlü birini buldum. Eppendorfer hastanesindeki doktor Heinrich Wentzel. Hematolog. Hastane de buradaki en büyük hastanedir. Dünyaca ünlü. Senin için uygunsa, yarın öğleden sonra ikide randevun var."

"Uygun tabii," dedi Jonathan.

"Teşekkür ederim."

"Uykunu da almış olursun böylece. Umarım ansızın yola çıkışın karını kızdırmamıştır... Ciddi bir hastalık söz konusu olunca en doğrusu birden fazla doktorun görüşünü almaktır."

Jonathan yarım kulakla dinliyordu. Hafif bir sersemliği vardı, odanın dekoru, bunların Alman eşyaları, onun da Almanya'ya ilk kez gelmiş olması biraz şaşkınlık yaratmıştı. Eşyalar antika değil, modern eşyalardı. Her yerde rastlanabilecek eşyalar. Yalnız karşı duvarda çok güzel bir Biedermeier yazı masası görüyordu. Öbür duvarların önlerinde alçak kitaplıklar, pencerelerde uzun yeşil perdeler vardı. Köşelerdeki ayaklı lambalardan tatlı bir ışık yayılıyordu. Önündeki masanın üstündeki mor kutuda çeşitli sigara ve purolar görülmüyordu. Beyaz şöminenin piriç maşası, küreği ve ateş karıştırıcısı vardı ama ateş yakılmamıştı. Şöminenin üstünde de Derwatt'ın tablolarını andıran bir resim asılıydı. Reeves Minot neredeydi peki? Jonathan, Minot'nun Wister'in kendisi olduğunu sanıyordu. Adam bunu açıklayacak mıydı? Jonathan'ın anladığını düşünüyordu belki de. Aslında, Simone'la biz bütün evi beyaza boyamalıyız, diye düşündü, insan aydınlık bir ev istiyorsa en mantıklı iş...

Wister yumuşak sesiyle, "Sözünü ettiğim işi hiç düşündün mü?" diye soruyordu. "Fontainebleau'da konuştuğumuz işi diyorum."

"Korkarım o konuda fikrimi değiştirmiş değilim. Bu da size altı yüz frank borçlandığım anlamına gelir." Gülümsemeye çalıştı. Viski etkisini göstermeye başlamıştı. Bunu fark edince biraz daha içti. "Paranızı üç ay içinde ödeyebileceğimi sanıyorum," diye sürdürdü. "Şu anda benim için önemli olan o uzmanı görmek."

"Elbette," dedi Wister. "Borç diye bir şey de düşünme. Saçma."

Jonathan tartışmak istemiyordu ama biraz utanmıştı. Üstelik tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Düş görüyordu sanki; ya da Jonathan Trevanny olmaktan çıkmıştı. Her şey yabancı da onun için, dedi kendi kendine.

Wister ellerini ensesinde kenetleyip tavana bakarak, "Ortadan kaldırmak istediğimiz İtalyan," diye söylendi, "sıradan biri, sıradan bir işi var. Hah! insanın güleceği geliyor. Sabah gelip akşam gittiği bir işi var sözümona. Kumardan hoşlanırmış gibi görünerek Reeperbahn'daki kulüplerde dolaşılıyor ama işi şarap uzmanlığı güya. Şarap fabrikasında adamı vardır mutlaka. Her gün fabrikaya gidiyor, akşamları da kulüplerde geziyor. Biraz kumar oynuyor, birtakım insanlarla tanışmaya çalışıyor. Bütün gece dolaştığı için sabahları geç kalkıyor." Oturduğu yerde doğruldu. "Akşamüstü eve giderken metroya biniyor. Ev dediği de kiraladığı daire. Ev sahibiyse altı aylık sözleşme yapmış. Şarap fabrikasıyla da öyle. Göz boyamak için yapılmış bir sözleşme.... Sandviç yesene!" Sandviçlerin varlığını yeni fark etmiş gibiydi.

Jonathan dilli bir sandviç aldı. Mayonezli lahanalarla salatayla hıyar turşusu da konmuştu ekmeklerin arasına.

"Önemli nokta, her akşam altı on beş sularında Steinstrasse metro istasyonunda indiğini bilmemiz. Yanında kimse bulunmuyor, işten dönen herhangi bir erkek gibi görünüyor. O zaman temizlemek gerek." Kemikli ellerini açıp avuçlarını havaya tuttu. "Tam sırtının ortasından vurulursa tek kurşun yeter. Emin olmak için bir tane daha sıkılabilir belki. Sonra tabanca yere atılacak, gerisi... Siz İngilizlerin deyişiyle, amcanın karısı. Öyle demiyor musunuz?"

Değiş yabancı gelmemiştir Jonathan'a. Çok eski yıllardan kalma bir sözdü, "iş o kadar kolaysa niye beni istiyorsunuz?" Nazikçe gülümsemeyi başardı. "Ben amatör sayılırım. Yüzüme gözüme bulaştırırım sanıyorum."

Wister hiç duymamıştı sanki. "Metro istasyonundaki halkı toplayıp sorguya çekebilirler. Hiç bilinmez. Polisler zamanında gelebilirlerse otuz-kırk kişiyi toparlayıp götürürler belki. Çok büyük bir istasyon. Tren istasyonuna en yakın durak. Yakaladıklarını gözden geçireceklerdir herhalde.. Peki, diyelim ki seni de yakalayıp gözden geçirdiler.." Omuzlarını kaldırdı. "Ne bulacaklar? Tabancayı atmış olacaksın. Eline geçireceğin ince kadın çorabını da ateş etiketten birkaç saniye sonra atacaksın. Ne elinde barut izi olacak ne tabancada parmak izi. Ölen adamla hiç ilgin yok. Aslında iş ona gelmeyecek zaten. Gelse bile, Fransız kimliğini görüp doktorla randevun olduğunu anlayınca temize çıkarırlar seni. Benim istediğim, bizim istediğimiz, kulüplerle, kumarla hiç ilgisi olmayan birini kullanmak..."

Jonathan dinliyor, ancak hiç karşılık vermiyordu. Adamın öldürüldüğü gün bir otelde olmam gerek, diye düşündü. Polisler nerede kaldığını sorarlarsa Wister'in adresini veremem. Karl'la evde çalışan kadın ne olacaktı peki? Onların da işten haberleri var mıydı? Güvenilir kişiler miydi ikisi de? Bunların hepsi saçma, diye düşündü. Gülmek istiyor, ama gülmüyordu.

Wister, "Sen yorgunsun," dedi. "Odanı görmek ister misin? Gaby valizini oraya götürmüştü."

On beş dakika sonra Jonathan sıcak bir duş yapmış. pijamalarını giymişti. Çift pencere salon gibi, onun odası da evin ön tarafındaydı ve körfeze bakıyordu. Kıyıda demirli duran teknelerin sancak ve iskele taraflarını belli eden yeşil, kırmızı ışıkları, sokak lambalarını görebiliyordu. Huzur dolu bir görünüm. Gökte bir ışıldığın koruyucu ışığı gezindi. Yatağı bir buçuk kişilikti, açılıp hazırlanmıştı. Komodinun üstünde dolu bir bardak ve bir paket Gitanes mais'la kibrit duruyordu. Bardaktaki sıvı, suya benziyordu. Bir yudum içti. Suydu, evet.

6

Jonathan yatağının kenarına oturmuş Gaby'nin az önce getirdiği kahveyi içiyordu. Tam istediği gibiydi kahve. Koyuydu, içine de süt değil, çığ krema konmuştu. Sabah yedide uyanmıştı Jonathan. Sonra yine dalmış, Wister on buçukta kapıya vuruncaya kadar da uyumuştur.

"Özür dileme, uykunu aldığına sevindim," dedi Wister. "Gaby sana kahve getirmeye hazırlanıyor. Çay mı isterdin yoksa?"

Ona Hotel... Almancası her neyse, İngilizcesi Victoria oteliydi. Otelde odasını ayırttığını da söylemişti Wister. Öğle yemeğinden önce otele yerleşecekti. Jonathan teşekkür etti. Otel konusunda başka söz söylenmediyse de Jonathan bunun bir başlangıç olduğunu düşündü. Bir gece önce de düşünmüştü aynı şeyi. Wister'in planını uygulamaya koyacaksa, adamın evinde kalamazdı. Yine de, birkaç saat sonra o çatının altından çıkacağına sevindi.

Wister'in Rudolf Bilmemne adındaki bir arkadaşı ya da tanıdığı geldi öğleyin. Düz, siyah saçlı, zayıf, sinirli ve nazik bir gençti. Wister onun tıp öğrencisi olduğunu söyledi. Anlaşıldığına göre İngilizce bilmiyordu. Jonathan'a Franz Kafka'nın resimlerini anımsatmıştı. Hepsi Karl'ın kullandığı arabaya binip Jonathan'ın oteline yollandılar. Fransa'yla karşılaştırılınca, burada her şey yepyeni görünüyor, diye düşündü Jonathan. Ardından, Hamburg' un savaşta yerle bir edildiğini hatırladı. Araba, iş merkezi olduğu izlenimini veren bir sokakta durdu. Victoria oteline gelmişlerdi.

"Herkes İngilizce bilir," dedi Wister. "Biz seni dışarıda bekleyeceğiz."

Jonathan içeri girdi. Kapıdaki komilerden biri valizini aldı. Kaydını yaptırdı, yanlış bir numara söylememek için İngiliz pasaportunun numarasına baktı. Wister'in dediğini yaparak valizinin odasına çıkarılmasını istedi. Otel, orta sınıf bir oteldi.

Öğle yemeği yemek için bir lokantaya girdiler. Karl onlara katılmamıştı. Yemekten önce bir şişe şarap istediler. Rudolf şarabı yuvarlayınca biraz neşelendi. Hep Almanca konuşuyor, Wister da onun şapkacı sözlerini, İngilizceye çeviriyordu. Jonathan saati düşünüyordu, ikide hastanede olması gerekti.

Rudolf, Wister'a bakarak, "Reeves," dedi.

Jonathan onun aynı adı kullandığını bir kere daha duymuştu. Bu kez kuşkusu kalmadı. Wister -Reeves Minot- istifini bozmadı. Jonathan da bozuntuya vermedi.

Rudolf, "Anemi?" dedi Jonathan'a.

Jonathan gülümsedi. "Daha beter."

Reeves Minot, "Schlimmer," diye açıkladıktan sonra Rudolf'la Almanca konuşmayı sürdürdü. Jonathan'a kalırsa Almancası da Fransızcası kadar kötüydü ama idare ediyordu herhalde.

Yemekler güzel, porsiyonlar çok büyüktü. Reeves puro da getirmişti ama purolarını bitirmeden hastaneye gitmek zorunda kaldılar. Hastane, iki yanı çiçek tarhlarıyla süslenmiş patikalarla boylu ağaçların arasına kurulmuş sayısız yapıdan oluşuyordu. Arabayı Karl kullanıyordu yine. Jonathan'ın muayene olacağı bölüm, geleceğin, yirmi birinci yüzyılın laboratuvarlarına benziyordu. Koridorun iki yanında otel odaları gibi sıralanmış odalar vardı ama bunlar nikelaj yatak ve iskemlelerle döşenmiş, ya floresan lambalarla ya da çeşitli renklerde ışıklarla aydınlatılmıştı. İçerisi dezenfektan değil, yeryuvarlağıyla ilgisi olmayan bir gazın kokusunu taşıyordu sanki. Jonathan beş yıl önce yaptırdığı, lösemide hiç yarar sağlamayan ışın tedavisi sırasında radyoterapi cihazının altında yatarken duyduğu kokuyu anımsadı. Burası, sıradan insanların kendilerini tümüyle bilgili uzmanlara teslim ettikleri yerlerden biri, diye düşündü ve hemen bayılacak gibi oldu. O anda, uçsuz bucaksız görünen bir koridorun, ses geçirmeyen taban ve duvarları arasında Rudolfla yürüyordu. Gerekirse, Jonathan'ın adına o konuşacaktı doktorla. Reeves'le Karl arabada kalmışlardı ama Jonathan ne onların bekleyip beklemeyeceklerini biliyordu, ne de muayenenin ne kadar süreceğini.

Doktor Wentzel biraz İngilizce bilen kır saçlı, pos bıyıklı, şişman bir adamdı. Uzun cümleler kurmaya da kalkışmıyordu. "Ne zamandan beri?" Altı yıldır. Jonathan tartıldı, son zamanlarda "kilo kaybedip kaybetmediği soruldu, beline kadar soyundu ve dalağı palpasyonla muayene edildi. Bu süre içinde doktor harıl harıl not tutan hemşireye Almanca bir şeyler söylüyordu boyuna. Tansiyonu ölçüldü, gözkapakları incelendi, kan ve idrar örnekleri alındı. Sonunda, Dr. Perrier'ninkinden çok daha hızlı iş gören ve daha az rahatsızlık veren bir cihazla göğüs kemiğinden ilik de alındı. Sonuçlan ertesi gün öğrenebileceğini söylediler. Bütün iş kırk beş dakika sürmüştü.

Jonathan'la Rudolf dışarı çıktılar. Araba, otoparktaki öbür otomobillerin arasında, birkaç metre ötede bekliyordu.

"Nasıldı?" diye sordu Reeves. "Sonuçları ne zaman öğreneceksin? Benim eve mi gidelim, yoksa otele mi dönmek istersin?"

"Sanırım otele döneceğim," dedi Jonathan. Biraz rahatlamış, kanepenin köşesine yaslanmıştı.

Anlayabildiği kadarıyla Rudolf doktoru övüyordu Reeves'e. Otele geldiler.

Reeves, "Seni akşam yemeğinden önce alırsız," dedi neşeyle. "Yedide falan."

Jonathan anahtarını alıp odasına çıktı. Ceketini çıkardı ve yüzükoyun yatağa uzandı. Birkaç dakika sonra kalkarak yazı masasına gitti. Çekmecede mektup kâğıtları vardı. Birini aldı ve yazmaya başladı.

4 Nisan 19-Sevgili Simone,

Az önce muayene oldum. Sonuçları yarın öğreneceğim. Hastane müthiş, doktor, İmparator Franz Josefe benziyor. Dünyanın bir numaralı hematologu olduğu söyleniyor! Sonuç ne olursa olsun, öğrenince rahatlayacağım, işler yolunda giderse sen bu mektubu almadan eve dönmüş olabilirim. Dr. Wentzel yeni yeni testler yapmak isterse o zaman başka tabii.

İyi olduğumu bildirmek için hemen şimdi telgraf çekeceğim. Seni çok arıyorum. Hep seni ve Cailloux'yu düşünüyorum.

Olanca sevgimle,
Jon

En iyi elbisesi olan lacivert takımını dolaba astı, öbür eşyalarını valizde bırakıp mektubu postaya vermek için aşağı indi. Bir gece önce, havaalanında, elinde kalan içinde üç-dört yaprak çek kalmış eski bir seyahat çeki defterinden bir on sterlin bozdurmuştu. Simone'a, sağlığının yerinde, mektubunun postada olduğunu bildiren bir telgraf çekti. Sonra da dışarı çıktı, sokağın adını, ve genel görünüşünü -sokağın en belirgin özelliği dev boyutlu bir bira reklamı gibi görünmüştü gözüne- kafasına yerleştirip yürüyüşe çıktı.

Kaldırımlar alışveriş yapanlarla, sosis köpeklerini gezdirenlerle, köşebaşlarında gazete ve meyve satanlarla doluydu. Şık kazakların sergilendiği bir vitrinin önünde durdu. Bembeyaz koyun postlarının üstüne yerleştirilmiş mavi ipek robdöşambr da ilgisini çekti. Fiyatını Fransız frankı olarak hesaplamaya çalıştıysa da vazgeçti. Gerçekten ilgilenmiş değildi, gözüne çarpmıştı o kadar. Hem tramvayların, hem de otobüslerin işlediği kalabalık bir caddeyi geçince bir kanalın üstündeki yaya köprüsünü gördü. Köprüden geçmemeye karar verdi. Bir yerde kahve içebilirdi belki. Vitrininde pastalar, içeride de hem tezgâh hem küçük masalar görünen bir pastaneye yaklaştı. Gelgeldim içeri giremedi. Büyük bir korku içinde olduğunu, ertesi gün alacağı test sonuçlarından korktuğunu fark etti. Çok iyi tanıdığı bir boşluk duygusuna kapıldı ansızın. Kendini çok zayıf hissediyordu; sigara kâğıdı gibi incecikti sanki. Alnındaki terin serinliği, canının buharlaşıp uçtuğu duygusunu uyandırıyor.

Bildiği ya da kuşkulandığı bir şey daha vardı: Ertesi gün eline sahte bir rapor tutuşturacaklardı. Rudolf'un hastanede yanında durması midelerini bulandırmıştı. Bir tıp öğrencisi. Yardımına gerek duyulmadığından herhangi bir yardımda da bulunmamıştı. Doktorun hemşiresi İngilizce konuşmuştu hastayla. Rudolf bu gece bir sahte rapor yazamaz mıydı? Bir yolunu bulup; onu gerçek raporun yerine koyamaz mıydı. Rudolf'un o gün öğleden sonra hastanenin kâğıtlarından yürütmüş olabileceğini bile düşündü. Ardından, ya da sen aklını kaçıyorsun, dedi kendi kendine.

En kestirme yolu tutmaya çalışarak otele doğru yürüdü. Victoria'ya geldi, anahtarını isteyerek odasına çıktı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra banyoya girip havlulardan birini ıslattı ve sırtüstü yattı. Alnını ve gözlerini ıslak havluyla örttü, uykusu yoktu. Yalnız kendinde bir tuhaflık hissediyordu. Reeves Minot da tuhaftı. Hiç tanımadığı birine altı yüz frank avans vermesi, o cılgınca önerisi yerine getirilirse kırk bin sterlin para vadetmesi. Doğru olamazdı! Parayı asla ödemezdi Reeves Minot. Reeves Minot bir düş dünyasında yaşıyordu sanki. Belki haydut bile değildi de kaçığın biri, büyüklük hayalleriyle yaşayan biriydi yalnızca.

Telefonun ziliyle uyandı. Bir erkek sesi, "Aşağıda sizi bekleyen bir bay var, efendim," dedi İngilizce.

Jonathan saatine bakınca yediye bir-iki dakika geçtiğini gördü. "Az sonra aşağıda olacağımı söyleyin lütfen."

Yüzünü yıkadı, balıkçı kazağını ve ceketini giydi. Pardösüsünü de aldı.

Karl arabanın yanında tek başına bekliyordu. Jonathan yaklaşınca, "Nasılınız?" diye sordu. "İkinci saatlerini iyi geçirdiniz mi?"

Havadan sudan konuşurlarken adamın İngilizce sözcük dağarcığının epey zengin olduğunu fark etti Jonathan. Merak etmişti: Karl, Reeves Minot için kaç yabancıyı böyle getirip götürmüştü acaba? Acaba Reeves'in ne işte çalıştığını düşünüyordu? Belki de Karl bunu düşünmüyordu bile. Reeves -sözümona- hangi işte çalışıyordu gerçekten?

Karl arabayı evin önünde durdurdu yine. Bu kez Jonathan asansöre tek başına bindi.

Gri kaşe pantolon ve kazak giyen Reeves Minot onu kapıda karşıladı. "Gel, içeri gir! Öğleden sonra biraz dinlenebildin mi?"

Yine viskiler içildi, iki kişilik bir sofraya hazırlanmıştı. Jonathan herhalde bu gece başbaşa yemek yiyeceğiz, diye düşündü.

Reeves zayıf gövdesini ağır hareketlerle kanepeden kaldırıp Biedermeier masasına giderek, "Şu adamın bir resmini görmeni istiyorum," dedi. Çekmecelerin birinden bir şey çıkardı, iki resim vardı. Biri önden çekilmişti, öbürü, birkaç kişinin arasında bir masaya eğilmişken, yandan.

Masa da rulet masasıydı. Jonathan önden çekilmiş resme baktı. Pasaport fotoğrafı kadar net bir resimdi bu. Kırk yaşlarında görünüyordu adam. İtalyanların pek çoğunda görülen, etli, değirmi bir surat, burun deliklerinin yanlarından dudakların uçlarına uzanan çizgiler. Bakışlarında kuşku ve ürküntü var gibiydi ama belli belirsiz gülümseyişi, "Ne yani, ne yapmışım?" diyordu sanki. Reeves adının Salvatore Bianca olduğunu açıkladı.

Grup fotoğrafını gösterirken, "Bu resim bir hafta önce Hamburg'da çekildi," dedi. "Adam kumar bile oynamıyor. Seyrediyor yalnızca. Bu da rulet tekerleğini dikkatle izlediği sayılı durumlardan biri... Bianca kendisi de en az altı-yedi adam öldürmüştür herhalde. Yoksa düğmeciliğe yükselemezdi. Yine de Mafya için önemli biri sayılmaz. Gözden çıkarabilecekleri bir adamdır. Oyunu başlatsın diye yollanmış biri..." Jonathan içkisini bitirirken Reeves anlattı, bardağın dibi görününce konuğuna bir içki daha doldurdu. "Bianca hep şapkaıyla gezer. Açık havada yani. Genellikle de kumlu bir palto giyer..."

Reeves'in pikabı vardı. Jonathan müzik dinlemek isterdi ama söylerse kabalık olacağını düşündü. Reeves'in istediği plağı çalmak için hemen seyirteceğini biliyordu oysa. Sonunda ev sahibinin konuşmasını yarıda kesti. "Sıradan bir adam, şapkasını yüzüne eğmiş, paltosunun yakasını yukarı kaldırmış olabilir... Ve şu iki resmi gören birinin onu kalabalıkta görüp ayırt edeceğini mi sanıyorsunuz?"

"Dostlarımdan biri de metroya Bianca'nın bindiği Rathaus durağından binip Messberg'e Steinstrasse'den bir önceki istasyona kadar gidecek. Bak!"

Reeves yine heyecanlanmıştı. Jonathan'a akordeon gibi katlanan bir kent haritası gösterdi. Sokaklar, metro istasyonlarını gösteren mavi noktalar.

"Sen de Fritz'le birlikte Rathaus'tan binersin. Fritz yemekten sonra buraya gelecek."

Jonathan, sizi düş kırıklığına uğratacağım için üzülüyorum, diyebilmek isterdi. Reeves'i boşu boşuna oyaladığı için suçluluk duyuyordu. Boşu boşuna oyalamamış mıydı yoksa? Evet, oyalamıştı. Reeves delice bir kumar oynamıştı. Herhalde böyle şeylere alıştı ve ilk yaklaştığı kişi de Jonathan değildi. İlk yaklaştığınız kişi ben miyim diye sormak isterdi ama Reeves mırıl mırıl anlatıyordu hâlâ.

"Yanlış bir düşünceye kapılmanı istemem. İkinci bir adamın öldürülmesi de gerekebilir..."

Jonathan sonunda olumsuz bir şey duyduğuna sevindi. O dakikaya kadar, Reeves her şeyi toz pembe göstermişti. Yağdan kıl çeker gibi sıyrılaacağı bir cinayet, ardından çuvalla para, Fransa'da daha iyi bir hayat, bir dünya gezisi, Georges'a (oğlunun adını da sormuştu Reeves) her şeyin iyisinin sağlanması, Simone'un güven içinde yaşayabilmesi... Jonathan, onca parayı Simone'a nasıl açıklarım, diye düşündü.

Reeves kaşığı alırken, "Bu Aalsuppe," diye açıkladı. "Hamburg'un özel yemeği. Gaby de severek pişirir."

Yılan balığı çorbası lezzetli, soğuk Moselle şarabı da çok güzeldi.

"Hamburg'da ünlü bir hayvanat bahçesi vardır bilirsin. Settlingen'deki Hagenbeck Tierpark. Güzel bir araba gezintisi olur. Yarın sabah gidebiliriz belki. Yani..." Birden sıkılmış gibiydi. "Benim işim çıkmazsa. Bir iş çıkabilir sanıyorum. Ya bu gece, ya yarın sabah erkenden belli olur."

Hayvanat bahçesine gidip gitmemek çok önemliydi sanki. Jonathan, "Yarın sabah benim de hastaneye gidip test sonuçlarını almam gerek," dedi. "On birde orada olmalıyım." umutsuzluğa kapılmıştı birden. On birde ölüm saati çalacaktı sanki.

"Aa evet. O zaman hayvanat bahçesine öğleden sonra gideriz belki. Hayvanlar... doğal ortamda yaşıyorlar."

Sauerbraten. Kırmızı lahanalar.

Kapı çalındı. Reeves yerinden kımıldamadı. Gaby içeri girip Herr Fritz'in geldiğini haber verdi.

Fritz elinde bir kasket taşıyor, eskice bir palto giyiyordu. Elli yaşlarındaydı.

Reeves, Jonathan'ı göstererek, "Bu bay Paul," dedi. "İngilizdir. Bu da Fritz."

Jonathan, "iyi akşamlar," diye mırıldandı.

Fritz elini kaldırarak onu selamladı. Jonathan, bu da eski kulağı kesiklerden ama gülüşü candan, diye düşündü.

"Otur, Fritz," dedi Reeves. "Bir bardak şarap içer misin? Ya da bir viski?" Almanca konuşuyordu. İngilizceye dönerek, "Adamımız Paul, diye açıkladı ve beyaz şarap doldurduğu uzun ayaklı bardağı Fritz'e uzattı.

Fritz başını salladı.

Jonathan'ın güleceği gelmişti yine. Aşırı büyüklükteki şarap bardakları bir Wagner operasının dekorunu anımsatıyordu. Reeves iskemlesinde yan oturuyordu şimdi.

"Fritz taksi şoförüdür," dedi. "Herr Bianca'yı evine taşıdığın gecelerin sayısı az değildir, ha Fritz?"

Fritz bir şeyler mırıldanarak gülümsedi.

Reeves, "Çok da değilmiş," diye açıkladı. "İki kere götürmüş onu evine. Tabii, biz de..." Hangi dilde konuşması gerektiğini kestirememiş gibi duraladıktan sonra Jonathan'a bakarak sürdürdü. "Bianca, Fritz'i görse de tanımaz yani. Tamsa da zararı yok çünkü Fritz, Messberg'de inecek metrodan. Önemli olan, yarın ikinizin Rathaus istasyonunun kapısında buluşması. Fritz sana bizim... Bianca'yı gösterir."

Fritz başını salladı. Her şeyi anlamıştı görünürde.

Jonathan, bir de yarın lafı çıktı diye düşündü. Sessizce dinliyordu.

"İkiniz de Rathaus'tan bineceksiniz. Altı on beş sularında. En iyisi altıdan az önce orada olun. Hemen her zaman altı on beş metrosuna biniyor ama hiç bilinmez. Herhangi bir nedenle yarın biraz erken davranabilir. Sen hiç merak etme, Paul. Karl seni oraya kadar arabayla götürecektir. Fritz'le ikiniz birbirinize hiç yaklaşmayacaksınız. Ancak Bianca'yı iyice gösterebilmek için Fritz'in de seninle aynı metroya binmesi gerekebilir. Öyle ya da böyle, o ilk durakta, yani Messberg'de inecek."

Fritz cebinden küçük, kara bir tabanca çıkarıp Reeves'e uzattı. Reeves, Gaby'nin girmesinden çekinmiş gibi kapıya baktıysa da pek kaygılı görünmüyordu. Tabanca da avucuna sığacak kadar küçüktü neredeyse. Biraz kurcaladıktan sonra açıp şarjörüne baktı.

"Doluymuş. Emniyeti de var. Şurada. Sen tabancadan anlar mısın, Paul?"

Jonathan o konuda biraz bir şey biliyordu. Fritz'in yardımıyla, Reeves tabancanın özelliklerini gösterdi. Önemli olan emniyeydi. Onun nasıl açıldığını bilmek. İtalyan yapımıydı tabanca.

Fritz gitmek zorundaydı. Jonathan'ı başıyla selamlayarak, "Bis morgen!" dedi. "Um sechs!"

Reeves onu kapıya kadar geçirdi ve kızıl kahve bir paltoya döndü. Pek de yeni görünmeyen kumlu bir tüvit palto. "Bu çok boldur," dedi. "Bir dene bakalım."

Hiç istemediği halde, Jonathan kalkıp paltoyu giydi. Kolları biraz uzun geldiği için ellerini ceplerine soktu ve -Reeves'in aynı anda belirttiği gibi- sağ cebin kesilip çıkarılmış olduğunu fark etti. Tabancayı ceket cebinde taşıması, elini kesik cepten içeri sokup çekmesi, ateş ettikten hemen sonra yere atması isteniyordu.

"Kalabalığı sen de göreceksin," dedi Reeves. "En az iki yüz kişi! Tetiği çektikten sonra, patlamadan ürken herkes gibi sen de geriye çekileceksin." Gövdesini geriye eğerek, geri geri yürüyerek nasıl yapılacağını gösterdi.

Kahveyle birlikte Steinhäger içtiler. Reeves, Jonathan'ın ev hayatını, Simone'u, Georges'u sordu. Georges İngilizce biliyor muydu? Yoksa yalnız Fransızca mı konuşuyordu?

"İngilizceyi yeni yeni öğreniyor," dedi Jonathan. "Benim bütün gün yanında olmamam dezavantaj yaratıyor."

7

Ertesi sabah dokuzdan az sonra, Reeves, Jonathan'ın oteline telefon etti. Karl on kırta arabayla gelip onu hastaneye götürecekti. Rudolf da onlarla birlikte gidecekti. Jonathan bunu beklemişti zaten.

"İyi şanslar," dedi Reeves. "Daha sonra görüşürüz."

Rudolf randevu saatinden birkaç dakika erken gelerek otelin lobisine girdiğinde Jonathan da lobide bir İngiliz gazetesi okuyordu. Rudolf bir farenin gülüşünü andıran utangaç bir gülüşle gülümsedi. Şimdi daha da çok benzemişti Kafka'ya.

"Günaydın, Herr Trevanny," dedi.

Hastaneye giderken ikisi de arkada oturdular.

Rudolf, "Sonuçların iyi çıkmasını dilerim," diye söylendi tatlı tatlı.

Jonathan aynı tatlı sesle karşılık verdi: "Doktorla ben kendim de konuşmak niyetindeyim."

Rudolf'un ne demek istediğini anlayacağına emindi ama çocuk biraz şaşkın görünüyordu. "Wir werden versuchen..." diye bir şeyler mırıldandı.

Rudolf gidip raporu getirmeyi, doktorun boş olup olmadığını sormayı önerdiyse de Jonathan da hastaneye girdi. Karl çevirmenlik yaptığından delikanlının önerisini kolayca anlamıştı. Karl tarafsız görünüyordu, diye düşündü. Ancak genel hava çok tuhaf geliyordu ona. Sanki herkes bir rol oynuyor ve kötü bir oyun çıkarıyordu. Kendisi bile. Rudolf hastanenin girişindeki hemşireyle konuşarak Herr Trevanny'nin raporunu istedi.

Hemşire, çeşitli boylardaki kapalı zarfların durduğu bir kutuya baktı ve üstünde Jonathan'ın adı okunan, mektup zarfı büyüklüğünde birini seçti.

Jonathan, "Doktor Wentzel'i görebilir miyim?" diye sordu hemşireye.

"Doktor Wentzel'i mi?" Kadın, saydam pencereleri olan bir defterden numaraya bakıp telefona uzandı ve bir dakika kadar Almanca konuştu. Almacı yerine bıraktıktan sonra Jonathan'a döndü. "Hemşiresi, doktor Wentzel'in bütün gün dolu olduğunu söylüyordu. Size yarın sabah on buçukta randevu vermemi ister misiniz?"

"İsterim," dedi Jonathan.

"Pekâlâ. Ancak hemşiresi raporda yeterli bilgi bulacağınızı da bildirdi."

Jonathan'la Rudolf arabaya döndüler. Rudolf düş kırıklığına uğramış gibiydi. Yoksa Jonathan'a mı öyle gelmişti. Neyse ki raporun, gerçek raporun içinde bulunduğu şişkin zarf ondaydı.

Arabaya bindiklerinde Rudolf'tan özür dileyerek zarfı açtı. üç daktilo sayfası yazı. Bazı sözcüklerin, çok iyi tanıdığı İngilizce ve Fransızca terimlerle aynı olduğunu gördü hemen. Ancak son sayfada upuzun iki paragraf vardı. Kimi yerlerde uzun bir adı olan sarı maddeden söz ediliyordu. Lökosit sayısının 210,000 olduğunu görünce nabzı hızlandı. Fransa'da yaptırdığı son testin sonuçlarından daha yüksekti bu. O güne kadar aldığı sonuçların hepsinden yüksekti. Son sayfayı anlamaya uğraşmayacaktı. Kâğıtları katlarken, Rudolf nazik bir tavırla bir şey söyleyerek elini uzattı. Jonathan hiç istemediği halde raporu uzattı. Başka ne yapabilirdi? Ve ne önemi vardı?

Rudolf, Karl'a gidebileceklerini söyledi.

Jonathan pencereden dışarı bakıyordu. Rudolf'a herhangi bir şey sormaya niyeti yoktu. Raporu anlayabilmek için sözlüğe bakardı gerekirse. Ya da Reeves Minot'ya sorardı. Kulakları çınlamaya başlamıştı. Arkasına yaslanarak derin derin soluk almaya çalıştı. Rudolf ona bir göz attı ve hemen pencereyi açtı.

Karl, "Meine Herr," diye seslendi omuzunun üstünden. "Herr Minot ikinizi de ögle yemeğine bekliyor. Sonra da hayvanat bahçesine gideceğiz belki."

Rudolf bir kahkaha atıp Almanca karşılık verdi.

Jonathan şoföre beni otelime götür demek isterdi ama otelede ne yapacaktı? Raporu anlayabilir miyim diye ter dökerek, yine de bazı yerleri anlayamayacaktı. Rudolf bir yerde inmek istedi. Karl onu bir kanal boyunda bıraktı. Rudolf, Jonathan'ın elini kavradı ve sertçe sıktı. Karl, Reeves Minot'nun evine yollandı. Güneş Alster'in sularında yansımalar yaratmıştı. Demirli duran sandallar suyun hareketiyle alçalıp yükseliyor, açıklarda, yeni oyuncaklar kadar temiz ve basit görünen iki-üç yelkenli dolaşıyordu.

Kapıyı Gaby açtı. Reeves telefonda konuşuyordu ama kısa kesti.

"Merhaba, Jonathan. Haberler nasıl?"

Jonathan gözlerini kırıştırarak, "Pek iyi değil," dedi. Beyaz salondaki ışık göz kamaştırıyordu.

"Ya rapor? Bakabilir miyim? Hepsini anlayabildin mi?"

"Hayır. Her şeyi anlayamadım." Zarfı Reeves'e uzattı.

"Doktoru da gördün mü?"

"Hayır. İşi çokmuş."

"Otur, Jonathan. Bir içki içsen iyi gelir belki." Kitaplık raflarından birinde duran içki şişelerine yöneldi.

Jonathan kanepeye oturarak başını arkaya yasladı. Cesareti kırılmıştı, kendini bomboş hissediyordu ama o anda baygınlık duymuyordu hiç değilse.

Reeves ona sulu bir viski getirerek, "Bu Fransa'da aldığın sonuçlardan daha mı kötü?" diye sordu.

"Evet, öyle."

Reeves raporun son sayfasındaki açıklamaya baktı. "Kesiklerden, küçük yaralardan sakınmalıdır diyor burada. Çok ilginç."

Yeni de değil, diye düşündü Jonathan, ufacık bir sıyrık olsa hemen kanardı. Reeves'in bir şey söylemesini, okuduklarını İngilizceye çevirmesini bekliyordu.

"Rudolf bunları açıkladı mı sana?"

"Hayır. Açıklamasını istemedim."

"Daha önceki tanıyla ilgili veriler elimizde bulunmadığından hastalığın ne derece ilerlediğini bilmemize olanak yoksa da... başlangıç tarihinden bu yana geçen sürenin uzunluğundan ötürü... buna benzer laflar

işte! istersen kelimesi kelimesine çevirmeye çalışayım. Bazı kelimeleri... Şu Almanların bileşik kelimelerini sözlükte aramam gerekecek ama, özet olarak ne demek istediğini anlıyorum."

"Özet olarak anlat öyleyse."

"Sana şunun İngilizcesini yazamazlar mıydı sanki?" Reeves sayfaları yeniden göz gezdirdi. "Hücre granülasyonunun yanısıra, sarı maddede de granülasyon görülmekteymiş. Işın tedavisi gördüğüne göre, şu anda o tedavi yoluna gidilmemeliymiş çünkü lösemi hücreleri direnç kazanılmış..."

Bir-iki dakika hep böyle şeyler okudu. Jonathan, ne kadar ömrüm kaldığını bunlar da açıklamıyorlar, diye düşündü. Ya da son saatimin ne zaman çalacağını.

"Wentzel'i bugün göremediğine göre sana yarın için bir randevu almamı ister misin?" Reeves'in kaygısı yapmacık değildi sanki.

"Sağol ama ben yarın için bir randevu aldım. On buçukta."

"İyi. Hemşirenin İngilizce konuştuğunu söylemiştin.. Rudolf un seninle gelmesine gerek yok öyleyse. Sen biraz uzansana." Kanepenin minderlerinden birini çekti.

Jonathan bir ayağını yerde bırakıp ötekini kanepeden sarkıtarak uzandı. Halsizdi, uykusu vardı. Bıraksalar birkaç saat uyuyacaktı belki. Reeves hayvanat bahçesinden söz ederek güneşli pencerede duruyordu. Çok zor bulunan bir hayvan -Jonathan'ın hayvanın adını duymasıyla unutması bir olmuştu- getirmişlerdi hayvanat bahçesine. Güney Amerika'dan. Daha doğrusu bir değil de bir çift. Reeves onları görmeleri gerektiğini söylüyordu. Jonathan taş dolu oyuncak kamyonunu çeken Georges'u düşündü. Cailloux. Oğlunun büyüdüğünü göremeyeceğini biliyordu. Boyunun uzadığına, sesinin değiştiğine tanık olamayacaktı. Birden kalkıp oturdu, dişlerini sıkarak gücünü toplamaya çalıştı.

Gaby büyük bir tepsiyle içeri gelmişti.

Reeves, "Soğuk bir yemek hazırlamasını istedim," dedi. "Canın ne zaman isterse o zaman yeriz."

Mayonezli som balığı vardı öğle yemeğinde. Jonathan pek fazla yiyemediyse de tereyağlı kara ekmekle şarap hoşuna gitmişti. Reeves, Salvatore Bianca'dan, Mafya'nın fuhuşla ilgisinden, kumarhanelerde orospuları çalıştırıp kızların kazançlarının yüzde doksanına el koyduğundan söz ediyordu. "Yaptıkları soygunculuk," dedi. "Amaç para, yöntem de şiddet. Las Vegas'a baksana!" Namuslu adam havasıyla. "Hamburg'dakilerin orospularla işi yok," diye sürdürdü. "Barda falan çalışan kızlar vardı. Belki müşterilerle yatarlar da. Ama iş yerinde asla."

Jonathan doğru dürüst dinlemiyor, Reeves'in söylediklerini düşünmüyordu. Tabağındaki yemekle oynarken kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti. Sessizce tartışıyordu kendisiyle. Şu adamı vurmaya deneyecekti. Birkaç gün ya da birkaç hafta sonra öleceğini düşündüğü için değil, para işine yarayacağı için. O parayı Simone'la Georges'a bırakmak istediği için. Kırk bin sterlin yahut doksan altı bin dolar. İkinci bir adam vurmuyacaksa, ya da birincisinde polisin eline düşerse, onun yarısını alırdı herhalde.

Reeves kolalı beyaz peçeteyle ağızını silerken, "Sanırım yapacaksın, değil mi?" diye sordu. Akşamüstü tabancayı ateşleyeceksin demeye getiriyordu.

"Bana bir şey olursa," dedi Jonathan, "paranın karımın eline geçmesini sağlar misin?"

"Sana ne olabilir ki?" Reeves gülümseyince yara izi seyirir gibi olmuştu. "Peki, paranın karımın eline geçmesini sağlarım."

"Ancak bir şey olursa... Yalnız bir adamı haklayabilirsem..."

Reeves buna karşılık vermek istemezmiş gibi dudaklarını kıstı. "O zaman paranın yarısını alırsın... ama dürüst konuşmak gerekirse ikinci bir iş de olacaktır bence, ikincisinden sonra tam ödeme yapılacak. Çok iyi, harika!" Gülümsedi. Jonathan onun sahici bir gülüşle güldüğünü ilk kez görüyordu. "Ne kadar kolay olduğunu bu akşam anlarsın. Sonra da kutlamaya gideriz. Keyfin yerindeyse..." Ellerini çırpı. Jonathan bunu sevincinden yaptığını sanmıştı ama adamın Gaby'yi çağırdığı anlaşıldı.

Gaby salona gelip tabakları topladı. .

Yirmi bin sterlin, diye düşündü Jonathan. Belki göz kamaştırıcı bir rakam değildi ama bir de cenaze masrafı çıkarınca beş parasız bir ölü olmaktan iyiydi.

Kahve. Ardından hayvanat bahçesi. Reeves'in görülmesini istediği az bulunur hayvanlar ayıya benzeyen, sarılı kahverengili yaratıklardı. O kafesin önü epey kalabalıktı, Jonathan fazla bir şey göremedi. Pek de ilgilenmemişti. Kısıtlayıcı kafesler olmadan, serbestçe gezinir gibi görünen aslanlara baktı daha çok. Reeves onun yorulmasını istemiyordu. Saat neredeyse dörde gelmişti.

Eve döndüklerinde, Reeves, Jonathan'a 'hafif bir yatıştırıcı' olduğunu söylediği küçük, beyaz bir hap içirtmekte diretti.

"Yatıştırıcıya gerek yok," diyordu Jonathan. Çok sakindi gerçekten. Dahası, kendini çok iyi hissediyordu.

"Lütfen beni dinle. Böylesi daha iyi."

Jonathan hapı yuttu. Reeves onun birkaç dakika konuk odasında yatıp dinlenmesini de istiyordu. Jonathan hiç uyumadı, Reeves de saat beşte odaya girip Karl'ın az sonra onu oteline götürmeye geleceğini bildirdi. Palto otelde kalmıştı. Reeves bir fincan şekerli çay da getirmişti. Çayın tadında herhangi bir tuhafılık yoktu. Jonathan, herhalde içinde çaydan başka bir şey yok, diye düşündü. Reeves tabancayı verdi, emniyetini bir kere daha gösterdi. Jonathan tabancayı paltonun cebine koydu.

Reeves, "Akşama görüşürüz," diye seslendi neşeyle.

Karl arabayı otelin önünde durdurup bekleyeceğini söyledi. Jonathan, herhalde beş-on dakika zamanım vardır, dedi kendi kendine. Dışlerini -dış macununu evde Simone'la Georges'a bıraktığı, yeni macun almaya da fırsat bulamadığı için- sabunla fırçaladı, bir Gitane yakıp, hiçbir şey görmediğini, hiçbir şey düşünmediğini fark edinceye kadar pencereden dışarı baktı. Sonra dolaba gidip ona epey büyük gelen paltoyu aldı. Biraz kullanılmıştı palto. Kimindi acaba? Jonathan, bu iş için çok uygun, diye düşündü. Paltoyu giyince bir rol oynadığını, tabancanın oyuncak bir tabanca olduğunu düşleyebilirdi. Yine de, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Öldüreceği (öldürebilmeyi umduğu) Mafya üyesine hiç acımıyordu. Kendine de acımadığını fark etti. Ölüm, ölümdü. Değişik nedenlerle, Bianca'nın hayatı da, onun hayatı da hiçbir değer taşımıyordu artık. İlginç olan tek nokta, Bianca'yı öldürmesinin karşılığında alacağı paraydı. Tabancayı ceket cebine aktardı, naylon kadın çorabını da aynı cebe koydu. Parmaklarını oynatarak, çorabı tek elle geçirebiliyordu eline. Çoraplı eliyle, tabancanın üstünde olan -ve olmayan- parmak izlerini sildi. Ateş ederken paltonun önünü biraz açması gerekecekti. Yoksa kumaşta bir kurşun deliği açılırdı. Şapkası yoktu. Reeves'in bir şapka uydurmayı akıl etmeyişi tuhaftı. Nedir ki bunu düşünecek zamanı yoktu şimdi.

Odadan çıkıp kapıyı sıkıca kapadı.

Karl kaldırımında bekliyordu. Jonathan'ın binmesi için kapıyı açtı. Jonathan şoförün ne bildiğini merak etmişti. Her şeyi biliyor muydu? Arka kanepeye yaslanmış, Karl'a Rathaus metro istasyonuna gideceğiz demeye hazırlanırken şoförün omuzunun üstünden seslendiğini duydu.

"Fritz'le Rathaus metro istasyonunda buluşacaksınız, değil mi, efendim?"

"Evet." Rahatlamıştı Jonathan. Kanepenin köşesine yerleşerek tabancayı yokladı usulca. Emniyeti açıp kapadı, ileriye doğru itilince açılmış oluyordu.

"Herr Minot sizi burada indirmemi salık verdi, efendim. Metro girişi karşıda." Sokak, arabalar ve yayalarla dolu olduğundan arabadan inmeden açmıştı kapıyı. "Herr Minot sizi saat yedi buçukta otelinizden almamı da söyledi."

"Teşekkür ederim." Arabanın kapısının kapandığını duyunca Jonathan bir an için şaşkınlığa kapıldı. Çevresine bakınarak Fritz'i aradı. Gr. Johannesstrasse ile Rathausstrasse'nin kesiştiği büyük bir kavşaktaydı. Kesişen sokaklardan ötürü, Londra'da, sözelimi Picadilly'de olduğu gibi, burada da metronun dört giriş kapısı vardı. Elinde kasketiyle bekleyen Fritz'i arıyordu gözleri. Paltolu bir futbol takımını andıran birkaç genç erkek, metro istasyonun merdivenlerinden aşağı koşunca Fritz'in sakin bir havayla demir tirabzanların yanında durduğunu gördü. Gizli bir randevuda sevgilisiyle buluşuyormuş gibi yüreği hopladı. Fritz eliyle merdivene işaret etti, kendisi de inmeye başladı.

Şimdi aralarında on-on beş kişi bulunduğu halde, Jonathan, adamın kasketini gözünden kaçırmıyordu. Fritz kalabalıktan biraz uzaklaştı. Anlaşıldığına göre Bianca henüz oraya gelmemişti. Onu bekleyeceklerdi. Jonathan'ın çevresindekiler Almanca bir şeyler söyleyerek gülüşüyorlardı. Bir ses, "Wiedersehen, Max!" diye bağırdı.

Fritz dört-beş metre ileride, duvara dayanarak duruyordu. Jonathan o yöne yürüdüyse de daha fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. O duvarın önüne gelmeden Fritz de başıyla bir işaret yapıp çapraz bir çizgi üstünde yürüyerek gişelerden birine yöneldi. Jonathan onun Bianca'yı gösterdiğini anlamıştı ama İtalyan'ı göremiyordu.

Metro treni istasyondaydı. Fritz belirli bir vagona koşunca Jonathan da peşinden seyirtti. Fritz, pek de kalabalık olmayan vagona dikey nikelaj direklerden birine tutunmuş, ayakta duruyordu. Cebinden bir gazete çıkardı. Sonra da Jonathan'a hiç bakmadan başıyla ön tarafı gösterdi.

Bianca'yı ancak o zaman gördü Jonathan. Adam Fritz'den çok ona yakındı. Kahverengi deri düğmeli, gri renkte şık bir palto giyen, ablak yüzlü, esmer bir adam. Derin düşüncelere dalmışçasına, öfkeli denebilecek bakışlarla dosdoğru karşıya bakıyordu. Jonathan hâlâ gazete okur gibi yapan Fritz'e göz attı. Göz göze geldiklerinde Fritz başını eğdi ve evet dercesine gülümsedi.

Fritz ilk durakta, Messberg istasyonunda indi. Gözlerini boşluğa diken kalyanın onun bakışını fark etmesi olasılığı zayıf olduğu halde, Jonathan adama kısaca göz atmakla yetiniyordu. Ya Bianca bir sonraki istasyonda inmez de hattın sonlarına, inip binenlerin sayısının çok az olduğu تنها semtlere kadar giderse?

Neyse ki metro yavaşlayınca Bianca da kapıya yönelmişti. Steinstrasse. Jonathan kimseye toslamadan Bianca'nın hemen arkasında kalabilmek için çaba harcadı. Bir kat merdiven çıkılacaktı. Kalabalık, belki seksen, yüz kişi, basamakların önünde daha yoğundu. Sürü halinde merdiveni çıkmaya başladılar. Bianca'nın gri paltosu Jonathan'ın hemen önündeydi. Merdivenden iki metre gerideydiler; hâlâ. Jonathan adamın ensesindeki kara kılların arasındaki beyazları bile seçebiliyordu. Deride, çiban yarasını andıran buruşuk bir yara izi de vardı.

Jonathan tabancayı cebinden çıkarıp sağ eline almıştı. Emniyeti açtı. Paltosunun önünü aralayıp Bianca'nın sırtının ortasına nişan aldı.

Tabanca 'Ka-boom' diye patladı.

Jonathan silahı yere attı. Durmuştu. Sonra da geriledi. Kalabalık hep bir ağızdan "Ayy!" ve "Hiii!" diye bağırırken sola, geriye çekildi. Ağızdan tek ses çıkmayan sayılı insanlardan biriydi.

Bianca biraz sallanıp yere yığılmıştı.
Çevresinde düzensiz bir halka oluştu.
"... Pistole..."
"... erschossen...!"

Tabanca beton zeminde duruyordu. Biri alacak oldu, en az üç kişi dokunmasını önledi. Yeterince ilgi duymayan ya da aceleleri olan birkaç kişi basamakları tırmanıyorlardı. Jonathan, Bianca'nın çevresinde oluşan halkanın soluna doğru yürüdü. Merdivenin önüne gelmişti. Biri "Polize!" diye bağırıyordu. Hızlı adımlarla, ancak yukarı çıkan öbür yolculardan fazla telaş göstermeden basamakları tırmandı.

Sokak düzeyine çıkınca nereye gittiğine hiç bakmadan dosdoğru yürüdü. Nereye gittiğini bilmediği halde belli bir hedefi varmış gibi, ölçülü, kararlı adımlarla ilerliyordu. Sağında koskoca bir metro istasyonu daha gördü. Reeves bundan söz etmişti. Peşinden gelen ayak sesi de yoktu, onu izleyen de. Parmaklarını oynatarak elindeki çorabı çıkardıysa da metroya bu kadar yakın bir yerde atmak istemedi.

"Taksi!" Tren istasyonuna doğru giden bir taksi görmüştü. Araba durdu, Jonathan hemen bindi. Şoföre, otelinin bulunduğu sokağın adını verdi.

Arkasına yaslanmıştı ama, parmağıyla taksiyi gösterecek, şoförün durmasını emrecek bir polis görmeyi beklemiş gibi pencereden sağa sola bakıyordu boyuna. Saçma! Hiç kimse, onu hiçbir şeyle suçlayamazdı.

Belki saçmaydı, ancak Victoria oteline girerken yine aynı duyguya kapıldı. Kanun adamları bir yolunu bulup adresini öğrenmişlerdi de onu lobide bekleyeceklerdi sanki. Hayır, bekleyen falan yoktu. Sessizce odasına çıkıp kapıyı kapadı. Paltonun, ceketin cebini yoklayarak çorabı aradı. Yoktu çorap. Bir yerde düşmüş olmalıydı.

Yediyi yirmi geçe paltoyu çıkarıp bir koltuğa attı* sonra da yanına almayı unuttuğu sigaralarından birini yaktı. Gitane'in, içini rahatlatan dumanını ciğerlerine çekti. Banyoda, sigarayı lavabonun kenarına koyarak elini yüzünü yıkadı. Ardından yarı belini kadar soyunarak sıcak suyla sabunlandı.

Kazağını giyerken telefon çaldı.

"Herr Karl sizi aşağıda bekliyor, efendim."

Aşağı indi. Palto kolundaydı. Reeves'e geri verecekti. Ondan kurtulmak istiyordu.

"İyi akşamlar, efendim." Karl haberi duymuş ve iyiye yorumlamış gibi sırıtıyordu.

Jonathan arabada bir sigara daha yaktı. Çarşamba akşamı olmuştu. Simone'a o akşam dönebileceğini yazmıştı ama mektup ertesi sabahtan önce eline geçmezdi herhalde. Fontainebleau kilisesinin yanındaki halk kitaplığından ödünç aldığı iki kitabın da cumartesi günü geri götürülmesi gerektiğini düşündü.

Reeves'in konforlu evine gelmişti yine. Paltoyu Gaby'ye değil, Reeves'e uzattı. Kendini biraz tuhaf hissediyordu.

Reeves gergin ve kaygılı bir sesle, "Nasılsın, Jonathan?" diye sordu. "Nasıl gitti?"

Gaby uzaklaşmıştı, ikisi salonda yalnız kalmışlardı.

Jonathan, "iyi gitti," dedi. "Sanırım."

Reeves hafifçe gülümsedi. O hafif gülüş bile yüzünü aydınlatmıştı. "Çok iyi! Çok güzel! Ben bir haber alamamıştım... Sana şampanya sunabilir miyim, Jonathan? Viski mi istersin yoksa? Gel, otur."

"Bir viski içerim."

Reeves şişelere eğilmişti. Alçak sesle sordu: "Kaç... kaç el sıktın?"

"Bir." Jonathan, ya ölmediyse, diye düşündü ansızın. Olamaz mıydı? Reeves'in uzattığı viskiyi aldı.

Reeves kendine bir bardak şampanya doldurmuştu. Ayaklı bardağını havaya kaldırıp Jonathan'ın şerefine içti. "Zorluk çıkmadı ya? Fritz üstüne düşeni yaptı ha?"

Jonathan başını sallarken Gaby'nin girebileceği kapıya doğru baktı. "Öldüğünü umalım," dedi. "Ölmemiş olabileceğini ancak akıl edebildim."

"Ölmemişse bile, bu kadarı da yeter. Düşüğünü gördün mü?"

"Evet, elbette." Jonathan iç geçirdi. Son dakikalarda soluğunu tuttuğunu fark etmişti.

Reeves, "Haber Milano'ya şimdiden ulaşmış olabilir," diye söylendi neşeyle. "İtalyan kurşunu. Gerçi Mafya da her zaman İtalyan yapımı silah kullanmaz... Yine de, güzel bir ayrıntı olur diye düşünmüştüm ben. Di Stefano ailesinin üyesiydi Bianca. Hamburg'da Genotti ailesinin iki üyesi de var. Biz bu iki ailenin birbirini kırmaya başlayacağını umuyoruz."

Reeves daha önce de söylemişti bunu. Jonathan kanepeye oturdu. Reeves son derece hoşnut olduğunu gösteren bir havayla dolaşıyordu odada.

"Senin için sakıncası yoksa, evde sakın bir gece geçireceğiz," dedi. "Biri telefon ederse Gaby benim evde bulunmadığımı söyleyecek."

"Karl ve Gaby... Onlar ne biliyorlar?"

"Gaby, hiçbir şey. Karl... Bilse de zararı yok. Karl hiç ilgilenmez. Benden başka kişilere de çalıştır Karl. İyi de para alır. Hiçbir şey bilmemek onun çıkarınadır. Bilmem anlatabildim mi?"

Jonathan anlamıştı. Gelgelelim Reeves'in sözleri içini rahatlatmadı. "Aklıma gelmişken," dedi, "ben yarın Fransa'ya dönmek istiyorum." İki anlam taşıyordu bu. Birincisi Reeves ona o akşam ödeme yapabilir ya da ödeme planını açıklayabilirdi, ikincisi, bir başka iş de yapılacaksa onun da o gece konuşulması gerekirdi.

Pazarlığı nasıl etkilerse etkilesin, Jonathan ikinci bir işi kabul etmemeye kararlıydı ama yaptıklarının karşılığında kırk bin sterlinin yarısını hakkettiğine inanıyordu.

"İstiyorsan neden dönmeyesin?" dedi Reeves. "Yalnız on buçukta randevun olduğunu unutma."

Ne var ki Jonathan doktoru bir daha görmek istemiyordu. Dudaklarını yaladı. Rapor kötü, durumu daha da kötüydü, üstelik bir nokta daha vardı. Her nedense, pos bıyıklı Doktor Wentzel yetkili kişilerin simgesi gibi görünmeye başlamıştı ona; bir daha adamla yüz yüze gelirse tehlikeli bir duruma düşeceğini sanıyordu. Bu düşüncenin mantıklı bir yanı olmadığını bilmekle birlikte duygudan kurtulamıyordu. "Aslında onu bir daha görmem için hiçbir neden yok," dedi. "Hamburg'da daha uzun kalmayacağıma göre... Yarın sabah randevuyu iptal ettiririm. Fontainebleau'daki adresimi biliyorlar, faturasını oraya yollasınlar."

Reeves, "Fransa'dan frank çıkarmak yasaktır," dedi gülümseyerek. "Fatura gelince bana yolla. Onu hiç dert etme."

Jonathan üstelemedi. Wentzel'e yazılacak çekin üstünde Reeves'in imzasının bulunmasını hiç istemezdi aslında. Şimdi önemli olan bizim konumuza gelmek diye düşündü. O da Reeves'in kendisine ödeyeceği paraydı. Ancak konuya geleceğine arkasına yaslanarak dostça sordu. "Sen burada ne yapıyorsun? İş olarak yani."

"İş mi?" Reeves biraz duraladıysa da sorudan sıkılmış gibi bir hali yoktu. "Çeşitli işler yaparım. New York'taki resim galerileri adına ortalığı kolağan ederim sözgelimi. Onlara tablolar bulmaya çalışırım. Şurada gördüğün kitaplar var ya..." Kitaplığın alt rafındaki ciltleri gösteriyordu. "Hepsi resim sanatıyla ilgili kitaplardır. Tablo koleksiyoncularının adları ve adresleri de vardı. Şu ara New York'ta Alman ressamı gözde. Çok aranıyor. Ayrıca, buradaki genç ressamların çalışmalarını da izlerim, Amerika'daki galerilerle koleksiyonculara onları tanıtır, tablolarını almalarını öğütlerim. Texas'lılar çok tablo alırlar. Sayısını bilsen şaşarsın."

Zaten şaşırmıştı Jonathan. Söyledikleri doğruysa, Reeves Minot sanat eserlerini bir gayger cihazının duygusuzluğuyla değerlendirirdi herhalde. Doğru değerlendirebilir miydi tabloları? Jonathan şöminenin üstündeki tablonun -kadın mı, erkek mi olduğu pek anlaşılmayan yaşlı bir insanı yataкта yatarken gösteren, pembesi bol bir resim- gerçekten Derwatt'in tablolarından biri olduğunu anlamıştı. Çok değerli olmalı diye düşündü. Reeves'in malı olduğu da kesindi.

Reeves onun tabloya baktığını fark edince, "Son aylarda elime geçti," diye açıkladı. "Bana gönül borcu olan bir dostun... armağanı diyebilirim." Daha fazlasını anlatmak istemiş de çekindiği için anlatılmıyormuş gibi bakıyordu.

Yemekte Jonathan yine para konusunu açmak istedi, yine beceremedi. Reeves de sürekli başka şeylerden söz ediyordu. Kışın Alster donduğu zaman üstünde buz pateni yaptıklarını, buz kayıklarının rüzgâr hızıyla yol alıp zaman zaman birbirlerine çarptıklarını anlatıp durdu. Derken, hemen hemen bir saat sonra kanepede oturup kahve içerlerken kendisi açtı konuyu.

"Bu akşam sana beş bin franktan fazla para veremeyeceğim. Gülünç bir meblağ tabii. Cep harçlığından başka bir şey değil." Yazı masasına gidip çekmecesini açtı. "Neyse, hiç değilse frank olarak verebileceğim." Parayı alarak döndü, "istersen, bir bu kadarını da mark olarak verebilirim. Hemen bu akşam."

Jonathan mark almak, Fransa'da mark bozdurmak istemiyordu. Frankların, Fransız bankalarının verdikleri gibi, birbirine içnelenmiş on tane yüz franklık banknot halinde durduğunu gördü. Reeves beş desteyi de sehpanın üstüne koymuştu ama Jonathan elini uzatmadı.

"Öbür arkadaşlar da paylarına düşeni ödeyinceye kadar daha fazlasını bulamam," dedi Reeves. "Dört-beş arkadaş daha var bu işte. Ancak mark bulmamı istersen bulabileceğime hiç kuşku yok."

Jonathan kendisi de iyi pazarlık edemediği halde, Reeves'in arkadaşlarından alacağı parayı iş bittikten sonra istemesini yadırgamıştı. Adamların parayı, hiç değilse bundan fazla parayı önceden denkleştirip güvenli bir yerde tutmaları gerekmez miydi. "Mark istemem," dedi. "Yine de teşekkür ederim."

"Evet, anlıyorum tabii. Bir şey daha var. Aslında parayı İsviçre bankalarından birine, bir gizli hesaba yatırmalısın. Sence de öyle değil mi? Paranın Fransa'daki hesabında görünmesini istemezsin sanırım. Yoksa sen de Fransızlar gibi çorabına doldurup evde mi tutacaksın?"

"Hiç olur mu!" Konuşulan sayının yarısını alacağına kuşku duymazmış gibi, "Kırk bin sterlinin yarısını ne zaman ödeyebilirsin?"

"Bir hafta içinde denkleştiririz, unutma, ikinci bir iş çıkabilir. Birincisinin bir anlam taşıması için öyle olması gerek. Bakalım, göreceğiz."

Jonathan biraz sinirlendiyse de renk vermedi. "O ne zaman belli olur."

"O da bir haftada belli olur. Belki üç-dört gün içinde. Ben seni ararım."

"Ama... Açıkça konuşmak gerekirse., bence bundan fazlasını hakkettim. Peşin ödeme olarak yani... Sence de öyle değil mi?" Jonathan yüzünün kızardığını hissetti.

"Bence de öyle. O yüzden sana bu kadarlık bir şey verebildiğim için özür diledim. Elimden geleni yapacağım. Bir gün haber alacaksın ki bir İsviçre bankasında hesabın var. Hesabında kaç para olduğunu da göreceksin o zaman."

Şimdi bir şey benzemişti. Jonathan, "Ne zaman?" diye sordu.

"Bir hafta içinde. Şeref sözü."

"Konuştuğumuz sayının yarısı mı?"

"Yarısını ödemedi önce... Sana daha önce de açıklamıştım, Jonathan, çift namlulu bir iş bu. Onca parayı sökülen adamlar karşılığında belirli bir sonuç almak isterler." Ona bakıyordu Reeves.

Jonathan anlamıştı. Reeves, ikinci işi yapacak mısın, yapmayacak mısın diye soruyordu sessizce. Yapmayacaksa, hemen söylemeliydi. "Anlıyorum," dedi. Biraz daha fazlasını koparabilse, konuşulan sayının üçte birini bile alabilse fena sayılmazdı. On dört bin sterlin gibi bir şey tutardı o da. Yaptığı işin karşılığında az para sayılmazdı. O gece ses çıkarmamaya, tartışmaya girmemeye karar verdi.

Ertesi gün öğle uçağıyla Paris'e döndü. Reeves doktorun randevusunu iptal edeceğini söylemiş, Jonathan da işi ona bırakmıştı. Reeves cumartesi günü, yani iki gün sonra Jonathan'ın dükkânına telefon edeceğini de söylemişti. Onu havaalanına kadar götürmüş, gazetede, metro istasyonunda yatan Bianca'nın resmini de göstermişti. Bir zafer kazanmış gibi bakıyordu. Gazete, İtalyan yapımı tabancadan başka bir ipucu bulunmadığını, cinayeti Mafya'nın işlediğinin sanıldığını da yazıyordu. Bianca'nın, Mafya'nın askerlerinden ya da düğmecilerinden biri olduğunu da. O sabah sigara almaya çıktığında Jonathan da görmüştü gazetelerin ilk sayfalarını. Ancak gazete almak gibi bir istek duymamıştı, uçakta, güler-yüzlü hostes eline bir gazete tutuşturdu. Jonathan katlı gazeteyi kucağına bırakıp gözlerini yumdu.

Tren ve taksi yolculuklarının sonuna gelip eve vardığında saat neredeyse yedi olmuştu. Kapıyı anahtarıyla açtı.

Simone antreye çıkıp onu karşıladı. "Jon!"

Jonathan karısına sarıldı. "Merhaba, sevgilim."

Simone, "Geleceğin içime doğmuştu," dedi. "Nasıl olduysa... Seni bekliyordum ben de. Ne haber? Pardösünü çıkar. Dün akşam dönebileceğini bildiren mektubunu bu sabah aldım. Deli misin sen?"

Jonathan pardösüsünü kancaya astı ve o anda gelip bacalarına toslayan Georges'u kucağına aldı.

"Benim küçük böceğim nasıl bakalım? Nasılsın Cailloux?" Dampirli bir kamyon getirmişti oğluna. O da viski şişesiyle aynı naylon torbadaydı. Kamyonu daha sonra vermeyi düşünerek viskiyi çıkardı.

"Quel luxe!" dedi Simone. "Hemen açacak mıyız?"

"Evet, hemen." Mutfağa gittiler. Simone buzlu viski sever, Jonathan içinse fark etmezdi.

Simone buz tabağını musluğa götürürken, "Doktorlar ne dediler?" diye sordu.

"Aşağı yukarı buradakilerin söylediğini. Ancak bunlar bazı yeni ilaçları benim üstümde denemek istiyorlar. Bakalım, haber bekliyorum." Simone'a böyle bir açıklama yapmayı uçakta kararlaştırmıştı, ikinci bir Almanya yolculuğunun yolu açılmış olacaktı böylece. Ayrıca, durumunun biraz daha kötü olduğunu ona söylemenin ne yararı vardı? Simone ne yapabilirdi? Biraz daha üzülecekti, o kadar. Jonathan'ın iyimserliği artmıştı uçakta. İlk işten yüzünün aklıyla çıktığına göre ikincisini de başarabilirdi belki.

Karısı, "Yani yine Almanya'ya gitmen mi gerekecek?" diye sordu.

"Olabilir." Jonathan karısının iki bardağa viski doldurmasını izledi. İçkiyi esirgememişti Simone. "İlaçlarını bende denedikleri için para da verecekler," dedi. "Bakalım, haber gelsin de..."

"Sahi mi?" Simone şaşırmış gibiydi.

Georges, "O skoç mu?" diye sordu İngilizce. "Ben ne içeceğim peki?" Öyle düzgün konuşmuştu ki Jonathan elinde olmadan güldü.

Bardağını uzatarak, "Bundan ister misin?" dedi. "Gel, bir yudum iç."

Simone onun elini tuttu. "Portakal suyu var, Georges." Oğluna portakal suyu doldurdu. "Yeni bir tedavi yöntemi mi denecekler yani?"

Jonathan'ın alını kırıştıysa da denetimin onda olduğunu hissediyordu hâlâ. "Sevgilim, bu hastalığın tedavisi yok. Yalnız... birtakım yeni haplar denecekler. Bütün bildiğim bu. Hadi, şerefe!" Mutlu bir sarhoşluk içindeydi sanki. Beş bin frank cebindeydi. Şu anda, güvende ve ailesinin yanındaydı. Her şey yolunda giderse, Reeves Minot'nun dediği gibi, o beş bin frank cep harçlığı olacaktı yalnızca.

Simone oturduğu iskemlede arkasına yaslanmıştı.

"Bir daha oraya gitmen için sana para ödeyeceklerse, verecekleri ilaçların tehlikesi var demektir."

"Hayır, yalnız biraz sıkıntılı bir iş. Yeniden Almanya'ya gitmek falan... Yol paramı verecekler yalnızca." Ayrıntıları düşünememişti henüz. Gerekli iğneleri doktor Perrier yapacak, hapları da o verecek diyebilirdi. Ancak o anda en doğrusunu söylediğini sanıyordu.

"Yani... seni özel bir vaka olarak mı görüyorlar?"

"Evet, bir bakıma." Gülümsedi. "Değilim aslında." Değildi, olmadığını Simone da biliyordu. "Belki birtakım deneyler yapacaklar. Henüz bilmiyorum, sevgilim."

"Neyse, sen çok keyifli görünüyorsun. Buna sevindim."

"Hadi, bu akşam yemeği dışarıda yiyelim. Köşedeki lokantaya gideriz. Georges'u da götürebiliriz." Karşı çıkan karısının sesini bastırdı. "Yürü hadi! O kadarlık paramız var."

Jonathan dört bin frankı zarfa koydu, zarfı da dükkânın en gerisindeki sekiz çekmeceli bir tahta dolabın belirli bir çekmecesine yerleştirdi. Alttan ikinci çekmeceydi bu; içinde tel ve sicim parçalarından, kapsül basılarak sağlamaştırılmış etiketlerden ve buna benzer ıvır zıvır-dan başka bir şey bulunmazdı. Jonathan, bunları saklamak için insanın ya çok cimri, ya biraz çatlak olması gerek, diye düşündü. Tıpkı bir altındaki gibi (Jonathan onun içinde neler bulunduğunu bile hatırlamıyordu) hemen hiç açmadığı bir çekmeceydi; dolayısıyla, dükkânda yardım etmeye geldiği durumlarda, Simone da açmayacaktır, diye düşündü. Asıl para çekmecesi, tahta tezgâhın sağ üst çekmecesiydi. Geri kalan bin frankı Cuma sabahı Societe Generale'deki ortak hesaplarına yatırdı. Simone'un birden ortaya çıkan bu bin frankı banka defterinde görmesi iki-üç hafta sürerdi. O zaman da bazı müşteriler borçlarını ödediler diyebilirdi karısına. Jonathan ödemelerini çekle yapardı genellikle. Banka defteri de salondaki ecritier'in çekmecesinde dururdu. Birinden biri para çekip toplu bir ödeme yapmayacaksa -ki o da ancak ayda bir olurdu- kimse el sürmezdi deftere.

Cuma öğleden sonra Jonathan paranın birazını harcamanın yolunu da buldu. Rue de France'taki dükkânların birinden Simone'a 395 franklık hardal rengi bir tayyör aldı. Günler önce görmüştü tayyörü; Hamburg'a gitmeden önce. Ceketin küçük bebe yakası, kumaşın kahverengi benekli koyu sarı rengi, önündeki dört kruvaze düğme... Tayyör özel olarak Simone için yapılmıştı sanki. O gün, fiyatını korkunç bulmuştu; el yakıyordu etiket. Şimdiyse hemen hemen kelepir gibi görüyordu. İncecik, kar beyazı kâğıtlara sarılıp dikkatle katlanan yeni tayyörü hazla gözledi. Simone'un sevinci de Jonathan'a ayrı bir haz verdi. Aşağı yukarı iki yıldır, ilk kez yeni bir giyeceğe, güzel bir şeye sahip oldu, diye düşündü. Pazardan ya da Prisunic'ten aldığı elbiseler sayılmazdı.

"Ama bu pahalı olmalı, Jon!"

"Değil aslında... Hamburg'daki doktorlar bana biraz avans vermişlerdi. Bir daha oraya gitmem gerekebilir diye. Az para da değildi. Onu düşünme şimdi."

Simone gülümsedi. Jonathan, onun da para düşünmek istemediğini anlamıştı. O anda değil. "Bunu da doğumgünü armağanlarımdan biri olarak kabul edeceğim."

Jonathan gülümsedi. Simone'un doğumgünü geceli neredeyse iki ay olmuştu.

Cumartesi sabahı dükkândaki telefon çaldı. O sabah birkaç kere daha çalmıştı ama, bu, şehirlerarası santralından arandığını belli eden düzensiz bir zil sesiydi.

"Ben Reeves... işler nasıl?"

"Sağol, iyi sayılır." Dikkatinin keskinleştiğini, birden gerildiğini fark etti. Dükkânda, gözlerini duvardaki çerçeve örneklerine diken bir müşteri vardı. Neyse ki Jonathan İngilizce konuşuyordu.

Reeves, "Yarın Paris'e geliyorum," dedi. "Seni görmek isterim. Sana bir şey getirecektim biliyorsun." Reeves her zamanki kadar sakindi.

Pazar günü kocasının Nemours'daki baba evine gelmesini istedi Simone. "Akşamüstü olabilir mi? Altıda falan? Öğle yemeğine sözüm var."

"Olur tabii. Seni anlıyorum. Fransızların pazar öğle yemekleri... Tamam, o zaman altıda. Hotel Cayre'de olacağım. Raspail Bulvarı'nda..."

Jonathan otelin adını duymuştu. Altıda, en geç yedide orada bulunmaya çalışacağını söyledi. Pazar günleri tren seferleri daha seyrekli.

Reeves üzülmemesini söyledi. "Yarın görüşürüz öyleyse."

Reeves para getirecekti anlaşılan. Jonathan dikkatini çerçeve isteyen adama vermeye çalıştı.

Simone yeni tayyörüyle çok güzeldi pazar günü. Yola çıkmadan, Jonathan karısının Foussadier'lerde Alman doktorlarından alacağı para konusuna değinmemesini rica etti.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun?" Bunu öyle kurnazca söylemişti ki Jonathan şaşırıldı. Simone annesiyle babasından çok ona aitti şimdi. Oysa çok kez bunun tersini düşünürdü Jonathan.

Foussadier'lerde, "Bugün bile," dedi Simone, "Almanların bir meslektaşıyla konuşmak için Paris'e gidecek Jon."

Her zamankinden daha neşeli bir pazar geçti. Simone'la Jonathan gelirken bir şişe Johnny Walker getirmişlerdi.

St. Pierre-Nemours'dan geçen uygun bir tren bulamadığı için Jonathan, Fontainebleau'dan 4:49'da geçen trene bindi. Beş buçukta Paris'teydi. Metroyla gidecekti otele. Metro istasyonu otele çok yakındı.

Reeves resepsiyona Jonathan'ı odasına yollamalarını belirten bir mesaj bırakmıştı. Ceketini çıkarmış gömlekle dolaşıyordu. Anlaşıldığına göre yatağa uzanıp gazete okumuştü o saate kadar. "Merhaba, Jonathan," dedi. "Nasil gidiyor. Geç otur... Bir yere otur işte... Sana bir şey göstereceğim." Valizine gitti. "Bu yalnızca bir başlangıç." Kare bir zarf gösterdi ve içinden daktiloyla yazılmış bir kâğıt çıkarıp Jonathan'a uzattı.

Mektup İngilizceydi ve İsviçre Bankalar Birliği'ne yazılmıştı. İmzalayan, Ernst Hildesheim adında biriydi. Jonathan Trevanny adına bir hesap açılmasını istiyor, Jonathan'ın Fontainebleau'daki iş adresini bildiriyordu. Seksen bin marklık bir çek de ilişikte sunulmuştu. Jonathan'ın elindeki, mektubun karbon kopyasıydı ama o da imzalanmıştı.

"Hildesheim da kim?" diye sorarken bir Alman markının 1.6 frank değerinde olduğunu, seksen bin markın aşağı yukarı yüz yirmi bin frank tutacağını hesaplıyordu.

"Hamburg'lu bir işadamı. Ona bazı iyiliklerim dokunmuştu. Hildesheim kimsenin kuşkulandığı bir adamdır. Bu para da şirketin muhasebe defterlerinde görünecek değil. Zarara uğrayacak değil yani. Kişisel çekini yolladı. Önemli olan şu, Jonathan: Mektup dün postaya atıldı ve para senin adına yatırıldı. Gelecek hafta içinde gizli hesabının numarasını bildirirler. Yüz yirmi sekiz bin Fransız frankı ediyor." Gülümseliyordu ama hoşnut görünüyordu. Yazı masasının üstünde duran kutuya uzandı. "Bir Hollanda purosunu içer misin? Çok güzeldir."

Değişik bir puro olduğu için Jonathan bir tane aldı. "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. Purosunu Reeves'in uzattığı ateşe tuttu. "Para için de teşekkür ederim." Konuşulan sayının yarısı değil, üçte birinden biraz azdı ama Jonathan bunu söyleyemezdi.

"Evet, başlangıç için fena sayılmaz. Hamburg'da kumarhane işletenler pek memnun. Oralarda dolaşan öbür iki Mafya üyesi, Genotti ailesinin iki adamı Bianca'nın ölümü konusunda bir şey bilmediklerini söylüyorlar ama tabii öyle diyecekler. Şimdi, bizim istediğimiz Genotti ailesinden birini haklamak. Bianca'nın ölümüne misilleme yapılmış gibi görünecek böylece. Önemli birini temizlemek istiyoruz bu kez. Gapo'lardan birini... Onlar babadan hemen sonra gelirler bilirsin. Hemen her hafta sonu Münih'ten Paris'e giden Vito Marcangelo adında biri var. Sevgilisi Paris'te oturuyor çünkü. Münih'teki uyuşturucu işini o yönetir. O ailenin yürüttüğü işi hiç değilse. Bu arada şunu da söyleyeyim ki uyuşturucu konusunda Münih bu günlerde Marsilya'dan da hareketli..."

Jonathan huzursuzca dinliyor, ikinci bir iş yapmayacağı demek için fırsat kolluyordu. Son kırk sekiz saat içinde fikrini değiştirmişti. Tuhafı ama, Reeves'in varlığı da cesaretini alıp götürmüştü sanki. Ya da işin şaka değil, gerçek olduğunu hatırlatmıştı. İsviçre'deki bankada yüz yirmi sekiz bin frank parası da bulunduğu göre...

"...hareket eden bir trende. Gündüz treni. Mozart ekspresi."

Jonathan başını iki yana salladı. "Kusura bakma, Reeves. Yapabileceğimi sanmıyorum." Reeves'in, çekin ödenmesini durdurabileceğini düşündü ansızın. Hildesheim'a bir telgraf çekse... Çekerse çeksin.

Reeves çok üzülmüştü sanki. "Yazık," dedi. "üzüldüm. Gerçekten. Sen yapmazsan başka birini bulacağız herhalde. Korkarım paranın çoğu da ona gidecek." Başını salladı, purosundan bir nefes çekti ve birkaç saniye pencereden dışarı baktı. Sonra da eğilip Jonathan'ın omuzunu kavradı. "İşin ilk yarısı öyle iyi gitmişti ki!"

Jonathan arkasına yaslanınca elini çekti. Özür dilemek zorunda kalan biri gibi, oturduğu yerde kıvranıyordu Jonathan. "Evet ama, trende adam vurmak..." Hiçbir yere kaçamayacağını, hemen yakalanacağını düşünüyordu.

"Vurmak olmaz. Hayır. Ses istemeyiz. Ben bir garotte kullanılabileceğini düşünmüştüm."

Jonathan kulaklarına inanamadı.

Reeves sakin bir tavırla sürdürdü. "Mafya'nın her zaman kullandığı bir yöntemdir. İnce bir ip... Ses çıkarmaz. Şöyle bir ilmek... Sıkıca çektin mi... bitti gitti."

Jonathan, parmaklarının biri insanın sıcak boynuna dokunduğunu düşledi, iğrenç! "Olacak şey değil!" dedi. "Yapamam."

Reeves derin bir soluk alıp daha yüksek bir vitese geçti. "Bu adam genellikle çok iyi korunur, iki koruyucusu vardı. Nedir ki tren yolculuklarında insanların canı sıkılır, koridorda dolaşmaya çıkarlar. Ya da bir-iki kere tuvalete giderler. Belki de yemekli vagona. Yalnız da gidebilir adam. Belki de yapamazsın, Jonathan. Fırsat çıkmaz belki. Yine de bir deneyebilirsin. Bir de dışarı atmak var tabii. Kapıdan itivermek. Tren hareket ederken kapılar açılabilir biliyorsun. O zaman da bağıracaktır. Belki de ölmez."

Jonathan, gülünçten de öte, dedi kendi kendine. Ne var ki gülmek gelmiyordu içinden. Reeves tavana bakarak sessizce düş kurar gibiydi. Jonathan, cinayet işlediğim ya da cinayet işlemeye yeltendiğim için tutuklanacak olursam Simone paraya el sürmez, diye düşündü, utanırdı, dehşet duyardı. "Size yardım etmem olanaksız," deyip ayağa kalktı.

"Ama... hiç değilse o trene binebilirsin, değil mi? uygun bir fırsat çıkmazsa başka bir yol düşünürüz. Belki başka bir capo ve başka bir yol seçeriz. Ancak bu herifi temizleyebilirsen çok sevineceğiz, uyuşturucu işinden Hamburg'daki kumarhanelere geçecektir çünkü. Yeni bir organizasyon kuracaktı. En azından söylenti böyle." Apayrı bir sesle sordu. "Tabancayla dener misin, Jon?"

Jonathan başını iki yana salladı. "Sinirim kaldırmaz! Tanrı aşkına! Hem de trende."

"Şu garotte'a bir bak!" Reeves elini pantolon cebinden çıkarmıştı bir anda.

Elindeki nesne beyazımtırak bir ipe benziyordu. Bir ucuna küçük bir ilmik yapılarak öbür uç bunun içinden geçirilmiş, çıkmaması için de ucuna irice bir düğüm atılmıştı. Reeves ipi karyolanın direklerinden birine attı, ipin ucunu yana çekerek büyük ilmeği sıktı.

"Gördün mü? Naylon bu... Hemen hemen tel kadar sağlam. Hiç kimse, bir kerecik hırıldamaktan başka ses çıkaramaz..."

Jonathan tiksinti duyuyordu, insan öbür eliyle kurbanına dokunmak zorunda kalırdı. Adamı öldürmek de üç dakika falan sürerdi.

Reeves fazla üstelemeyecek gibi görünüyordu. Pencereye kadar gidip döndü. "Biraz düşün," dedi. "Ya sen beni ararsın, ya da bir iki gün sonra ben telefon ederim. Marcangelo genellikle cuma öğle saatlerinde ayrılır Münih'ten. Gelecek hafta sonunda yapılabilirse çok iyi olur.

Jonathan kapıya doğru yürümüşü. Purosunu komodinin üstündeki tablaya bastırdı.

Reeves kurnaz bakışlarla bakıyordu ama, bu iş için şimdiden ikinci bir kişiyi düşünürcesine, bakışları Jonathan'ın ötesindeki bir noktaya yönelmişti. Belirli ışıklar altında, yara izi, olduğundan kalın görünürdü. Şimdi de öyleydi. Jonathan, herhalde o izden ötürü kadınların karşısında aşağılık duygularına kapılır, diye düşündü. Kaç yıldır taşıyordu acaba o izi? Belki de yalnızca bir-iki yıldır. Bilinemezdi.

"Aşağı inip bir içki içelim mi?"

"Sağol," dedi Jonathan. "İstemez."

"Haa, sana bir de kitap gösterecektim." Yine valizine gitti, bir köşesinden kırmızı kaplı bir kitap çıkardı. "Bir göz at da bak. Sende kalsın. Çok güzel bir gazetecilik örneği. Belgeseldir. Ne tür insanlarla karşı karşıya bulunduğumuzu anlarsın. Yine de, onlar da etten kemikten yapılmışlar. Yenilmez değildirlir yani."

Cellatlar: Amerika'daki Suç örgütlerinin Anatomisi. Böyleydi kitabın adı.

"Seni çarşamba günü ararım," dedi Reeves. "Perşembe günü Münih'e gelebilirsen geceyi orada geçirirsin. Ben de orada bir telde olacağım. Cuma günü trenle Paris'e dönersin."

Jonathan'ın eli kapı tokmağındaydı. Bunu duyunca arkasına baktı. "Kusura bakma, Reeves, korkarım yapamayacağım."

Otelden çıkınca doğru karşıya geçip metro istasyonuna girdi. Peronda beklerken kitabın arka kapağındaki zırvaları okudu. Aynı kapakta, yedi-sekiz erkeğin polislerce çekilmiş fotoğrafları vardı. Yüzler, bir önden, bir yandan çekilmişti. Dudaklar sarkık, kara gözler bir noktaya dikilmiş, yüzler hem gevşek hem asık. Zayıf da olsa, etli de olsa bütün yüzlerdeki ifadenin birbirine benzemesi tuhaftı. Kitabın beş-altı sayfasında da fotoğraflar vardı. Bölümler Amerikan kentlerinin isimlerini taşıyordu: Detroit, New York, Chicago, New Orleans. Kitabın sonunda Mafya ailelerinin örgütlenişini gösteren birkaç sayfa daha vardı. Tıpkı soyağacı gibi çizilmişti şekiller. Tek fark, bunların hepsinin çağdaş insanlar olmalarıydı. Babalar, babaların sağ kolları olan capo'lar, teğmenler, düğmeciler. Jonathan'ın adını duyduğu Genotti ailesinde, düğmecilerin sayısı elliyi, altmışı buluyordu, isimler gerçek isimlerdi. Birçok yerde, New York ve New Jersey'deki adresler bile verilmişti. Trenle Fontainebleau'ya giderken kitabı gözden geçirdi. Reeves'in Hamburg'da sözünü ettiği 'Tornavida Willie Alderman'ın da bir resmi vardı. 'Tornavida Willie' kurbanlarına sokulup bir şey söyleyecekmiş gibi eğiliyor ve biz gibi sivriltilmiş bir tornavidayı adamın kulağına, kulakzarından içeri batırarak öldürüyordu. Resimde, Willie, Las Vegas'taki altı-yedi kişilik kumar örgütünün arasında durmuş, sırıtıyordu. İtalyan isimleri olan bu altı-yedi kişinin yanında, bir kardinal, bir piskopos, bir başpiskopos (onların isimleri de açıklanmıştı) da görülüyordu. Kilise yetkilileri 'kendilerine beş yıl içinde 7,500 dolar başış yapılabileceğini' öğrendikten sonra çekilmişti resim. Jonathan sıkıntıyla kitabı kapadı. Ancak birkaç dakika pencereden dışarı baktıktan sonra yine açtı. Yazılanlar gerçektir ne de olsa. Ve gerçekleri öğrenmek insanı büyütüyordu.

Fontainebleau istasyonundan şatonun yanındaki alana kadar otobüsle gitti, oradan Rue de France'a yürüdü. Dükkânın anahtarı yanındaydı. Eve gitmeden oraya uğrayıp kitabı da dört bin frankı sakladığı o pek ender açılan çekmeceye koydu.

9

Tom Ripley, Jonathan Trevanny'nin dükkânının kapısındaki FERMETURE PROVISIOIRE POUR RAISONS DE FAMILLE tabelasını Nisan ayında bir salı günü görmüş ve Trevanny'nin Hamburg'a gitmiş olabileceğini düşünmüştü. Trevanny'nin Hamburg'a gidip gitmediğini çok merak ediyordu ama telefon edip Reeves'e soracak kadar değil. Derken, bir perşembe sabahı on sularında, Reeves, Hamburg'dan onu aramıştı. Gizlemeye çalıştığı sevinci sesinden okunuyordu.

"İş oldu, Tom! Tamam! Her şey yolunda. Sana çok teşekkür ederim, Tom."

Tom, belki de ömründe ilk kez, söyleyecek söz bulamamıştı. Trevanny gerçekten yapmış mıydı işi? Heloise, onun telefona bakmak için çıktığı salonda oturduğundan, fazla bir şey söyleyememiş, "iyi, bunu duyduğuma sevindim," demekle yetinmişti.

"Sahte doktor raporuna da gerek kalmadı. Her şey yolunda gitti. Dün akşam yaptın."

"Şimdi de evine mi dönüyor?"

"Evet. Bu akşam orada olması gerekir." Tom konuşmayı uzatmamıştı. Reeves'in, Trevanny'nin sağlık durumunu olduğundan kötü gösterecek bir rapor hazırlayabileceği fikri ondan çıkmıştı. Bunu yarı yarıya şaka olarak ortaya atmıştı ama, Reeves öyle bir işe de kalkışabilecek bir herifti. Pis bir şaka olurdu diye düşündü, gülünecek yanı bulunmayan bir şaka. Buna gerek kalmamıştı demek. Keyifle gülümsedi. Reeves'in seçtiği kurbanın öldüğünü, ahabının sevincinden anlamıştı. Trevanny'nin eliyle can vermişti adam. Gerçekten

şasırmıştı Tom. Zavallı Reeves bu işi planlamada gösterdiği başarıdan ötürü bir övgü sözcüğü beklemiş, Tom ona bir şey diyememişti. Heloise epey İngilizce bilirdi, o da işi şansa bırakmak istememişti. Madam Annette'in her sabah aldığı Le Parisien Liberé gazetesine bakmayı düşündüyse de kâhya henüz alışverişten dönmemişti.

Heloise, "Telefondaki kimdi?" diye sordu. Sehpanın üstündeki dergileri elden geçiriyor, atılacak eski sayıları ayırıyordu.

"Reeves," dedi Tom. "Önemli bir şey değildi." Karısını çok sıkardı Reeves. Havadan sudan söz etmeyi, espri yapmayı bilmez, hayattan hiç tat almıyormuş gibi görünürdü.

Tom evin önündeki çakıltaşlarında Madam Annette'in ayak seslerini duyunca mutfağa gitti. Kâhya yan kapıdan girip ona gülümsedi.

"Biraz daha kahve ister miydiniz, mösyö Tom?" diye sorarak sepetini tahta masanın üstüne bıraktı. En üstteki enginarlardan biri masaya yuvarlandı.

"Hayır, madam, istemem, izin verirsiniz Le Parisien'e bakacaktım."

Aradığı haberi ikinci sayfada buldu. Resim yoktu. Salvatore Bianca adındaki kırk sekiz yaşında bir İtalyan, Hamburg'daki metro istasyonlarından birinde vurularak öldürülmüştü. Katilin kimliği bilinmiyordu. Olay yerinde bulunan tabanca İtalyan yapımıydı. Kurbanın Milano'daki Mafya örgütünden, Di Stefano ailesinden olduğu biliniyordu. Haber beş-on satırdan uzun değildi ama, Tom bunun ilginç bir başlangıç olabileceğini düşündü. Böyle başlar, çok daha büyük işlere gidebilirdi. Kurulu düzenden yana görünen, namuslu, masum insan Jonathan Trevanny, paranın çekiciliğine dayanamamış (başka neden olamazdı) ve bir cinayet işlemişti. Dickie Greenleaf olayında, Tom da karşı koyamamıştı paranın çekiciliğine. Trevanny de bizden biri olabilir mi, diye düşündü. Ancak Tom için, 'biz' Tom Ripley demektir. Gülümsedi.

Bir önceki pazar da Reeves, Orly'den telefon edip Trevanny'nin şimdilik ayak dirediğini bildirmişti. Tom'ın tanıdığı başka biri var mıydı acaba? Tom hayır demişti. Reeves, Trevanny'ye pazartesi günü eline geçecek bir mektup yazıp adamı Hamburg'da muayene olmaya davet ettiğini de söylemişti. Tom, "Eğer gelirse," demişti o zaman, "raporun aslından biraz daha olumsuz görünmesini sağlayabilirsin belki."

Tom cuma ya da cumartesi günü merakını gidermek, Trevanny'nin dükkânına bir göz atmak (kendine gelmek için hafta sonuna kadar evinde dinlenmeye çekilmemişse), belki ona çerçevesiz bir resim götürmek için Fontainebleau'ya gidebilirdi. Hatta Gauthier'nin dükkânına uğrayıp tuvallerini gerebileceği birkaç tahta çerçeve almak amacıyla cuma sabahı gitmeye de niyetlenmişti ama, Heloise'in annesiyle babası hafta sonunda onlara konuk olacaklardı (cuma ve cumartesi geceleri Belle Ombre'da kalmışlardı) ve evde bir hazırlık telaşı başlamıştı. Hiç gereği yokken, Madam Annette uygun yemek listesi seçebildik mi; cuma akşamı yenecek midyeler taze mi, diye dertleniyordu. O, konuk yatak odasını kusursuz bir biçimde hazırlayıp çıktıktan sonra Heloise çarşafların ve banyodaki havluların değiştirilmesini istemişti. Yatak ve havlu takımlarında Plissot ailesinin arması değil, Tom'ın T.P.R. markası okunuyordu. Kızlarını evlendirirken Plissot'lar on iki takım keten çarşaf vermişlerdi onlara. Heloise, hem nezaket, hem diploması gereği, o takımlardan birinin kullanılmasını uygun bulmuştu. Madam Annette bu konuda biraz dalgınlık göstermişse de kadını paylamayı ne Heloise geçirirdi aklından, ne de Tom. Tom, bu çarşaf değişikliğinin ikinci bir nedeni olduğunu biliyordu. Çarşafa her bakışlarında, Plissot'ların, kızlarını Tom Ripley'ye verdiklerini hatırlamalarını istemezdi Heloise. Darkafalı, eleştirici insanlardı annesiyle babası. Elli yaşlarında, hâlâ incecik, çekici bir kadın olan Arlene Plissot'nun gençlere yakınlık ve hoşgörü göstermek için özel bir çaba harcaması da işi büsbütün bozuyordu sanki. Öyle olmak, ya da öyle davranmak kadının yaradılışına aykırıydı. Tom'a kalırsa, çok sıkıntı çekmişlerdi hafta sonunda. Kaldı ki... Belle Ombre da tıkr tıkr işleyen bir ev değilse, hiçbir ev değildi. Gümüş çay takımı (Plissot'ların başka bir armağanı) her zaman pırıl pırıldı. Madam Annette bahçedeki kuş yuvasındaki kuş pisliklerini bile her gün temizler, bahçede minyatür bir konuk odası varmış gibi hazırlardı. Evde tahtadan yapılmış ne varsa, hepsi Tom'ın İngiltere'den getirdiği lavanta çiçeği kokulu cilayla cilalanır, mis gibi kokardı. Yine de, Arlene bir akşam mor pantolon ceket takımıyla şöminenin önündeki ayı postunun üstünde yatıp çıplak ayaklarını ateşte ısıtırken, "Cila yetmez," demişti. "Bu parkelere cila yetmez, Heloise. Zaman zaman ketentohumu yağıyla beyaz ispirotoyu karıştırıp sürmek gerek. İlik sürülecek! Tahtanın içine işlemesi için..."

Plissot'lar pazar akşamüstü çay servisinden sonra çıkıp gidince Heloise sırtındaki kazağı çıkarıp pencereye fırlatmıştı. Yakasına ağırca bir iğne taktığından cam çat diye ses çıkarmış ama neyse ki kırılmamıştı.

"Şampanya!" diye bağırmıştı sonra da. Tom hemen koşup bodrumdan şampanya getirmişti.

Çay takımları hâlâ ortada durduğu halde (o akşam Madam Annette de ayaklarını uzatıp dinlenmeye karar vermişti) şampanya içmeye oturmuşlardı. Telefon da o arada çalmıştı işte.

Reeves Minot'nun sesiydi ve sıkkin görünüyordu. "Orly'deyim," dedi. "Hamburg'a dönüyorum. Bugün Paris'te ortak ahabımızı gördüm, ikinci... ikinci işe hayır diyor. İkincisinin de olması zorunlu oysa. Kendisine de anlattım."

"Ona herhangi bir ödeme yaptın mı?" Tom, şampanya bardağını elinde tutarak odada vals yapan karısını izliyordu. Der Rosenkauer'deki ünlü vals mırıldanıyordu Heloise.

"Evet. Aşağı yukarı üçte birini. Fena sayılmaz bence. İsviçre'de bir bankaya yatırdım."

Tom, beş yüz bin franka yakın bir para vadedildiğini hatırladı, üçte biri büyük cömertlik sayılmazdı ama mantıklı bir rakamdı herhalde. "Birini daha vurmasını istiyorsun..."

Heloise şarkı söylenerek dönüyordu odada. "La-la-lay, la-lil-lil..."

"Hayır." Taraz tarzı Reeves'in sesi. "Tabanca olmaz," dedi usulca. "Boğarak öldürmesi gerek. Trende. Onun için çekiniyor sanırım."

Tom dehşet duymuştu. Trevanny elbette yapmazdı isteneni. "Mutlaka trende mi olacak?"

"Benim bir planım var."

Reeves'in her zaman bir planı olurdu. Tom kibarca dinledi. Reeves'in planı hem tehlikeliydi, hem de kesin olmaktan uzak. Adamın sözünü kesti. "Belki de dostumuz artık yetti, diye düşünüyordur."

"Hayır, ilgilenmesine ilgileniyor da, Münih'e gelmeyi kabul etmiyor. Biz de işin bu hafta sonunda bitirilmesini istiyoruz."

"Sen yine Baba'yı mı okudun, Reeves? Tabanca kullanmasına olanak verecek bir plan yap."

"Tabanca ses çıkarır." Sesinde şaka ettiğini gösteren en ufak bir belirti yoktu. "Başka birini mi bulsak acaba? Ya da Jonathan'ın aklını çelmek gerek."

Tom, onun aklını çelmenin hiç yolu yok, diye düşündüyse de sabırsızca söylendi. "Para, insanın aklını çelmeye birebirdir. O da işe yaramazsa, benim yapabileceğim bir şey yok." Plisso'tların ziyaretini hatırlamıştı sıkıntıyla. Jacques Plisso'tnun kızına yıllık harçlık olarak verdiği yirmi beş bin franka gerek duymasalar, Heloise' la o, hemen hemen üç gün boyunca Plisso'tları hoşnut edecegiz diye didinirler miydi?

"Daha fazla para verirse büsbütün yan çizmesinden korkarım," dedi Reeves. "Zaten iş tamamlanmadan paranın tümünü toplayabileceğimi de sanmam."

Reeves'in, Trevanny gibilerini hiç anlamadığını düşünüyordu Tom. Trevanny paranın tümünü alırsa ya işi tamamlardı, ya da paranın yarısını geri verirdi.

"Onu yola getirmenin bir çaresini düşünebilirsen..." Anlaşıldığına göre bunu söylemekte biraz güçlük çekmişti Reeves. "Ya da işi yapacak başka birini tanıyorsan, bana telefon eder misin? Önümüzdeki bir-iki gün içinde olmalı."

Tom telefonu kapatınca biraz rahatladı. Başını iki yana sallayarak gözlerini kırıştırdı. Reeves Minot'nun planları, sıkıntılı bir düş gibi gelirdi ona çoğu kez. Üstelik DU planlar bazen sıradan bir düş kadar bile gerçekçi değildi.

Heloise engel atlayan bir at gibi sarı kanepenin üstünden atladı ve bir elinde şampanya bardağı, öbür kolu kanepenin arkılığına dayalı, hiç patırtı etmeden yerleşip oturdu. Kocasına bakarak bardağını havaya kaldırdı. "Grace à toi, ce week-end était très réussi, mon trésor!"

"Teşekkür ederim, sevgilim."

Evet, hayatın tadı yerine gelmişti yine, yine baş başa çalmışlardı. Canları isterse yemeğe çıplak ayakla oturabilirlerdi o gece. Özgürlük!

Trevanny'yi düşünüyordu Tom. Her zaman kıl payıyla kurtulan, ya da durum iyice tehlikeli hale gelince işten sıyrılmamasını beceren Reeves Minot'dan pek hoşlanmıyordu aslında. Ama Trevanny... O adamı anlamak kolay değildi. Trevanny'nin ondan hoşlanmadığını bildiği için, durumunun elverişli bir durum sayılamayacağını biliyordu. Yine de, Trevanny'ye çerçevesiz bir resim götürmekten kolay iş yoktu.

Salı günü Fontainebleau'ya gitti. Tuval gereceği çerçeveleri almak için önce Gauthier'ye uğradı. Gauthier, Trevanny'yle. Trevanny'nin Hamburg yolculuğuyla ilgili bir haber verebilirdi. Görünüşte, adam doktora muayene olmak için gitmişti Hamburg'a ne de olsa. Gauthier'nin dükkânından alacağını aldı. Dükkân sahibi hiçbir şey anlatmamıştı.

Tam çıkacakken, "Dostumuz nasıl?" diye sordu Tom. "Mösyö Trevanny'yi söylüyorum."

"Âh, John! Geçen hafta bir uzmana görünmek için Hamburg'a gitti." Gauthier'nin cam gözü Tom'a bakarken kendi gözü hafifçe buğulanmıştı ve hüzünlüydü. "Anladığıma göre haberler pek iyi değil. Durumu, buradaki doktorunun söylediğinden biraz daha kötü galiba. Ama yürekli çocuk, İngilizleri bilirsin, gerçek duygularını açığa vurmazlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Tom.

"Evet. Bana öyle dedi. Yine de, her zamanki gibi yaşamaya bakıyor."

Tom, oradan aldıklarını arabaya koyup arka kanepeden bir dosya aldı. Trevanny'ye, çerçevesiz bir resim suluboya tablo getirmişti. O günkü konuşmalarından pek iyi sonuç alacağını sanmıyordu ama, resmi almak için bir daha geleceğine göre, Trevanny'yi bir kere daha görmek fırsatını elde edebilecekti. Rue des Sablons'a yürüyüp küçük dükkâna girdi. Trevanny bir çerçeve parçasını elindeki gravürün kenarına tutmuş, bir kadın müşterisiyle konuşuyordu. Gelene göz attı. Tom, Trevanny' nin onu tanıdığına emindi.

Trevanny, "Şimdi biraz fazla ağır görünebilir," diyordu. "Ancak beyaz zemin üstüne konursa..." Fransızca aksanı oldukça iyiydi.

Tom adamda bir değişiklik olup olmadığına baktı. Endişesini belirten bir şey var mıydı? Hiçbir değişiklik göremedi. Sonunda sıra ona gelmişti. "Bonjour," dedi gülümseyerek "Günaydın. Ben Tom Ripley. Şubat ayında bir akşam evinize gelmiştim. Karınızın doğumgünüydü."

"Eveet."

Adamın yüzünden, tutumunun, "Eveet, sizden söz edildiğini çok duydum," dediği o Şubat gecesinden bu yana hiç değişmediği anlaşılıyordu. Dosyayı açtı. "Size bir suluboya getirdim. Karım yaptı. Koyu kahverengi, ince bir çerçeve iyi gider diye düşündüm. Resmin kenarlarında en fazla yedi-sekiz santim boşluk bırakılırsa..."

Trevanny, çentik çentik olmakla birlikte yıllarca kullanıldığından yüzeyi cilalı gibi görünen tahta tezgâhta duran resme vermişti dikkatini.

Resimde mor ve yeşil renkler baskındı. Heloise, gerideki çam ormanının fon oluşturduğu bahçe köşesini böyle yorumlamıştı bir kişi günü. Ne zaman durması gerektiğini bildiği için de hiç fena olmamıştı Tom'a kalırsa. Kocasının resmi sakladığını bile bilmiyordu. Tom, çerçevenin haliyle gösterince karısına hoş bir sürpriz yapacağını umuyordu.

"Şöyle bir şey ister misiniz?" Trevanny çerçeve parçalarının tikiş tikiş durduğu raftan bir örnek çekti ve zemin boşluğunun genişliğini de hesaplayarak resmin üstüne tuttu.

"Evet, güzel olacak sanırım."

"Zemin beyaz mı olsun, yoksa kemik rengi mi? Şöyle yani..."

Tom kararını verdi. Trevanny onun adını ve adresini deftere yazdı. Tom telefon numarasını da verdi.

Başka ne söyleyebilirdi? Trevanny'nin soğukluğu neredeyse elle tutulacak kadar somuttu. Kaybedecek bir şeyi olmadığından, Trevanny'nin kabul etmeyeceğini bile bile, "Bir akşam karınızı alıp bize bir içki içmeye gelir misiniz?" diye sordu. "Villeperce pek uzak değil. Küçüğü de getirirsiniz."

Trevanny, "Sağ olun ama bizim arabamız yok," diyerek nazikçe gülümsedi. "Evden pek çıkmıyoruz zaten."

"Araba sorun değil. Ben gelir sizi alırım. Gelmişken yemeğe de kalırsınız artık." Peş peşe sıralıyordu sözcükleri. Trevanny ellerini hırkasının ceplerine sokmuş, düşüncesini de değiştirmiş gibi, durduğu yerde ayak değiştiriyordu. Tom, adamın onu merak ettiğini sezdi.

"Karım biraz utangaçtır." İlk kez sahici gülümsemişti Trevanny. "Fazla İngilizce de bilmez."

"Doğrusunu söylemek gerekirse benimki de bilmez. Benim karım da Fransızdır. Yine de... eviniz çok uzak diyorsanız, niye şimdi bir pastis içmeyelim? Az sonra kapatırsınız sanıyorum."

Kapatacağı, evet. Saat on ikiye geliyordu.

Rue de France'la St. Merry Sokağı'nın kesiştiği köşede bir restoran-bara girdiler. Trevanny yolda bir yere uğrayıp ekme almıştı. O bir fıçı birası isteyince Tom da aynısını ismarladı ve tezgâha on frank para bıraktı.

"Fransa'ya nasıl geldiniz?" diye sordu.

Trevanny, İngiliz arkadaşıyla Fransa'da antikacılık yapmaya çalıştığını anlattıktan sonra, "Ya siz?" diye sordu.

"Karım burasını seviyor. Ben de seviyorum aslında. Bundan daha güzel bir hayat da düşünmüyorum. İstersem yolculuğa çıkabiliyorum. Bol bol boş zamanım var. Bahçe işlerinde çalışıyorum, resim yapıyorum. Benim gibilerine tatil günü ressamı derler gerçi... Yine de, resim yapmak hoşuma gidiyor. Zaman zaman bir-iki haftalığına Londra'ya gideriz. Canımız çektiği zaman..." Her şeyi açıkça anlattım, diye düşündü. Saf, masum eğlenceler. Ancak Trevanny değirmenin suyunun nereden geldiğini merak edebilirdi. Tom onun Dickie Greenleaf olayını duymuş, herkes gibi ayrıntıların bir çoğunu unutup belirli şeyleri aklında tutmuş olabileceğini düşünüyordu. Dickie Greenleaf'in 'gizemli bir biçimde ortadan kaybolduğunu' sözgelimi. Daha sonra Dickie'nin intihar ettiği anlaşılabilir olsa bile. Dickie Greenleaf'in vasiyetnamesiyle (Tom'ın yazdığı sahte bir vasiyetname) gelirini Tom Ripley'ye bıraktığını da biliyordu belki Trevanny. Bütün gazeteler yazmıştı bunu. Bir de önceki yılın Derwatt olayı vardı. Fransız basını için, bu, Derwatt olayından çok, Tom'ın evinde konuk olan Amerikalı Thomas Murchison'ın anlaşılmadık biçimde ortadan kaybolması olayıydı.

Trevanny, anlamsız bir sesle, "Güzel bir hayat," deyip üst dudağındaki bira köpüğünü sildi.

Tom, Trevanny'nin ona bir şey sormak istediğini sezmişti. Ne soracaktı acaba? İngiliz soğukkanlılığına karşın, karısına ya da polise gidip her şeyi itiraf eder miydi? Vicdanı rahatsız olduğu için belki. Tom, yaptıklarını karısına anlatmaz, daha doğrusu anlatamaz, diye düşünmekte haksız olmadığını sanıyordu. Beş gün önce tetiği çekip bir adam öldürmüştü. Reeves ona Mafya'nın kötülüklerini anlatmış, onlardan birini ortadan kaldırmakla insanlığa hizmet edeceğini falan söyleyerek moral vermiş, adamı yüreklendirmişti mutlaka. Ardından, bir insanı boğarak öldürmeyi düşündü. Hayır, Trevanny'nin öyle bir cinayeti işleyebileceğini aklı almıyordu. Trevanny'nin, işlediği ilk cinayet konusundaki düşüncesi neydi acaba? Neler hissediyordu? Henüz herhangi bir duyguya kapılacak kadar zaman geçmemiş miydi yoksa? Geçmemişti belki. Trevanny bir Gitane yaktı. Elleri çok büyüktü. Eski elbiseler, ütüsüz pantolonlar da giyse centilmen gibi gezen adamlardandı. Kendisi farkında değilmiş gibi görünüyordu ama sağlam yapılı, yakışıklı bir erkekti üstelik.

Trevanny duru mavi gözlerini Tom'a dikerek, "Acaba," diye başladı, "Siz Reeves Minot adında bir Amerikalı tanıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Tom. "Fontainebleau'da mı oturuyor?"

"Hayır. Ancak sık sık yolculuğa çıkıyor. Sanırım."

"Tanımıyorum." Tom birasından bir yudum içti. "Ben artık kalkmalıyım. Karım bekler."

Dışarı çıktılar. Ayrı ayrı yönlere gideceklerdi. "Bira için teşekkürler," dedi Trevanny.
"Ben teşekkür ederim."

Tom, L'aigle Noir otelinin önündeki otoparka bıraktığı arabasına binerek Villeperce'e yollandı. Trevanny'yi, Trevanny'nin düş kırıklığına uğramış, düş kırıklığı içinde yaşayan bir insan olduğunu düşünüyordu. Delikanlıyken ne umutları vardı kimbilir! Trevanny'nin karısını hatırlıyordu. Kocasına çok bağlı görünen, akli başında, dengeli bir kadın. Öyle bir kadın, niye daha çok para kazanmıyorsun, niye durumumuz daha iyi değil diye dırdir etmez, kocasını asla zorlamazdı. Trevanny'nin karısı da kendisi kadar dürüst ve namuslu bir insandı herhalde. Yine de Trevanny, Reeves'in önerisini kabul etmişti. Demek ki, akıllıca yapılırsa, her yöne çekilebilecek ya da itilebilecek bir insandı.

Madam Annette, Heloise'ın biraz gecikeceğini haber vererek karşıladı Tom'u. Karısı, Chillyen-Biere'deki antikacıda İngiliz yapımı bir commode de bateau bulmuş ve antikacıya bir çek yazmıştı ama adamla birlikte bankaya gitmesi gerekmişti. "Birazdan şifonyerle birlikte geleceğim," dedi Madam Annette. Mavi gözleri parlıyordu. "Yemeğe onu da beklemenizi istiyor."

Tom aynı ölçüde neşeli bir tavırla, "Elbette beklerim," dedi. Banka hesabında yeterince para bulunmayacaktır, diye düşünüyordu. Onun için de Heloise'ın bankaya gidip yetkililerden biriyle konuşması gerekmişti. Bankanın kapalı olduğu öğle tatilinde onu da nasıl becerecekti acaba. Madam Annette eve, yılmak yorulmak bilmeyen, cilalamak merakıyla saldırabileceği yeni bir eşya daha geleceği için sevinçliydi. Heloise aylardan beri pirinç köşebentli bir gemi şifonyeri arıyordu kocasına. Tom'un odasında bir commode de bateau bulundurmaya aklına koymuştu.

Tom fırsattan yararlanıp Reeves'i aramayı düşünerek odasına çıktı. Saat biri yirmi geçiyordu. Belle Ombre'daki telefonlar üç ay önce otomatik santrale bağlanmıştı. Şehirlerarası konuşmaların yazdırılması gerekmiyordu artık.

Reeves'in evinde çalışan kadın çıkmıştı telefona. Tom, Almanca konuşarak Herr Minot'nun evde olup olmadığını sordu. Herr Minot evdeydi.

"Merhaba, Reeves. Ben Tom. Fazla konuşamayacağım. Dostumuzu gördüğümü söylemek istedim. Fontainebleau'daki bir barda birlikte içki içtik. Bence..." Pencereden yolun karşısındaki ağaçlara, mavi göğün boşluğuna bakarak, gerginlik içinde dikiliyordu. Ne diyeceğini pek bilmiyor, ancak Reeves'in pes etmemesini söylemek istiyordu.

"Bilmem ama, bence yapabilir. Benimkisi yalnızca bir sezi. Sen bir kere daha dene."

"Öyle mi dersin?" Reeves, asla yanılmayan bir kâhinin sözlerini dinliyordu sanki.

"Ne zaman görüşeceksiniz?"

"Perşembe günü Münih'e geleceğini umuyorum. Yarından sonra yani. Münih'te bir doktora daha görünürsün diye kandırmaya çalışıyorum. Sonra... Paris treni cuma günü iki onda kalkıyor Münih'ten."

Mozart ekspresiyle Tom da yolculuk etmişti bir kere. Salzburg'dan binmişti. "Sen ona öbür... şeyle birlikte bir tabanca da ver ama tabancayı kullanmamasını öğüt." "

"Onu söylemişim," dedi Reeves. "Sence... yola gelecek mi gerçekten?"

Tom evin önündeki çakıllı yolda bir arabanın, iki arabanın sesini duydu. Heloise'la antikacı gelmişti mutlaka. "Şimdi kapatmak zorundayım, Reeves. Hemen şimdi."

O gün daha geç bir saatte, odasına, iki ön pencerenin arasına yerleştirilen güzel şifonyeri yakından inceledi. Meşe ağacından yapılmış, alçak sayılabilecek sağlam bir şifonyerdi. Köşeleri pirinç köşebentlerle korunmuş, çekmece kulpları pirinçten yapılmıştı. Canlı gibiydi cilalı tahta. Yapan ustanın ya da kullanan kaptanların ellerinin temasıyla canlanmıştı sanki. Bir-iki yerde görülen küçük, parlak çukurlar, her canlının yaşadığı süre içinde bir-iki yara aldığını hatırlatıyordu, üstüne, gümüşten yapılmış oval bir plaka yerleştirmişti. Süslü harflerle kazılmış yazıda da Kaptan Archibald L. Partridge, Plymouth, 1734 yazısı okunuyordu. Onun altında, çok daha küçük harflerle, şifonyeri yapan ustanın adı belirtilmişti. Tom, yaptığı işten gurur duyan bir ustaymış, dedi kendi kendine.

10

Reeves sözünü tutarak çarşamba günü bir daha telefon etti dükkâna. Jonathan'ın o gün her zamankinden çok müşterisi vardı, Reeves'in öğleden sonra aramasını rica etti.

Reeves öğleden sonra bir daha aradı. Hatır sorduktan sonra da ertesi gün Münih'e gelip gelemeyeceğini öğrenmek istedi.

"Münih'te de doktorlar var biliyorsun. Çok iyi doktorlar. Ben birini düşündüm. Doktor Max Schroeder.

Cuma sabahı seni erken bir saatte, sekizde muayene edebileceğini öğrendim. Kabul edersen, hemen arar..."

"Pekâlâ." Jonathan konuşmanın böyle gideceğini başından biliyordu. "Pekâlâ, Reeves. Şimdi gider bilet alırım."

"Yalnız gidiş bileti, Jon. Neyse, orasını sen bilirsin yine de."

Jonathan biliyordu. "Alçak saatini öğrenince seni ararım," dedi.

"Ben uçak saatlerini biliyorum. Orly'den biri çeyrek geçe kalkan bir uçak var. Doğru Münih'e gidiyor. Yetişebilirsen..."

"Tamam, ona yetişmeye çalışacağım."

"Senden haber çıkmazsa o uçakla geldiğini bileceğim. Yine terminalde buluşuruz."

Jonathan lavaboya gitti, elleriyle saçlarını sıvazladı dalgın dalgın. Sonra da yağmurluğunu aldı. İnce bir yağmur yağıyordu, hava da biraz serindi. Bir gün önce karar vermişti. Yine aynı sahneler yaşanacaktı. Bu kez Münih'te bir doktora görünecek, ardından Paris trenine binecekti. İşi nereye kadar götürebilecekti acaba? Kestiremediği nokta, sınırlarının nereye kadar dayanabileceğiydi. Dükkândan çıkıp kapıyı kilitledi.

Kaldırımında bir çöp bidonuna taslayınca yaptığının yürümek değil, oradan oraya sürüklenmek olduğunu fark etti. Başını havaya kaldırdı. O naylon ipin dışında, bir de tabanca isteyecekti Reeves'den. Sınırları dayanmaz da ipi kullanamazsa (ki öyle olacağını sanıyordu) tabancayı kullanır, o, zaman da işi biterdi. Reeves'le bir anlaşmaya varacaktı. Tabanca kullanırsa mutlaka yakalanırdı. O zaman ikinci, üçüncü kurşunları kendine sıkacaktı. Reeves'i, Reeves'le birlikte çalışanları ele vermesi olasılığı da ortadan kalkardı böylece. Bunun karşılığında, Reeves de parayı Simone'a ödemeliydi. Cesedinin bir İtalyan'ın cesedine benzemeyeceğini biliyordu ama, Di Stefano ailesi kiralık katil olarak bir İngiliz de kullanabilirdi pekâlâ.

Simone'a, "Hamburg'daki doktor bu sabah telefon etti." dedi. "Yarın Münih'e gitmemi istiyor."

"Ya? Bu kadar çabuk ha?"

Simone'a, doktorların onu on beş gün sonra görmek isteyeceklerini söylemişti. Wentzel'in birtakım haplar verdiğini, hapların etkisini görmek isteyeceğini bildirmişti. Wentzel birtakım haplardan söz etmişti gerçekten - lösemide, yapılabilecek tek şey hastalığı haplarla yavaşlatmaya çalışmaktı zaten- ancak hap falan vermemişti. Jonathan, ertesi gün gitseydim mutlaka verirdi, diye düşündü. "Münih'te başka bir doktor varmış," dedi. Schroeder adında biri. Doktor Wentzel ona görünmemi istiyor.

Georges, "Münih nerededir?" diye sordu.

"Almanya'da," dedi Jonathan.

Simone, "Kaç gün kalacaksın?" diye sordu.

Jonathan trenin Paris'e cuma gecesi çok geç bir saatte, Fontainebleau seferleri son bulduktan çok sonra varabileceğini düşünerek, "Herhalde cumartesi sabahına kadar," dedi.

"Dükkân ne olacak? Yarın sabah benim açmamı ister misin? turna sabahı da gidebilirim. Yarın kaçta yola çıkacaksın?"

"On üç on beşte bir uçak var. Evet, sevgilim, yarın sabah, bir de cuma sabahı dükkâna bakabilirsen iyi olur. Bir saatliğine bile uğrasan yeter. Resimlerini almaya gelen iki-üç kişi olacak." Bıçağını, tabağına aldığı halde istemediği Camembert peynirine batırdı yavaşça.

"Sen bir şeye üzülüyorsun, Jon."

"Yoo, hayır. Tersine. Yeni bir haber alacaksam daha iyi bir haber olacaktır." İncelik gereği neşeli görünmek, diye düşündü. Her şey saçmaydı aslında. Doktorlar zamanı durduramazlardı ki! Biraz şaşkın görünen, ancak ikinci bir soru soracak kadar meraklanmayan oğluna bakınca, çocuğun, konuşulanları anlayabilecek yaşa geldiğinden beri bu konuyu dinlediğini düşündü. "Babanda bir mikrop var," demişlerdi Georges'a. "Nezle mikropu gibi bir mikrop. O yüzden bazen çok yoruluyor. Ama sana bulaşmaz. Kimseye bulaşmaz. Sana hiçbir zararı olmayacak."

Simone, "Hastanede mi yatarsın?" diye sordu.

Jonathan karısının sorusunu anlayamamıştı önce. "Hayır, doktor Wentzel... Daha doğrusu doktorun sekreteri bana otelde yer ayırtıklarını söyledi.

Ertesi sabah, dokuz kırk iki trenine yetişmek için dokuzdan hemen sonra evden çıktı. Bir sonraki trene binerse uçağa yetişemezdi, uçak biletini -yalnızca gidiş bileti- bir gün önce almış, bankadaki hesaba bin frank daha yatırıp cüzdanına da beş yüz frank koymuştu. Çekmecede yalnız iki bin beş yüz frank kalınis oluyordu böylece. Cellatlar kitabını da çekmeceden çıkarıp Reeves'e geri vermek üzere valizine koymuştu.

Onu Münih uçak terminaline getiren otobüsten beşten az önce indi. Güneşli ve ılık bir gündü. Sokakta Bavyalı kılığıyla, deri şort ve yeşil ceketlerle dolaşan orta yaşlı, sağlam yapılı birkaç erkek vardı. Kaldırımında biri laterna çalıyordu. Reeves'in karşından geldiğini gördü.

"Kusura bakma," dedi Reeves. "Biraz geciktim. Sen nasılsın, Jonathan?"

Jonathan gülümsedi, "iyiyim, teşekkür ederim."

"Otelde oda ayırttım sana. Şimdi bir taksi bulalım. Ben başka bir otelde kalıyorum ama senin odana çıkıp biraz konuşuruz."

Bir taksiye bindiler. Reeves, Münih'i anlatıyordu. Sınırları gergin olduğu için değil, kenti gerçekten iyi bildiği ve sevdiği için anlatıyordu sanki bunları. Harita da getirmişti yanında. Taksi oradan geçmeyeceği halde, İngiliz Bahçesi'ni, ertesi sabah gideceği hastanenin bulunduğu semti, Isar nehri kıyısındaki bölgeyi haritadan gösterdi. İkinin kalacağı otel de kentin merkezine yakındı. Taksi bir otelin önünde durdu, bordo üniformalı komi arabanın kapısını açtı.

Jonathan resepsiyonda kayıt yaptırdı. Lobide eski çağların Alman şövalyeleriyle gezgin şarkıcıları gösteren bir sürü modern vitray vardı. Jonathan kendini her zamankinden iyi hissettiğini, dolayısıyla da çok

keyifli olduğunu fark etti. Ertesi sabah kötü bir haber-alacağına, bir felaketle karşılaşacağına işaret miydi bu? Keyifli ve neşeli olmanın zamanı değildi. Delilik olurdu. Son kadehi içmemesi gerektiğini bilen biri gibi, kendini uyardı.

Reeves onunla birlikte odaya çıktı. Komi, Jonathan'ın valizini yerleştirmiş odadan çıkıyordu. Jonathan, evinde yaptığı gibi, paltosunu girişteki kancalardan birine astı..

"Yarın sabah -hatta belki bu akşam- sana yeni bir palto almamız." Reeves kancadaki paltoyu sıkı sıkı bakışlarla gözlüyordu.

"Öyle mi dersin?" Paltosunun epey eskidiğini Jonathan da biliyordu. Alınganlık göstermeden gülümsedi. Hiç değilse en iyi elbisesini, yeni sayılabilecek siyah ayakkabılarını yanında getirmişti. Lacivert takımı dolaba astı.

Ne de olsa trende birinci mevkide gideceksin," dedi Reeves. Kapıya gitti, dışarıdakilerin içeri girmelerini önleyen değmeyi çevirdi. "Tabancayı getirdim. Bu da İtalyan yapımı. Öbüründen biraz farklı. Susturucu bulamadım ama. doğrusunu istersen susturucunun pek büyük bir fark yaratacağını da sanmam."

Jonathan onun ne demek istediğini anladı Reeves'in, ceplerinin birinden çıkardığı küçük tabancaya baktı. Bir an için kendini bomboş ve çok aptal hissetti O tabancayı ateşlemek, hemen ardından kendisini vurması demekti. Tabancanın taşıdığı tek anlam, buydu onun için

Reeves, "Bir de bu var tabii," diyerek cebindeki naylon ipi çıkardı.

Münih'in güneşli havasında soluk ten rengi görünüyordu ip.

Reeves "Bir dene," diye sürdürdü. "Şu iskemlenin arkasında dene."

Jonathan ipi aldı, ilmeği iskemlenin arkasındaki yüksekçe çıkıntıya geçirdi. Kayıtsız bir havayla, iyice gerilinceye kadar çekti. Tiksinti falan duyduğu da yoktu artık. Her türlü duygudan uzaktı. Sıradan bir insan ipi cebinde ya da herhangi bir yerde bulursa, ne olduğunu hemen anlar mıydı acaba? Herhalde anlamazdı.

"Germen gerek tabii," dedi Reeves, "iyice sıkman gerek."

Jonathan birden sıkılmıştı. Ters bir şey söyleyecekken kendini tuttu. İpi iskemleden çıkarıp yatağın üstüne atmaya hazırlanırken Reeves atıldı:

"Onu cebine koy. Ya da yarın hangi elbiseyi giyeceksen onun cebine."

Jonathan elini pantolon cebine götürürken vazgeçti ve ipi lacivert pantolonun cebine koydu.

"Sana iki resim de göstereceğim." İç cebinden bir zarf çıkarmıştı Reeves. Açık zarftan, kartpostal büyüklüğünde parlak bir fotoğrafla, bir gazeteden kesilip ikiye katlanmış bir resim çıktı. "Vito Marcangelo."

Jonathan, bir-iki yeri çatlamış olan parlak fotoğrafa baktı. Yuvarlak bir yüz ve yuvarlak bir kafa, kıvrımları belirgin etli dudaklar, dalgalı siyah saçlar. Şakaklarında ki kır favoriler, kafasının iki yanından buhar püskürttüğü izlenimini veriyordu.

"Boyu aşağı yukarı bir yetmiş," dedi Reeves. "Şakaklarındaki kırlar duruyor. Boyamıyor. Burada da bir partide."

Gazeteden kesilen resim bir yemek masasının başında duran üç erkekle iki kadını gösteriyordu. Şakakları kırılmış, kısa boylu, gülen erkek dolmakalemlerle çizilmiş bir okla gösterilmişti. Altyazı Almancaydı.

Reeves resimleri geri aldı. "Hadi, gidip sana bir palto uyduralım. Açık bir dükkân buluruz. Aklımdayken... Bu tabancanın emniyeti de ötekinkine gibi çalışıyor. Doludur. Altı mermi. Şuraya koyuyorum. Tamam mı?" Tabancayı yatağın ayakucundan alıp Jonathan'ın valizinin bir köşesine yerleştirdi. Asansörde inerlerken, "Brienerstrasse'de çok güzel dükkânlar vardır," diye açıkladı.

Yayan gittiler. Jonathan paltosunu otele bırakmıştı.

Koyu yeşil, kumlu bir palto seçti. Parasını kim ödeyecekti? Pek önemli değildi herhalde. Jonathan, belki de bu paltoyu yirmi dört saatten fazla giyemeyeceğim, diye düşündü. Reeves paltonun parasını ödemekte direttiyse de, Jonathan yanındaki Fransız franklarını bozdurduğu zaman onun parasını geri verebileceğini söyledi.

Reeves başını hafifçe yana eğerek -ki onun için bu bazen gülümseme yerine geçiyordu- karşı çıktı. "Olmaz. Bu da benim keyfim."

Dükkândan çıkarken palto Jonathan'ın üstündeydi. Yürürlerken Reeves ona bazı yerler gösterdi. Odeonsplatz, Schwabing'e, Thomas Mann'ın evinin bulunduğu semte ulaşan Ludwigstrasse. İngiliz bahçesine yürüdüler, sonra da taksiye binip bir birahaneye gittiler. Jonathan'a kalsa çay içmeyi yeğlerdi. Reeves'in onu gevşetmeye çalıştığını fark etti. Gergin falan değildi oysa. Ertesi sabah doktor Schroeder'in vereceği haberi bile düşünmüyordu. Daha doğrusu, doktorun vereceği haberin önemi kalmamıştı.

Schwabing'de, gürültülü bir restoranda yemek yediler. Reeves lokantadaki hemen herkesin yazar ya da sanatçı olduğunu bildirdi. Reeves'in halini eğlenceli buluyordu Jonathan. Bir sürü bira içtiği için kafası hafif dumanlıydı. Şimdi de Gumpoldsdingen içiyorlardı. .

Gece yarısı olmadan Jonathan otele dönüp pijamalarını giymişti. Az önce de duş yapmıştı. Ertesi sabah yedi buçukta onu telefonla uyandıracaklar, sonra da kahvaltısını göndereceklerdi. Yazı masasına oturdu, çekmeden bir kâğıt aldı, zarfın üstüne Simone'un adresini yazdı. Derken cumartesi günü evde olacağını hatırladı. Belki ertesi gece bile dönebilirdi evine. Zarfı buruşturup çöp sepetine attı. O gece yemekte Reeves'e bir soru sormuştu. "Tom Ripley adında birini tanır mısın sen?" Reeves boş boş bakarak, "Hayır,"

demmişti. "Niye sordun?" Jonathan yatağa girdi ve odadaki bütün ışıklara kumanda etmek gibi bir rahatlık sağlayan düğmeye bastı. Banyonun ışığı bile o anahtarla yakılıp söndürülebiliyordu. İlaçlarını almış mıydı? Evet. Duş yapmadan az önce. Ertesi sabah doktora gösterebilmek için, hap kutusunu da ceketinin cebine koymuştu. Doktor, ilacını görmek isteyebilirdi.

Reeves, "İsviçre bankasından haber aldın mı?" diye sormuştu. Henüz almamıştı ama bu sabah dükkâna mektup gelmiş olabilir, diye düşündü. Simone zarfı açar mıydı? Açması olasılığı yüzde elliydi. Dükkândaki işlerin yoğunluğuna bağlıydı. Mektup, onun adına seksen bin mark yatırıldığını bildirecekti, içinde birtakım kartlar da bulunacaktı kuşkusuz. İmza örnekleri falan isteyeceklerdi. Jonathan'ın kanısınca, zarfın üstünde ne gönderenin adresi bulunacaktı, ne de bir bankadan geldiğini belli eden herhangi bir yazı. Cumartesi sabahı döneceğini bildiğine göre, Simone gelen mektupları hiç açmayabilirdi. Ya açar, ya açmaz diye düşünürken uykuya daldı.

Ertesi sabah hastanede herkes sıradan bir iş yapar gibi davrandı. Genel hava da umulmayacak kadar rahattı, resmi olmaktan uzaktı. Reeves odadan hiç çıkmadı. Konuşmaları Almanca sürüp gittiyse de, Jonathan onun Dr. Schroeder'e Hamburg'daki doktordan hiç söz etmediğini anlayabildi. Hamburg'lu doktorun raporu Perrier' deydi şimdi. Söz verdiği gibi, o arada raporu Ebberle-Valent laboratuvarlarına göndermiş de olabilirdi.

Kusursuz İngilizce konuşan bir hemşireye rastlamışlardı yine. Dr. Schroeder elli yaşlarındaydı. Modaya uyarak saçlarını gömlek yakasına değecek kadar uzatmıştı.

Reeves, "Seninkinin aşağı yukarı klasik bir vaka olduğunu söylüyor," dedi. "İlerisi için de pek fazla umut veremiyor."

Jonathan için bunların hiçbiri yeni haber değildi. Test sonuçlarını ertesi sabah alabileceğini öğrenmek bile.

Reeves'le ikisi hastaneden çıktıklarında saat on bire geliyordu. Isar nehrinin kıyısında yürüdüler. Her yanda arabalarıyla gezdirilen bebekler, apartmanlar, apartmanların arasında bir manav ve bir eczane görülüyordu. Jonathan'ın o sabah hiç ilgi duymadığı hayat belirtileri. O her şeyin, hayatın dışındaydı sanki. Kendine hatırlatmasa, soluk almayı bile unutulabilirdi. Bugün başarısızlık günü olacak, dedi kendi kendine. Nehre atlamayı düşündü. Belki boğulur, belki de balığa dönüşürdü. Reeves'in varlığı, bir susup bir konuşmaya başlaması sinirine dokunuyordu. Sonunda Reeves'in sesini duymamayı başardı. O gün kimseyi öldüremeyeceğini hissediyordu. Ne tabancayla, ne de cebindeki ip parçasıyla.

"Tren ikide kalkıyorsa benim artık gidip valizimi almam gerekmez mi?" diye sordu.

Bir taksi buldular.

Otelin hemen bitişiğinde, Almanların Noel ağaçları gibi altın ve gümüş pırıltıları saçan ışılı nesnelerin sergilendiği bir vitrin vardı. Jonathan vitrine yaklaştı. Malların çoğunun turistik eşyalar olduğunu görünce düş kırıklığına uğradı. Derken, gözü kutusuna dayalı duran jiroskopa ilişti.

"Oğluma bir şey almak istiyorum," diyerek dükkâna girdi. Jiroskopu parmağıyla gösterdi, "Bitte," deyip fiyatına bile bakmadan aldı. O sabah otelde iki yüz frank bozdurmuştu.

Eşyaları hiç açılmamıştı. O nedenle, tek yapacağı valizi kapatmaktı. Valizi kendisi indirdi aşağıya. Reeves onun eline bir yüz mark sıkıştırarak otel hesabını ödemesini söyledi. Hesabı onun ödemesi tuhaf kaçardı. Para, Jonathan için hiçbir önem taşımıyordu artık.

İstasyona epey erken gelmişlerdi. Büfede, Jonathan yemek istemediğini, yalnız kahve içeceğini söyledi.

Reeves kahve ısmarladı. "Fırsatı kendin yaratacaksın," dedi. "Biliyorum, Jon, başaramayabilirsin. Yürümeyebilir, biliyorum. Ancak bu adamı istiyoruz biz... Yemekli vagonun pek uzaklaşma. Sigara iç, restoranın yanındaki vagonun sahanlığında dur..."

Jonathan bir kahve daha içti. Reeves trende okuması için ona bir Daily Telegraph gazetesiyle bir cep kitabı aldı.

Tren, raylarda tatlı tıkrıtlar çıkararak perona girdi. Mavili grili modern vagonlar. Mozart ekspresi. Reeves'in gözleri, ilk koruyucusuyla birlikte binmesi gereken Marcangelo'yu arıyordu. Peronda, trene binen belki altmış kişi vardı. Bir o kadar da inen yolcu. Reeves, Jonathan'ın kolunu tutup çekti. Birine işaret ediyordu. Jonathan, valizi elinde, biletinde yazan, binmesi gereken vagonun önünde duruyordu. Reeves'in gösterdiği üç erkeği gördü. Görmemiş miydi yoksa? Jonathan'ın vagonundan iki vagon ileride, lokomotifin daha yakın bir vagonun basamaklarını tırmanan, kısa boylu denebilecek üç şapkalı erkek.

"İşte o!" dedi Reeves. "Kır saçlarını bile gördüm. Şimdi... bakalım restoran nerede..." Daha iyi görmek için biraz geriledi, trenin ön tarafına doğru koştuktan sonra geri geldi. "Marcangelo'nun vagonunun hemen önünde."

Fransızca konuşan biri, trenin kalkmak üzere olduğunu duyurdu.

Reeves, "Tabanca cebinde mi?" diye sordu.

Jonathan başını salladı. Valizi almak için odasına çıkarken Reeves tabancayı cebine koymasını hatırlatmıştı. "Bana ne olursa olsun, paranın karımın eline geçmesini sağla," dedi.

Reeves onun kolunu okşadı. "Söz veriyorum."

Düdük ikinci kez çaldı, kapılar çarpılarak kapandı. Jonathan trene bindi. Onu gözleriyle izleyeceğini bildiği Reeves'e hiç bakmadı. Oturacağı yeri buldu. Sekiz kişilik kompartmanda ondan başka iki yolcu vardı. Koltuklar koyu kırmızı kadife kaplıydı. Valizini tepedeki rafa koydu. Yeni paltosunu da -astarı dışarı gelecek şekilde katlayıp- onun üstüne yerleştirdi. Bir genç daha girmişti kompartımana. Pencereden sarkmış, perondaki birisiyle Almanca konuşuyordu. Öbür yol arkadaşları, büro evrakına benzeyen birtakım kâğıtlara gömülen orta yaşlı bir erkekle küçük bir şapka takan ve roman okuyan ufak tefek bir kadındı. Jonathan'ın yeri, pencere kenarında, 'trenin gittiği yöne bakan koltukta oturan işadaminin yanındaydı. Oturup gazetesini açtı.

Saat ikiyi on bir geçiyordu.

Pencerenin dışında kayıp giden Münih'e baktı. İş hanları, tepeleri soğan biçimindeki kuleler. Tam karşısında üç resim asılıydı. Bir yerlerde bir şato, üstünde iki-üç kuğunun yüzdüğü durgun bir göl, dorukları karlı Alp dağları. Tren usul usul sallanarak, düzgün rayların üstünde kayarak ilerliyordu. Jonathan'ın gözleri yarı yarıya kapalıydı. Dirseklerini kol yerlerine dayayıp parmaklarını birleştirirse biraz kestirebilirdi. Karar vermek için bol bol zaman vardı. Karar verebilir, fikrini değiştirebilir, sonra bir daha değiştirebilirdi. Marcangelo da Paris'e gidiyordu ve tren 23:07'de girecekti istasyona. Reeves'in, altı buçukta falan Strassburg'da durur, dediğini hatırlıyordu. Birkaç dakika sonra uyandı ve kompartmanın camlı kapılarının gerisindeki geçitte seyrek, ancak sürekli bir akış olduğunu gördü. Tekerlekli arabasıyla sandviç, bira ve şarap satan bir satıcı kompartımana girdi. Son binen genç bir şişe bira aldı. Tıknaz bir adam dışarıdaki geçitte puro içiyor, zaman zaman, geçenlere yol vermek için gövdesini pencereye bastırıyordu.

Restorana gidecekmiş gibi yaparak Marcangelo'nun kompartmanının önünden geçmemden zarar çıkmaz, diye düşündü Jonathan. Yalnızca durum değerlendirmesi yapmak için. Ancak bunu yapacak cesareti toplayabilmesi birkaç dakika sürdü. O süre içinde bir Gitane içti, küllerini, büro evrakı okuyan adamın dizlerine düşürmemeye özen göstererek, pencerenin altındaki metal tablaya silkti.

Sonunda kalkıp trenin ön tarafına doğru yürüdü. Vagonun ucundaki kapı biraz zor açıldı. Marcangelo'nun vagonuna girmeden iki kapının daha açılıp kapanması gerekiyordu. Trenin hafif, ancak düzensiz aralıklarla ortaya çıkan sallantısıyla sendelemek için dikkatle, ağır adımlarla yürüyor, önünden geçtiği her kompartmana göz atıyordu. Marcangelo'yu görür görmez tanıdı. Kompartmanın ortasındaki bir koltukta oturuyordu, Jonathan'ın karşısındaydı. Ellerini göbeğinin üstünde kavuşturup uykuya dalmıştı. Gıdısı gömleğinin yakasına sarkmış, şakaklarındaki kır saçlar arkaya ve yukarı doğru taranmıştı. Birbirlerine eğilerek el kol hareketleriyle çene yarıştıran iki İtalyan koruyucuyu göz ucuyla gördü. Kompartmanda başka yolcu yoktu galiba. Vagonun ucundaki sahanlığa kadar gidip bir sigara daha yaktı ve pencereden dışarısını seyretmeye durdu. Vagonun o ucunda bir de tuvalet vardı. Yuvarlak kilitteki kırmızı işaret dolu olduğunu gösteriyordu. Dazlak kafalı zayıf bir adam da karşıdaki pencerenin önünde duruyor, belki de tuvalettekinin çıkmasını bekliyordu. Orada adam öldürmek fikri gülünçtü. Biri görürdü mutlaka. İlk anda katille kurbanı sahanlıkta yalnız olsalar bile, birkaç saniye içinde birisi çıkıp gelmez miydi? üstelik tren hiç gürültülü değildi, ilmi boynuna geçirilmiş de olsa, adam bir haykırsa, bitişikteki kompartmandan duyulmaz mıydı?

Bir kadınla erkek restorandan çıkıp -kapıları kapatmadan- Jonathan'ın bulunduğu vagona girdiler. Beyaz ceketli bir garson hemen koşarak kapıları kapadı.

Jonathan kendi vagonuna yöneldi. Geçerken Marcangelo'nun kompartımına kısaca göz attı yine. Marcangelo bir sigara yakmış, şişman gövdesini öne eğerek bir şeyler anlatıyordu.

Jonathan, yapılacaksa Strassburg'dan önce yapılması gerek, diye düşündü. Strassburg'dan bir sürü Paris yolcusu binerdi herhalde. Ama belki de yanılıyordu. Yarım saat sonra paltomu giyip Marcangelo'nun vagonunun ucundaki sahanlıkta beklemeye başlarım, diye düşündü. Peki ya adam vagonun öbür ucundaki tuvalete giderse? iki uçta da tuvalet vardı. Belki de hiç gitmezdi tuvalete. Pek akla yakın değildi ama olabilirdi. Yemek yemeye, bir şey içmeye de gitmeyebilirdi adamlar. Hayır, herhalde bir ara restorana giderlerdi. Ne var ki o zaman da hep birlikte giderlerdi. Jonathan bir şey yapamazsa, Reeves'in başka bir plan kurması gerekecekti. Gelgelelim daha fazla para istiyorsa, Marcangelo'yu, ya da o ayarda birini öldürmesi gerekiyordu.

Dörtten az önce, kendini zorlayıp yerinden kalktı, sağ cebi tabancanın ağırlığıyla sarkan paltosunu giydi, kitabını alarak Marcangelo'nun vagonunun ucundaki sahanlığa yürüdü..

11

İtalyanların kompartımının önünden -bu kez içeri bakmadan- geçerken, gözünün ucuyla içeride bir patırtı gürültü koptuğunu gördü. Adamlar bir valiz indirmeye çalışıyor, belki de dostça itişip kakışıyorlardı. Kahkahaları da duyuluyordu.

Bir saniye sonra durmuş, koridora açılan camlı kapının yanındaki duvara asılı, metal çerçeveli Avrupa haritasına bakıyordu. Adamlardan birinin cama toslayarak kapıyı açtığını gördü. Marcangelo'nun koruyucularından biriydi. Günün birinde sıkın bir kurbağaya benzeyeceğini haber veren ekşi suratlı, tıknaz yapılı, esmer, otuz yaşlarında bir adamdı. Jonathan, Cellatlar kitabının arka kapağında gördüğü resimleri

anımsamıştı. İtalyan, doğru tuvalete giderek içeri girdi. Jonathan gözlerini elindeki kitaptan ayırmadı. Bir süre sonra adam da çıkıp koridora yürüdü.

Jonathan soluğunu tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Adamın yerine Marcangelo olsaydı, eşsiz bir fırsat sayılmaz mıydı? Ne koridordan geçen olmuştu, ne restorandan çıkan. Tuvalete giden Marcangelo olsaydı, bulunduğu yerde durarak kitap okumuş gibi yapardı. Sağ eli, cebindeki tabancanın emniyetini açıp kapadı. Ne tehlikesi vardı? Eninde sonunda, kaybedeceği neydi? Yalnızca kendi hayatı.

Marcangelo her an kompartmandan çıkıp sallana sallana gelebilir, kapıyı açar ve... Her şey Hamburg metro istasyonundaki gibi olabilirdi. Olamaz mıydı? Ardından bir kurşun da kendine. Ne var ki Marcangelo'ya ateş ettikten sonra tabancayı tuvaletin hemen yanındaki kapıdan, ya da kapının -açılacağı benzeyen-penceresinden atabileceğini ve kayıtsız bir havayla restorana girip bir şeyler ısmarlayabileceğim de düşündü.

Hayır, olacak şey değildi.

Şimdi girip bir şeyler isteyebilirim, dedi kendi kendine. Bir sürü boş masanın bulunduğu restorana girdi. Bir yandaki masalar dört, öbür yandakiler iki kişilikti. Küçük masalardan birine oturdu. Garson gelince önce bira söyledi, sonra fikir değiştirerek şarap istedi.

"Weisswein, bitte," dedi.

Küçük bir şişe soğuk Riesling şarabı geldi. Yemekli vagona, trenin tıkırtısı daha boğuk, daha lüks bit ses gibiydi. Pencereler de daha büyüktü. Gerideki orman -Karaorman mıydı?- çok sık ağaçlı, çok yeşil görünüyordu, uçları göklere yükselen çam ağaçları vardı. Almanların ormanları öyle boldu ki hiç ağaç kesmeye gerek duymamışlardı sanki. Ortalıkta ne bir çöp, ne bir kâğıt parçası, ne de bir temizlik işçisi görünüyordu. Ormanın temizliği kadar temizlik işçisi görünmeyişi de şaşırtmıştı Jonathan'ı. Almanlar temizliği ne zaman yapıyorlardı peki? İçtiği şarabın onu yüreklendireceğini umuyordu. Evinden ayrıldığından bu yana, bir yerlerde hız kesilmişti. Bütün iş yeniden hız kazanmak, cesaretini toplamaktaydı. Zorunluymuş gibi, şarabın son damlasını da içti ve karşısındaki sandalyeye bıraktığı paltosu giydi. Marcangelo kompartmandan çıkıncaya kadar sahanlıkta bekleyecekti. Yalnız da gelse, iki koruyucusuyla birlikte de gelse vuracaktı adamı.

Vagonun kapısını çekip açtı. Yine o daracık yerde, yine o duvar haritasına dayanarak, o aptal kitaba bakarak durdu. ... David merak etmişti. Elaine ondan kuşkuluyor muydu acaba? Şimdi bütün umutlarını yitiren David yaşanan olayları gözünde canlandırdı... Gözlerini, okuma yazması olmayan biri gibi gezdiriyordu satırlarda. Günler önce akıl ettiği bir noktayı hatırlamıştı. Nasıl bir işin karşılığında kazanıldığını bilirse, Simone paraya el sürmezdi. Nasıl bir işin karşılığında kazanıldığını da öğrenecekti tabii. Reeves, ya da başkası, bunun tam anlamıyla cinayet sayılamayacağına inandırabilir miydi acaba karısını? Güleceği geldi. O da olacak iş değildi. Burada durmuş ne yapıyordu gerçekten? Dosdoğru gidip yerine oturabilirdi.

Dışarıdan biri geliyordu. Başını kaldırıp baktı. Sonrada gözlerini kırıştırdı. Yaklaşan Tom Ripley'ydı.

Ripley hafifçe gülümseyerek camlı kapıyı açtı. "Jonathan," diye seslendi usulca. "O... şeyi bana ver. O naylon ipi." Yan dönerek durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Jonathan'ın kapıldığı dehşet, bütün öbür duyguları silip atmıştı. Kimin tarafındaydı Tom Ripley? Marcangelo'nun mu? Gözlerini, karşıdan gelen üç erkeğe dikti.

Tom gelenlere yol açmak için ona biraz daha yaklaştı.

Adamlar Almanca konuşarak geçtiler ve yemekli vagona girdiler.

Tom, omuzunun üstünde, "ipi ver," diye söylendi bir daha. "Bir deneriz. Olur mu?"

Jonathan anlamış, en azından bazı şeyleri anlamıştı. Reeves'in arkadaşıydı Ripley. Reeves'in planını biliyordu. Pantolonunun sol cebindeki ipi avucunun içine toplamaya çalıştı. Elini çıkardı ve ipi Tom'un hazır tuttuğu avucuna bıraktı. Gözlerini Tom'dan kaçırıyordu. İpten kurtulunca rahatladığını fark etti.

Tom ipi sağ ceket cebine koydu. "Buradan ayrılma," dedi. "Sana da gerek duyabilirim." Tuvaletin kapısına yaklaştı, boş olduğunu görünce içeri girdi.

Girer girmez kapıyı kilitlemişti. Halkasına bile geçirilmemişti ip. Tom onu iş görececek duruma getirdi ve yine ceketinin sağ cebine koydu. Gülümsüyordu. Jonathan onu görünce bembeyaz kesilmişti! Bir gün önce Reeves'e telefon etmişti Tom. Reeves, Jonathan'ın geldiğini, ancak tabancayı kullanmakta direnecek gibi göründüğünü bildirmişti. Tom, herhalde tabanca da cebindedir, diye düşündü. Gelgeldim bu koşullarda tabanca kullanmak olanaksızdı ona kalırsa.

Musluktan su akmasını sağlayan pedala basarak ellerini ıslattı, avuçlarını yüzünde gezdirdi. O da biraz sinirliydi. Mafya'yı ilk kez karşısına alıyordu.

Jonathan'ın işin altından kalkamayacağını düşünmüş, Trevanny'yi bu duruma ben düşürdüğümüne göre ona yardım etmek de bana düşer demişti. O gün trene binebilmek için bir gün önce uçakla Salzburg'a gitmişti. Reeves'e, Marcangelo'nun neye benzediğini de sormuştu ama fazla kurcalamadan. Tom'a kalırsa, Reeves onun bu trene bineceğini de anlamamıştı. Tam tersine, planının aptalca bir tasarı olduğunu, Jonathan'a ilk konuşulan paranın yarısını verip bu işten alarak onun yerine başkasını bulmasını söylemişti Reeves'e. Başarılı sonuç almak istiyorsa öyle yapmalıydı. Nedir ki Reeves söz dinlemezdi. Kendi icadettiği bir oyunu oynayan çocuk gibiydi Reeves. Kuralları sert, zorlu bir oyun. Hiç değilse başkaları için öyle. Tom,

Trevanny'ye yardım etmek istiyordu, üstelik yüce bir amaçla yapacaktı bunu. Önemli bir Mafya üyesini öldürecektil! Belki iki Mafya üyesini!

Mafya'dan nefret ederdi Tom. Kan emici tefeciliklerinden, şantaj yöntemlerinden, lanet olasıca sofuluklarından, önemli saydıkları pezevenkler polisin eline geçmesin diye kirli işlerini hep küçük adamlarına yaptırmakla gösterdikleri korkaklıktan nefret ederdi. Mafya babaları demir parmaklıklar arkasına düşerse ya vergi kaçırmaktan ya da ona benzer önemsiz suçlardan düşerlerdi hep. Onlarla karşılaştırılınca, Tom erdemli insan sayılırdı neredeyse. Bunu düşününce sesli sesli güldü. Kahkahası, her yanı fayans ve metal olan küçük tuvaleti çınlatmıştı. (Marcangelo'yu o anda kapının dışında bekletiyor olabilirdi, bunun da farkındaydı.) Evet, ondan çok daha ahlaksız, namussuz ve acımasız insanlar vardı, onlar da -İtalyan-Amerikan Dayanışma Birliği'nin,. varlığını bile yadsıdığı, roman yazarlarının düş gücünün ürünü olduğunu ileri sürdüğü- şu sevimli, kavgacı ailelerdi. Oysa Birliğe bakılırsa, San Gennaro festivalinde pıhtılaşmış kanı yeniden sulandıran piskoposlar, Meryem Ana'yı gördüklerini ileri süren küçük kızlar bile Mafya'dan daha gerçek olgulardı. Evet, tabii! Ağzını çalkaladı, suyu lavaboya tükürüp delikten aşağı akmasını bekledi. Sonra da tuvaletten çıktı.

Trevanny'den başka kimse yoktu dışarıda. Sigara içiyordu ama, üstlerinin karşısında kusursuz görünmek isteyen çavuşlar gibi, sigarasını hemen attı. Tom ona yüreklendirici bir gülüşle gülümseyerek yanındaki pencereye döndü.

"Hiç geçtiler mi buradan?" İki kapının gerisindeki restorana bakmak istememişti.

"Hayır."

"Strassburg'u geride bırakıncaya kadar beklememiz gerekebilir. Yine de öyle olmayacağını umalım." Restorandan çıkan bir kadın kapıları açmakta güçlük çekiyordu. Tom hemen atılıp ikinci kapıyı açtı.

"Danke schön," dedi kadın.

"Bitte."

Tom vagonun karşı tarafına geçerek ceketinin cebinden Herald-Tribune gazetesini çıkardı. Saat 5:11'di. Strassburg'a 6:33'de gireceklerdi, İtalyanlar öğle yemeğinde çok yemiş olmalılar, diye düşündü, restorana falan gidecekleri yok.

Bir adam tuvalete girdi.

Jonathan kitabına eğilmişti ama Tom ona bakınca o da başını kaldırdı. Tom yine gülümsedi. Adam çıkınca Jonathan'a yaklaştı. Koridorda, birkaç metre uzakta iki erkek duruyor, ikisi de -biri puro içerek- Jonathan'la ve onunla hiç ilgilenmeden pencereden dışarı bakıyorlardı.

Tom, "Ben onu tuvalete sokmaya çalışacağım," dedi. "Daha sonra, kapıdan dışarı atarız." Başıyla, tuvaletin bulunduğu taraftaki kapıya işaret etti. "Biz içerideyken gelen giden olmazsa kapıya iki kere vur. Kimse görünmediği zaman. Sonra, bir, iki, üç deyip yollarız." umursamaz bir havayla sigarasını yaktı ve kasıtlı olarak uzun uzun esnedi.

Jonathan'ın, Tom tuvaletten çıkarken doruk noktasına tırmanan korkusu yatışmaya başlamıştı. Tom işi sonuna kadar götürmek istiyordu. Jonathan bunu neden yaptığına akıl erdirecek durumda değildi o anda. Tom'un her şeyi berbat edip suçu Jonathan'ın üstüne atmak isteyebileceğini de düşündü, iyi ama neden? Paranın bir bölümünü, belki de geri kalanının tümünü almak istemesi daha akla yakındı. O arada, buna da aldırımıyordu Jonathan. Ona kalırsa Tom da biraz kaygılı görünüyordu şimdi. Elinde gazete, tuvalet kapısının karşısındaki duvara dayanmışsa da okumuyordu.

Derken ileriden iki erkeği gördü, ikincisi Marcangelo'ydu. Öndeki İtalyanlardan biri değildi. Jonathan, Tom'a baktı. Bakışları karşılaştıkça başını eğdi.

Önden gelen adam sağa sola bakındı, tuvaleti görünce içeri daldı. Marcangelo, Jonathan'ın önünden geçti, tuvaletin dolu olduğunu fark edince koridora döndü. Jonathan, Tom'un, "Tüh, balığı kaçırdık," dercesine elini salladığını gördü.

Marcangelo, Jonathan'ın gözünün önünde, ondan birkaç metre uzakta bekliyordu. Vagonun ortalarında kalan kompartımandaki koruyucuları onun beklemek zorunda kalacağını bilmediklerinden, adam yerine dönmezse, geçen her dakika meraklarını artırabilirdi. Tom'a bakarak başını eğdi. Tom'un, bunun, Marcangelo şurada anlamına geldiğini anlayacağını umuyordu.

Tuvaletteki adam dışarı çıkıp kompartımına döndü.

Marcangelo yaklaşıyordu. Jonathan, Tom'a baktıysa da o gazetesine dalmıştı.

Tom, sahanlığa çıkan şişman adamın Marcangelo olduğunu anladığı halde başını gazetesinden kaldırmıyordu. Tam Marcangelo tuvaletin kapısını açarken, ondan önce girmeye niyetlenmiş gibi atıldı. Ne var ki aynı anda elindeki ipin ilmiğini adamın başına geçirmişti, ipi, bir boksörün sağ kroşesini anımsatan bir hareketle çekip Marcangelo'yu tuvalete sürükleyerek kapıyı kapatırken, adamın gırtlığından yükselen tek çığlığı yarıda kesebileceğini umdu. İpi hoyratça çekince -gençliğinde Marcangelo da çok kullanmıştı herhalde bu silahı- ilmiğin adamın etine gömülerek görünmez hale geldiğini fark etti. Marcangelo'nun ensesindeki elini çevirip ipi biraz daha sıktı, aynı anda sol eliyle kapıyı kilitledi. Marcangelo'nun hırıltısı kesildi, dili, çirkin, ıslak ağzından dışarı uğradı, gözleri önce can acısıyla yumulmuşken sonra dehşetle açıldı ve ölüm halindeki insanın o boş, bana-ne-öldü bakışıyla baktı. Ağzındaki takma alt dişler yerdeki fayansların

üstüne düştü. Tom ipi öyle sert çekiyordu ki kendi başparmağıyla işaret parmağının kenarı da kesilecekti neredeyse. Ne ki bunun katlanmaya değen bir acı olduğunu hissediyordu. Marcangelo yere yığılmıştı ama Tom hâlâ ipe asıldığı için oturur durumdaydı. Artık kendinden geçmiş olması gerekir, diye düşündü Tom. Soluk alması da olanaksızdı. Yere düşen alt damağı alıp tuvalete attı, tuvaletin boşalmasını sağlayan pedala basmayı da başardı. Parmaklarını, Marcangelo'nun vatkalı omuzuna sildi tiksintiyle..

Jonathan kilitteki rengi yeşilden kırmızıya çeviren mandalın döndüğünü görmüştü. Sessizlik onu korkutuyordu. Ne kadar sürerdi bu iş? İçeride neler oluyordu? Ne kadar zaman geçmişti? Kapıdaki camdan, vagonun içine bakıyordu boyuna.

Yemekli vagonun biri çıktı ve tuvalete yöneldi. Dolu olduğunu görünce ilerleyip gitti.

Jonathan, Marcangelo'nun arkadaşlarının her an görünebileceklerini düşünüyordu. Marcangelo'nun dönüşü gecikince hemen ortaya çıkarlardı. Gelen giden yoktu, kapıya vurmanın zamanı gelmiş miydi acaba? Marcangelo'nun ölmesi için yeterince zaman geçmişti herhalde. Gidip tuvaletin kapısına iki kere vurdu.

Tom sakin bir havayla dışarı çıktı, kapıyı kapatıp sağa sola bakındı. Kırmızımtırak tayyör giyen bir kadın geliyordu. Tuvalete girmek istediği hemen anlaşılan ufak tefek, orta yaşlı bir kadın. Kapıdaki kilit de içeride kimse bulunmadığını gösteriyordu.

"Özür dilerim," dedi Tom. "İçerideki... arkadaşım biraz rahatsız. Midesini boşaltıyor korkarım."

"Bitte?"

"Mein Freund ist da drinnen ziemlich krank." Özür dilercesine gülümsüyordu Tom. "Entschuldigen Sie, gnädige Frau, Er kommt sofort heraus."

Kadın da başını sallayıp gülümsedi ve geldiği yere döndü.

Tom, "Tamam, bana biraz yardım et," diye fısıldadı Jonathan'a. Tuvalete yöneldi.

Jonathan, "Biri daha geliyor," dedi. "İtalyanlardan biri."

"Tüh!" Tom, tuvalete girerek kapıyı kilitlesem burada durup bekleyebilir, diye düşündü.

Otuz yaşlarında görünen solgun yüzlü İtalyan, Jonathan'la Tom'a bir göz atmış, tuvaletin kilidinde libre yazısını görmüş ve -herhalde Marcangelo'yu aramak için- restorana girmişti.

Tom, "Ben bir yumruk atarsam sen de tabancayla kafasına vurabilir misin?" diye sordu.

Jonathan başını salladı. Tabanca pek büyük değildi ama onun kanındaki adrenalin etkisini göstermeye başlamıştı sonunda.

"Hayatın buna bağlıymış gibi vur," dedi Tom. "Belki de öyledir ya!" İtalyan, restorandan çıkmış, geldiğinden daha hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Tom adamın solunda kalmıştı. Gömleğinden çekip vagonun camlı kapısının görüş açısının dışına çıkardıktan sonra çenesine bir yumruk indirdi. Hemen ardından sol yumruğunu adamın karnına gömdü. Jonathan da tabancanın kabzasıyla kalyanın başının arkasındaki kemiği çatırdattı.

Tom, yere düşmek üzere olan adamı tutmaya çalışarak, başıyla işaret ederek, "Kapı!" diye seslendi.

Marcangelo'nun koruyucusu kendinden geçmemişti, elini kolunu sallıyordu ama Jonathan yandaki kapıyı açmıştı bile. Tom'un içgüdüleri, yumruk atmakla zaman kaybetmeyip adamı hemen dışarı fırlatmasını söylüyordu. Tekerek sesleri korkunç bir uğultu halini almıştı. Birlikte ittirdiler, tekmelediler ve kalyanı dışarı atmaya başladılar. O arada Tom da dengesini kaybetti. Jonathan ceketine yapışmasaydı o da dışarı düşecekti. Kapı tang diye kapandı.

Jonathan dağılan saçlarını parmaklarıyla düzeltti.

Tom vagonun karşı tarafına, koridoru görebileceği yana geçmesini istedi. Jonathan karşıya geçti. Tom onun kendini toplamak, yine sıradan bir yolcu gibi görünmek için çaba harcadığını fark etti.

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırıncaya Jonathan başını salladı, Tom da tuvalete dalarak hemen kapıyı kilitledi. Ortalıkta gelen geçen görünmeyince Jonathan'ın yine kapıya vurmaya akıl edeceğini umuyordu. Yerde yatıyordu Marcangelo. Başı musluğun suyunu akıtan pedalin yanındaydı, soluk yüzü hafif bir mavileşmişti. Tom başını çevirdi. Dışarıdan, kapının -restoran kapısının- hisirtisi, ardından kapıya iki kere vurulduğu duyuldu. Tom bu kez kapıyı iki parmak araladı.

"Görünürde kimseler yok," dedi Jonathan.

Tom kapıyı tekmeleyerek açtı, kanat arkaya giderken Marcangelo'nun pabuçlarını sıyırdı. Ardından Jonathan'a işaret ederek trenin kapısını açmasını istedi ama aslında birlikte çalıştılar. Kapı ardına kadar açılmadan -trenin gittiği yönün tersine açıldığından,, rüzgârla kapanma eğilimini gösteriyordu- ölünün ağırlığının bir bölümünü Jonathan'ın yüklenmesi gerekti. Tepe üstü fırlattılar adamı, önce kafası sallandı aşağı, sonra gövdesi. Tom gövdeye son bir tekme indirdiyse de ayağı cesede değmedi. Marcangelo rayların kenarındaki cüruf yığınının yuvarlanmıştı çünkü. Tom cüruf parçalarını da, aralarında biten otları da seçebiliyordu. Jonathan eğilip kapının tokmağına uzanırken onu sıkıca tuttu.

Tuvaletin kapısını kapadı. Soluk soluğa kalmıştı, sakin görünmeye çalışıyordu. "Sen yerine dön," dedi Jonathan'a. "Strassburg'da da trenden in. Trendeki bütün yolcuları sorguya çekeceklerdir." Sinirli bir havayla Jonathan'ın kolunu okşadı. "Şansın açık olsun, dostum." Jonathan koridora açılan kapıyı aralarken arkasından baktı.

Kendisi de restorana yöneldi ama aynı anda oradan dört yolcu çıktı. Onların geçmesi için yana çekildi. Topluluk, konuşarak, gülüşerek geçti kapılardan. Tom sonunda restorana girebildi ve bulunduğu ilk boş masaya oturdu. Marcangelo'nun ikinci koruyucusunun her an ortaya çıkabileceğini düşünüyordu. Yemek listesini önüne çekip umursamaz bir havayla gözden geçirdi. Lahana salatası, dilli salata. Gulaschsuppe... Yemek listesi Fransızca, Almanca ve İngilizce olmak üzere üç dilde yazılmıştı.

Marcangelo'nun vagonunun koridorundan geçen Jonathan ikinci koruyucuyla yüz yüze geldi. İtalyan yanından geçerken ona tosladı kabaca. Jonathan hafif bir sersemlik içinde bulunmasına sevindi. Yoksa bu fiziksel temasa büyük bir korkuyla tepki gösterebilirdi. Tren, bir uzun, iki kısa düdüğü öttürdü. Bunun bir anlamı var mıydı? Jonathan yerini buldu, kompartmandaki dört yolcuya bakmamaya özen göstererek paltosunu çıkarmadan oturdu. Saati 5:31'i gösteriyordu. Saatine son baktığından bu yana bir saat geçtiğini sanıyordu. Oysa o zaman da beşi birkaç dakika geçiyordu. Oturduğu yerde kıpırdandı, gırtlaklarını temizleyip gözlerini yumdu. Marcangelo'yla koruyucusunun trenin tekerleklerinin altına yuvarlandıklarını, parça parça olduklarını düşledi. Belki de tekerleklerin altına yuvarlanmamışlardı. Koruyucu ölmemiş de olabilirdi. Adamı kurtarırlarsa onu da, Tom Ripley'yi de inceden inceye tarif edebilirdi. Tom Ripley ona neden yardım etmişti? Buna yardım denebilir miydi? Tom Ripley'nin ne çıkarı vardı bu işten? Ripley onu avucunun içine almıştı şimdi; istediğini yaptırabilirdi. Ancak paradan başka isteği yoktu herhalde. Yoksa başka şeyler de ister miydi? Şantaj. Bir tür şantaja mı başvururdu? Şantaj yapmanın çeşitli yolları vardı.

Strassburg'dan uçağa binip o gece Paris'e mi uçmalı, yoksa geceyi Strassburg'da mı geçirmeliydi? Hangisi daha tehlikesizdi. Tehlike derken kimi düşünüyordu, polisi mi, Mafya'yı mı? Pencereden dışarıya bakan yolculardan biri, bir, hatta iki kişinin trenden düştüğünü görmüş olamaz mıydı? Yoksa cesetler açıktan düşmediğinden trenden görülmez miydi? Birisi herhangi bir şey görmüşse tren durmazdı ama telsizle haber ulaştırılırdı herhalde. Koridorda her an bir demiryolu görevlisi, bir telaş belirtisi görmeyi beklediyseniz de bir şey göremedi.

Tom o arada bir Gulaschsuppe'yle bir Carlsbad birası ısmarlamış, hardal kavanozuna dayadığı gazeteye göz gezdirerek bir parça ktır ekmeğe geveliyordu, içeriden bir kadın çıkıp da onu şaşırtıncaya kadar tuvaletin kapısında sabırla bekleyen kaygılı İtalyan'ı gözleyerek epey eğlenmişti. Marcangelo'nun koruyucusu şimdi de restoranın camlı kapısından içeri bakıyordu, ikinci kez. Şimdi de içeri giriyordu. Telaşlanmamaya çalışarak capo'sunu ya da haydut arkadaşını -yahut ikisini de- arıyordu. Marcangelo'yu masalardan birinin altında yatarken, ya da mutfakta aşçıbaşıyla çene çalarken bulmayı umarca-sına, vagonun sonuna kadar gitti.

İtalyan geçerken Tom gözlerini gazetesinden ayırmamışsa da adamın bakışlarını üstünde hissetmişti. Şimdi, yemeğinin getirilmesini bekleyen her yolcunun yapabileceği gibi, omuzunun üstünden bakmayı göze aldı ve kalyanın -tebeşir çizgili takım elbiseyle enli, mor kravat takan, kıvrık kıvrık, açık kumral saçları olan biri- vagonun ucunda garsonlardan biriyle konuştuğunu gördü. Yapılacak işleri olan garson başını iki yana sallayarak tepsisiyle adamın yanından geçip gitti. Koruyucu bir kez daha masaların arasından geçerek dışarı çıktı.

Tom'un kırmızı biberli çorbasıyla birası gelmişti. Karnı açtı. Salzburg'daki otelde hafif bir kahvaltı etmiş, ondan sonra bir şey yememişti. Goldener Hirsch oteline inmemiştir bu kez. Oradaki personel Tom Ripley'yi tanıyabilirdi, istasyonda Reeves'le Trevanny'ye rastlamaktan çekindiği için de Münih'e değil, Salzburg'a uçmuştu. Salzburg'da, Heloise'a yeşil çuha süsleri olan bir deri ceket almaya da fırsat bulmuştu. Karısının Ekim ayındaki doğumgününe kadar saklayacaktı ceketini. Heloise'a, bazı resim sergilerini gezmek istediği için bir-iki günlüğüne Paris'e gideceğini söylemişti. Arada sırada böyle yolculuklar yaparak kimi zaman Intercontinental, kimi zaman Ritz ya da Pont Royal otelinde kaldığından, Heloise hiç şaşmamıştı. Hep değişik otellerde kalırdı Tom. Böylece, Paris'e gitmediği halde orada bulunacağını söyler, Heloise da telefon edip -sözgelimi- onu Intercontinental'da bulamazsa, telaşa kapılmazdı. Uçak biletini de acentaların onu tanıdığı Fontainebleau'dan ya da Moret'den değil, Orly'den almıştı. Reeves'in bir yıl önce uydurduğu sahte pasaportla, Robert Fiedler Mackay adı altında yolculuk ediyordu. Salt Lake City doğumlu, Amerikalı, bekâr bir mühendisti pasaporta göre. Mafya'nın biraz çaba harcayarak trendeki yolcuların listesini ele geçirebileceğini hesaplamıştı. Mafya'nın ilgisini çeken kişiler listesinde onun adı da var mıydı acaba? Kendisine böyle bir şeref bağışlandığını sanmıyordu ama, Marcangelo'nun bağlı olduğu Mafya ailesi, adını gazetelerde okumuş olabilirdi. Mafya onu kendi saflarına çekemez, şantaj yapmak için de elverişli biri sayılmazdı; ancak yasalara uyan insanlarla yasadışı çevrelerin sınır çizgisi üstünde yaşadığı da gerçektir.

Yine de, şu Mafyalı koruyucu ya da düğmecisi, yan masada oturan iri yapılı, deri ceketli gence baktığı kadar uzun bakmamıştı Tom'a. Her şey yolunda gidecekti belki.

Jonathan Trevanny'nin yüreğine su serpmek gerekecekti. Trevanny onun bu işi para için yaptığını, yahut şantaja kalkışacağını düşünüyordu kuşkusuz. Sahanlığa çıktığında, sonra da Tom Ripley'yi ona yardıma geldiğini anladığı o garip anda Trevanny'nin yüzünün aldığı ifadeyi düşününce gülmeden edemedi (gözleri hâlâ gazetesindeydi yine de; Art Buchwald'in yazısını okuduğu için gülmüş olabilirdi). Villeperce'de oturup düşünmüş, Trevanny'nin vadedilen parayı alabilmesi için şu çirkin adam boğma işine yardım etmeye karar vermişti. Jonathan'ı bu işe bulaştırdığı için biraz utanıyordu. Jonathan'a yardım ederse suçluluk

duygularından kurtulacaktı. Evet, her şey yolunda giderse Trevanny kendini şanslı sayabilecek, çok daha mutlu bir insan olacaktı Tom'a kalırsa. Olumlu düşünmek gerektiğine inanırdı Tom. ummakla yetinme, olabileceklerin en iyisini düşün, gerisi kendiliğinden gelir, derdi. Bazı şeyleri açıklamak için Trevanny'yle bir kere daha konuşması gerekecekti. Trevanny, Reeves'den alacağı paranın geri kalanını ele geçirecekse, Marcangelo cinayetinin başarısını tek başına üstlenmeliydi. Önemli olan, Trevanny'yle onun yakın arkadaş gibi görünmemeleriydi. (Tom, Trevanny'nin o anda ne durumda olduğunu da merak ediyordu. Marcangelo'nun koruyucusu bütün treni dolaşüyor muydu?) Sevgili Mafya, katilin ya da katillerin izini bulmaya çalışacaktı mutlaka. Bu iş yıllar sürebilirdi ama Mafya asla pes etmezdi. Aradıkları adam Güney Amerika'ya bile kaçsa ele geçirmenin yolunu bulurlardı. Tom bunları biliyorsa da, şu durumda, Reeves'in, kendisinden de, Trevanny' den de daha büyük bir tehlike içinde bulunduğuna inanıyordu.

Ertesi sabah Trevanny'nin dükkânına telefon edecekti. Ya da, Trevanny bu gece Paris'e gitmeyecek olursa, ertesi gün öğleden sonra. Bir Gauloise yakarak az önce sahanlıkta gördükleri, şimdi dalgın bir havayla yeşil salata yiyen kırmızı tayyörlü kadına baktı.

Jonathan az sonra Strassburg istasyonuna inince ortalıkta her zamankinden çok polis bulunduğunu düşündü. Her zamanki gibi iki-üç tane yerine belki altı polis vardı. Biri, yolculardan birinin belgelerini inceliyordu sanki. Yoksa adam yalnızca adres sormuştu da ona yardımcı olmak için turizm kılavuzuna mı bakıyordu? Valizi elinde, sağa sola bakmadan istasyondan çıktı. Geceyi Strassburg'da geçirmeye karar vermişti. Belirli bir nedeni yoksa da, o gece Strassburg, Paris'ten daha güvenli bir yer gibi görünüyordu Jonathan'a. üçüncü İtalyan, arkadaşlarıyla buluşmak için Paris'e giderdi herhalde. O anda Jonathan'ın peşinden gelip sırtının ortasına bir kurşun sıkmaya hazırlanmıyorsa tabii. Jonathan hafif hafif terlemeye başladığını ve epey yorgun olduğunu fark etti birden. Bir kavşakta valizini kaldırıma bırakarak bu yabancı ortamı gözden geçirdi. Sokaklar, yayalar ve arabalarla doluydu. Saat 18:40'ti. Strassburg'un akşam trafiği. Otele takma bir isim vermeyi düşündü. Sahte adla, sahte pasaport ya da kimlik numarasıyla kayıt yaptırırsa kimse pasaportunu görmek istemezdi. Ardından, sahte isim kullanırsa daha da huzursuz olacağını anladı. Ancak varıyordu yaptıklarının bilincine. Midesi bulandı. Sonra da valizini alıp yürüdü. Paltonun cebindeki tabanca epey ağırlık yapıyordu. Tabancayı bir kanalizasyon ızgarasından aşağı ya da bir çöp bidonuna atmaya çekiniyordu. Paris'e, hatta evine, cebindeki tabancayla girdiğini görür gibi oldu.

12

Tom yeşil Renault steysinı Paris'teki Porte d'Italie yakınlarında bıraktığı için, cuma gecesi 01'den az önce Belle Ombre'a ulaşabilmişti. Ön taraftaki pencerelerde ışık yoktu. Ancak merdivenleri çıkınca Heloise'in, evin sol arka köşesine düşen odasının aydınlık olduğunu görerek sevindi. Karısını görmeye gitti.

"Dönebildin mi? Paris nasıldı? Neler yaptın?" Heloise pembe saten yorganı beline çekmiş, yeşil pijamalarıyla yatakta oturuyordu.

"Bu akşam çok kötü bir film seyrettim." Tom, karısının onun aldığı bir kitabı, Fransız Sosyalist hareketiyle ilgili bir kitabı okuduğunu gördü. Yine babasıyla kapışacaktı, diye düşündü. Heloise, uygulamayı aklından geçirmeyeceği solcu görüşlerle ortaya çıkardı sık sık. Tom karısını yavaş yavaş sola ittiğini hissediyordu. Bir elinle itersin, öbür elinle alırsın, dedi kendi kendine.

"Noelle'i gördün mü?"

"Hayır. Niye sordun?"

"Bu akşam bir yemek veriyordu. Erkek konuk sayısında eksiklik varmış... İkimizi de çağırdı gerçi... Ancak ben senin Ritz'de olabileceğini, seni aramasını söyledim."

Tom, karısının krem kokusuna karışan kolonya kokusunu hazla fark ederek, "Bu kez Crillon'da kaldım," dedi. Tren yolculuğundan sonra üstüne bulaşan kiri pası da tiksintiyle fark etti. "Burada her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, her şey seni bekliyor." Bunu kışkırtıcı bir tavırla söylediği düşünülebilirdi ama öyle demek istememişti. Güzel ve sıradan bir gün geçirdiğini, mutlu olduğunu bildiriyordu yalnızca.

"Ben bir duş yapacağım. On dakika sonra görüşürüz." Tom kendi banyosuna gitti ve Heloise'in telefon duşuyla değil, kendi banyosunun tepeden akan duşunun altında yıkandı.

Birkaç dakika sonra -Heloise'a Avusturya'dan aldığı ceketi alt çekmeceye, kazaklarının arkasına sakladıktan sonra- karısının yanına uzandı. L'Express'e bile bakamayacak kadar yorgundu. L'Express, bir hafta sonra çıkan sayısında demiryolunun yanında yatan capo'nun, ya da iki Mafya üyesinin resmini basar mıydı acaba? O koruyucu ölmüş müydü? Tom adamın tekerleklerin altına düşmüş olmasını diliyordu çünkü dışarı atarlarken ölmüş değildi. Tam düşecekken Jonathan'ın onu geri çektiğini-de hatırladı ve korkuyla ürperdi. Trevanny onun canını kurtarmıştı. En azından düşmekten, bir ayağının tekerleklerin altında kalıp kesilmesinden kurtarmıştı.

Rahat bir gece geçirdi ve sabah sekiz buçukta, Heloise uyanmadan kalktı. Kahvesini salonda içti. Merak ettiği halde, radyoyu açıp dokuz haberlerini dinlemedi. Bahçede dolaştı, kısa bir süre önce budayıp yaban otlarını ayıkladığı çilek fidelerini gururla inceledi, kışın kökleyip sakladıkları, kanaviçe torbalarda duran ve şimdi ekilmesi gereken yıldızçiçeği yumrularına baktı. O gün öğleden sonra Trevanny'ye telefon etmeyi

düşünüyordu. Trevanny'nin içinin rahatlaması için ne kadar erken konuşabilirse o kadar iyi olacaktı. Telaşla gidip gelen kumral koruyucuyu Jonathan da görmüş müydü acaba? Tom restorandan üç vagon uzakta olan kompartmanına giderken adamı koridorlardan birinde dolaşırken görmüştü yine. Merakından patlayacak gibi görünüyordu herif. Tom, İtalyan ayaktakımının ağızıyla, "Böyle giderse sen de kıçına tekme yersin, ha?" dememek için kendini zor tutmuştu.

Madam Annette sabah alışverişinden on birden az önce döndü. Tom onun yan kapıdan mutfağa girdiğini duyunca Le Parisien Libere gazetesine bakmak için mutfağa gitti.

Gazeteyi alırken, "At yarışlarının sonuçlarına bir bakalım," dedi gülümseyerek.

"Ah, oui! Oynamış mıydınız, Mösyö Tom?"

Madam Annette onun at yarışlarına para yatırmadığını bildirdi. "Hayır," dedi. "Bir arkadaşım oynamıştı. Kazanmış mı, kaybetmiş mi bakalım."

Aradığını birinci sayfanın en altında buldu. Altı-yedi santimlik bir haber. Bir İtalyan boğularak öldürülmüş. İkincisi ağır yaralı olarak bulunmuş. Öldürülenin elli iki yaşındaki Milano'lu Vito Marcangelo olduğu anlaşılmış. Tom, trenden atılan ve ağır yaralı olarak bulunan otuz bir yaşındaki Filippo Turolı'yle ilgileniyordu daha çok. Adam beyin sarsıntısı geçiriyordu, birkaç kaburgası kırılmıştı ve hasar gören kolunun Strassburg'daki hastanede kesilmesi gerekebilirdi. Turolı'nin kritik durumda, komada olduğu söyleniyordu. Haberde, trendeki yolculardan birinin hat boyunda bir ceset gördüğü ve bunu demiryolu görevlilerine bildirdiği de açıklanmıştı. Ancak o bu bilgiyi aktarıncaya kadar, Strassburg'a doğru â pleine ui-tesse yol alan lüks Mozart ekspresi kilometreleri geride bırakmıştı. Kurtarma ekipleri bulmuştu İtalyanları. İki adamın dört dakika arayla atıldıkları hesaplanmıştı, polisler soruşturmayı sürdürüyorlardı.

Konu böylece kapanmayacaktı elbette. Daha sonraki baskılarda fotoğraflar da çıkardı. İki adamın dört dakika arayla atılmış olmalarını hesaplamak da Fransız dedektiflerinin ustalığını gösteriyordu. Çocuklara sorulan matematik problemleri gibi bir şeydi bu. Bir tren, saatte yüz kilometre hızla gidiyorsa, bir Mafya üyesi belli bir noktada, ikinci Mafya üyesi de ondan 1.6 kilometre ötede trenden atılmışsa, iki adamın atılmalarının arasında kaç dakika geçmiştir. Cevap: dört dakika. Çenesini tuttuğu, Mozart ekspresindeki güvenlik eksikliği konusunda şikâyet dilekçesi vermediği anlaşılan ikinci koruyucudan hiç söz edilmemişti.

Nedir ki Turolı ölmemişti. Tom adamın yumruğu yemeden önce, ona bakmış, neye benzediğini görmüş olabileceğini düşündü. Bir daha görürse onu tanıyabilir, görmezse tarif edebilirdi. Ancak Jonathan'ı herhalde görmemişti çünkü Jonathan arkadan vurmuştu adama.

Saat üç buçukta, Heloise köyün öbür ucunda oturan Agnes Grais'yi görmeye gidince, Tom, Trevanny'nin Fontainebleau'daki dükkânının telefon numarasına baktı ve aklında kalan numaranın doğru olduğunu gördü.

Telefona Trevanny çıktı.

"Merhaba. Ben Tom Ripley. Şu bıraktığım resmi soracaktım.. Dükkânda yalnız mısın?"

"Evet."

"Seni görmek istiyordum. Önemli bence. Bu akşam, dükkâni kapadıktan sonra buluşabilir miyiz? Yedide falan."

"Olur." Konuşmasına bakılırsa huysuz bir kedi kadar gergindi Trevanny.

"Ben arabamla Salamandre barının oralarda beklerim. Barı biliyor musun? Rue Grande'da."

"Evet, biliyorum."

"İyi. Arabayla bir yere gider biraz konuşuruz. Yediye çeyrek kala olur mu?"

"Olur." Trevanny dişlerinin arasından konuşmuştu sanki.

Tom telefonu kapatırken, sana sevinilecek bir haber vereceğim, diye düşünüyordu.

Daha ileri bir saatte atölyesinde çalışırken Heloise telefon etti.

"Merhaba, Tom. Ben eve dönemeyeceğim. Agnes'le ikimiz harika bir şey pişiriyoruz. Senin de yemeğe buraya gelmeni istiyoruz. Antoine da burada. Bugün cumartesi biliyorsun. Yedi buçukta falan burada bulun. Olur mu?"

"Sekizde gelsem olur mu? Geç saate kadar çalışmak istiyorum."

"Çalışmak mı?"

Tom güldü. "Resim yapıyorum."

Antoine Grais iki küçük çocuğu olan bir mimardı. Tom komşularıyla rahat, sakin bir gece geçireceğine sevindi. Grais'le götürmek için çiçek de almak istediğinden -bir kamelya saksısı seçti. Fontainebleau'ya biraz erken gitti. Gecikirse, size çiçek alırken geciktim, diyebilecekti böylece.

Turolı'yle ilgili haberleri merak ettiğinden bir de akşam gazetesi aldı. Adamın durumunda -bir değişiklik yoktu ama gazete iki kalyanın Mafya'nın Genotci ailesinin üyeleri ve rakip ailelerden birinin kurbanları olabileceğini yazıyordu. Reeves başından beri böyle düşünülmesini istediğine göre, haber hoşuna gidecekti herhalde. Salamandre barının birkaç metre ötesinde, kaldırımın kıyısında durabileceği bir yer buldu. Arka camdan bakınca Trevanny'nin ağır adımlarla arabaya doğru yürüdüğünü gördü. O da Tom'un arabasını görmüştü. Sırtında, insanı eskiliğiyle etkileyen bir yağmurluk vardı.

Tom kapıyı açarak, "Merhaba," diye seslendi. "Bin hadi. Ya Avon'a gideriz, ya da başka bir yere."

Biraz daha küçük olmakla birlikte, Avon, Fontainebleau'nun ikizi sayılabilirdi. Tom yokuş aşağı inerek Fontainebleau -Avon tren istasyonuna yöneldi, oradan sağa, Avon yolundaki dönemece girdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tatlı tatlı.

"Evet."

"Gazeteleri görmüşsündür sanırım."

"Evet."

"O koruyucu ölmemiş."

"Biliyorum." O sabah sekizde Strassburg gazetelerini gördüğünden beri Turolî'nin komadan çıkıp onu ve Tom Ripley'yi tarif ettiğini düşünmişti Jonathan.

"Sen Paris'e dün gece mi döndün?"

"Hayır. Geceyi Strassburg'da geçirip bu sabah uçakla geldim."

"Strassburg'da bir olay çıkmadı ya? İkinci koruyucu görüldü mü?"

"Hayır," dedi Jonathan.

Tom arabayı çok yavaş sürüyor, durabileceği تنها bir yer arıyordu, iki katlı evlerin sıralandığı küçük bir sokakta durup lambalarını söndürdü. Cebinden sigara paketini çıkararak, "Gazetelerde herhangi bir ipucundan söz edilmediğine göre, sanırım iyi iş yaptık," dedi. "Tek sorun o komadaki herif." Sigara paketini Jonathan'a uzattıysa da o kendi sigarasını çıkardı. Tom, "Reeves' den haber var mı?" diye sordu.

"Evet. Ögleden sonra aradı. Senden az önce." Reeves telefon etmiş, telefonu Simone açmıştı. Hamburg'dan biri, demişti kocasına, bir Amerikalı. Reeves adını vermediği halde, karısının onunla konuşmuş olması bile Jonathan'ın sınırlarını bozmuştu.

"Umarım para konusunda mızıkçılık etmez," dedi Tom. "Ben onunla konuşmuştum. Paranın tümünü, hiç gecikmeden ödemesi gerekir."

Jonathan, ya sen ne kadarını isteyeceksin, diye sormayı düşündüyse de vazgeçti. Konuyu Ripley'nin kendisinin açmasını bekleyecekti.

Tom arkasına yaslanarak gülümsedi. "Sen... o kırk bin sterlinin bir bölümünü isteyeceğimi düşünüyordun, değil mi? İstemiyorum."

"Yaa? Doğrusunu söylemek gerekirse... isteyeceğini sanıyordum, evet."

"Bugün seni aramamın nedeni de o. Nedenlerden biri, ikincisi, senin endişelenip endişelenmediğini görmek istememdi." Jonathan'ın gerginliği onu da garip bir biçimde etkiliyordu. Dili tutulacaktı neredeyse. Bir kahkaha attı. "Elbette endişelisin. Ancak endişe de çeşit çeşittir. Benimle konuşursan... belki sana yardım edebilirim."

Jonathan, bu adam ne istiyor, diye düşündü. Mutlaka bir isteği vardı. "Senin o trene neden bindiğini anlayamıyorum," dedi.

"Hoşuma gittiği için. O iki adam gibilerini ortadan kaldırmak ya da ortadan kaldırılmalarına yardım etmek çok hoşuma gitti. Bu kadar basit! Senin cebine biraz para girmesini sağlamak da hoşuma gitti. Ancak ben endişe derken yaptığımız işten dolayı duyabileceğin endişeyi düşünüyordum. Bir bakıma, bunları kelimelere dökmekte zorluk çekiyorum. Belki ben hiç kaygılanmadığım için. En azından şimdilik kaygılanmıyorum."

Denge kuramıyordu Jonathan. Tom Ripley ya kaçamak laflar ediyor, ya da şaka yapıyor olmalıydı. Ripley'ye karşı belli belirsiz bir düşmanlık duyuyordu hâlâ. Temkini elden bırakamıyordu. üstelik artık çok geçti. Bir gün önce, trende Ripley'nin işe el atacağını anladığında, "Tamam, iş senin!" deyip kendi kompartmanına dönmeliydi. Öyle yapması, Ripley'nin de bildiği Hamburg olayını silip yok etmezdi ama... Bir gün önce yaptıklarını para için yapmamıştı. Ripley gelmeden de panik içindeydi. Şimdi, savunması için gereken silahı bulamıyordu. "Ölümün eşliğinde olduğumu yayan da sendin herhalde," dedi. "Reeves'e benim adımı veren de."

Tom, hafif bir pişmanlıkla, ancak kaçamak yoluna başvurmadan karşılık verdi. "Evet. Ne var ki seçme hakkına sahiptin. Reeves'e hayır diyebilirdin, değil mi?" Bir an duraladıysa da Jonathan'ın sesi çıkmadı. "Her neyse, şimdi durum çok daha iyi sanırım. Ölecek falan değilsin. Epeyce paran var."

Tom'un yüzünün o masum Amerikalı gülüşüyle aydınlandığını görüyordu Jonathan. Şu anda Ripley'nin yüzüne bakan, onun birini öldürebileceğine, birini boğabileceğine asla inanmaz, diye düşündü. Aşağı yukarı yirmi dört saat önce yaptığı buydu oysa. "İnsanlara sık sık böyle oyunlar oynar mısın?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır. Tabii ki hayır. Bu ilkiydi belki."

"Ve... benden herhangi bir isteğin de yok."

"Senden isteyebileceğim hiçbir şey gelmiyor aklıma. Dostluğunu bile isteyemem çünkü tehlikeli olur."

Jonathan oturduğu yerde kıpır kıpırdı. Kendini zorlayarak kibrit kutusunun üstünde parmaklarıyla trampet çalmayı kesti.

Tom onun ne düşündüğünü anlamıştı. Tom Ripley'nin onu avucunun içine aldığına, istediği gibi oynatabileceğine inanmıştı Jonathan. "Birimizden biri ötekini istediği gibi oynatacaksa, onu yapabilecek durumda olan sensin," dedi. "unutma, adamı ben boğdum. Ben seni eleverecek bir şeyler anlatabilirim sen de beni mahvedecek şeyler söyleyebilirsin. O açıdan düşün."

"Doğru," dedi Jonathan.

"Benim yapmak istediğim bir Şey varsa o da seni korumaktır."

Şimdi Jonathan gülüyor, Tom susuyordu.

"Hiç gerek kalmayabilir elbette. Öyle olacağını umalım. Sorun yaratan nc kiŐilerdir hep." Birkaç saniye süreyle n camdan dışarı baktı. "Sözgelimi karın... Eline geçecek para konusunda ne söyledin ona?"

Evet, bu gerçek bir sorundu. Gerçek, somut ve çözümleyemediği bir sorun. "Alman doktorların beni kobay olarak kullandıklarını, bazı deneyler yaptıklarını, karşılığında da bana para vereceklerini söyledim."

Tom, "Fena değil," diye mırıldandı düşünceli bir havayla. "Yine de, daha iyi bir açıklama da bulabiliriz belki. Paranın tümünü doktorlardan alamayacağın gün gibi ortada. Elinize geçmiŐken, ikinizin de tadını çıkarmaya hakkı olduğu da. Ailenden biri ölse? İngiltere'de biri ölüp sana miras bıraksa ne dersin? Belki yıllardır kendi dünyasına çekilerek yaşayan uzak bir akraba..."

Jonathan ona bakarak gülümsedi. "Bunu ben de düşündüm ama öyle biri yok."

Jonathan'ın yaratıcılıktan yoksun olduğu anlaşılıyordu. Tom'un eline büyük bir para geçse, Heloise'ı kandırarak bir masal uydurabilirdi. Onca yıldır Santa Fe'de ya da Sausalito'da dünyadan uzak yaşayan, hafif çatlak bir akraba uydururdu. Annemin nc kuŐaktan yeğeni olurdu falan der, kkk bir çocukken ksz kaldıktan sonra, Boston'da kısaca gördüğü o kişiyi ayrıntılarıyla tanımlayıp süslerdi. O uzak akrabanın altın gibi kalbi olacağı kimin aklına gelirdi! "Ailen ta İngiltere'de olduğuna göre, birini bulmakta pek güçlük çekmezsin," dedi. Jonathan'ın karşı ıkıma hazırlandığını görünce de, "Bakalım, düşünürüz," diye ekledi. Saatine göz attı. "Korkarım beni yemeğe bekliyorlar. Herhalde seni de beklerler. Ha, bir Şey daha... Tabanca. Pek önemli sayılmaz ama... tabancayı attın mı?"

Tabanca Jonathan'ın sırtındaki yağmurluğun cebindeydi. "Yanımda," dedi. "Kurtulabilsem çok sevineceğim."

Tom elini uzattı. "Ver bakalım. Bu da böylece aradan ıktı." Trevanny tabancayı vermiş, Tom da alıp torpido gözüne koymuştu. "Hiç ateŐlenmediđinden tehlikeli sayılmasa da, İtalyan yapımı olduğu için elden çıkaracağım." Biraz düşündü. KonuŐulacak bir Şey daha olmalıydı. Ve Jonathan'ı bir daha görmek istemediğinden, ne syleyecekse Şimdi söylemeliydi. Birden hatırladı. "Yeri gelmişken, Reeves'e bu işi tek başına yaptığınızı bildirirsin. O benim trene bindiğimi bile bilmiyor. Bilmemesi de daha iyi."

Tom'un bunun tam tersini isteyeceğini sanmıştı Jonathan. Duyduklarına akıl erdirmesi birkaç saniye sürdü. "Sen Reeves'in arkadaŐıydın hani?"

"Ahbaplığımız var. Arkadaş sayılmayız. Pek sık da grŐmeyiz." Bir bakıma sesli düşünüyor, bir bakıma da Jonathan'ı rktmemek, ona güven aŐılamak için konuşuyordu. Kolay değildi bu. "Trene bindiğimi senden başka bilen yok," dedi. "Bilet alırken sahte isim kullandım. Ona bakarsan pasaportum da sahte pasaporttu. Senin, adamı boğarak öldürmek fikrinden rahatsız olduğunu anlamıŐtım. Reeves'le telefonda konuştum." Motoru çalıştırıp iŐıkları yaktı. "Reeves biraz çatlaktır."

"Nasıl yani?"

Güçlü fariyla gelen bir motosiklet köşeyi dönüp gürültüyle yanlarından geçti. Bir an için araba motorunun sesi duyulmaz olmuştu.

"Oyunlar oynar," dedi Tom. "Belki anlamıŐsındır, aslında hırsızlık mallarının alım satımına aracılık eder. Alır, satar. O da casusluk oyunları kadar saçma bir oyundur ama henüz yakalanmadı. Yakalanıp serbest bırakıldığı da olmadı. Ben evini falan görmedim. Ancak kazancı yerindeymiŐ. Böyle işlere bulaŐmamak aslında. Ona göre değil."

Oysa Jonathan, Tom Ripley'nin Hamburg'daki eve sık sık gittiğini dŐnmŐtu. Kendisinin orada bulunduğu gece Fritz'in kkk bir paket getirip Reeves'e verdiğini hatırladı. Ne vardı o pakette? Mücevher mi? uyuşturucu mu? Çok iyi tanıdığı viyadkn, istasyonun önündeki -sokak lambalarının altında tepeleri pırıl pırıl parlayan-ağaçların görüş açısının içine girdiğini gördü. Tanımadığı, ona yadırgı gelen Tom Ripley'yi bir tek. Yeniden korkuya kapıldı. "Sormama izin verirsen... Niye beni seçtin?"

Tom o anda yokuŐun başında, Franklin Roosevelt caddesinin girişindeki zor dönüşü yapıp sola sapmaya hazırlanıyordu. Karşıdan gelen arabalara yol vermek için durdu. "Korkarım irkin ve bencil bir nedenle," dedi. "Şubatta, sizin evdeki partide... hoşuma gitmeyen bir Şey söylemiştin. Pis bir tavırla, 'Eveet, sizden söz edildiğini çok duydum,' dedin."

Jonathan hatırlamıştı. O gece kendini çok yorgun hissettiği için tersliğinin üstünde olduğunu da hatırladı. Demek bu kkk kabalığından ötürü Ripley onun başına böyle bir iş açmıştı. Daha doğrusu ben kendim açtım, diye düşündü.

"Beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın," dedi Tom. "İŞ başarıyla tamamlandı sanıyorum. O koruyucudan bir Şey ıkmazsa..." Jonathan'dan özür dilemesi gerekir miydi? Dilemeyecekti Allah kahretsin. "Ahlaki açıdan da kendini suçlama," diye sürdürdü. "O adamlar da katildir. Çok kez suçsuz insanları öldürürler. Adaleti dağıtmayı biz kendi elimize aldık diyebilirsiniz. Adaleti yerine getirmenin özel kişilere düştüğünü de herkesten önce Mafya kabul eder. Onların kafa yapılarının temel taşı budur." Rue De France'a gelince sağa saptı. "Seni kapına kadar gtrmeyeceğim."

"Buralarda inebilirim. Çok teşekkür ederim."

"Resmimi aldirmek için birini yollarım." Tom arabayı durdurmuştu.

Jonathan dışarı çıktı. "Nasıl istersen."

Tom, "Zor duruma düşersen beni ara," dedi gülümseyerek.

Bu söz hoşuna gitmiş gibi, Jonathan da gülümsemeyi başardı.

St. Merry Sokağı'na doğru yürüdü ve birkaç saniye sonra kendini daha rahat hissetti. Rahatlamıştı, rahatlamasının belli başlı nedeni de Ripley'nin kaygılı görünmeyişiydi. Ne hâlâ yaşayan koruyucudan ötürü kaygılanıyordu, ne de o tren sahanlığında dikkati çekecek kadar uzun bir süre durmuş olmalarından. Şu para konusu da... yaşanan olaylar kadar inanılmazdı.

Her zamankinden daha geç geldiğini bildiği halde, Sherlock Holmes evine yaklaşırken adımları yavaşladı, İsviçre bankasının imza örnekleri almak için yolladığı kartlar bir gün önce gelmişti dükkâna. Simone zarfı açmamıştı. Jonathan da kartları imzalayıp öğleden sonra hemen postaya atmıştı. Banka, aklında tutabileceğini sandığı, ancak şimdiden unuttuğu dört sayılı bir numara vermişti gizli hesabına. Simone onun bir doktora daha görünmek için ikinci Almanya yolculuğuna çıktığına inanmıştı ama bundan sonra yolculuk olmayacaktı. Paranın varlığını -hepsinin değilse bile birdenbire elinde bol para bulunmasını- açıklayacak, bana birtakım iğneler yaptılar, haplar verdiler denmesi, Simone'un doktorların deneylerini sürdürdüklerine inanması için de belki bir-iki kere daha Almanya'ya gidip gelmesi gerekecekti. Zor işti bu; Jonathan'ın kişiliğine aykırıydı. Daha iyi bir açıklama bulmayı umuyorsa da, beynini çatlatacak kadar düşünmeden herhangi bir şey akıl edebileceğini sanmıyordu.

O kapıdan girerken, Simone, "Geciktin," diye seslendi salondan. Georges'la ikisi resimli kitapları kanepeye yaymış, salonda oturuyorlardı.

Jonathan, "Müşteriler vardı," diyerek yağmurluğunu bir kancaya astı. Tabancanın ağırlığından kurtulduğuna seviniyordu. Oğluna bakıp gülümsedi. "Sen nasılsın bakalım, Taşçı Oğlan? Neler yapıyorsun?" İngilizce konuşuyordu.

Georges sarışın bir balkabağı gibi sırttı. Babası Münih'teyken ön dişlerinden biri düşmüştü. "Okuyoyum," dedi.

"Okuyorsun," diye düzeltti Jonathan. "Konuşma özürülü olmazsın umarım."

"Nuşma özüyü ne demek?"

Jonathan, kusurlu konuşmak diyecekti ama o zaman işin sonu gelmezdi. Kusuy ne demek? Almanya'da bir kent. "Konuşma özürü... kekelemek sözgelimi. B-b-b-begayer. O da bir tür...

"Ah, Jon, şuna bak!" Simone gazeteye uzanıyordu. "Öğlen dikkat etmemiştim. Dün Almanya'dan Paris'e gelen trende iki... hayır, bir adam öldürülmüş. Öldürüp trenden atmışlar. Senin bindiğin tren o muydu acaba?"

Jonathan demiryolunun yanındaki eğimde yatan ölünün resmine baktı, daha önce görmemiş gibi haberi okudu. ... boğularak öldürüldüğü... ikinci kurbanın kolunun kesilmesi gerekebileceği... "Evet," dedi. "Mozart ekspresi. Ben trende herhangi bir şey görmedim ama otuz-kırk vagon vardı tabii." Paris'e, son Fontainebleau trenine yetişemeyecek kadar geç geldiğini, başkentte küçük bir otelde kaldığını söylemişti karısına.

"Ma'fya'yımış." Simone başını iki yana sallıyordu. "Adamı garotte'la öldürebilmek için kompartmanın kapısını tutup perdeleri indirmeleri gerekmiştir herhalde. Igh!" Yerinden kalkıp mutfağa gitti.

Jonathan resimli Asteriks'lerinden birine eğilen Georges'a baktı. Oğlu garotte'la öldürmenin ne demek olduğunu sormamıştı iyi ki.

Tom o akşam biraz gergin olduğu halde Grais'lerin evinde çok neşeliydi. Agnes ve Antoine Grais, sarmaşık gülleriyle kaplı bir kulesi de olan, taştan yapılmış yuvarlak bir evde otururlardı. Antoine kırkına yaklaşan, düzenli, biraz sert, son derece hırslı ve evinin efendisi olmaktan hoşlanan bir erkekti. Paris'te bütün hafta küçük bir stüdyoda çalışır, hafta sonlarında ailesinin yanına gelir ve bahçede çalışarak büsbütün yorulurdu. Antoine'ın onu tembel bulduğunu bildirdi Tom. Ripley'lerin bahçeleri de Grais'lerinki kadar temiz ve bakımlıysa mucize sayılmazdı bu. Tom bütün gün başka iş yapmıyordu ki! Agnes'le Heloise'in hazırladıkları yemek, içinde çeşitli deniz ürünleriyle bolca pirinç bulunan bir güveçti ve üstüne iki ayrı sos konabiliyordu.

Kahvelerini içerlerken, Tom, "Orman yangını başlatmanın eşsiz bir yolunu buldum," diye söylendi. "Özellikle güneyde, yazın ağaçların kav gibi tutuştuğu bölgelerde. Bir çam ağacına mercek yerleştirirceksin... Bunu kışın bile yapabilirsin. Sonra, yazın kızgın güneş merceğe vurunca çam iğneleri için için yanmaya başlayacak, işi, hoşuna gitmeyen birinin evine yakın bir yerde yapacaksın tabii... Ondandır bir anda... Çatır da çutur... Ev kül olacak. Onca yanık ağacın arasındaki küçük merceği ne polis bulabilir, ne de sigorta şirketinin adamı. Bulsalar bile.. Kusursuz bir plan değil mi?"

Kadınlar hayranlık belirten korkulu çığlıklar atarken Antoine da planı beğendiğini gösteren bir gülüşle kıs güldü.

Antoine, bariton sesiyle söylendi. "Bizim güneydeki evimizde öyle bir şey olursa kimin yaptığını hemen anlayacağım."

Grais'ler Cannes yakınlarında küçük bir araziye sahiptiler.- Evlerini, kiralardan en yüksek olduğu Temmuz ve Ağustos aylarında kiraya verir, yazın geri kalan aylarında da kendileri kullanırlardı.

Yine de, Tom her şeyden çok Trevanny'yi düşünüyordu. Duyularını bastıran katı bir adamdı ama temelde dürüst insandı, iyi insandı. Yakında biraz daha yardıma gerek duyacaktı. Tom bunun moral destek gereksiniminden öteye geçmemesini diledi.

13

Vincent Turolu'nun sağlık durumunun belirsizliğinden ötürü, Tom, genellikle pazartesi sabahları Villeperce'deki journaux-tabac'dan aldığı, Observer ve Sunday Times gazetelerini çıktıkları gün ele geçirebilmek için pazar günü Fontainebleau'ya gitti. Fontainebleau'daki bayinin kulübesi L'Aigle Noir otelinin önündeydi. Tom, Trevanny'nin de Londra gazetelerini almayı alışkanlık haline getirmiş olacağını düşünerek gözleriyle onu aradıysa da Jonathan ortalıkta görünmüyordu. Saat on bire gelmişti. Belki de o daha erken almıştı gazetelerini. Tom arabasına bindi ve önce Observer'ı açtı. Trendeki cinayetle ilgili bir haber yoktu. Tom İngiliz gazetelerinin bu haberi basıp basmayacaklarına emin değildi ama Sunday Times'a da baktı ve aradığını üçüncü sayfada buldu. Tek sütuna dizilmiş kısa haberi okumaya başladı hemen. Yazı şakacı bir dille yazılmıştı.

"...Mafya'nın çok hızlı çalıştığını gösteren bir olay... Genotti ailesinin bir gözü hasara uğrayan, bir kolunu kaybeden üyesi Vincent Turolu cumartesi sabahı kendine gelmiştir. Hızla iyileştiği için de yakında Milano'daki bir hastaneye alınabilir. Gelgeldim Turolu'nun bildiği bazı şeyler varsa açıklamaya niyetli görünmemekte..."

Turolu'nun konuşmaya yanaşmadığını öğrenmek Tom'u şaşırtmamıştı. Önemli olan adamın yaşayacağını anlaşılmamasıydı. Yazık. Beni dostlarına tarif etmiştir, diye düşündü. Genotti ailesi onu Strassburg'daki hastanede görmeye gitmişti mutlaka. Mafya'nın, hastanelere yatırılan önemli adamları gece gündüz korunurdu. Belki Turolu'nun başına da nöbetçi koymuşlardı. Turolu'yi ortadan kaldırmayı düşünür düşünmez bunu akıl etti. Profaci ailesinin babası Joe Colombo'nun New York'ta hastanede yatarken Mafya'nın nöbetçileriyle nasıl korunduğunu unutmamıştı. Polisin elinde bir sürü delil bulunduğu halde, Colombo örgüte bağlı olduğunu da yadsıyordu, Mafya'nın varlığını da. O hastanede bulunduğu sürece hemşireler koridorlarda oturan koruyucuların bacalarının üstünden atlayarak dolaşmak zorunda kalmışlardı. Turolu'yi öldürmeyi aklından çıkarmalıydı. Çenesine ve karnına yumruk atan adamın otuz yaşlarında, kumral saçlı, ortadan uzun boylu biri olduğunu çoktan bildirmişti belki de dostlarına. Kafasına bir şeyle vurulduğuna göre, arkasında ikinci bir adamın bulunması gerektiğini de. Önemli olan, Turolu'nun -bir daha görürse- onu tanıyıp tanımayacağıydı. Tom tanıyacağını sanıyordu. Ve ne tuhaftı ki Turolu onu doğru dürüst görmüşse Jonathan'ın hatırlaması da daha kolay olacaktı. Jonathan sıradan biri değildi çünkü. Herkesten uzundu, saçları da çok açık sarıydı. Turolu gördüklerini hâlâ şapsağlam olan ikinci koruyucunun gördükleriyle de karşılaştırırdı kuşkusuz.

Tom evine girdiğinde, Heloise, "Sevgilim," diye seslendi. "Bir Nil gezisi yapmaya ne dersin?"

Tom öyle farklı şeyler düşünüyordu ki Nil'in ne olduğunu, nerede bulunduğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü. Heloise çıplak ayaklarıyla kanepeye yerleşmiş, turizm acentesinin broşürlerine bakıyordu. Heloise çok iyi bir müşteri sayıldığı için, Moret'deki acente ona bu tür broşürler gönderirdi kendiliğinden. "Bilmem," dedi Tom. "Mısır..."

"Şuna bak! Çok çekici görünmüyor mu?" Tom'a, sazlık bir kıyıda geçen, Mississippi nehrinde çalışan eski yandan çarklıları anımsatan Isis adında küçük bir vapurun resmini gösteriyordu.

"Evet, öyle."

"Başka yerlere de gidebiliriz tabii. Sen bir yere gitmek istemiyorsan bir kere de Noelle'e sorarım." Heloise yine broşürlerine eğildi.

Bahar Heloise'yi etkilemiş, kanını kaynatmıştı. Ayakları karıncalanıyordu. Noel'den az sonra Marsilya'yla Portofino arasında bir yat gezisi yapmışlar, o zamandan beri bir yere gitmemişlerdi. Yat, Noelle'in Portofino'da evleri olan yaşlıca dostlarının yatıydı. Tom o yolculuğa çıkmak istemiyordu ama bunu karısına söylemedi.

Rahat ve sakin bir pazar geçirdiler. Madam Annette ütü tahtasının başında çalışırken Tom kadının iki resmini yaptı. Madam Annette pazar öğleden sonraları televizyonun tekerlekli masasını mutfığa getirip dolapların önüne koyar, bir yandan ütü yaparken bir yandan televizyon seyredirdi. Tom, ufak, sağlam gövdesiyle ütüsüne eğilen Madam Annette'ten daha evcil, daha 'tam Fransız' bir görüntü olamaz diye düşündü. Güneş vurunca bir renk alan mutfak duvarını, kadının mavi gözlerinin güzelliğini vurgulayan, leylak rengine kaçan mavi elbisesini tuvaline geçirmek istiyordu.

Akşam saat onda telefon çaldığında Tom'la karısı şöminenin önüne uzanmış pazar gazetelerine bakıyorlardı.

Arayan Reeves'di ve sesi çok bozuktu. Hat da oldukça kötüydü.

Tom, "Biraz bekleyebilir misin?" diye sordu, "üst kattaki telefonu denemek istiyorum."

Reeves bekleyebileceğini söyleyince koşarak üst kata çıktı. Çıkarken, "Reeves arıyor," diye seslendi Heloise'a. "Hat çok kötü de..." üst kattaki telefonda daha rahat konuşulacağı yoktu ama Tom bu konuşmayı yaparken yalnız olmak istemişti.

"Evime," dedi Reeves. "Hamburg'daki evime... bomba koydular bugün!"

"Nee? Ulu Tanrım!"

"Amsterdam'dan arıyorum."

"Sana bir şey oldu mu?"

Reeves çatlak bir sesle, "Hayır," diye bağırdı. "Olmaması bir mucize. Beşte bir ara dışarı çıkmıştım. Gaby de pazarları çalışmadığı için orada değildi. Bu herifler... bombayı pencereden içeri atmışlar anlaşılın. Beceri ister yani... Alt kattakiler bir arabanın hızla yaklaşip hızla uzaklaştığını, iki dakika sonra da patlamayı duymuşlar. Onların duvarlarındaki resimler bile yere düşmüş."

"Bana bak... Bu adamlar ne biliyorlar dersin?"

"Ben kendimi korumak için başka bir yere taşınmaya karar verdim. Aradan bir saat geçmeden Hamburg'dan ayrılmıştım."

Tom, "iyi ama nasıl öğrenmişler?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Fritz'den bir şeyler öğrenmiş olabilirler. Çünkü Fritz bugün bana gelecekti, gelmedi. Fritz'e bir şey olmamıştır umarım. Ancak o... dostumuzun adını bilmiyor. Burada bulunduğu süre içinde hep Paul dedim Jon'a. İngiliz olduğunu söyledim. Dolayısıyla, Fritz onun İngiltere'de oturduğunu sanıyor. Bence bunu yalnızca kuşkulandıkları için yapıyorlar. Bana sorarsan aslında tasarımı başarılı oldu, Tom."

Aslan Reeves, iyimser Reeves. Evi bombalanıyor, eşyaları elden gidiyor ama tasarısı başarılı oluyor. "Dinle, Reeves... Hamburg'daki şeyleri ne yaptın? Belgeler falan..."

Reeves, "Banka kasasında," dedi hemen. "İstersem buraya gönderirler. Sen endişelendiysen... Tek bir adres defterim var, o da her zaman cebimde. Evdeki bazı belgelerle resimlerin gitmesine üzüldüm ama polisler kurtarabilecekleri her şeyi kurtaracaklarını söylediler. Beni de sorguya çektiler. Yalnız birkaç dakika ve büyük bir nezaketle. Büyük bir şok geçirdiğimi... Yalan da değildi hani!

Bir süre oradan uzaklaşmak istediğimi söyledim. Nerede olduğumu biliyorlar."

"Mafya'dan kuşkulaniyorlar mı?"

"Kuşkulaniyorlarsa bile bana bildirmediler, dostum. Yarın yine ararım seni. Sen de numaramı yaz."

Bilinmedik bir nedenle gerek duyabileceğini sezdiği halde, Tom bu bilgiyi isteksizce not etti. Zuyder Zee Oteli. Bir de otelin telefon numarası.

"Ortak dostumuz çok iyi iş gördü doğrusu. O ikinci pezevenk sağ kalmış olsa bile. Bunun kansızlığı böyleyse..." Reeves bir kahkaha atarak cümlesini yarım bıraktı. Gülüşü sinir krizi geçilen birinin gülüşünü andırıyordu.

"Paranın tümünü ödedin mi?"

"Evet. Onu dün yapmıştım."

"Artık ona gerek duymayacaksın sanırım."

"Hayır. Buradaki polisler uyandılar. Hamburg'dakiler yani. Bizim istediğimiz de buydu. Duyduğuma göre Mafya başka adamlar da göndermiş. Bu demektir ki..."

Hat kesilmişti birden. Tom kesilen hattın vızıltısını dinleyerek dururken hem sinirlendi, hem de kendini aptal hissetti. Telefonu kapatıp birkaç dakika odasında bekledi. Reeves bir daha arar mıydı? Herhalde aramazdı. Verilen haberleri sindirmeye çalışarak bekledi. Mafya'yla ilgili düşüncelerinde yanılıyorsa, adamlar işi daha ileri götürmeyip Reeves'in evini bombalamakla yetinebilirlerdi. Reeves'i öldürmek de istiyorlardı belki. Oysa ki cinayetlerde Reeves'in parmağı olduğunu anlamışlardı. Öyleyse olayların rakip çetelerin kavgası olarak görülmesi olanaksızdı. Öte yandan, Hamburg polisi Mafya'yı kentten, özel kulüplerin kumarhanelerinden uzaklaştırmak için daha büyük çaba harcayacaktı şimdi. Reeves'in elini attığı her işte olduğu gibi, durum belirsizdi. Tom'a kalırsa sonuç şöyle özetlenebilirdi: Yüzde yüz başarılı sayılmaz.

Sevinilecek bir nokta varsa Trevanny'nin parasını almış olmasıydı. Salı ya da çarşamba günü haber alırdı. Güzel bir haber gelecekti İsviçre'den.

Pazardan sonraki günler sakın geçti. Reeves ne telefon etti, ne mektup yolladı. Gazetelerde Vincent Turoli'nin Strassburg'da ya da Milano'daki bir hastanede yattığını bildiren bir haber çıkmadı. Tom, Fontainebleau' dan Herald-Tribune ve Daily Telegraph gazetelerini de aldı. Yıldızçiçeği yumrularını üç saatte ekip bitirdi çünkü yumruları çiçeklerin renklerine göre ayırıp paketlemiş ve torbalara öyle yerleştirmişti. Çiçek tarhlarını renk uyumunu gözeterek, tablo yapar gibi özene bezene tasarladı. Heloise üç gece Chantilly'de, annesiyle babasının evinde kaldı çünkü annesi bir yerindeki küçük bir tümörü aldırmaq için ameliyat olmuştu. Neyse ki tümör habis çıkmadı. Tom'un yalnızlık çektiğini düşünen Madam Annette onu avutmak için Amerikan yemekleri pişirdi. Barbekü sosuyla yenen kemikli döş parçalan, midye çorbası, pilic kızartması. Tom'u sevindirmek amacıyla yeni öğrenmişti bunları pişirmeyi. Tom güvenliğini düşünüyordu. Villeperce'in huzur dolu havasını, bu uyuşuk, küçük köyü, şatoyu andıran evinin bahçesini korur gibi görüldüğü halde aslında korumayan yüksek demir kapıları. Kim olsa tırmanabilirdi kapıya. Bir katil gelip köyün huzurlu havasını bozabilirdi. Mafya'nın bir adamı kapıyı çalabilir, Madam Annette'i bir yana iterek yukarı koşup Tom'u vurabilirdi. Madam Annette hemen telefon etse bile, Moret'deki polislerin oraya gelmeleri on beş

dakika sürerdi. Bir-iki el silah atıldığını duyan herhangi bir komşu birisinin baykuşlara nişan aldığını düşünür, araştırmaya gelmezdi herhalde.

Karısı Chantilly'deyken Tom eve -daha doğrusu kendisine, belki de Heloise'a- bir klavsen almaya karar verdi. Karısının piyanoda kısa, basit bir şarkı çaldığını duymuştu bir gün. Neredeydi? Ne zamandı? Heloise da çocukluğunda piyano hocalarının kurbanı olmuştu mutlaka. Anneyle babayı iyi tanıdığı için, Tom onların çocuğun bu çalışmalarından duyabileceği her türlü hazzı yok etmeyi başarmış olabileceklerini de biliyordu. Klavsen fiyatları da epey yüksekti kuşkusuz. Londra'dan alsa daha ucuza gelirdi ama o zaman da Fransa'ya sokarken yüzde yüz gümrük ödemesi gerekecekti. Öte yandan, klavsen bir kültür ve sanat aracı sayılabileceğinden böyle bir isteğe kapılmakta haksız görmüyordu kendini. Yüzme havuzu yaptırmaya benzemezdi klavsen almak. Paris'te antikacılık yapan bir tanıdığına telefon etti. Adam yalnız mobilya alım satımı yapıyordu ama ona klavsen satan, güvenilir birinin adını ve adresini verdi.

Tom Paris'e gitti, bütün bir günü satıcının anlattığı klavsen destanlarını dinleyerek, çeşitli klavsenlere bakarak, çekine çekine birkaç akor çalarak geçirip kararını verdi. Seçtiği eşsiz alet, kimi yerleri altın varakla bezenmiş, on bin franka satılan bej rengi bir klavsendi. 26 Nisan çarşamba günü akortçuyla birlikte Belle Ombre'da olacaktı. Taşınırken akordu bozulacağından, akortçunun hemen işe koyulması gerekecekti.

Yaptığı alışveriş baş döndürücü bir sevinç vermişti Tom'a. Renault arabasına giderken kendini yılmaz, yıkılmaz biri gibi hissediyordu. Ne göz değebilirdi ona, ne de -belki- Mafya'nın kurşunları.

Belle Ombre'a bomba falan da atılmamıştı. Villeperce'in iki yanı ağaçlı toprak yolları her zamanki kadar sessizdi. Ortalıkta yabancı kişiler görünmüyordu. Heloise cuma günü döndü. Keyfi yerindeydi. Klavsenin içine yerleştirileceği özenle yapılmış büyük sandık da çarşamba günü gelecekti. Karısına sürpriz olacaktı bu. Noel gününden de güzel bir gün olacaktı.

Klavsenden Madam Annette'e de söz etmedi. Ancak pazartesi günü, "Sizden bir ricam var, madam," dedi. "Çarşamba günü özel bir konuk gelecek. Öğle yemeğinde burada. Akşam yemeğine de kalabilir. Güzel bir yemek isterim."

Madam Annette'in mavi gözleri parladı, iş yemek yapmaya geldi mi, zora koşulmaktan, her zamankinden fazla çalışmaktan çok sevdiği bir şey yoktu. "Un vrai gourmet?" diye sordu umutla.

"Sanırım," dedi Tom. "Şimdi düşünün bakalım. Ne pişirileceğini ben söylemeyeceğim. Madam Heloise'a da sürpriz yapalım."

Madam Annette haşarı bir çocuk gibi gülümsedi. Gören, ona da bir armağan verildiğini sanırdı.

14

Jonathan'ın Münih'ten aldığı jiroskop, o güne kadar oğluna verdiği oyuncaklar içinde en hora geçeni olmuştu. Georges, babası öyle söylediği için kutusuyla sakladığı jiroskopu kutusundan her çıkardığında yeniden büyüleniyordu.

Jonathan, "Dikkat et de düşürme," dedi. Salonda, yerde yatıyordu yüzüstü. "Hassas bir alettir."

Jiroskopun varlığı Georges'u yeni yeni İngilizce kelimeler öğrenmeye zorlamıştı. Jonathan kendini kaptırınca Fransızca konuşmaya çalışmıyordu çünkü. Eşi bulunmaz yuvarlak ya Georges'un parmağının ucunda dönüyor ya -Georges'un eski oyuncaklarının arasında bulunan ve jiroskopun nasıl kullanılacağını açıklayan pembe kâğıttaki Eyfel kulesinin yerine hizmete sokulan- plastik bir kuleden sarkıyordu.

"Bunların büyükleri gemilerin denizde yalpalamalarını önler," dedi Jonathan. Oldukça iyi açıkladığını, jiroskopu oyuncak bir geminin içine yerleştirip banyo küvetine koyarak suyu dalgalandırabilirse ne demek istediğini daha iyi gösterebileceğini düşünüyordu. "Sözgelimi büyük gemilerde hep birlikte iş gören üç tane jiroskop vardır."

"Kanepe için bir şey demedin, Jon." Simone gelip salonun kapısında durmuştu. "Ne düşünüyorsun? Koyu yeşil uygun mu?"

Jonathan yattığı yerde dönerek dirseğine dayandı. Güzel jiroskop gözlerinin önünde dönüyor, inanılmayacak dengesini hâlâ koruyordu. Kanepeye kaplatacakları döşemelik kumaştan söz ediyordu Simone. Jonathan, "Ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi. "Bence yeni bir kanepe almalıyız." Kalkıp oturdu. "Bugün gazetede beş bin franka satılan bir siyah Chesterfield kanepenin ilanını gördüm. Sağa sola bakınırsam, bahse girerim ki ben öyle bir kanepelyi üç bin beş yüz franka alabilirim."

"Yeni frankla mı üç bin beş yüz?"

Jonathan karısının bu fiyattan korkacağını biliyordu. "Yatırım sayılır," dedi. "Paramız da yeter." Fontainebleau' dan beş kilometre uzakta çalışan, yalnız güzelce onarılmış mobilyalar satan bir antikacı tanıyordu. Şimdiye kadar o dükkândan bir şey almayı düşünmemişti.

"Chesterfield kanepeler harika olur ama aşırılığa kaçma, Jonathan."

"Savurganlık etmem," diye söylendi sakın sakın. "Aptal değilim."

Simone, söyleyeceklerini Georges'un duymasını istemezmiş gibi kocasını antreye çekti. Jonathan karısına sarıldı. Simone'un saçları portmantoda asılı duran pardösülere sürününce dağılmıştı. Jonathan'ın kulağına uzanarak fısıldadı.

"İyi de, sen Almanya'ya bir daha ne zaman gideceksin?"

Almanya'ya gitmesini istemiyordu aslında. Jonathan ona bazı yeni haplar verdiklerini, hapları Perrier'den aldığını, durumunun -düzelmese bile- daha kötüye gitmeyeceğini söylemişti. Simone doktorların kocasına para ödediklerini düşündüğünden, bu işin tehlikesiz olabileceğine inanmıyordu. Jonathan kaç para aldığını, İsviçre'deki gizli hesaba yatırılan parayı açıklamamıştı oysa. Simone'un tek bildiği, Fontainebleau'daki bankada her zamanki gibi dört yüz ya da altı yüz frank yerine -ipotek borcu ödedikleri zaman bu sayı iki yüze bile düşebilirdi-altı bin frank para bulunduğuydu..

"Yeni kanepe almaya bayılıyorum," dedi. "Ancak şu anda, o fiyata öyle bir şey almamız doğru mu sence? İpotek borcunu unutma."

"Sevgilim! Nasıl unutulabilir ki? İpotek borcu kanımızı emiyor!" Güldü. İpotek borcunun tümünü birden ödemek istiyordu aslında. "Tamam, dikkatli davranacağıma söz veriyorum."

Ya daha iyi bir masal uydurması, ya da anlattığı masalı biraz süslemesi gerektiğini biliyordu Jonathan. Nedir ki şimdilik, rahatlayabilmek, yeni kavuştuğu serveti -açıkça haralayabilmek zor olduğu için- düşünmek yetiyordu ona. Bir-iki ay içinde ölmesi olasılığı da ortadan kalkmıştı. Münih'teki doktor otuz altı tane hap vermişti, Jonathan günde iki hap yutuyordu ama bunlar hayatını kurtaracak da değildi, büyük bir değişiklik yapacak da. O anda kapıldığı güven duygusu da bir düş olabilirdi ama, sona ermedikçe, herhangi bir şey kadar gerçek görünüyordu. Mutluluk dedikleri insanın kendi zihinsel tutumundan başka neydi ki?

29 Nisan pazar akşamı Jonathan'la Simone, yaylı sazlar kuartetinin Fontainebleau Tiyatrosu'nda verdiği Mozart ve Schubert resitaline gitti. Jonathan en pahalı yerden bilet almıştı. Önceden sıkılanırsa sessizce oturmayı bilen Georges'u da götürmek istediye de Simone karşı çıktı. Georges örnek bir çocuk gibi davranmazsa Jonathan'dan çok o sıkılıyordu. "Gelecek yıl götürebiliriz," dedi.

Arada sigara içmek için dışarı çıktılar. Geniş fuaye tanıdık yüzlerle doluydu. Resim malzemeleri satan Pierre Gauthier de oradaydı. Jonathan adamın kelebek yaka gömlek ve siyah kravatla gezdiğini görünce biraz şaşırıldı.

Gauthier, Simone'un Çin kırmızısı elbisesine hayranlıkla bakarak, "Bu akşam siz de müziğe renk katıyorsunuz, madam," dedi.

Simone bu komplimana incelikle teşekkür etti. Jonathan da karısının o gece çok güzel ve çok mutlu göründüğünü düşündü. Gauthier tek başına gelmişti. Karısı birkaç yıl önce, Jonathan'la o birbirlerini pek iyi tanımadan önce ölmüştü.

Gauthier kalabalığın uğultusunu bastırmaya çalışarak, "Bu gece Fontainebleau'daki herkes burada," diye söylendi. Sağlam gözü kubbeli salondakilerin üstünde geziniyor, seyrek kır saçlarını yana tarayarak örtmeye çalıştığı kabak kafası parlıyordu. "Çıkınca birer kahve içelim mi?" diye sordu. "Karşıdaki kafeye girebiliriz. Konuşum olursanız sevinirim."

Simone'la Jonathan evet demeye hazırlanırken Gauthier'nin birden gerginleştiğini fark ettiler. Jonathan adamın baktığı yöne bakınca Tom Ripley'nin üç-dört metre ötede, dört-beş kişilik bir topluluğun arasında durduğunu gördü. Göz göze geldiler. Jonathan başıyla selam verdi. Ripley de yanlarına gelip merhaba diyecekmiş gibi görünüyordu ama aynı anda Gauthier sola kayarak uzaklaştı. Simone, Jonathan'la Gauthier'nin kime baktıklarını görmek için başını çevirdi.

Gauthier, "Tout a l'heure, peut-etre," deyip gitmişti.

Simone kocasına baktı ve kaşları hafifçe yukarı kalktı.

Yalnızca boyunun uzunluğundan ötürü değil, avizenin ışıkları altında altın pırıltıları saçan açık kumral saçlarıyla Fransız'a pek benzemediği için de göze batıyordu Ripley. Bordo rengi saten ceket giymişti. Yanındaki boyasız ve çarpıcı sarışın karısı olmalıydı.

"Eee?" dedi Simone, "Kim o adam?"

Jonathan karısının Ripley'den söz ettiğini biliyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. "Bilmiyorum. Daha önce de görmüştüm ama adını bilmiyorum."

"Bize gelmişti," dedi Simone. "İyi hatırlıyorum. Gauthier ondan hoşlanmıyor mu?"

"Bilmem. Niye öyle düşündün?"

Simone, bunda anlaşılacak ne var dercesine, "Çünkü ondan kaçır gibiydi," diye açıkladı.

Dinleyicilerin yerlerine dönmeleri gerektiğini bildiren zil çalmıştı.

Jonathan ikinci yarıda dinlediği müzikten hiç tat alamadı. Tom Ripley nerede oturuyordu acaba. Localardan birinde mi? Localara bakmadı. Belki de onlara çok yakın bir yerde, ortadaki geçidin karşı tarafındaydı. Gecenin tadını kaçırın şeyin Tom Ripley'nin orada bulunması değil, Simone'un gösterdiği tepki olduğunu da anlamıştı. Simone'un öyle bir tepki göstermesine yol açan da kendisinin Ripley'yi görünce tedirginlik duymasıydı. Gevşemeye, çenesini yumruğuna dayayarak rahatça oturmaya çalışıyor, yine de çabasının Simone'u kandırmadığını biliyordu. Birçok kişi gibi, Simone da -o anda adamın adını hatırlamıyorsa bile- Ripley'yle ilgili söylentileri duymuştu. Belki Tom Ripley'yle... şeyin arasında bir bağlantı kurmaya... Neyin arasında? O dakikada Jonathan da bilmiyordu ama olabileceklerden korkuyordu. Öylesine saflık gösterip tedirginliğini açıkça belli ettiği için kendini suçluyordu. Başının deritte olduğunu, tehlikeli bir duruma düştüğünü, elinden geldiğince sakın davranması gerektiğini biliyordu. Rol yapmak zorundaydı.

Gençliğinde, sahnede başarılı olacağım diye didinirken oynamaya çalıştıklarından farklı bir roldü bu. Durum gerçek bir durumdu. Ya da, başka bir açıdan bakılırsa, yapay bir durum. Daha önce hiçbir yapmacık davranışta bulunmamıştı karısına.

Salondan çıkarlarken, "Gauthier'yi bulmaya çalışalım," dedi.

Alkış henüz sona ermemiş, Fransız dinleyicisinin bir bis daha istediğini gösteren tempolu alkışına dönüşmüştü.

Gauthier'yi bulamadılar nedense. Jonathan karısının Gauthier'yi aramak önerisine ne karşılık verdiğini de işitememişti. Simone adamı bulup bulmadıklarına aldırıyor gibiydi. Geroges da bakıcı kızla -onlarla aynı sokakta oturan bir kız- evde bekliyordu. Saat neredeyse on birdi. Jonathan, Tom Ripley'yi ne aradı, ne de gördü.

Pazar günü, Simone'un anne ve babası, ağabeyi ve yengesiyile öğle yemeği yendi Nemours'da. Her zamanki gibi, yemekten sonra televizyon açıldı. Gerard'la Jonathan televizyon seyretmek istemediler.

Gerard ender görülen kahkahalarından birini atarak, "Şu boche'ların seni kobay yerine kullanmalarının karşılığında para ödemeleri iyi bir şey," diye söylendi, "ilaçları sana zarar vermeyecekse tabii." O gün ilk kez, Jonathan'ın ilgisini çeken bir laf etmişti.

İkisi de puro içiyorlardı. Jonathan, Nemours'daki bir tütüncüden bir kutu puro almıştı gelirken. "Evet, bir sürü hap verdiler. Sekiz-on ilaçla birden saldıracaklarmış hastalığa. Düşman hücreleri şaşırtmayı umuyorlar. Böylece, hücrelerin bağıışıklık kazanması da daha zor olurmuş." Hiç duralamadan, kolayca sıralıyordu bunları. Birazını kendisinin uydurduğunu sanıyor, birazını, birkaç ay önce, lösemi tedavisini konu alan bir yazıda okuduğunu hatırlıyordu. "Herhangi bir garanti vermiyorlar tabii. Deneme yapmalarına razı olmamın karşılığında bana para vermelerinin nedeni o. Bazı yan etkiler görülebilmemiş."

"Yan etkiler ne olabilirmiş?"

"Kanın pıhtılaşma süresi uzayabilirmiş." Bu anlamsız sözleri sıralamakta gittikçe ustalaşılıyor, dikkatli dinleyiciler de ona esin kaynağı oluyordu. "Bulantı.. Bende hiç bulantı yapmadı gerçi. Ortaya çıkabilecek bütün yan etkileri onlar da kestiremiyorlar. Riski göze aldılar. Ben de aldım tabii."

"Peki ya başarırlarsa? Başardık derlerse ne olacak?"

Jonathan, "iki-üç yıl daha yaşayacağım," dedi güleryüzle.

Pazartesi sabahı Simone'la Jonathan bir komşularının -Simone akşamüstleri işten çıkıncaya kadar Georges'u evinde tutan Madam Irene Pliesse'in- arabasıyla kasabanın dışındaki antikacıya gittiler. Jonathan orada bir kanepenin bulabileceğini umuyordu. Madam Pliesse rahat insandı. Kemik yapısı çok iriydi, Jonathan'a erkeksi bir kadın olduğu izlenimi verirdi ama hiç de öyle değildi belki. İki küçük çocuğu vardı, evindeki fırırlı tepsi örtülerinin, bardak altlarının, organze perdelerin sayısı da başka evlerde görülenin üstündeydi. En azından zamanını ve arabasını esirgememişti onlardan. Trevanny'leri pazar günleri Nemours'a götürmeyi de önermişti ama, o her hafta yapılan bir yolculuk olduğundan, Simone bir gün bile bu öneriyi kabul etmeye yanaşmamıştı. Dolayısıyla, kanepenin aramak için Irene'den yardım isterken göğsünü gere gere konuşabilmişti. Kaldı ki bu alışveriş kadını da çok ilgilendirmişti. Kanepenin onun evine alınıyordu sanki.

Dükanda iki Chesterfield kanepesi vardı. İkisinin de ahşap iskeleti eski, siyah deri döşemesi yeniydi. Jonathan'la Simone daha büyük olanını istediler. Jonathan fiyatı beş yüz frank daha kırmayı başardı. Üç bin frank ödeyeceklerdi. Jonathan kanepeni kelepirci fiyatına aldıklarını biliyordu çünkü ayısının beş bin franka satıldığını gazetede resimli ilanda görmüştü. Simone'la onun bir aylık kazancı olan o üç bin frank ona hiç önemli görünmüyordu artık. İnsan paranın varlığına ne çabuk alışıyor, diye düşündü.

Trevanny'lerinkiyle karşılaştırılınca görkemli sayılabilecek bir evde oturan Irene'i bile etkilemişti kanepesi.

Jonathan karısının durumu açıklayacak -ya da geçiştirecek- bir söz bulmakta biraz sıkıntı Çektiğini fark etti..

Simone, "Jonathan'ın eline biraz para geçti." diye mırıldandı. "İngiltere'de bir akrabasından kalan küçük bir para. Fazla bir şey değil Güzel bir eşyaya yatırımlım dedik."

Irene başını salladı.

Jonathan, işler yolunda- diye düşündü.

Ertesi akşam yemekten önce. "Bugün Gauthier'ye uğradım," dedi Simone

Karısının ses tonu Jonathan'ın savunma durumuna geçmesine yol açmıştı. Sulu bir viski içerek akşam gazetesine göz gezdiriyordu. Öyle mi?

"Jon... Gauthier'ye" senin Pek fazla ömrün kalmadığını söyleyen şu Mösyö Ripley de orda mıydı?"

Georges üst katta, büyük bir olasılıkla kendi odasında olduğu halde, fısıldarcasına konuşuyordu.

Simone açıkça sorunca Gauthier de açıkça karşılık vermiş olabilir miydi? Açıkça sorulursa Gauthier'nin nasıl davranacağını kestiremiyordu Jonathan. Simone da istediğini elde edinceye kadar incelikle direktmesini bilirdi. "Gauthier'nin bana dediği..." diye başladı. "O zaman da söylemiştim. Kimden duyduğunu açıklamadım. Onun için ben de bilmiyorum"

Simone kocasına baktı. Yirmi dört saatten beri odanın havasını tümüyle değiştiren güzel kanepede oturuyordu. Jonathan, Simone'un orada oturabilmesini Tom Ripley sağladı, diye düşündü. Bu düşünce büsbütün karıştırmıştı kafasını.

Şaşırmış görünmeye çalışarak, "Ondan duyduğunu Gauthier mi söyledi?" diye sordu-
"Söylemedi. Ben Mösyö Ripley miydi diye sordum. Daha doğrusu konseri gördüğümüz adamı tarif ettim. Gauthier kimden söz ettiğimi anlamıştı. Görüyorum sen de adamın adını biliyorsun." Cinzano'sundan bir yudum içti.

Karısının eli titriyor gibi gelmişti Jonathan'a. Omuzlarını kaldırarak, "Olabilir tabii," dedi. "unutma ki Gauthier ona bunu söyleyen kişinin...." Güldü. "Amaaan, ağızdan ağıza gezen laflar! Gauthier'nin dediğine göre, ona bunu söyleyen her kimse, yanılmış olabileceğini, kulaktan kulağa yayılan söylentilerin abartılabileceğini de eklemiş. En iyisi bunları unutmak. Yabancıları suçlamak çok saçma, sevgilim. Olayı bu kadar büyütme de saçma."

"Evet ama..." Simone başını yana eğdi. Dudakları, Jonathan'ın daha önce ancak bir ya da iki kere gördüğü bir biçimde, buruk, hatta acı bir ifadeyle çarpılmıştı. "Tuhafıma giden, o sözü Ripley'nin söylemiş olması. Bundan kuşku yok. Gauthier söylemiş değil, hayır. Söylemedi. Yine de ben anladım... Jon?"

"Evet, canım?"

"Ripley... yasaların en uç sınırında yaşayan bir adam. Belki yasaların dışına çıkan hatta. Yasadışı işler yapıp yakalanmayan pek çok kişi vardır biliyorsun. Sormamın nedeni o. Sen... Bunca para, Jon... O parayı Mösyö Ripley'den alıyor olmayasın?"

Jonathan kendini zorlayarak dosdoğru karısının gözlerine baktı. Elde ettiklerini, elinde bulunanı korumak niyetindeydi. Yaptıkları Ripley'yle sıkı sıkıya ilgili olmadığından, hayır derse yalan söylemiş sayılmazdı.

"Nasıl alabilirim?" diye sordu. "Neyin karşılığında alabilirim, sevgilim?"

"O herif haydut çünkü! Neyin karşılığında aldığını kimbilir! Şu Alman doktorlarla ne ilgisi var onun? Sözü ettiğin adamlar gerçekten doktor mu?" Bir sinir krizi geçirir gibi konuşmaya başlamış, yanakları kızarmıştı.

"Sevgilim, iki doktorun raporu da Perrier'de!"

"Bu deneylerin mutlaka tehlikeli yanı var, Jon! Yoksa sana o kadar para vermezlerdi. Doğru değil mi? Senin bana her şeyi anlattığını sanmıyorum."

Jonathan yine güldü. "Tom Ripley'nin, o dalgacının... O Amerikalı zaten... Öyle bir adamın Alman doktorlarla ne ilgisi olabilir?"

"Senin Alman doktorlara görünmenin nedeni yakında öleceğini düşünmendi. Yakında öleceğin söylentisini çıkararak da -bundan eminim, Jon- Tom Ripley'di."

Georges, yanında sürüklediği bir oyuncakla konuşarak merdivenlerden iniyordu paldır küldür. Düşlerinin dünyasında yaşayan Georges birkaç metre uzaktaki bir varlıktı. Bu gerçek Jonathan'ı ürküttü. Simone'un bu kadar çok şey öğrenmesi inanılacak gibi değildi. İçgüdüleri, ne pahasına olursa olsun, Simone'un düşündüklerini yadsımasını söylüyordu.

Simone onun konuşmasını bekliyordu.

"Gauthier'ye kimin söylediğini bilmiyorum," dedi.

Georges kapiya dayanmıştı. Oğlunun varlığı şimdi de rahatlatmıştı Jonathan'ı. Konuşma böylece son bulmuş olacaktı. Georges, penceresinin dışındaki ağaçla ilgili bir şey soruyordu. Jonathan dinlemedi. Annesi karşılık versin diye.

Yemekte, karısının ona inanmadığını, inanmak istediğini, ancak inanmadığını hissetti. Oysa (belki Georges odada bulunduğundan) Simone'un davranışları her zamankinden farksızdı. Surat asmıyor, soğuk durmuyordu. Yine de Jonathan havada bir huzursuzluk seziyordu. Alman hastanelerinden daha fazla para almasını açıklayacak belirli bir neden gösteremediği sürece, huzursuzluğun sürüp gideceğini de anlamıştı. Yine de yalan söylemekten, paranın varlığını açıklamak için işin tehlikesini abartmak fikrinden nefret ediyordu.

Simone'un Tom Ripley'yle konuşabileceğini düşündü. Telefon edemez miydi? Ripley'den bir randevu isteyemez miydi? Bu düşünceyi kafasından sildi. Tom Ripley'den hoşlanmıyordu Simone. Adamın yanına yaklaşmak bile istemezdi.

Aynı hafta içinde Tom Ripley dükkâna geldi. Çerçevelediği resim birkaç gün önce hazırlanmıştı. Ripley içeri girdiğinde Jonathan'ın müşterisi vardı, o da duvara dayalı duran hazır çerçeveleri inceleyerek oyalandı. Jonathan boş kalıncaya kadar beklemeye hazır olduğu belliydi. Müşteri sonunda çıkıp gitti.

Tom, "Günaydın," dedi güleryüze. "Resmi alıracak birini bulmakta güçlük çekince gidip kendim alayım diye düşündüm."

"Evet anlıyorum. Resim hazır." Jonathan resmi almak için dükkânın arkalarına gitti. Paket yapılmış, ancak bağlanmamıştı. Ripley adı bir etikete yazılmış, etiket de selobantla paket kâğıdına yapıştırılmıştı. Jonathan paketi tezgâha bıraktı. "Görmek ister misin?"

Tom çerçeveyi beğenmişti. Kol uzaklığında tutup bakarak, "Çok güzel," dedi. "Harika olmuş. Borcum nedir?"

"Doksan frank."

Tom cüzdanını çıkardı. "Her şey yolunda mı?"

Jonathan karşılık vermeden önce iki kere soluk alıp verdiği farkındaydı. "Madem sordun..." Başıyla teşekkür ederek yüz franklık banknota uzandı, çekmeceyi açıp paranın üstünü verdi. "Karım..." kapıya bir göz attı. Dükkâna yaklaşan olmadığını görünce sevindi. "Karım Gauthier'yle konuşmuş. Gauthier, benim... öleceğime ilişkin söylentiyi senin başlattığını açıklamamış ama.. karım anlamış. Nasıl anladığını bilmiyorum. Sezgi herhalde."

Tom böyle bir durum doğacağını biliyordu, ününü, pek çok kişinin güvenmediğini, ondan uzak durmaya çalıştığını da. İnsanlar bir kere onunla tanışıp daha yakından tanıdıktan, Belle Ombre'a gelip orada bir akşam geçirdikten sonra ondan da, Heloise'dan hoşlandıklarına karar vermeseler, Ripley'leri evlerine çağırarak dostluk kurmasalar, egosu -hiç değilse ortalama insanın egosu- çoktan mahvolurdu. "Karına ne dedin peki?"

Pek fazla zamanlan kalmadığından korkan Jonathan hızlı hızlı konuştu. "Başından beri ne dediysem onu. Gauthier'nin söylentiyi başlatan kişinin kimliğini bana açıklamadığını. Yalan da değil."

Doğruydu, evet. Gauthier incelik gösterip onun adını gizlemişti. "Pekâlâ," dedi. "Telaşlanma. Bir daha görüşmezsek..." Gülümseyerek ekledi. "Geçen akşam konserde karşılaşmamıza üzüldüm."

"Evet. Şanssızlık. Ancak en kötüsü, Simone'un elime geçen parayla senin aranda bir bağlantı kurmaya çalışması. Paranın ne kadar olduğunu söylediysem de..."

Tom bunun böyle olabileceğini de düşünmüştü. Sinir bozucu bir durumdu. "Sana başka resim getirmem," dedi.

Tuval çerçevesine gerilmiş büyük bir tablo getiren bir adam kapıdan girmeye çalışıyordu.

Tom, "Bon, m'sieur," deyip serbest elini salladı. "Merci. Bonsoir."

Dışarı çıktı. Trevanny gerçekten kaygılanıyorsa bana telefon edebilir, diye düşündü. Daha önce de söylemişti bunu. Karısının, o pis söylentiyi Tom'un başlatmış olduğunu sezmesi Trevanny için hoş değildi. Öte yandan, o söylentiyle, Hamburg ve Münih'teki hastanelerin ödediği, hele hele iki Mafya üyesinin ölümü arasında bağlantı kurmak hiç kolay değildi.

Pazar sabahı Simone bahçede çamaşır asar, Jonathan'la oğlu da bir çiçek tarhının kenarını taşlarla çevirirken kapı çalındı.

Komşularından biriydi gelen. Jonathan'ın adını çıkartamadığı altmış yaşlarında bir kadın. Delattre miydi? Delambre miydi? üzgün görünüyordu.

"Rahatsız ettim, bağışlayın," dedi.

"Buyurun, girin."

"Haber duyduunuz mu? Mösyö Gauthier..."

"Hayır. Ne haberi?"

"Mösyö Gauthier'ye bir araba çarpmış dün gece. Ölmüş."

"Ölmüş mü? Burada, Fontainebleau'da mı?"

"Dün gece on ikide falan bir arkadaşının evinden dönüyormuş. Rue de la Paroisse'da oturan birisi... Mösyö Gauthier de Rue de la Reublique'te oturur bilirsiniz. Trafik ışıklarının bulunduğu o kavşak var ya... Ortasında üçgen biçiminde bir çimenlik var hani... Birisi yapanları da görmüş. İki delikanlı varmış arabada. Kırmızı ışıkta durmadan geçip Mösyö Gauthier'ye çarpmışlar. Çarptıktan sonra da durmamışlar."

"Ulu Tanrım! Oturmaz mısınız, madam?"

Simone da antreye gelmişti. "Bonjour, Madam Delattre," diye seslendi.

"Gauthier ölmüş, Simone," dedi Jonathan. "Arabayla çarpıp kaçmışlar."

Madam Delattre, "İki delikanlı," diye açıkladı. "Durmamışlar bile!"

Simone'un soluğu tutulmuştu. "Ne zaman?"

"Dün gece. Hastaneye yetiştirdiklerinde ölmüşmüş. Gece yarısı."

"İçeri gelip oturmaz mısınız, Madam Delattre?"

"Sağolun, girmeyeyim. Gidip bir arkadaşı görmeliyim. Onun haberi var mı bilmiyorum. Mösyö Gauthier hepimizin ahbabıydı." Neredeyse ağlayacaktı. Gözlerini silmek için sepetini yere bıraktı.

Simone kadının elini tuttu. "Bize haber vermek için buraya kadar geldiniz. Teşekkür ederiz, Madam Delattre.

"Cenazesi yarın kalkacak," dedi Madam Delattre. "St. LOuis kilisesinden." Sonra da çıkıp gitti.

Jonathan duyduklarını henüz algılayamamıştı sanki. "Bu kadının adı neydi?"

"Madam Delattre," dedi Simone. "Kocasını tesisatçı." Jonathan'ın bunu bilmesi gerekmiş gibi konuşmuştu.

Onlar başka bir tesisatçı çağırılardı. Gauthier ölmüş. Dükkânı ne olacaktı acaba? Jonathan gözlerini karısına dikip baktığını fark etti. Antrede duruyorlardı hâlâ.

"Ölmüş," dedi Simone. Kocasının yüzüne bakmadan uzanıp bileğini tuttu. "Cenazesine gitmek zorundayız biliyorsun."

"Evet, tabii." Katolik cenazesi. Törenlerde Latince değil, Fransızca kullanılıyordu artık. Jonathan mumlarla dolu soğuk kilisede göreceği tanıdık yüzleri, komşularla-kasabalıları düşündü.

"Çarpıp kaçmış." Simone antreden çıkarken bedeni kaskatı görünüyordu. Omuzunun üstünden kocasına bakarak, "Gerçekten korkunç," dedi.

Jonathan karısının peşinden mutfağa ve bahçeye geçti. Gün ışığına çıkmak çok iyi gelmişti. Simone çamaşır asmayı bitirmişti, ipteki birkaç parçayı düzelterip boş sepeti aldı. "Çarpıp kaçmış... Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Jon?"

"Komşu öyle dedi." İki de alçak sesle konuşuyorlardı. Jonathan hâlâ biraz şaşkıncı ama karısının ne düşündüğünü anlamıştı.

Simone, elinde sepeti, bir adım daha yaklaştı, sonra da, duvarın öbür yanındaki komşuların konuşmayı duymalarından korkarcasına, kocasını camekâna çıkan basamaklara çekti. "Sence kasıtlı olabilir mi, Jon? Onu öldürmek için bir kiralık katil tutmuş olmasınlar?"

"Niye?"

"Gauthier bir şey biliyordu belki. Onun için. Suçsuz bir insana niye öyle... kazayla çarpıp kaçsınlar?"

"Çünkü... böyle şeyler olur bazen."

Simone başını salladı. "Şu Mösyö Ripley'nin bu işle bir ilgisi olamaz mı sence?"

Jonathan karısının mantıksız bir öfkeye kapıldığını gördü. "Kesinlikle hayır. Hiç sanmam." Tom Ripley'nin bu işle ilgisi olmadığına hayatı pahasına bahse girerdi. Bunu söylemeye hazırlanıyordu ama söz biraz fazla kaçacaktı belki. Olaya başka bir açıdan bakarmış gibi olacaktı. Biraz komik bir bahse girermiş gibi.

Simone yanından geçip eve girecekken durdu. "Gerçi Gauthier bana kesin bir şey söylemedi. Ancak belki bir şey biliyordu, Jon. Biliyordu bence. Bence kasıtlı olarak öldürüldü."

Simone hafif bir şok geçiriyor, diye düşündü Jonathan. Tıpkı benim gibi. Doğru dürüst biçimlendirmedigi düşünceleri kelimelere döküyordu. Karısının peşinden mutfağa gitti. "Ne hakkında bir şey biliyordu?"

Simone sepetini köşedeki dolaba yerleştirdi. "İşin kötüsü de o. Bilemiyorum."

15

Pierre Gauthier'nin cenaze töreni pazartesi sabahı saat onda, Fontainebleau'nun en büyük kilisesi olan St. Louis'de yapıldı. Kilise dolmuş, iki siyah arabanın beklediği kaldırıma taşanlar bile olmuştu. Arabalardan biri pırl pırl parlayan bir cenaze arabası, öbürü, kendi arabaları olmayan dost ve akrabalar için tutulan kutu gibi bir otobüstü. Çocuksuz bir duldu Gauthier. Belki bir erkek ya da kız kardeşi, dolayısıyla da yeğenleri vardı. Jonathan öyle olmasını umdu. Kalabalığa karşın, sahipsiz bir cenazeye benziyordu.

Kilisede Jonathan'ın yanında duran adam, "Cam gözünü sokakta düşürdüğünü duydunuz mu?" diye sordu. "Araba çarpınca düşmüş."

"Öyle mi?" Jonathan üzüntüyle başını salladı. Onunla konuşan adamın da bir yerde dükkânı vardı. Adamın yüzünü hatırlıyor, ancak dükkân gözünün önüne gelmiyordu. Gauthier'nin asfalta düşen cam gözünü açık seçik görebiliyordu sanki. Şimdiye kadar bir otomobilin tekerlekleri altında ezilmişti belki. Belki de kaldırımın kıyısına yuvarlanmış, meraklı çocukların ellerine geçmişti. Cam gözlerin arka tarafı neye benzerdi acaba?

Mumlar sarımtırak ışıklar saçıyor, kilisenin kasvetli gri duvarlarını belli belirsiz aydınlatıyordu. Bulutlu bir gündü. Papaz, törensel cümleleri sıralıyordu Fransızca. Gauthier'nin pek fazla akrabası yoksa bile dostları çoktu hiç değilse. Birkaç kadınla bir-iki erkek gözlerini siliyorlardı. Başkaları da, aralarında konuşmak papazın ezbere sıraladığı cümlelerden daha fazla avuntu sağlayacakmış gibi, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Küçük çingirakların sesleri duyuluyordu.

Jonathan sağa, geçidin karşı tarafında oturanlara baktı ve gözü Tom Ripley'nin profiline ilişti. Ripley dosdoğru karşıya, yeniden konuşmaya başlayan papaza bakıyordu. Fransız yüzlerinin arasında, yüzü dikkati çekiyordu. Çekmiyor muydu yoksa? Ripley'yi tanıdığı için mi öyle gelmişti Jonathan'a? Ripley neden onca yolu göze alıp gelmişti? Bir saniye sonra, gelişi belki de rol gereği diye düşündü. Simone kuşkularında haklı olabilir miydi? Gauthier'nin ölümünü Ripley ayarlamış, bunu yapması için birini tutmuş olmasın?

Herkes ayağa kalkıp kiliseden çıkmaya hazırlanınca, Jonathan, Tom Ripley'den uzak durmaya karar verdi. Bunu yapmanın en iyi yolu da uzak durmak için özel bir çaba harcamamak, o yöne hiç bakmamaktı belki. Gel-gelelim kilisenin önündeki basamaklara çıktıklarında

Ripley birden karı kocanın yanında belirdi ve onlara selam verdi.

"Günaydın!" diye seslendi Fransızca. Lacivert bir yağmurluk giymiş, boynuna siyah bir atkı sarmıştı. "Bonjour, madam. Sizi görmek ne güzel. Yanılmıyorsam siz de Mösyö Gauthier'nin dostlarıydınız."

Kalabalık yoğun olduğundan, ağır ağır iniyorlardı basamakları. Öyle yavaş iniyorlardı ki dengelerini korumakta güçlük çekiyorlardı.

"Oui," dedi Jonathan. "Semtimizin esnafıydı biliyorsunuz. Çok iyi adamdı."

Tom başını salladı. "Ben bu sabah gazeteye bakmamıştım. Moret'deki bir tanıdık telefon edip haber verdi. Polisler kimin yaptığını biliyorlar mı?"

Jonathan, "Ben bir şey duymadım," diye karşılık verdi. "İki delikanlı deniyor. Sen başka bir şey duydun mu, Simone?"

Simone koyu renk bir eşarpla örttüğü başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şey."

Tom, "Siz daha yakında oturduğunuz için bir şeyler duymuş olabileceğinizi düşündüm," diye söylendi. Tom Ripley gerçekten üzülmüş gibi görünüyor, diye düşündü Jonathan; bizim için rol yapmış gibi bir hali yok.

Tom, "Bir gazete almalıyım," dedi. "Siz mezarlığa gidiyor musunuz?"

Jonathan, "Hayır," diye karşılık verdi. "Gitmeyeceğiz."

Tom başını salladı. Kaldırımı inmişlerdi. "Ben de gitmiyorum. Gauthier'yi çok arayacağım. Yazık oldu... Sizi gördüğüme sevindim." Kısaca gülümseyip uzaklaştı.

Jonathan'la Simone yürüdüler. Kilisenin köşesinden dönüp Rue de la Paroisse'a saparak evlerine yöneldiler. Komşular onları selamlıyor, hafifçe gülümsüyor, kimileri, sıradan günlerde yapmayacakları bir şey yaparak, "Bonjour, madame, m'sieur," diye sesleniyorlardı. Cenaze arabasıyla birlikte mezarlığa gidecek olan arabaların motorları çalışıyordu. Jonathan mezarlığın, kan verilmesi için birçok kez gittiği Fontainebleau hastanesinin hemen arkasında bulunduğunu hatırlamıştı.

"Bonjour, Mösyö Trevanny! Madam!" Doktor Perrier her zamanki gibi canlı ve hareketli, neredeyse her zamanki kadar neşeliydi. Jonathan'ın elini tulumba sapı gibi kaldırıp indirerek sıkarken Simone'a başıyla selam verdi. "Ne korkunç bir olay değil mi? Hayır, delikanlıları bulamadılar. Ancak birisi arabanın Paris plakası taşıdığını görmüş. Siyah bir otomobil. Bütün bildikleri bu... Ya siz nasılsınız, Mösyö Trevanny?" Güven saçıyordu doktorun gülümseyişi.

"Hep aynı," dedi Jonathan. "Yakınmaya hakkım yok." Doktorun hemen uzaklaşmasına sevinmişti çünkü Simone onun yeni hapları alıp iğneleri yaptırmak için Perrier'yi sık sık gördüğünü sanıyordu. Oysa doktoru en son iki hafta önce, Dr. Schroeder'in dükkâna gönderdiği test sonuçlarını götürmeye gittiğinde görmüştü.

Simone, "Bir gazete almalıyız," dedi.

"Köşeden alırız."

Gazete aldılar, Jonathan hâlâ kiliseden çıkanlarla 'dolu olan kaldırımında durarak cumartesi gecesi Fontainebleau'daki bir yolda birinin ölümüne yol açan 'genç haydutların utanç verici sorumsuzluğunu' okudu. Haber pazar gazetelerine yetişmediğinden olayla ilgili olarak okudukları ilk yazı buydu. Biri, içinde en az iki delikanlı bulunan koyu renkli, büyük bir otomobil görmüştü ama Paris plakasından söz edilmiyordu. Araba Paris yönünde uzaklaşmış, ancak polisler peşine düşünceye kadar gözden kaybolmuştu.

"Korkunç," dedi Simone. "Fransa'da, birine çarpıp da kaçan pek olmaz bilirsin."

Jonathan karısının sözünde sovenizm izlerini buldu.

"Kuşkulandırmama yol açan da o..." Omuzlarını kaldırdı. "Yanılmış olabilirim elbette. Ancak şu Ripley denen tipin Gauthier'nin cenazesine gelmesi de tam ona göre iş"

"Jonathan, Tom Ripley'nin o sabah gerçekten üzgün göründüğünü, resim malzemelerini Gauthier'den aldığını söyleyeceksen durdu. Onun bunları bilmemesi gerekiyordu. "Tam ona göre iş ne demek?" diye sordu.

Simone yine omuzlarını kaldırdı. Jonathan karısının bu konuda tek bir söz daha söylememekte direteceği bir havaya girdiğini seziyordu. "Bence şu Ripley benim Mösyö Gauthier'yle konuştuğumu, ona senin hakkındaki söylentiyi kimin çıkardığını sorduğumu öğrenmiş olabilir. Gauthier'nin kendisinden öğrenmiştir. Gerçi o doğrudur ama ben Ripley'den kuşkulandığımı söylemişim. Sana da söyledim. Şimdi de Mösyö Gauthier pek gizemli bir biçimde can verdi."

Jonathan susuyordu. St. Merry Sokağı'na yaklaştılar. "Yine de," dedi, "o söylenti... bir adamın öldürülmesini gerektirecek bir şey değil ki! Mantıklı ol, sevgilim."

Simone öğle yemeği için alışveriş yapmak zorunda olduğunu hatırlamıştı ansızın. Jonathan kaldırımında beklerken bir şarküteriye girdi. Jonathan, bir adamı tabancayla öldürüp ikincisinin öldürülmesine yardım etmekle ne yaptığını -Simone'un gözle görürcesine- başka bir açıdan bakarak düşündü. Yaptığını, o iki insanın da haydut ve katil olduklarını söyleyerek doğrulamaya çalışmıştı kendine. Simone öyle düşünmeyecekti tabii. Söz konusu olan insan hayatıdır diyecekti. Tom Ripley'nin Gauthier'yi öldürmek için bir adam tutmuş olabileceği -olduğu değil, olabileceği- düşüncesi bile sarsmıştı Simone'u. Kocasının tetiği çekip... Az önce izledikleri cenaze töreninden mi etkilenmişti yoksa Jonathan. Törende, öbür dünyanın buradan daha iyi bir yer olduğu vurgulanmakla birlikte, insan hayatının kutsallığından söz edilmişti. Biraz acı, biraz alaycı bir gülüşle gülümsedi. Anahtar sözcük, kutsallıktı...

Simone şarküteriden çıkmıştı. Pazar filesini yanına almadığından küçük paketleri tutmakta zorluk çekiyordu. Paketlerin iki-üç tanesini Jonathan aldı. Yürüdüler.

Kutsallık. Mafya'yla ilgili kitabı Reeves'e geri vermişti. Yaptıklarından ciddi biçimde pişmanlık duymaya başlarsa, kitapta okuduğu cinayetlerin birkaçını hatırlaması için rahatlatmaya yeterdi.

Yine de karısının arkasından evin basamaklarını çıkarken biraz kaygılıydı. Simone, Ripley'ye büyük bir düşmanlık besliyordu artık. Pierre Gauthier'ye, ölümünden böylesine etkilenmesine yol açacak kadar düşkün değildi. Kadınca bir koruma merakı, geleneksel ahlak anlayışı ve önsezilerinin karışımından oluşan bu tutumdu onunki. Jonathan'ın ölümün eşiğinde bulunduğu söylentisinin Tom Ripley'den çıktığını aklına koyduğuna, şimdi Gauthier de öldüğüne, dolayısıyla söylentinin kaynağı olarak başka birini de

bulamayacağına göre, bu inancını sarsmanın yolu yoktu. Gauthier sağ olsaydı, Jonathan söylentiye başka birinin çıkardığını ileri sürebilir, Gauthier de onu desteklerdi belki.

Tom kalın siyah atkısını arabada çıkardı ve evine yollandı. Simone'un ona düşmanca davranmasına, Gauthier'nin ölümünü onun tasarladığına inanmasına sıkılmıştı. Arabanın çakmağıyla bir sigara yaktı. Kırmızı Alfa-Romeo'yla geldiğinden hız yapmak istediye de temkinli davranıp kendini tuttu. Gauthier'nin bir kaza sonucu öldüğüne kuşkusu yoktu. Çok pis, çok çirkin bir ölümdü ama kazaydı. Ya da Gauthier, Tom'un bilmediği birtakım olaylara karışmıştı.

Açık yeşil renkteki salkım söğüdün yapraklarının yanında çok güzel görünen bir saksağan yolun bir tarafından öbür yanına uçtu. Güneş bulutların arasından sıyrılıyordu. Moret'de durup alışveriş yapmayı düşündüyse de -Madam Annette'in istediği bir şeyler olurdu her zaman- o gün kendisine herhangi bir şey ismarlanmadığını fark etti. Durmak da istemiyordu zaten. Telefon edip Gauthier'nin ölümünü haber veren, Moret'deki çerçevceydi. Tom, resim malzemesini Gauthier'den aldığına ona da söylemiş olmalıym, diye düşündü. Gaza basarak bir kamyonu, ardından da hızla giden iki Citroen'i solladı. Az sonra Villeperce sapağına gelmişti.

Salona girince, "Ah Tom," dedi Heloise. "Seni şehirlerarası aradı."

Tom arayanın Reeves olacağını bildiği halde, "Nereden?" diye sordu.

"Sanırım Almanya'dan." Heloise, şimdi salonun şeref köşesinde, bahçeye açılan camlı kapıların yanında duran klavsene döndü.

Tom onun Bach'ın bir chaconne'unu çalmaya çalıştığını duydu. "Bir daha arayacak mı?" diye sordu.

Heloise uzun sarı saçlarını savurarak arkasına döndü. "Bilmiyorum, cheri. Ben yalnız santralla konuştum. İhbarlı arıyorlardı çünkü." Son sözü söylerken telefon çalmaya başlayınca, "Hah," dedi, "yine arıyor işte."

Tom üst kattaki odasına koştu.

Santral memuru onun Mösyö Ripley olup olmadığını öğrendikten sonra Reeves'in sesi duyuldu.

"Merhaba, Tom. Konuşabilecek durumda mısınız?" Son konuştukları günden daha sakindi sesi.

"Evet. Sen Amsterdam'da mısınız?"

"Evet. Gazetelerde okuyamayacağın bir haber vereceğim sana. O koruyucu herif ölmüş. Milano'ya götürdükleri."

"Kim söyledi?"

"Hamburg'daki bir arkadaş. Sözüne güvenilir adamdır genelde."

Tom, Mafya'nın böyle bir masal uydurup yayabileceğini düşünüyordu. Adamın ölüsünü görmeden inanmazdı duyduğuna. "Başka bir şey var mıydı?"

"Ortak dostumuz bu haberi duyarsa sevinir diye düşünmüştüm. Koruyucunun öldüğünü yani. Bilmem anlatabildim mi?"

"Tabii, Reeves. Sen nasılsın?"

"Hâlâ yaşıyorum ya!" Kendini zorlayarak gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Eşyalarımın da Amsterdam'a gönderilmesi için çalışıyorum. Sevdim burasını. Kendimi Hamburg'dakinden çok daha güvende hissediyorum burada. Haa, bir şey daha vardı. Dostum Fritz, Gaby'ye telefon ederek buradaki numaramı öğrenmiş. Beni aradı. Hamburg yakınlarındaki bir kasabada, akrabalarından birinin yanında kalıyormuş şu ara. Zavalılık epey dayak yemiş, iki dişini de kaybetmiş. Konuşturmak için dövmüşler domuzlar."

Tom, bak bu doğrudur, diye düşündü ve hiç tanımadığı Fritz'e acıdı. Reeves'in şoförü müydü acaba? Yoksa gizemli paketlerini getirip götürülen el ulağı mı?

"Fritz, dostumuzun Paul'dan başka bir adı olduğunu bilmiyordu," diye sürdürdü Reeves. "Tarif etmeye zorlandığında da tümüyle yanlış bilgi vermiş. Kısa boylu, tıknaz, siyah saçlı biriydi demiş ama korkarım inanmamışlardır. Yediği dayağı düşünürsen, Fritz yine iyi dayanmış. Söylediklerimden geri dönmedim diyor. Ortak dostumuzun görünüşünden başka bir şey de bilmiyor zaten. Başı dertte olan benim sanıyorum."

Tom, o da doğru, dedi kendi kendine, İtalyanlar Reeves'in nasıl biri olduğunu, neye benzediğini bilirlerdi çünkü. "Haberlerin ilginç," dedi. "Yine de bütün gün konuşamayız, dostum. Senin asıl derdin ne?"

Reeves'in içini çektiğini duydu. "Eşyalarımı buraya getirtmek. Gaby'ye para yolladım, işleri yoluna koymaya çalışacak. Bankama falan da yazdım. Bir de sakal uzatıyorum. Adımı da değiştirdim tabii."

Reeves'in takma adla ve sahte pasaportlarından biriyle dolaşacağını çoktan akıl etmişti Tom. "Şimdiki adın ne peki?"

"Andrew Lucas. Virginia'lıyım." En sonunda çıkardığı 'Hah' sesi kahkaha yerine geçiyordu. "Aklımdayken sorayım, ortak dostumuzu gördün mü?"

"Hayır, neden göreyim? Haa, Andy, bir haber çıkarsa ararsın, değil mi?" Başı derde girerse mutlaka telefon ederdi Reeves. Başındaki dert telefon etmesine fırsat bırakan bir dertse. Çünkü Tom Ripley'nin onu her beladan kurtarabileceğine inanırdı. Nedir ki Reeves'in başının dertte olup olmadığını daha çok Trevanny'nin güvenliği açısından öğrenmek isterdi Tom.

"Aramım elbette. Bir şey daha vardı, Tom. Di Stefano'lardan biri Hamburg'da vurulmuş. Cumartesi gecesi. Gazetede belki görürsün, belki görmezsin. Genotti ailesi yapmış olmalı. Bizim istediğimiz de buydu..."

Sonunda kapattı.

Tom, Mafya Reeves'i Amsterdam'da bulursa işkence yaparak konuşturur, diye düşündü. Fritz kadar dayanıklı çıkmazdı Reeves. Fritz'i kimler ele geçirmişti acaba? Genotti'ler mi, Di Stefano ailesi mi? Fritz yalnızca birinci işi, Hamburg'da vurulan adamı biliyordu herhalde. O kurban bir düğmeciydi altı üstü. Genotti'ler çok daha öfkeli olmalıydılar. Onlar hem bir capo kaybetmişlerdi, hem de -şimdi denildiğine göre- koruyuculardan ya da düğmecilerinden birini. Mafya bu işi Hamburg'da kumar oynatanlarla Reeves'in başlattığını, çetelerin kavgasıyla ilgisi olmadığını anlamamış mıydı hâlâ? Reeves'le işleri bitmiş miydi? Koruması gerekirse, Reeves'i koruyamayacağını biliyordu Tom. Karşılardaki tek bir adam olsa kolaydı. Ama Mafya'nın sayısız adamı vardı.

Telefonu kapatmadan postaneden aradığını da bildirmişti Reeves. Öylesi, otel odasından aramasından daha tehlikesizdi hiç değilse. Reeves'in bir önceki telefonunu düşündü. O gün Zuyder Zee otelinden aramamış mıydı? Tom öyle sanıyordu.

Alt kattan klavsenin berrak sesi geliyordu. Başka bir yüzyılın sesi. Aşağı indi. Heloise cenaze törenini anlatmasını isteyecekti herhalde. Oysa birlikte gitmelerini önerdiğinde cenazeler bana hüzün veriyor deyip çıkmıştı.

Jonathan salonda durmuş ön pencereden dışarı bakıyordu. Saat on ikiyi biraz geçmişti. Öğle haberlerini dinlemek için açtığı radyo pop müziği çalıyordu şimdi. Simone oğlunu alıp bahçeye çıkmıştı. Onlar cenazedeyken evde tek başına oturmuştu Georges. Radyodaki şarkıcı, '...koşarak giderken...' diye bir şeyler söylüyordu. Jonathan karşı kaldırımındaki iki çocuğun peşinden koşan, Alsas cinsine benzeyen yavru köpeğe baktı. Her şeyin, her canlının geçici olduğu duygusuna kapıldı birden. Yalnız şu çocuklarla köpek değil, arkadaki evler de kalıcı olmaktan uzaktı. Her şey kaybolacak, unufak olacak, biçimini yitirecek ve sonunda unutulacaktı. O anda belki de mezarına indirilen Gauthier geldi aklına. Ardından Gauthier'yi bir yana bırakıp kendini düşündü. Karşıda koşan köpek yavrusu kadar gücü yoktu artık. Altın yıllarım diyebileceği bir dönem varsa da geride kalmıştı. Artık çok geçti. Geri kalan ömrünün tadını çıkaracak kadar gücü bile yoktu. Tam hayatın tadına varacak kadar para sahibi olmuşken. Dükkânı satmalı, devretmeli ya da birine vermeliydi. Hangisi olursa olsun. Önemi yoktu. Öte yandan, parayı çarçur edemezdi çünkü o ölünce karısıyla oğluna ne kalırdı? Kırk bin sterlin büyük servet sayılmazdı. Kulakları çınlıyordu. Telaşa kapılmadan derin derin soluk aldı. Önündeki pencereyi açmaya çalıştı, ona da gücü yetmedi. Odaya yüzünü döndü. Bacakları ağırlaşmış, neredeyse onun denetiminden çıkmıştı. Kulaklarındaki çınlama radyodan gelen müziği bastırıyordu. Üşüme duygusuyla, ter içinde kendine geldi. Salonun ortasında yatıyordu. Simone yanına diz çökmüş, alnını ve yüzünü ıslak bir bezle siliyordu.

"Sevgilim!" dedi. "Seni burada buldum! Nasılsın? Tamam, Georges, bir şey yok. Babanın bir şeyi yok!" Sesinden, onun da korktuğu anlaşılıyordu oysa.

Jonathan başını yine haliya koydu.

"Su iç."

Jonathan karısının getirdiği suyun bir yudumunu içmeyi başardı ve başını yine yere koydu. "Akşama kadar burada yatmak zorunda kalabilirim," dedi. Kulaklarında-ki çınlama sesiyle boy ölçüşüyordu.

"Dur, şunu düzeltelim." Simone kocasının altında toplanan ceketi çekti.

Cebinden bir şey düşmüştü. Simone'un düşen nesneyi yerden aldığını, sonra da kaygıyla ona baktığını gördü. Gözlerini kapattığı zaman daha kötü olduğundan, bakışlarını tavana dikmişti. Dakikalar geçiyordu. Sessizlik dolu dakikalar. Kaygılanmamıştı. Bunun ölüm değil, bir baygınlık olduğunu biliyordu. Baygınlık da ölümün yakın akrabasıydı ama ölüm böyle gelmezdi. Ölümün daha tatlı, daha güçlü bir çekiciliği olacaktı. Fazla açıldığını bilen, anlaşılmayan bir nedenle çabalamak isteğini de kaybeden yüzücünün bacaklarını çeken ters akıntı gibi bir güçle yaklaşacaktı ölüm. Simone, dil döküp Georges'u da onunla birlikte gitmeye razı ederek dışarı çıkmış ve bir fincan çayla dönmüştü.

"Bol şeker koydum," dedi. "İyi gelir. Doktor Perrier' ye telefon etmemi ister misin?"

"Hayır, sevgilim. Teşekkür ederim ama gereği yok." Jonathan birkaç yudum çay içtikten sonra kalkıp kanepeye gitmeyi başardı.

"Bu nedir, Jon?" Simone, İsviçre bankasının mavi defterini tutuyordu elinde.

"Haa, şu..." Jonathan başını iki yana sallayarak daha uyanık görünmeye çalıştı.

"Banka defteri, değil mi?"

"Evet." Altı sayılı bir hesaptı; dört yüz bin franktan fazla. Frank olduğu da sayıların sonundaki T harfiyle belirtilmişti. Simone'un, kötü bir amaç gütmeyen, defterin, eve alınan herhangi bir şeyle ilgili bir belge olabileceğini düşünerek açıp baktığını anlamıştı.

"Frank diyor burada. Fransız frankı... Bu parayı nereden buldun? Nedir bu, Jon?"

Hesap Fransız frankı olarak açılmıştı. "Sevgilim... avans gibi bir şey... Alman doktorların verdiği para."

"Ama..." Simone ne düşüneceğini bilmez gibiydi. "Fransız frankı... Ve böyle bir rakam!" Sinirli bir havayla, kısaca güldü.

Jonathan yüzüne ateş bastığını hissetti. "Nereden bulduğumu söyledim, Simone. Yüksek bir rakam olduğunu ben de biliyorum. Sana hemen söylemek istememiştim. Ben..."

Simon mavi defteri kanepenin önündeki masada duran cüzdanın yanına koydu, küçük yazı masasının sandalyesini çekip yan dönerek, bir eliyle iskemlenin arkalığını tutarak oturdu. "Jon..."

Georges salonun kapısında belirmişti ansızın. Simone kararlı bir tavırla kalktı, oğlunun omuzlarından tutup geri çevirdi. "Babayla ben konuşuyoruz, chou-chou. Bizi bir dakika yalnız bırak." Geri dönerek sesini yükseltmeden sürdürdü. "Sana inanmıyorum, Jon."

Jonathan karısının sesinin titrediğini fark etti. Simone'u sarsan -çok büyük bir rakam olmakla birlikte- yalnızca para değil, aynı zamanda son haftalarda açıklıksız davranmayı ve gizemli Almanya yolculuklarıydı. "Bana inanmak zorundasın," dedi. Bir ölçüde, gücünü toplayabilmişti. Ayağa kalktı. "Peşin ödenmiş bir para bu. Benim harcayabileceğimi sanmıyorlar. Ömrüm yetmeyecek. Ama sen harcarsın."

Simone kocasının gülüşüne katılmadı. "Senin adına açılmış bir hesap. Neler yaptığını bilmiyorum ama bana doğruyu söylemiyorsun, Jon." Onun doğruyu söylemesi için birkaç saniye bekledi. Gelgelelim Jonathan susuyordu.

Simone odadan çıktı.

Öğle yemeği, yerine getirilmesi gereken bir görevdi sanki. Hemen hiç konuşmadılar. Jonathan oğlunun şaşkınlığını da, önlerindeki günleri de görebiliyordu. Simone belki bir daha soru sormaz, ancak onun doğruyu söylemesini, bir açıklama yapmasını beklerdi. Bu soğukluğu elden bırakmadan, üzün sessizlikler olacaktı evde; sevgi olmayacaktı, sevişme, gülüşme olmayacaktı. Bir şeyler uydurması gerekiyordu. Daha iyi bir açıklama bulmalıydı. Alman doktorlar bu yeni tedaviyle ölümüne yol açabileceklerini biliyorlar dese... Bunca para ödemeleri mantığa sığar mıydı o zaman? Hayır. Jonathan hayatının iki Mafya üyesinin hayatı kadar değer taşımadığını fark etti.

16

Cuma sabahı çok tatlı bir hava vardı. Arada ince bir yağmur yağıyor, yarım saat sonra güneş açıyordu. Tom, bahçelere yarayacak bir hava, diye düşündü. Faubourg St. Honore'deki belirli bir butikte indirimli satışlar başladığından, Heloise arabaya atlayıp Paris'e gitmişti. Tom karısının oraya kadar gitmişken Hermes'ten bir eşarp ya da daha büyük bir şey almadan dönmeyeceğini biliyordu. Klavsenin başına oturmuş Goldberg'in bir çeşitlemesini çalmaya uğraşılıyor, notaları hem parmaklarına, hem aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Klavseni aldığı gün çeşitli notalar da almıştı Paris'ten. Landowska'nin plağını elde bulundurduğundan, Goldberg'in çeşitlemesinin nasıl yorumlanması gerektiğini de biliyordu. Dördüncü ya da beşinci kez çalarken, şimdi biraz daha iyi oluyor, diye düşündü. Aynı anda da telefon çaldı.

"Alo?"

"Alo, kiminle konuşuyorum acaba?" Bir erkek sesi. Fransızca sormuştu.

Tom, her zamankinden daha yavaş gelişen bir tedirginliğe kapıldı. O da aynı incelikle, "Kiminle konuşmak istemiştiniz acaba?" diye sordu.

"Mösyö Anquetin'le."

Tom, "Hayır, burası onun evi değil," diyerek almacı yerine bıraktı.

Adamın Fransızca aksanı kusursuzdu. Değil miydi? Gerçi İtalyanlar ona telefon ettireceklerse ya bir Fransız'ı, yahut Fransızca'yı kusursuzca konuşan bir İtalyan'ı kullanırlardı. Yersiz bir kaygıya mı kapılmıştı yoksa? Kaşlarını çatarak klavsene ve camlı kapılara dönüp ellerini ceplerine soktu. Genotti ailesi Reeves'i otelinde bulmuş, onun telefon ettiği bütün numaraları kontrol ediyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, arayan, onun verdiği karşılıkla yetinmeyecekti. Çünkü sıradan biri, "Yanlış numara. Burası bilmem kimin evi," derdi. Güneş kırmızı perdelerin arasından akarak halıya dökülen bir sıvı gibi doluyordu odaya. Neredeyse duyabildiği bir arpej gibiydi güneş ışığı. Chopin'den bir arpej belki. Amsterdam'a telefon edip neler olduğunu Reeves'e sormaya korktuğunu fark etti. Az önceki, şehirlerarası telefona da benziyordu ama hiç bilinmezdi. Paris'ten aranmış olabilir. Ya da Milano' dan. Tom'un numarası rehberde bulunmazdı. Santral memuru adını ve adresini de açıklamazdı. Ancak telefon kodunu -424- bilen, abonenin yerini de bulabilirdi. Fontainebleau yöresinde bir yer. Derwatt olayı bütün gazetelere geçtiği için, Mafya'nın onun bu yörede, hatta Villeperce'te oturduğunu öğrenmesi çok zor olmazdı. Tom'un fotoğrafı da çıkmıştı gazetelerde. Topu topu altı ay önce. Trende dolaşarak capo'sunu ve arkadaşını arayan ikinci koruyucuya bağlıydı birçok şey. O herif Tom'u restoranda gördüğünü hatırlayabilirdi.

Telefon ikinci kez çaldığında Goldberg'in çeşitlemesine çalışıyordu yine. Aradan on dakika geçmişti. Bu kez, burası Robert Wilson'un evi diyecekti. Amerikan aksanını gizlemenin yolu yoktu.

Can sıkıntısı belirten bir sesle, "Oui," diye söylendi.

"Alo?"

"Alo, evet?" Jonathan Trevanny'nin sesini tanıdı.

"Seni görmek istiyorum," dedi Trevanny. "Zaman ayırabilirsen."

"Evet, elbette. Bugün mü?"

"Olabilirse, evet. Öğle saatinde buluşmak istemiyorum. Sakıncası yoksa daha geç bir saatte."

"Yedi iyi mi?"

"Altı buçuk bile olabilir. Fontainebleau'ya gelebilir misin?"

Salamandre Bar'da buluşmayı kararlaştırdılar. Tom sorunun ne olduğunu kestirebiliyordu. Jonathan paranın -nereden geldiğini inandırıcı bir biçimde açıklayamamıştı karısına. Sesi sıkıydı ama heyecanlı ve endişeli değildi.

Alfa-Romeo'yla giden Heloise henüz dönmediğinden, altı buçukta Renault'ya bindi. Karısı telefon edip akşamüstü Noelle'le birlikte, bir içki içeceğini, belki yemeği de orada yiyeceğini bildirmişti. Hermes'ten çok güzel bir valiz de almıştı. Orada da indirimli satış vardı çünkü. Heloise indirimli satışlardan ne kadar çok şey alırsa o kadar tutumlu davrandığını sanır, bunun bir erdem olduğuna inanırdı.

Jonathan bara ondan önce gelmiş, tezgâhta siyah bira içiyordu, içerisi her zamankinden daha kalabalık ve daha gürültülüydü. Tom, tezgâh başında konuşmamızın bir sakıncası olmaz, diye düşündü. Başını eğip gülümseyerek selam verdi ve o da siyah bira istedi.

Jonathan olanları anlattı. Simone banka defterini görmüştü. Jonathan ona Alman doktorların avans verdiklerini, bu yeni ilaçları kullanmakla hayatını tehlikeye attığını, paranın da -bir bakıma- hayatına biçilen değer olduğunu söylemişti.

"Gelgelelim bana inanmıyor." Gülmüsedü. "Benim, bir haydut çetesinin ya da ona benzer birilerinin haksız yere bir mirasa el koyabilmeleri için Almanya'da başka birisinin kimliğine bürünüp onun yerine geçmiş olabileceğimi bile söyledi. Bu para da mirastan benim payıma düşen para olabilirmiş. Ya da birisi için yalancı tanıklık etmiş olabilmemişim." Bir kahkaha attı. Sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalıyordu ama yakınlarda oturanlardan onu dinleyen kimse olmadığını sanıyordu. Dinleseler bile anlamazlardı. Tezgâhın gerisindeki üç barmen de harıl harıl çalışıyor, bardaklara pernod, kırmızı şarap ve bira dolduruyorlardı.

Tom çevredeki gürültücü kalabalığı gözden geçirerek, "Durumunu anlayabiliyorum," dedi. O sabah telefon eden adamı aklından çıkaramamıştı, hâlâ kaygılıydı. Arayan her kimse, öğleden sonra bir daha aramamıştı. Altıdan evden çıkarken, Villeperce'te ya da Belle Ombre'un çevresinde yabancı kişiler bulunup bulunmadığına bile bakmıştı. Tuhaftı ama, insan zamanla köyde oturan herkesi tanıyor, uzaktan bile baksa, eninden boyundan ve karaltısından kim olduğunu anlıyordu. Onun içinde yabancılar hemen göze batıyordu. Renault'yu çalıştırırken de hafif bir korku duymuştu. Konağa dinamit yerleştirmek Mafya'nın en sevdiği şakalardan biriydi. "Düşünmemiz gerekecek," diye bağırıldı Jonathan'a.

Jonathan başını sallayarak birasından bir yudum içti. "Gariptir ki yapmış olabileceğim her şeyi düşündü de cinayet aklına gelmedi."

Tom ayağını tezgâhın altındaki boruya dayayarak o gürültüde düşünmeye çalıştı. Jonathan'ın yıpranmış kadife ceketine baktı. Cebindeki küçük yırtık özenle dikilip onarılmıştı. Hiç kuşkusuz Simone'un işi. Ansızın çaresizliğe kapılarak, "Niye doğrusunu söylemiyorsun?" diye sordu. "Ne zararı olur. Mafya'nın adamları, o morpiori lar..."

Jonathan başını iki yana salladı. "Onu da düşündüm. Simone... Katoliktir. Yalnız bu bile..." Simone'un, doğum kontrol haplarını alması bile dini inançlarından ödün vermesi demektir. Katoliklerin inançlarından ancak küçük adımlarla ayrılabilirler biliyordu Jonathan. Şu ya da bu konuda ödün verseler bile, bunun bilinmemesi, duyulmaması gerekiyordu. O ülkede yaşadığı için, Georges da Katolik olarak yetişecekti kaçınılmaz olarak. Yine de Jonathan oğluna Katolik dininin dünyadaki tek din olmadığını, biraz daha büyüdüğü zaman kendi dinini kendisinin seçebileceğini söylemişti. Şimdilik Simone da buna karşı çıkmıyordu. Gürültüye alıştığını, hatta gürültüyü koruyucu bir duvar gibi gördüğünü fark ederek, "Onun için çok farklı," diye sürdürdü. "Çok sarsılır. Bağışlayamayacağı bir şey olur bu. Bilirsin, insan hayatı falan."

"İnsan mı? Hah!"

Jonathan ciddileşmişti. "Sanki evliliğimiz buna bağlı," dedi. "Evliliğimizin ayakta kalıp kalmaması." Dinlediklerine akıl erdirmeye çalışan Tom'a baktı. "Biz de ciddi bir konu konuşmak için amma yer seçmişiz." Kararlı bir tavırla yeniden başladı. "En hafif deyimle söylemek gerekirse, aramız pek iyi değil. Düzeleceğe de benzemiyor... Benim ne yapmam, yahut ne demem gerektiğini belki sen bilirsin diye düşünmüştüm. Öte yandan, senden bunu beklemem gerektiğini de biliyorum. Sorun benim sorundur."

Tom başka bir yer bulsak, ya da gidip arabada otursak, diye düşünüyordu. Sessiz bir ortamda daha iyi düşünebilir miydi acaba? "Bir şey düşünmeye çalışacağım," diye bağırıldı. Neden herkes -Jonathan bile- onun bir şey düşünebileceğini, bir yol bulacağını sanıyordu? Zaman zaman, kendi yolunu çizmekte bile zorluk çekerek. Kendi sağlık ve esenliği için bile yeni yeni fikirler üretmek zorundaydı bazen. Ancak kaygıyla kafa yorduktan sonra, belki düşün altındayken, belki bahçede çalışırken akıl ettiği, Tanrının nimetleri olan fikirler. Tek bir kişi, bir başkasının sorunlarını da üstlenip onlar da aynı kusursuzlukta çözümler bulacak zihinsel donanımına sahip olamazdı ki! Derken, kendi sağlık ve esenliğinin Jonathan'a bağlı olduğunu hatırladı. Jonathan çözülürse... Yine de, Jonathan'ın, Tom da benim yanımdaydı, bana yardım etti diyebileceğini düşünemiyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu, söylemek Jonathan'ın prensiplerine aykırı düşerdi. Bir insan, birdenbire, doksan iki bin dolar kadar bir parayı nereden bulurdu? Sorun buydu? Simone'un sorduğu soru buydu.

Sonunda, "Biz bir kuşu iki taşla vursak nasıl olur?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Doktorların verdikleri paraya ek olarak... Bahse girdiler desek? Bir doktor öbürüyle bahse girmiş olsa, ikisi de bahis parasını senin hesabında tutsa. Emanet gibi yani... Yarısından çoğu böylece açıklanabilir. Elli bin doları falan. Frank hesabı yaparsan... iki yüz elli bin franktan fazlası belki."

Jonathan güldü. Eğlendirici bir buluştu ama akla yakın değildi. "Bir bira daha içer misin?"

Tom, "İçerim," deyip bir Gauloise yaktı. "Bak, Simone'a da şöyle diyebilirsin. Bu bahis sana çok acımasız...ya da adamlar işi alaya alır gibi görüldüğü için, ona açmak istememiş olacaksın. Senin hayatın üstünde bahse giriyorlar. Doktorlardan biri normal insan kadar uzun yaşayacağını ileri sürüyor sözgelimi... Bahse yatırılan paranın dışında, Simone'la sana iki yüz bin franktan biraz fazla para kalır o zaman. Bu paranın da tadını çıkarmaya başlamışsındır umarım."

Tak! Tak! İş başından aşkın olan barmen temiz bardakla bira şişesini önüne koymuştu. Jonathan ikinci birasına daha önce başlamıştı.

"Bir kanepede aldık," dedi. "Çok gerekliydi. Bir televizyon da alabiliriz. Düşüncen, hiç yoktan iyidir sanırım. Sağol."

Altmış yaşlarında görünen tombul bir adam Jonathan'ın elini sıkıp Tom'a bakmadan tezgâhın arkasına geçmişti. Tom, bol paçalı pantolon giyen üç delikanlının, bir masada oturan iki sarışın kızı tavlama çabalarını izliyordu. Efendisinin petit rouge'unu bitirmesini bekleyen ince bacaklı, tasmalı bir köpek hüzünlü bakışlarla Tom'a baktı.

Tom, "Reeves'den haber aldın mı?" diye sordu.

"Son günlerde, hayır. Bir ay önce konuşmuştu sanırım."

Reeves'in evine bomba konduğunu bilmiyordu öyleyse Jonathan. Tom da bildirmeye gerek duymadı. Haber olsa olsa adamı sarsardı.

"Sen haber aldın mı? İyi miymiş?"

Tom kayıtsız bir tavırla karşılık verdi. "Bilemeyeceğim doğrusu." Reeves ona mektup yazma, telefon etme alışkanlığında değildi sanki. Birinin onu göz hapsine aldığını hissetmişçesine, birden tedirgin olmuştu. "Artık kalkalım," dedi, Jonathan da cüzdânını çıkardığı halde, barmene işaret edip iki on franklık banknot uzattı. "Arabam dışarıda."

Kaldırırma çıkıtklarında, Jonathan beceriksiz bir havayla, "Ya sen iyi misin?" diye sordu. "Seni kaygılandıran bir şey yok ya?"

Arabanın yanına gelmişlerdi. "Ben her şeye kaygılanırım," dedi Tom. "Hiç belli olmuyor, değil mi? İşe başlamadan, olabileceklerin en kötüsünü düşünürüm. Kötümserlikle aynı şey değildir bu." Gülümsedi.

Jonathan arabaya bindi.

Tom da girip kapıyı kapadı. Kapatır kapatmaz da, kendini evinin bir odasında bulmuşçasına, özel dünyasına girdiğini hissetti. Evindeki güvenliği ne kadar sürecekti acaba? Mafya'nın adamlarının karafatmalar gibi oraya buraya koşuştuklarını, her yerden çıkabileceklerini düşündü. Evinden kaçsa, Madam Annette'le Heloies'i da kendinden önce gönderse ya da birlikte götürse, Mafya, Belle Ombre'u ateşe verebilirdi. Tom klavseninin çatır çatır yandığını ya da bir bombanın patlamasıyla parça parça olduğunu düşündü. Evini, yuvasını, genellikle yalnızca kadınlarda görülen bir sevgiyle sevdiğini kabul ederdi.

"O ikinci koruyucu yüzünü tanıyabilirse, ben senden büyük bir tehlike içinde sayılırım," dedi. "İşin kötüsü, resmim gazetelerde çıkmıştı bir-iki kere."

Onu Jonathan da biliyordu. "Bugün seni görmek istediğim için özür dilerim," dedi. "Karım beni çok düşündürüyor. Hayatta en önem verdiğim şey, onunla aramızın iyi olmasıdır. Daha önce hiçbir konuda aldatmadım onu. Aldatmaya kalkışmadım. Şimdi de pek başarılı olamadım. Yine de, bana epey yardımın dokundu. Sağol."

"Tamam, bugünün önemi yok" dedi Tom güleryüzle. Bu akşam birbirimizi görmemizin sakıncası yoktu demek istemişti. Torpido gözünü açtı ve İtalyan yapımı küçük tabancayı çıkardı. "Ancak bana kalırsa sen bunu el altında bulundur. Dükkânda belki."

"Gerçekten mi? Doğrusunu istersen tabancalar konuşmaya başlarsa ben hiçbir şey yapabileceğimi sanmam."

"Hiç yoktan iyidir yine de. Dükkâna, sana tuhaf görünen biri girerse... Tezgâhın arkasında bir çekmece yok mu?"

Jonathan'ın belkemiğinde bir ürperti dolaştı; çünkü birkaç gece önce buna benzer bir düş görmüştü. Mafya'nın adamlarından biri dükkâna giriyor ve yüzünün ortasına ateş ediyordu. "Neden buna gerek duyacağımı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir nedeni var, değil mi?"

Tom, niye anlatmayayım, diye düşündü ansızın. Anlatırsam daha temkinli davranır belki. Temkinin fazla yarar sağlamayacağını biliyordu oysa. En sağlamı Jonathan'ın karısıyla çocuğunu alıp bir yolculuğa çıkmasıydı. "Evet," dedi. "Bugün beni sıkın bir telefon olayı yaşadım. Arayan Fransız'a benziyordu ama o da bir anlam taşımaz. Bir Fransızın evini aradığını söyledi. Belki yalnızca bir rastlantıydı. Emin olamıyorum, çünkü ben ağzımı açar açmaz Amerikalı olduğumu belli ediyorum. Adam da onu saptamaya..." Sözüünü

bitirmedi. "Biraz daha bilgi vermemi istersen... Reeves'in Hamburg'daki evi bombalanmış. Sanırım Nisan ortalarındaydı."

"Evi mi? Tanrım! Ona bir şey olmuş mu?"

"Bomba atıldığında ev boşmuş. Yine de Reeves apar topar Amsterdam'a gitti. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada. Sahte isimle yaşıyor."

Jonathan, isimler ve adresler bulmak amacıyla Reeves'in evinin arandığını, onun ve belki Tom Ripley'nin adresinin bulunduğunu gözünün önüne getirdi. "Düşman neler biliyor?"

"Reeves'e sorarsan önemli belgelerin hepsi güvencemmiş. Fritz'i yakalayıp -sen Fritz'i tanırın sanırım- biraz pataklamışlar. Fritz kahramanlık göstermiş. Seni, olduğundan çok farklı biçimde tarif etmiş. Reeves'in -ya da binlerinin- tuttuğu adam sendin ya..." içini çekti. "Bence, onlar yalnız Reeves'den, bir de o kumarhaneleri işletenlerden kuşkuluyorlar." Jonathan'ın iri iri açılan gözlerine baktı. Korkmaktan çok şaşırılmış gibi görünüyordu Trevanny.

"Ulu Tanrım!" diye mırıldandı. "Benim adresimi... Bizim adreslerimizi de bulmuşlar mıdır dersin?"

Tom, "Hayır," dedi gülümseyerek. "Yoksa çoktan damlarlardı. Ondan kuşkun olmasın." Evine dönmek istiyordu artık. Motoru çalıştırıp Rue de Grande'in trafiğine daldı.

"Öyleyse, sana telefon eden adam onlardan biriye, numaranı nereden buldu?"

"Haa, oraya geldi mi iş tahmine kalıyor." Araba, yoldaki araç selinin arasında yerini almıştı artık. Tom hâlâ gülümsüyordu. Tehlikedeydi, evet. Üstelik bu kez tek kuruş kazanmayacaktı. Neredeyse fiyaskoyla sonuçlanan Derwatt olayında olduğu gibi, bu kez kazancını ve çıkarlarını korumak için de yapmamıştı. "Belki de Reeves bana Amsterdam'dan telefon etmek aptallığını gösterdiği için," dedi. "Ben Mafya'nın onun izini bulduğunu düşünüyorum. Evinde çalışan kadının bazı eşyalarını Amsterdam'a göndermesi için girişimde bulunmuştu çünkü. Aptalca bir girişim. Zamanı değildi henüz." Son cümleyi araç içinde eklemişti sanki. "Ben şöyle düşündüm: Reeves otelden ayrıldıysa bile, Mafya'nın adamları oradayken aradığı numaraları saptamış olabilirler, o zaman benim numaram da onların arasında bulunmuştu. Seni Amsterdam'dan aramamıştı sanıyorum. Öyle değil mi?"

"En son Hamburg'dan aramıştı." Reeves'in, paranın, paranın tümünün hiç gecikmeden İsviçre'deki bankaya yatırılacağını açıklayan neşeli sesini hatırladı. Şimdi onu düşündüren, cebini şişiren tabancaydı. "Kusura bakmazsan dükkâna uğrayıp şunu bırakmak istiyorum," dedi. "Beni herhangi bir yerde indirebilirsin."

Tom kaldırıma yanaştı. "Kendine iyi bak. Seni ciddi biçimde korkutan bir şey olursa beni aramaya da çekinme. Laf olsun diye söylemiyorum bunu."

Jonathan korku içinde olduğundan tuhaf bir gülüşle gülümsedi. "Elimden gelen bir şey olacaksa, sen de beni aramaya çekinme."

Tom yoluna gitti.

Jonathan dükkâna yürüdü. Bir elini cebine sokmuş, tabancanın ağırlığını hafifletmeye çalışıyordu. Silahı, tezgâhın altındaki para çekmecesine koydu. Haklıydı Tom. Tabanca, hiç yoktan iyiydi. Jonathan'ın bir avantajı daha vardı: Hayatta kalıp kalmayacağına pek aldırımıyordu. Onun ölümü, sapsağlam bir insan olan Tom Ripley'nin, bir hiç uğruna, tabanca kurşunlarına ya da başka bir silaha hedef olup can vermesiyle bir tutulamazdı.

Dükkâna, onu vuracak gibi görünen biri girer, Jonathan da adamdan önce davranabilirse, oyunun sonu gelmiş olacaktı hiç değilse. Tom Ripley açıklamadan da anlayabilirdi bunu. Silah sesine insanlar toplanacak, polis gelecek, ölenin kimliği belirlenecek ve sorular başlayacaktı. "Mafya'nın adamları Jonathan Trevanny'yi neden vurmak istesinler?" Polisler onun son haftalarda neler yapıp ettiğini öğrenmek isteyeceklerinden, tren yolculuğu da ortaya çıkacaktı. Pasaportuna da bakacaklardı çünkü. O zaman da işi bitecekti.

Dükkânın kapısını kilitleyip St. Merry Sokağı'na yöneldi. Reeves'in bombalanan evini düşünüyordu. Onca kitap, plaklar, tablolar. Ona Salvatore Bianca'yı gösteren, dövüldüğü halde Jonathan Trevanny'yi ele vermeyen Fritz'i de düşündü.

Saat yedi buçuğa geliyordu. Simone mutfaktaydı. Jonathan, "Bonsoir," diyerek gülümsedi.

"Bonsoir," Simone fırının ısını kıstı, doğrulup önlüğünü çıkardı ve sordu: "Ee, bu akşam Bay Ripley'yle ne yapıyordun bakalım?"

Jonathan'ın yüzü pembeleşti. Simone nerede görmüştü onları? Arabadan indiği zaman mı? "Bir çerçeve işini konuşmaya gelmişti," dedi. "Sonra da gidip bir bira içtik. Zaten kapatacaktım."

"Yaa?" Simone hiç kimildamadan bakıyordu kocasına. "Anlıyorum."

Jonathan ceketini antreye astı. Georges, hoverkraftıyla ilgili bir şeyler söyleyerek babasını karşılamak için aşağı iniyordu. Jonathan, monte edilmesi gereken oyuncak bir hoverkraft almıştı ona. Georges işi yaparken biraz zorlanıyordu. Jonathan oğlunu kucağına aldı. "Yemekten sonra bakarız. Olur mu?"

Evdeki hava düzelmemişti. Jonathan'ın altı yüz franka aldığı yeni mikserle yapılmış nefis bir sebze çorbası içtiler. Sebzeler ezilip püre haline gelmişti. Mikserin yapmadığı iş yoktu. Meyve suyu sıkıyor, hemen her şeyi ezme haline getirebiliyordu. Tavuk kemiklerini bile. Jonathan değişik konulardan söz etmeye çalıştıysa da başaramadı. Simone her konuyu kısa zamanda kapatıyordu. Jonathan, Ripley'nin bana çerçeveselenecek resim getirmesi olmayacak şey değil, diye düşündü. Resim yaptığını söylemişti adam.

"Ripley birkaç resim çerçevelemek istiyor," dedi. "Resimleri yerinde görmek için evine gitmem gerekebilir."

"Öyle mi?" Yine aynı ses tonu. Sonra da oğluna bir-iki tatlı söz söyledi.

Bu havada olduğu zaman Simone'dan hoşlanmıyordu Jonathan. Hoşlanmadığı için de kendinden nefret ediyordu. İsviçre bankasındaki parayı açıklamaya niyetlenmişti o akşam. Bahis parasını. Artık yapamazdı. O akşam olmazdı.

17

Jonathan'ı bıraktıktan sonra Tom bir yere uğrayıp evine telefon etmek istedi. Her şeyin yolunda olup olmadığını, Heloise'in dönüp dönmediğini öğrenmek istiyordu. Telefona Heloise çıkınca rahatladı.

"Oh, cheri, az önce döndüm. Sen neredesin? Hayır, yemeğe kalmak istemedim. Noelle'le bir içki içip döndüm."

"Heloise, bu akşam bir şeyler yapalım, tatlım. Grais'ler ya da Berthelin'ler boştur belki... Biliyorum, bu saatten sonra kimseyi yemeğe çağıramayız ama yemekten sonra gelsinler. Belki Clegg'ler de gelir... Evet, bu akşam insan yüzü görmek istiyorum." On beş dakika sonra evde olacağını bildirip kapattı.

Hızla, ancak dikkatle sürüyordu arabayı. O geceden garip bir ürküntü duyuyordu. O evden çıktıktan sonra telefon eden olmuş muydu acaba?

Hava kararmadığı halde, ya Heloise, ya da Madam Annette ön kapının ışığını yakmıştı. Tam bahçe kapısından içeri girecekken büyük bir Citroen geçti yanından. Yavaş gidiyordu. Tom arabanın arkasından baktı. Yoldaki küçük tümseklerin üstünden hoplayarak geçen lacivert bir araba, 75'le biten bir plaka numarası. Paris plakası. İçinde en az iki kişi vardı. Belle Ombre'u kolaçan ediyorlardı? Belki de boşuna kaygılanıyordu.

"Merhaba, Tom! Clegg'ler bir içki içmeye, Grais'ler de yemeğe gelebilecekler. Antoine bugün Paris'e gitmemiş çünkü. Sevindin mi?" Heloise kocasını yanağından öptü. "Sen nerelerdeydin? Gel de aldığım valize bak! Pek büyük olmadığını biliyorum ama..."

Tom, ortasından kırmızı branda bir bant geçirilmiş mor deri valize baktı. Kilitler pirinçten yapılmıştı. Koyu mor deri de oğlak derisine benziyordu. Belki de öyleydi. "Evet, gerçekten güzel," dedi. Güzeldi gerçekten. Klavsen gibi, odasındaki commode de bateau gibi bir şeydi bu da.

"İçine de bak!" Heloise valizi açmıştı. İngilizceye dönerek, "Ne kadarr sağlam!" dedi.

Tom eğilip karısının saçını öptü. "Çok güzel, sevgilim. Valizi ıslatırız. Klavseni de. Clegg'lerle Grais'ler klavseni görmemişlerdi değil mi? Hayır, görmediler... Noelle nasıl?"

"Tom, seni sinirlendiren bir şey var." Madam Annette'in duymaması için alçak sesle konuşmuştu Heloise.

"Hiçbir şey yok. Biraz insan görmek istedim, o kadar. Çok sakın bir gün geçirdim. Ah, Madam Annette! Bonsoir. Bu akşam gelenler olacak, iki kişi yemeğe geliyor, idare edebilir misiniz?"

Madam Annette servis arabasıyla içki şişelerini getirmişti. "Mais Oui, Mösyö Tom! Ne çıkarsa bahtına olacak ama bir ragout yapabilirim. Bizim Normandiya usulü ragout'dan. Hatırlarsınız..."

Tom, yemeğe neler konacağını açıklayan kadını pek dinlemedi. Madam Annette akşamüstü fırsat bulup kasaba kadar gidebildiğinden, sığır eti, dana eti ve böbrek koyacaktı ragout'ya. Tom, yemeğin ne çıkarsa bahtına denecek bir yemek olmayacağını iyi biliyordu. Yine de Madam Annette'in sözünü bitirmesini bekledi. Ardından, "Aklımdayken," dedi, "ben saat altıda çıktıktan sonra telefon çaldı mı hiç?"

"Hayır, Mösyö Tom." Madam Annette küçük bir şişe şampanyanın mantarını ustaca çıkarmıştı.

"Hiç çalmadı mı? Yanlış numarayı arayan falan?"

"Hayır, Mösyö Tom." Bir şampanya bardağına Heloise'in içkisini doldurdu.

Tom karısının onu gözlediğinin farkındaydı ama işin ucunu bırakmayacaktı. Madam Annette'le konuşmak için mutfağa gideceğine... Mutfağa mı gitmeliydi yoksa? Evet. Hiç zor olmazdı. Madam Annette mutfağa dönmüştü. Kendi içkisini hazırlamayı yeğlediğini bildiğinden, ona içki vermemişti. Tom, "Ben gidip bir bira alacağım," dedi.

Mutfakta yemek hazırlıkları başlamıştı bile. Sebzeler yıkanıp hazırlanmış, ateşteki tencere kaynamaya başlamıştı. "Madam," dedi Tom, "bu çok önemli. Bugün hiç kimsenin telefon etmediğine emin misiniz? Yanlış bir numara arayan olmadı mı?"

O zaman kadının aklı başına geldi. "Ah, evet! Saat altı buçukta telefon çaldı. Bir adam... başka birisini arıyordu. Adını hatırlayamayacağım, Mösyö Tom. Hemen kapattı. Yanlış aramıştı."

"Ona ne dediniz?"

"Burası aradığınız kişinin evi değil, dedim."

"Ripley'lerin evi olduğunu söylediniz mi?"

"Hayır, Mösyö Tom. Yanlış numarayı aradınız dedim, o kadar. Böylesinin daha doğru olduğunu sanıyorum."

Tom keyifle gülümsedi. Evden çıkarken, kadına, ne olursa olsun telefon edenlere adını bildirmemesini söylemeyi unuttuğu için kendine kızmıştı ama Madam Annette gerektiği gibi konuşmuştu. Övücü bakışlarla, "Neden numaramızı rehberde koydurmadık?" diye söylendi. "Başımızı dinleyelim diye."

Madam Annette, telefon numarasının rehberde bulunmaması çok olağan bir durummuş gibi, "Bien sûr," deyip çıktı.

Tom, bira almayı da unutarak, salona döndü. Kendine bir viski doldurdu. İçi rahat etmemişti. Arayan Mafya'nın adamıysa, aynı evde iki ayrı kişinin ev sahibinin adını vermeyişi büsbütün kuşkulandırırdu herifi. Milano'da, Amsterdam'da, belki de Hamburg'da, birileri bazı noktaları araştırıyor olabilirdi. Tom Ripley, Villeperce'te oturuyor muydu? Şu 424 Villeperce'in kodu olamaz mıydı? Evet. Elbette. Fontainebleau'nun kodu 422'ydi ama biraz güneye inince numaraların başına 424 konması gerekiyordu. Villeperce numaralarının da.

Heloise, "Seni sıkıkan nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey sevgilim. Senin yolculuk planların nasıl gidiyor? Uygun bir gezi buldun mu?"

"Ah, evet! Casse-pied lüks bir şey değil. Ama güzel. Venedik'ten kalkan bir vapurla Akdeniz gezisi. Türkiye'ye de uğruyor. On beş günlük bir tur. Mayıs ve Haziran aylarında üç haftada bir vapur kalkıyor. Nasıl buldun? Ne diyorsun?"

"Ben şu ara yolculuğa çıkmak istemiyorum. Noelle'e sor. Birlikte gidebilirsiniz. Sana iyi gelir."

Yukarı çıkıp odasına gitti. Büyük şifoniyerin alt çekmecesini çekti. En üstte Heloise'a Salzburg'dan aldığı yeşil deri ceket duruyordu. Arkalarda bir yerde de üç ay önce Reeves'den, daha doğrusu Reeves'in adamından aldığı Luger tabanca. Reeves'in adamıyla buluşmak için Paris'e gitmişti. Reeves'in gönderdiği paketi alacak ve postaya vermeden bir ay saklayacaktı. Bu hizmetin karşılığında bir Luger istemişti. Verilmişti tabanca, iki kutu mermiyle birlikte. 7.65 milimetrelilik bir silah. Tom tabancanın dolu olduğuna güven getirdikten sonra dolabındaki Fransız yapımı av tüfeğine baktı. O da doluydu ve emniyeti kapalıydı. O gece ya da ertesi gece bir bela çıkarsa Luger daha çok işe yarardı herhalde. Orasının, iki ayrı cepheye açılan pencerelerinden dışarı baktı. Işıklarını yakmadan geçen bir araba arıyordu gözü. Hiçbir şey göremedi. Hava da kararmıştı.

Soldan, nereye gittiğini bilen biri geliyordu. Clegg'lerin arabası. Sevgili, zararsız Clegg'ler. Sert bir dönütle Belle Ombre'un bahçe kapılarından girdiler. Tom onları karşılamak için aşağı indi.

Clegg'ler -elli yaşlarındaki Howard'la karısı Rosemary- ikişer içki içtiler. Bu arada Grais'ler de gelmişlerdi. Kalp hastası olduğu için emekliye ayrılan Howard herkesten canlı ve hareketleydi. Kısa kesilmiş kır saçları, yıllanmış tüvit ceketiyile gri kaşe pantolonu, Tom'un o akşam çok gerek duyduğu dengeli, oturaklı arazi sahibi havasını veriyordu adama. Clegg viskisini eline alıp sırtını perdeleri örtülü pencereye dönerek durmuş, bir fıkra anlatıyordu. Şu huzurlu, neşeli komşu toplantısının tadını kaçırarak ne olabilirdi? Tom kendi odasındaki ışığı açık bırakmış, Heloise'ın yatağının başucundaki lambayı da yakmıştı. Konukların arabaları evin önündeki çakıllı yola rastgele bırakılmıştı. Tom, evde bir eğlence düzenlendiği, olduğundan daha büyük bir topluluk bulunduğu izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Gerçi bomba atmaya falan niyetlenmişlerse o da durdurmazdı Mafya'yı. O yüzden dostlarını tehlikeye atmıştı belki. Nedir ki Tom, Mafya'nın onu sessizce ortadan kaldırmayı yeğleyeceğini sanıyordu. Tenha bir yerde kısırtıp saldırdıkları. Tabanca bile kullanmazlardı belki. Öldürücü darbeler indirip pataklayarak bırakırlardı. Villeperce sokaklarında bile yapabilirlerdi bunu. Köy halkı ne olduğunu anlamadan uzaklaşırlardı.

Orta yaşına karşın ve yaşına uygun bir güzelliği olan ince yapılı Rosemary Clegg, İngiltere'den getirdikleri bir bitkiden Heloise'a da bir saksı ayıracağına söz veriyordu.

Antoine Grais, "Bu yaz yangın çıkarmaya niyetin var mı?" diye sordu.

Tom, "Kundakçılık bana göre iş değil," dedi gülümseyerek. "Gel de bahçede yaptırdığımız limonluğa bir bak."

İkisi salonun bahçeye açılan camlı kapılarından çıkıp çimenliğe indiler. Tom elektrik fenerini de getirmişti.

Limonluğun beton temelleri atılmış, iskeletini oluşturacak çelik çubuklar yan tarafa istif edilmişti.

Çubukların altında kalan çimler sararacaktı ne yazık ki bir müşterinin işini yarım bırakıp ötekine başlıyor, herkesi hoşnut etmeye çalışıyorlardı. Belki de hiçbir müşteriyi kaçırmamaya.

Antoine, "İyi gidiyor," dedi sonunda.

Tom, en iyi limonluğun nasıl ve neyle yapılacağını da ona danışmış, mimari projenin ücretini de ödemişti. Mimar olduğu için, malzemeyi de daha ucuza, en azından kalfanın alabileceğinden ucuza almıştı Antoine. Tom, arkadaşının arkasında kalan ormana, ormana giden patikaya baktığını fark etti. Hiçbir ışık yoktu oralarda. Ne bir stop lambası, ne bir araba farı...

Gece on birden sonra, dördü, kahveyle Benedictine likörü içerlerken, Tom ertesi günü karısını da, Madam Annette'i de evden uzaklaştırmaya karar verdi. Heloies'ı göndermek daha kolaydı. Birkaç gün Noelle'in evinde kal diyebilirdi. Noelle'le kocası koskoca bir dairede oturuyorlardı. Ya da annesinin evine giderdi Heloise. Madam Annette'in Lyon'da oturan bir kardeşi, kardeşinin de -çok şükür- telefonu vardı. Dolayısıyla, fazla zaman harcamadan bir şeyler tasarlanabilirdi. Ne gerekçe gösterecekti peki? Huysuz adam gibi

davranıp, "Birkaç gün yalnız kalmalıyım," demek istemiyordu. Tehlikeden söz etse o zaman iki kadın da korkacak, polise haber vermek isteyeceklerdi.

O akşam yatmaya hazırlanırken konuyu Heloise'a açtı. "Sevgilim," dedi İngilizce, "içimden gelen bir ses korkunç bir şeyler olacağını söylüyor. Onun için de senin burada bulunmanı istemiyorum. Güvenliğini düşündüğüm için. Madam Annette'in de yarın gidip birkaç gün sonra dönmesi iyi olur. Gidip birkaç gün kardeşinde kalmasını sağlamalıyım. Bana yardım eder misin?"

Mavi yastıklara yaslanan Heloise'in alını kırıştı. Yediği yoğurdu bir yana bırakarak, "O kadar korkunç olan nedir?" diye sordu. "Neler oluyor? Bana anlatmalısın, Tom."

"Anlatamam." Tom başını iki yana sallarken gülmeye başladı. "Belki de boşuna kaygılanıyorum. Belki hiçbir şey olmayacak. Yine de, işi sağlama almaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Laf kalabalığına getirme! Ne oldu, Tom? Reeves'le ilgili bir şey, değil mi? Öyle değil mi?"

"Bir bakıma." Mafya'yla ilgili bir şey olduğunu söylemekten çok daha iyiydi bu.

"O nerede?"

"Amsterdam'da. Sanırım."

"Almanya'da oturmuyor muydu?"

"Evet ama Amsterdam'da işi varmış."

"Olaya başka kimler karıştı? Sen niye bu kadar endişeleniyorsun? Ne yaptın, Tom?"

"Hiçbir şey, sevgilim." O koşullar altında, Tom hep böyle derdi. Bundan utanmıyordu bile artık.

"Öyleyse Reeves'i korumaya çalışıyorsun."

"Bana iyiliği dokunmuştur Reeves'in. Ancak şimdi onu değil, seni korumaya çalışıyorum. Bizi korumaya. Belle Ombre'u. Reeves'i değil. Bırak da bir deneyeyim."

"Belle Ombre'u mu?"

"Belle Ombre'da gürültü patırtı istemiyorum. Hiçbir şeyin, bir pencere camının bile, kırılıp dökülmesini istemiyorum. Bana güvenmelisin. Her türlü şiddetten, her tehlikeden uzak durmaya çalışıyorum."

Heloise gözlerini kırıştırdı ve biraz bozulduğunu belli eden bir sesle, "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Polisten herhangi bir suçlama gelmedikçe, ya da açıklanması gereken bir cesetle karşılaşmadıkça, Heloise'in başka soru sormayacağını bilirdi Tom. Birkaç dakika sonra ikisinin de yüzü gülüyordu. Tom o gece karısının yatağında uyudu. Jonathan Trevanny'nin durumu benimkinden çok kötü olmalı, diye düşündü. Simone da sorun yaratacak, habire soru sorup sinir krizleri geçirecek bir kadına benzemiyordu gerçi. Ne var ki Jonathan olağandışı bir şey yapmaya alışmamıştı. Zararsız yalanlar bile söyleyemiyordu. Onun için de, karısı ona duyduğu güveni kaybetmişse, yıkılmıştı herhalde. Ve paranın varlığından ötürü, Simone'un suçla, suç işlemekle ilgili bir şeylerden, ya da Jonathan'ın itiraf edemeyeceği, utanç verici bir şeyden kuşkulması doğaldı.

Ertesi sabah Madam Annette'le ikisi de konuştu. Heloise sabah çayını odasında içmişti. Tom da salonda ikinci kahvesini içiyordu.

Heloise, "Mösyö Tom evde birkaç gün yalnız kalıp düşünmek ve resim yapmak istiyor," dedi.

Bunun en iyi açıklama olacağına karar vermişlerdi sonunda. "Kısa bir tatil size de iyi gelir, Madam Annette. Ağustostaki yıllık izninizden önce biraz dinlenirsiniz." Tom böyle demişti ama her zamanki kadar sağlıklı ve canlı olan Madam Annette'in dinlenmesine falan gerek yoktu görünürde.

"Madamla mösyö öyle istiyorlarsa, elbette. Önemli olan o. Değil mi?" Gülümsüyordu Madam Annette. Mavi gözlen parlamıyorsa da, gitmeye razıydı.

Kız kardeşi Marie-Odile'e hemen telefon etmeye de razı oldu.

Postacı sabah dokuz buçukta geldi. Mektupların arasında, İsviçre pulu yapıştırılmış, gönderenin adresi bulunmayan kare biçimi bir zarf vardı. Tom'un adresi de kitap harfleriyle yazılmıştı. Tom, yazının Reeves'in yazısı olabileceğini düşündü. Zarfı salonda açmak istediye de, Heloise, Lyons trenine yetişmesi için Madam Annette'i Paris'e kadar götürebileceğini açıklamaya giriştiğinden Tom yatak odasına çıktı. Mektup Reeves'dendi.

11 Mayıs,

Sevgili Tom,

Ben Ascona'dayım. Otelde doğan bir durumdan kıl payıyla kurtulduğum için Amsterdam'dan ayrılmak zorunda kaldım. Neyse ki oradaki eşyalarımı bir depoya koyabildim. Bu adamlar artık beni rahat bıraksalar! Bu güzel kasabada Ralph Platt olarak tanınıyorum ve tepenin doruğunda, Die Drei Baeren adındaki bir yerde kalıyorum. Hiç değilse gözden uzak ve tam aile pansiyonu. Heloise'a da, sana da selamlar.

R.

Tom mektubu önce avucunda buruşturdu, sonra da ufak ufak yırtıp çöpe attı. Düşündüğü gibi gelişmişti olaylar. Mafya, Reeves'i Amsterdam'da bulmuş, Reeves'in aradığı bütün numaralara bakarak Tom'un telefon numarasını da bulmuş olmalıydı. Reeves'in kıl payıyla kurtulduğu durum neydi acaba? Kendi kendine - kimbilir kaçınıcı kez- bundan böyle Reeves Minot'yla hiçbir iş yapmayacağına yemin etti. Bu olayda da Reeves'e fikir vermekten başka bir şey yapmamıştı. Onun suçu, Jonathan Trevanny'ye yardım etmeye

kalkışmaktı. Reeves de bunu bilmiyordu tabii. Bilseydi, Belle Ombre'a telefon etmek gibi bir aptallık yapmazdı.

Jonathan'ın, cumartesi günleri çalıştığını bildiği halde, Ombre'a gelmesini istiyordu. Herhangi bir şey çıkacak olursa, biri evin ön, öbürü arka tarafında duran iki kişi daha kolay başedebilirdi. Tek bir kişinin aynı anda her yerde bulunması olanaksızdı. Jonathan'dan başkasını çağırması da olanaksızdı. Jonathan dövüşçü olarak pek fazla umut vermiyordu ama bıçak kemiğe dayanınca kendini gösterirdi belki. Trende de öyle olmuştu. Tom, tam trenden düşeceği sırada Jonathan'ın onu geriye çekip kurtardığını da unutmamıştı. Jonathan'ın geceyi orada geçirmesini istiyordu. Otobüs seferleri olmadığından, o gece ortaya çıkabilecek olayları göz önünde tutunca, Jonathan'ı Fontainebleau'dan Villeperce'e -olağan taksi yolculuklarından çok daha uzağa- götürdüğünü hatırlayabilecek bir taksi şoförünün bulunmasını da istemediğinden, kendisi arabayla gidip adamı getirmeliydi.

Heloise, "Akşam bana telefon eder misin, Tom?" diye sordu. Götüreceği eşyaları koca bir valize yerleştiriyordu. Önce annesine gitmeye karar vermişti.

"Ederim, sevgilim. Yedi buçukta falan." O evde, saat tam sekizde oturulurdu akşam yemeğine. "Telefon açtığımda, 'Her şey yolunda,' diyeceğim herhalde."

"Seni korkutan yalnız bu gece mi?"

Değildi ama bunu açıklamak istemedi. "Sanıyorum," diye karşılık verdi.

Saat on birde, Heloise'la Madam Annette yola çıkmaya hazır olduklarında, valizlere bile el atmadan, garaja kadınlardan önce girmeyi başardı. Madam Annette onun valiz taşımalarını beklemezdi gerçi. Eski zaman terbiyesi aldığından, hizmetçi olduğu için, gerekirse üç-dört kere gidip gelerek bütün valizleri kendisinin taşıması gerektiğini düşünürdü. Tom, Alfa Romeo'nun kaputunun altına baktı. Her zamanki tellerle metal parçalardan başka bir şey göremedi. Motoru çalıştırdı. Patlama falan olmadı. Bir gece önce yemeğe oturmadan bahçeye çıkarak garajın kapısını kilitlemişti ama, Mafya söz konusu oldu mu hiç bilinmezdi. Asma kilidi maymuncukla açar, işlerini bitirince yine kilitleyebilirlerdi.

"Arada telefonla konuşuruz, madam," deyip kadının yanağını öptü. "İyi eğlenceler!"

"Hoşçakal, Tom. Bu akşam telefon etmeyi unutma! Kendine de iyi bak."

Tom arabanın arkasından el sallarken gülümsüyordu. Görünüşe bakılırsa Heloise pek endişeli değildi. Böylesi daha iyiydi. Jonathan'a telefon etmek için eve girdi.

18

Jonathan çok kötü başlamıştı güne. Simone -o anda Georges'un balıkçı kazağını giymesine yardım ettiği için- tatlı bir sesle sormuştu!

"Ben evdeki bu havayla böyle yaşayıp gidebileceğimizi sanmıyorum, Jon. Sence?"

Ana oğul bir-iki dakika sonra anaokuluna yollanacaklardı. Saat neredeyse sekizi çeyrek geçiyordu.

"Ben de sanmıyorum." Jonathan söyleyeceğini söylemeye kararlıydı artık. "O İsviçre bankasındaki para da..." Georges'un her şeyi anlamayacağını umarak hızla sürdürdü. "Mutlaka bilmen gerekiyorsa, bir bahse girdiklerini söyleyeyim. Ortaya koydukları parayı da bana emanet ettiler."

"Kimler?" Simone hem şaşkın, hem de her zamanki kadar kızgın görünüyordu.

"Doktorlar," dedi Jonathan. "Yeni bir tedavi uyguluyorlar. Biri uyguluyor. Öbürü de ona karşı bahse girdi. Senin bu durumu yadırgayacağını düşündüğüm için söyleyecektim. Ama öğrendiğine göre, bize ait olan paranın iki yüz bin frankı aşmadığını da öğren. Şimdi o kadar bile kalmadı. Hamburg'dakiler o parayı yeni haplarını bende denemek için verdiler."

Simone'un elinden geleni yaptığını, ancak ona hâlâ inanmadığını görüyordu Jonathan. "Saçma!" dedi karısı. "Onca para! Bahse girmek için ha?"

Georges annesine baktı.

Jonathan da oğluna bakıp dudaklarını yaladı.

"Ben ne düşünüyorum bilir misin, Jon? Georges duysa da umurumda değil üstelik. Bence bu namusluca kazanılmış bir para değil. Sen o parayı Tom Ripley denen şu namussuz adam adına tutuyorsun... saklıyorsun. O da kendisine böyle bir iyilik yaptığın için karşılığında sana biraz para ödüyor!"

Jonathan titremeye başladığını fark etti ve sütlü kahve fincanını mutfak masasının üstüne bıraktı, ikisi de ayakta duruyorlardı. "Ripley istese kendisi saklayamaz mı parasını? İsviçre bankasında kendisi hesap açtıramaz mıydı?" içgüdüleri gidip karısının omuzlarını kavramasını, ona inanmak zorunda olduğunu haykırmasını söylüyordu. Gelgelelim Simone'un onu geri iteceğini de biliyordu. O yüzden, sırtını biraz daha dikleştirerek durdu ve, "Bana inanmıyorsan yapabileceğim bir şey yok," dedi, "uzatmaya da gerek yok." Bir önceki pazartesi, baygınlık geçirdiği gün, kan verilmişti yine. Simone'la birlikte hastaneye gitmişler, hastaneden çıkınca da Jonathan tek başına doktoruna uğramıştı. Hastanede kan verilmesi için randevu alan da doktor Perrier'ydı ama, Jonathan'ı bir kere de kendisi görmek istemişti. Simone'a, Perrier'nin, Hamburg'lu doktorun yolladığı hapları ona vermek için çağırdığını söylemişti. Hamburg'daki doktor Wentzel'in hap gönderdiği falan yoktu gerçi; ancak onun sözünü ettiği haplar Fransa'da da satılıyordu ve Jonathan'ın evinde

epey büyük bir stok vardı şimdi. Bir noktayı daha kararlaştırmıştı Jonathan: Onun yaşayacağına bahse giren Wentzel, yaşamayacağını ileri süren de Münih'teki doktordu. Gelgelelim bu ayrıntıyı Simone'a anlatamamıştı henüz.

Karısı, nazik ancak kötücül bir sesle, "Sana inanmıyorum!" diye bitirdi. "Hadi yürü, Georges. Gitmek zorundayız."

Jonathan gözlerini kırıpıştırarak antreden geçip sokak kapısına yönelen karısıyla oğlunun arkasından baktı. Geroges çantasını aldı ve -belki de az önceki ateşli tartışmadan etkilendiği için- babasına hoşçakal demeden çıktı. Jonathan da sesini çıkarmadı.

Günlerden cumartesi olduğu için, dükkânda epey iş vardı. Telefon da birkaç kere çaldı. On birden az sonra almacı kaldırdığında karşıdakinin Tom Ripley olduğunu anladı.

"Bugün seni görmek istiyorum," dedi Tom. "Önemli. Şimdi konuşabilecek durumda mısınız?"

"Pek değil." Tezgâhın karşısında, paketlenmiş çerçevenin parasını ödemek için bekleyen bir müşteri vardı."

"Seni cumartesi günü rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... benim evime gelebilir misin? Ve kaçta gelebilirsin? Akşam da kalabilir misin?"

Jonathan biraz sarsılmıştı. Dükkâni kapatacak mıydı? Simone'a haber verecek miydi? Neyi haber verecekti? "Elbette gelirim," dedi.

"Kaçta? Ben gelir seni alırım. On iki sularında olur mu? Yoksa çok mu erken?"

"Hayır. Hazır olurum."

"Dükkândan alırım seni. Ya da sokaktan. Bir şey daha var... Tabancayı getir." Kapadı.

Jonathan dükkândaki müşterilerle ilgilendi, son müşteri çıkmadan FERME tabelasını kapıya astı. Bir önceki akşamdan beri neler olmuştu Tom Ripley'ye? Simone o sabah evdeydi ama cumartesi alışıverişe, temizleyiciye falan gittiğinden zamanının çoğunu dışarıda geçirirdi. Jonathan karısına bir pusula yazıp kapıdaki mektup deliğinden atmaya karar verdi. On bir kırıkta pusulayı yazmış, en kısa yol olan Rue de Paroisse'a sapmıştı. O yolda Simone'la karşılaşması olasılığı yüzde elliydi ama karşılaşmadılar. Pusulayı LETTRES yazılı dar aralıktan içeri atıp geldiği yöne döndü. Pusulada şöyle demişti:

Öğle ve akşam yemeklerine gelemeyeceğim. Dükkâni da kapadım. Büyücek bir iş fırsatı çıktı, biraz uzakta olduğundan gelip beni arabayla götürüyorlar.

Fazla bir açıklama sayılmazdı. Jonathan'ın kişiliğine uymayan bir pusula. Yine de, durumu o sabahkinden fazla kötüleyemezdi nasıl olsa.

Yeniden dükkâna döndü, eski yağmurluğuyla tabancayı aldı. Kaldırımı çıktığında Tom'un yeşil Renault'su da görünmüştü. Tom bir saniye durarak kapıyı açtı, Jonathan içeri atladı.

"Günaydın," dedi Tom. "Nasıl gidiyor?"

"Evdeki durum mu?" Elinde olmadan sağa sola, oralardaki sokaklarda dolaşabileceğini düşündüğü Simone'a bakıyordu Jonathan. "Korkarım pek iyi değil."

Tom evdeki durumu anlayabiliyordu. "Sağlığın nasıl?"

"Sağol, iyi."

Prisunic'ten sağa saparak Rue Grande'a girdiler. "Bana bir kere daha telefon ettiler," dedi Tom. "Daha doğrusu kâhyam açmış. Bir önceki gibi, yanlış numarayı arayan biriymiş. Benim adımları vermemiş ama sinirlerim bozuldu. Haa, aklımdayken... Karımla kâhyamı evden uzaklaştırdım. İçimden gelen bir ses bir şeyler olacağını söylüyor. Seni onun için aradım. Kaleyi birlikte koruyabiliriz. Çağırabileceğim başka kimse yoktu. Polislere de gelin burada nöbet tutun diyemem. Evimin çevresinde Mafya'nın adamlarını bulurlarsa bunların burada ne işi var diye sorarlar."

Onu Jonathan da biliyordu.

Anıtı geçip Villeperce yoluna saparlarken, "Henüz evime gelmedik," diye sürdürdü. "Onun için fikrini değiştireceksen şimdi söyle. Seni geri götürürüm. Bana katılmak istemiyorsan özür dilemene de gerek yok. İş tehlikeli olabilir ya da olmayabilir. Ancak iki kişinin gözcülüğü bir kişininkinden iyidir."

"Evet." İnmeli gibi oturuyordu Jonathan.

"Sorun evden ayırlamayışım." Biraz hızlı sürüyordu

Tom. "Evimin yanıp kül olmasını da istemiyorum, Reeves'in evi gibi bombalanmasını da Haa, Reeves de Ascona'daymış şimdi. Amsterdam'da izini bulmuşlar."

"Öyle mi?" Jonathan birkaç saniye süreyle paniğe kapıldı. Bulantı da başlamıştı. Her şeyin birden çöktüğünü hissediyordu. "Sen... evinin çevresinde olmadık bir şey gördün mü?"

"Görmedim aslında." Tom'un sesi sakindi, sigarası da fiyakalı bir açıyla duruyordu dudaklarının arasında.

Jonathan, bu işten şimdi sıyrılabilirim, diye düşündü. Hayır diyebilirim, tam yekinmek gerektiğinde bayılabilirim derim. Evime dönüp rahatça oturabilirim. Derin bir soluk alarak camı biraz daha indirdi. Öyle söylerse korkaklık etmiş olacaktı. Namussuzluk ve eşeklik etmiş olacaktı. Tom Ripley'ye yardım borçluymuş. Kendi güvenliğini niye bu kadar çok düşünüyordu? Neden şimdi birdenbire? Kendini biraz daha iyi hissederek gülümsedi. "Doktorların hayatım üzerine bahse girdiklerini Simone'a söyledim.-Pek yutmadı."

"Ne dedi peki?"

"Daha önce söylediğini. Bana inanmıyor, işin kötüsü, dün akşam bizi birlikte görmüş. Nerede gördüyse... Şimdi de parayı senin adına bankada tuttuğumu düşünüyor. Kirli para olduğu için."

"Anlıyorum." Durumu anlıyordu gerçekten. Ne var ki o gece evinin, kendisinin, belki de Jonathan'ın başına gelebileceklerin yanında bu önemsiz kalıyordu. Durup dururken, "Ben kahraman değilim," dedi. "Mafya'nın eline düşüp dövülecek olsam, Fritz kadar dayanabileceğimi sanmam."

Jonathan sesini çıkarmadı. Onun birkaç dakika önceki korkusu Tom'a geçmişti şimdi.

Olağanüstü güzellikte bir gündü. Güneş pırıl pırıldı, havaya yaz kokusu sinmişti. Böyle bir günde çalışmak, Simone gibi, öğleden sonra bir dam altına tıkilip kalmak günahı. Simone'un çalışmasına gerek yoktu artık. Jonathan son iki haftadır bunu karısına söylemeye niyetleniyordu.

Villeperce'e giriyorlardı. Tek bir kasapla tek bir fırını olan küçük, sessiz bir köye benziyordu.

Tom, kavakların üstünden görünen kubbeli kuleye işaret ederek, "Belle Ombre orası," diye açıkladı.

Köyün beş yüz metre dışına çıkmışlardı. Yol üstündeki evler büyük ve birbirinden epey uzaktı. Belle Ombre, klasik çizgileri ve sağlamlığıyla bir şatoyu andırıyordu ama, dört köşesindeki yuvarlak kuleler toprak düzeyine kadar iniyor ve keskin çizgileri yumuşatıyordu. Bahçe kapıları demirdi. Tom'un arabadan inip, torpido gözünden çıkardığı kocaman bir anahtarla kapıyı açması gerekti. Sonra da çakıl döşeli yolda ilerleyerek garajın önüne geldiler.

Jonathan, "Ne güzel bir ev!" diye haykırdı.

Tom başını sallayarak gülümsedi. "Karımın ailesinin armağanı. Son günlerde, buraya her dönüşümde hâlâ ayakta durduğu için seviniyorum, içeri gel, lütfen."

Ön kapıyı da anahtarla açmıştı.

"Aslında kapı kilitlemeye alışık değiliz," dedi.. "Kâhyam genellikle evdedir."

Jonathan mermer döşeli geniş antreye, ardından kare biçimindeki salona girdi. İki halı, büyük bir şömine, çok rahat görünen sarı saten kanepeler. Bahçeye açılan kapıların yanında bir klavsen duruyordu. Jonathan bütün eşyaların iyi parçalar olduğunu ve çok iyi bakıldığını gördü.

Tom, "Yağmurluğunu çıkar," dedi. Rahatlamıştı. Belle Ombre sakindi, köyde de olağandışı bir şey görmemişti. Antredeki masaya giderek Luger'ı çıkardı. Jonathan ona bakıyordu. Tom, "Evet," dedi gülümseyerek. "Bunu bütün gün üstümde taşıyacağım. Onun için de bu eski pantolonu giydim. Cepleri kocaman." Tabancayı pantolon cebine yerleştirdi. "Kusura bakmazsan senin de aynı şeyi yapmanı isteyeceğim."

Jonathan isteneni yaptı.

Tom üst kattaki tüfeği düşünüyordu. Hemen işe başlamak zorunda kaldığı için üzülüyordu ama böylesi daha yararlı olabilirdi. "Yukarı gel," dedi. "Bir şey göstereceğim."

Merdiveni çıkıp Tom'un odasına girdiler. Jonathan commode de bateau'yu hemen fark etmiş, yanına giderek incelemeye başlamıştı.

"Karımın armağanı," dedi Tom. "Geçenlerde aldı. Bak!" Tüfek elindeydi. "Bir de bu var. Uzun menzilli. Ordu tüfekleri kadar değilse bile iyi tüfektir. Attığın yerini bulur. Bu pencereden dışarı bakmanı istiyorum."

Jonathan pencereden dışarı baktı. Yolun karşısında, ağaçların yarı yarıya örtüp gizlediği, yoldan epey geride kalan, on dokuzuncu yüzyıldan kalma üç katlı bir ev vardı. Yolun iki yanında düzensiz aralıklarla yükselen ağaçlar görülüyordu. Jonathan bahçe kapısının dışından bir arabanın geçtiğini düşündü. Bunu söylemek istememişti Tom. Tabancadan çok daha iyi nişan alırdı tüfekte.

"Gerçi her şey ne yapacaklarına bağlı," dedi Tom. "Sözgelimi eve bir yangın bombası atmak niyetindeyseler, tüfeği kullanmak gerekecek. Bir de arka pencereler var tabii. Ve yan pencereler. Böyle gel bakalım."

Jonathan'ı, Heloise'ın, pencereleri arka bahçeye bakan odasına götürdü. Çimenliğin gerisindeki ağaçlar çok daha sıkı burada. Sağ yanda da kavaklar yükseliyordu.

"Şurada ormana ulaşan bir patika vardır. Sola bakarsan seçebilirsin belki. Benim atölyem de..." Koridora çıkıp soldaki kapıyı açtı. O odanın pencereleri de arka bahçeye ve Villeperce köyünün bulunduğu yöne bakıyordu ama dışarıda yalnızca selvi ve kavak ağaçlarıyla, bir evin kiremitleri görünüyordu. Tom, "iki yanda da gözcülük ederiz," diye söylendi. "Pencerelere yapışıp kalacak değiliz yine de. Önemli olan bir başka nokta da beni yalnız sanmaları. Eğer sen...."

Telefon çalışıyordu. Tom bir an açmamayı düşündüyse de açarsa bir şeyler öğrenebileceğini umdu. Odasındaki telefona gitti.

"Oui?"

"Mösyö Ripley?" Bir Fransız kadının sesi. "Ben Simone Trevanny. Kocam orada mı acaba?"

"Kocanız mı? Mais non, madame." Şaşırmış görünmeye çalışıyordu.

"Merci, m'sieur. Excusez-moi." Telefon kapandı.

Tom içini çekti. Jonathan'ın durumu zordu gerçekten.

Jonathan da kapıya gelmişti. "Karım mıydı?"

"Evet. Kusura bakma, senin burada olmadığını söyledim, istersen bir pneu yolla. Ya da telefon et. Belki dükkândadır."

"Hayır, sanmam." Simone dükkânda olabilirdi oysa. Anahtarı vardı. Saat biri çeyrek geçiyordu henüz. Tom, dükkâna gidip Jonathan'ın defterine bakmamışsa numarayı nereden bulmuş olabilir, diye düşündü, "İstersen seni geri götüreyim," dedi. "Karar senin, Jonathan."

"Hayır, istemem." İnkâr ve yalan dedi kendi kendine; Tom'ın yalan söylediğini anlamıştır Simone.

Tom, "Az önce yalan söylediğim için özür dilerim," diyordu. "Suçu benim üstüme atabilirsin. Karının gözünde alçalabileceğim kadar alçaldım nasıl olsa." umrunda da değildi o anda. Simone'a anlayış gösterecek hali de yoktu, zamanı da. Jonathan da ağzını açmıyordu. "Gidip bakalım mutfakta ne bulacağız..."

Kendi odasındaki perdeleri çekti. Perdeleri oynatmadan dışarısını görmeye olanak verecek kadar bir aralık bıraktı yalnızca. Aynı şeyi Heloise'in odasında ve salonda da yaptı. Madam Annette'in odasına dokunmadı. Oradaki pencereler patikaya ve arka bahçeye bakıyordu.

Mutfakta, Madam Annette'in bir gece önce pişirdiği nefis ragout dan kalanı buldular. Yemek bol bol yeterdi. Musluğun üstündeki mutfak penceresinin perdesi olmadığından, Tom, sulu bir viski de verip, Jonathan'ı görüş açısının dışına oturttu.

Muslukta bir marul yıkarken, "Yazık ki öğleden sonra bahçede oturamayacağız," diye mırıldandı. Yoldan geçen her arabaya bakıyordu elinde olmadan. Son on dakika içinde yalnızca iki araba geçmişti.

Jonathan iki garaj kapısının da açık durduğunu gördü. Tom'un arabası da evin önündeki çakıllı yoldaydı. Ortalık öyle sessizdi ki çakılların üstüne dolaşan birinin ayak sesleri bile duyulurdu herhalde.

Tom, "Müzik de dinlemeyiz," diye ekledi. "Müzik sesinin başka bir sesi bastırmasından korkarım. Öff, ne sıkıcı durum!"

İkisi de fazla yiyemedikleri halde, salonun bitişiğindeki yemek odasında epey uzun oturdular. O akşam yiyebilecekleri bir şey yoktu. Tom Villeperce'deki kasaba telefon ederek iki kişiye yetecek kadar biftek ısmarladı.

Kasap soru sormaya başlayınca, "Madam Annette kısa bir tatile çıktı," dedi. Ripley'ler öyle yağlı müşteriydiler ki, kasap çırağının gelirken bitişik manavdan yeşil salatayla iyi bir sebze getirmesini söylemeye çekinmedi.

Yarım saat sonra, çakıllı yolda duyulan çitirdi kasabın kamyonetinin gelişini haber verdi. Tom yerinden fırladı, kanlı bir önlük takan çırağa etin parasını da, bahşisini de verdi. Jonathan çeşitli mobilya stillerini konu alan bir-iki kitap bulmuş, onları inceliyor ve çok rahat görünüyordu. Tom da yukarı çıkıp Madam Annette'in hiç el sürmediği atölyesini toplamaya karar verdi.

Beşten az önce telefon çaldı. Evin sessizliğini çığlık gibi yırtan bir zil sesi. Tom bahçeye çıkıp biraz çalışmayı göze aldığından, onun kulağına boğuk bir çığlık gibi gel-' misti ses. Jonathan'ın telefona dokunmayacağını bildiği halde, koşarak eve girdi. Jonathan kitapları sağına soluna yaymış, kanepede oturuyordu hâlâ.

Arayan Heloise'dı. Çok sevinçliydi çünkü Noelle'in bir arkadaşı, Jules Grifaud adında bir dekoratör, İsviçre'de bir dağ evi almıştı ve eşyalarını yerleştirmeye giderken Noelle'le Heloise'ı birlikte götürüp bir hafta ağırlamayı önermişti.

Heloise, "Oraları öyle güzel ki," dedi, "Adama yardım da edebiliriz."

Öneri Tom'a çok sıkıcı gelmişti ama Heloise hevesli görünüyordu. Önemli olan buydu, Heloise'in sıradan bir turist gibi Adriyatik gezisine çıkmayacağını biliyordu zaten.

"Sen iyi misin, sevgilim? Ne yapıyordun?"

"Biraz bahçede çalışayım demiştim... Evet, ortalık çok sakin."

19

Akşamüstü yedi buçuk sularında salonun penceresinde dururken lacivert Citroen'in -bu kez biraz daha hızlı yol alarak- evin önünden geçtiğini gördü. Sabah gördüğüm araba, diye düşündü. Şimdi daha hızlı geçmişti ama yine de, belirli bir yere giden bir sürücü hızıyla değil. Aynı araba mıydı? Alacakaranlıkta, koyu renkler insanı yanıltabilirdi. Nefti miydi, lacivert mi? Nedir ki o sabah gördüğü araba gibi bu da spor bir Citroen'di ve üst yarısı beyaza boyanmıştı. Tom, eve girerken açık bıraktığı, ancak kasap çırağının çıkarken kapattığı bahçe kapılarına baktı. Kapıya hiç dokunmayacaktı. Kanatlar aralanırken hafifçe gıcırdadı.

Jonathan, "Ne oluyor?" diye sordu. Kahve içiyordu. Çay istememişti. Tom'un huzursuzluğu onu da huzursuz ediyordu. Anlayabildiği kadarıyla da, Tom'un bu kadar endişelenmesi için neden yoktu.

"Bu sabah gördüğüm arabayı yine gördüm sanıyorum. Lacivert bir Citroen. Paris plakalı. Köydeki arabaların çoğunu tanırım. Paris plakalı araba kullanan ya iki, ya üç kişi var."

"Şimdi de gördün mü plakayı?" Dışarısı karanlık görünüyordu Jonathan'a. Yanındaki lambayı da yakmıştı.

"Hayır. Ben tüfeği alacağım." Kanatlanmış gibi koşarak üst kattan tüfeği alıp döndü. Üst kattaki ışıkları da söndürmüştü. Jonathan'a, "Çıkacak sestен ötürü, zorunlu olmadıkça silah kullanmak istemiyorum," dedi. "Av mevsimi değil. Silah sesine komşular gelebilir. Ya da araştırma yapmak isteyen biri. Jonathan..."

Jonathan ayağa kalkmıştı. "Evet?"

"Sen tüfeği sopa gibi kullanabilirsin belki." Tüfeğin ağır ucu olan kabzanın en etkili biçimde kullanılabilmesi için nasıl tutulacağını gösterdi. "Nasıl çalıştığına da bak da ateş etmek gerekirse... Şimdi emniyeti kapalı." Tüfeğin mekanizmasını gösterdi.

Jonathan, adamlar ortada yok, diye düşündüyse de tuhaf bir duyguya, gerçekdışı bir durum yaşadığı duygusuna kapılmıştı yine. Hamburg'da ve Münih'te, kurbanlarının gerçek kişiler olduklarının, ortaya çıkacaklarının bilincine vardığı zaman kapıldığı duygunun eşi.

Tom, Citroen'in köye ulaşan yolu kaç dakikada geçeceğini hesaplıyordu. Yolun uygun bir yerinden dönüş yapıp hemen de gelebilirlerdi gerçi. "Ön kapıya dayanan olursa," dedi, "ben açar açmaz kurşunu sallayacak gibime geliyor. Onlar için en kolay yol bu. Hemen ardından herif arabaya atlar, çekip giderler."

Jonathan, Tom biraz fazla endişeleniyor, diye düşündüyse de dikkatle dinliyordu.

Tom pencereye işaret ederek, "Bir başka olasılık camdan içeri bomba atmaları," diye sürdürdü. "Reeves'in evine yaptıkları gibi. Senin için sakıncası yoksa..."

Kusura bakma, planlarımı kelimelere dökmeye alışık değilim. Genellikle, o anda ortaya çıkan duruma göre, içimden geleni uygulayım. Neyse, sen razıysan, kapının sağındaki şu boylu mazıların arasına gizlenir misin diyecektim. Sağdakiler daha sık dikilmiştir... Kapıya yaklaşıp zili çalan olursa, tüfeği kafasına indirirsin. Zili çalmayabilirler gerçi... Ben de içeride bir belirti görürsem... Adam kapıya gelirse elini çabuk tut çünkü o da çabuk davranacaktır. Cebinde bir tabanca bulunacak ve tek isteği beni bir an karşısında görmek olacak." Yakmaya niyetlenip de unuttuğu şömineye giderek odun sepetinden kalın bir odun aldı ve sokak kapısının yanına koydu. Odun, kapının yanındaki sandığın üstünde duran ametist vazo kadar ağır değildi ama, tutması daha kolaydı.

Jonathan, "Kapıyı ben açsam, nasıl olur?" diye sordu. "Seni tanıdıklarını düşünüyordun. Ben açarsam, sen olmadığını görünce..."

"Olmaz." Tom, Jonathan'ın bu korkusuz önerisine şaşmıştı. "Bir kere, kim olduğuna bakmadan ateş edebilir. Baksa bile, benim evde bulunmadığımı, ya da burada oturmadığımı söylediğin zaman seni bir yana iter..." Mafya'nın Jonathan'ın midesine bir yumruk indirip evin içine ittiğini düşününce gülmeye başlayarak sözünü yarım bıraktı. "Bence sen artık kapının dışında mevzilen. Kabul edersen tabii. Orada ne kadar beklemek zorunda kalacağını bilmiyorum ama gerekirse sana yiyecek içecek getiririm."

Jonathan tüfeği alıp dışarı çıktı. Bahçenin önündeki yol ıssızdı. Evin gölgesinde durarak kendinden yüksekte, kapının önündeki basamakların tepesinde bekleyen birinin kafasına nasıl vuracağını hesaplayıp tüfeği havada salladı.

"Çok iyi," dedi Tom. "Şimdi bir viski ister miydin acaba? Bardağı çalılıarın arasına bırakabilirsin. Kırılsa da zararı yok."

Jonathan güldü. "Sağol, istemem." Sağdaki çalılığa, bir, bir buçuk metre yüksekliğindeki mazılarla defne ağaçlarının arasına girdi. Çok karanlıktı bulunduğu yer. Dışarıdan görünmediğine emindi. Tom sokak kapısını kapamıştı.

Jonathan yere oturup dizlerini çenesine dayadı, tüfeği de sağ elinin altına koydu. Bir saat sürer miydi bu bekleyiş? Yoksa Tom bir oyun mu oynuyordu yine? Jonathan her şeyin bir oyun olduğunu sanmıyordu. Deli değildi Tom Ripley. O gece bir şeyler olacağına, önlem almak gerektiğine inanıyordu. Derken, yoldan gelen arabayı görünce, gerçek bir korku duydu. Eve koşup saklanmak geliyordu içinden. Araba hız kesmeden geçip gitti. Jonathan bitkilerin ve bahçe kapısının gerisinden geçen aracı göz ucuyla bile görememişti. Sırtını, arkasındaki bitkinin cılız gövdesine dayadı, uykusu gelmeye başlıyordu. Beş dakika sonra yere sırtüstü uzanmıştı, uyumuyor, kürekkemiklerinde toprağın serinliğini hissediyordu. Telefon bir daha çalarsa arayan yine Simone olabilirdi. Karısı o öfkeyle bir taksiye atlayıp Tom'un evine gelir miydi acaba? Yoksa Nemours'daki ağabeyine telefon edip onu arabayla getirmesini mi isterdi? O daha akla yakındı. Bu öyle korkunç bir olasılıktı ki Jonathan düşünmemeye çalıştı. Gülünçtü. Anlaşılabilecek gibi değildi. Tüfeği saklasa bile, evin önündeki mazıların arasında yatmasını nasıl açıklardı?

Ön kapının açıldığını duydu. Dalmıştı bir ara.

Tom, "Şu battaniyeyi al," diye fısıldadı. Yoldan gelen geçen görmeyince Tom bir battaniye alıp dışarı çıkmıştı. "Bunu ser altına. Toprağın üstünde yatmak felakettir." Fısıldayarak konuşurken Mafya'nın adamlarının yayan gelebileceklerini akıl etmişti. Daha önce düşünememişti bunu. Başka bir şey söylemeden eve girdi.

Üst kata çıktı, ön ve arka pencerelerden durumu kolaçan etti. Ortalık sakindi. Evden yüz metre kadar uzakta, köye giden yolun üstündeki sokak lambası parlak bir ışık saçıyor, ancak uzağı aydınlatmıyordu. Işığın, evin önünü aydınlatmadığını çok iyi bildirdi Tom. Ortalık çok sessizdi ama o da normaldi. Sokakta yürüyen birinin ayak sesleri kapalı camların gerisinden bile duyulabilir, diye düşündü. Keşke biraz müzik çalabilseydi. Tam pencereden ayrılacakken toprak yolda yürüyen birinin çıkardığı kırç, kırç, kırç sesini duydu, ardından da pek güçlü sayılmayacak bir elektrik fenerinin ışığının sağdan gelip Belle Ombre'a yaklaştığını gördü. Bunun Belle Ombre'a sapacak biri olmadığına emindi. Gerçekten de yolcu sapmadan geçmiş ve sokak lambasının altına gelmeden gözden kaybolmuştu. Tom, kadın mı, erkek mi olduğunu bile kestirememişti.

Jonathan acıkmıştı herhalde. Elden gelen bir şey yoktu. Tom da acıkmıştı. Niye elden gelen bir şey olmasın ki? Karanlıkta, parmak uçlarıyla tırbazanı yoklayarak aşağı indi ve mutfağa girdi. Mutfak ve salon lambaları yanıyordu. Birkaç tane havyarlı kanepeler hazırlandı. Havyar bir gece öncesinden kalmış, buzdolabında kavanozuyla duruyordu. Onun için de iş uzun sürmedi. Tabağı Jonathan'a götürmeye hazırlanırken bir araba motorunun hırıltısını duydu. Araba, Belle Ombre'un sağına geçip durmuştu. Kapının, iyice kapanmayan bir otomobil kapısının tıkırtısı da duyuldu. Tom tabağı ön kapının yanındaki sandığın üstüne bırakarak tabancasını çekti.

Toprak yolda, ardından da bahçenin çakıllarında ilerleyen birinin ayak sesleri geldi. Düzgün, telaşsız adımlarla ilerliyordu gelen. Tom, bu bombacı yürüyüşü değil, diye düşündü. Kapının ziline basıldı. Tom birkaç saniye bekledikten sonra, "Kim o?" diye sordu Fransızca.

"Affedersiniz, bir adres soracaktım." Kusursuz bir Fransızcayla konuşuyordu adam.

Jonathan ayak sesleri duyulduğundan beri itoturumunda bekliyordu. Tom'un kapının sürgüsünü çektiğini duyduğu anda mazıların arasından fırladı. Adam Jonathan'dan iki basamak yüksekte duruyordu ama boylan hemen hemen eşitti hâlâ. Tüfeği olanca gücüyle sallayıp adamın kafasına indirdi. Gelen de Jonathan'ın ayak seslerini duymuş olmalıydı ki başını hafifçe sola çevirmişti. Tüfeğin kabzası sol kulağının arkasına, şapkanın hemen altına inmişti. Adam hafifçe sallandı, kapı pervazının soluna çarptı ve yere yığıldı.

Tom kapıyı açarak onu ayaklarından içeri çekti. Jonathan da omuzları kaldırmış ona yardım ediyordu. Sonra da tüfeği alıp içeri girdi. Tom kapıyı usulca kapadı. Ardından, yerdeki odunu alarak adamın kumral başına bir daha vurdu. Şapka düşmüş mermer tabanda ters keçe duruyordu. Tom elini uzatarak tüfeği istedi. Jonathan silahı verdi. Çelik kabza bu kez de adamın şakağına indi.

Jonathan gözlerine inanamıyordu. Beyaz mermer kana bulanmıştı. Trendeki kıvrıkcık saçlı, tıknaz, telaşlı koruyucuydu ölen adam.

Tom, "Pezevengi hakladık," diye mırıldandı keyifle. "Trendeki koruyucu bu! Tabancasına bak!"

Koruyucunun tabancası cebinden düşmek üzereydi.

Tom, "Salona doğru çekelim," dedi. Biri çekti, biri itti, adamı mermerin üstünde kaydırıldılar. "Dikkat et, halıya kan bulaşacak," dedi Tom. Seccadeyi ayağıyla yana itti. "ikinci hergele de bir dakika sonra damlar mutlaka, en az iki, belki de üç kişidirler."

Koruyucunun göğüs cebindeki -eflatun renkli, markalı- mendili çekip kapının yanındaki kan lekesini sildi. Şapkaya da bir tekme atarak havaya uçurdu. Şapka, mutfağın antreye açılan kapısının önüne düştü. Tom, ses çıkarmaması için sol elini sürgünün üstüne bastırarak, kapıyı sürgüledi. "ikincisi bu kadar kolay olmayabilir," diye fısıldadı.

Çakıllı yoldan ayak sesleri geliyordu. Kapının ziline basıldı. İki kere. Sinirli biri.

Tom hiç ses çıkarmadan gülererek Luger'ı çekti. Jonathan'a işaret ederek tabancasını çıkarmasını istedi, katıla katıla gülmeye başlamıştı birden. Sessiz kahkahalarını bastırmak için iki kat olmuştu. Derken doğruldu ve Jonathan'a bakarak gülümsedi.

Jonathan gülmüyordu.

Zil bir kere daha, uzun uzun çaldı.

Jonathan, Tom'un yüzünün yarım saniye içinde değiştiğini gördü. Ne yapacağını bilmezmiş gibi, kaşlarını çatıp surat asıyordu şimdi.

"Çok gerekli olmadıkça tabancayı kullanma," diye fısıldadı Jonathan'a. Sol eli kapıya uzanıyordu.

Herhalde kapıyı açıp ateş edecek, diye düşündü Jonathan. Ya da adamı savunmasız durumda bırakacak. Ayak sesleri duyuldu yine. Dışarıdaki, Jonathan'ın arkasındaki pencereye doğru yürüyordu. Perdeler de tam kapalı değildi. Jonathan camın önünden uzaklaştı.

Dışarıdaki adam, "Andy?" diye fısıldadı. "Andy?"

"Sen kapıya gidip ne istediğini sor," dedi Tom. "İngilizce konuş. Evin uşağıymış gibi görünmeye çalış, içeri al herifi. Tabancam üstünde olacak. Yapabilir misin?"

Jonathan yapıp yapamayacağını düşünmek istemiyordu. Şimdi de kapıya vuruluyordu. Ardından zile basıldı. Jonathan, "Kimsiniz?" diye seslendi kapıdan.

"Je... je uoudrais demander mon ehemin, s'il uous plait." Aksanı pek düzgün değildi.

Tom bıyık altından güldü.

Jonathan, "Kiminle görüşmek istiyordunuz, efendim?" diye sordu.

"Üne direction! S'il uous plait!"Bağırıyordu artık. Çaresizliğe kapılmıştı.

Jonathan'la Tom bakıştılar. Tom kapıyı açmasını belirtti işaretlerle. Kendisi de kapıdan girecek kişiye görünmeyeceği bir yere, kapının soluna geçti hemen.

Jonathan sürgüyü çekti, otomatik kilidin tokmağını çevirdi ve kapıyı yarıya kadar açtı. Karnının ortasına bir kurşun yiyeceğinden kuşkusu yoktu ama dimdik duruyordu. Sağ eli de ceketinin cebinde, tabancanın kabzasındaydı.

İlk gelen adam gibi şapka takan, ondan daha kısa olan İtalyan karşısında efendi kılıklı, upuzun boylu birini görünce şaşırılmıştı.

"Buyurun, efendim?" Jonathan adamın ceketinin sol. kolunun boş olduğunu fark etti.

İtalyan evin içine doğru bir adım atar atmaz Tom Luger'ı beline dayadı.

"Silahını ver," dedi İtalyanca.

Jonathan'ın tabancası da adama doğrulmuştu şimdi, kalyanın tabancası ateş edecekmiş gibi ceket cebini biraz yukarı kaldırıdıysa da tetiğe basılmadı. Herif kendisini Tom Ripley'le yüz yüze bulunca bir yanına inme inmişti sanki.

Dehşet, şaşkınlık, belki de zafer ifade eden bir sesle, "Riipli!" diye haykırdı.

Tom, "Sen onu bırak da silahı ver," dedi İngilizce. Tabancasının namlusuyla adamın kaburgalarını dürtükledi ve bir tekme atarak kapıyı kapadı.

İtalya'nın aklı başına gelmişti sonunda. Tom bir işaretle öyle istediğini belirtince, silahını yere attı. Ardından da birkaç metre ötede yatan arkadaşını gördü ve irkilerek gözlerini faltaşı gibi açtı.

Tom, "Kapıyı sürgüle," dedi Jonathan'a. Sonra da İtalyan'a dönerek, "Dışarıda başkaları da var mı?" diye sordu.

İtalyan, başını iki yana salladı hızla. Tom, bu da hiçbir anlam taşımaz, diye düşündü. Adamın bir kolunun boynuna asılı olduğunu görmüştü. Gazete haberlerine inananın, dedi kendi kendine.

Jonathan'a, "Sen tabancanı bundan ayırma," diyerek İtalya'nın üstünü aramaya başladı. "Ceketini çıkar!" Adamın başındaki şapkayı da alarak Angy'ye doğru fırlattı.

İtalyan, ceketini omuzundan aşağı kaydırıldı. Koltuk-altındaki tabanca kılıfı boştu, ceplerinde de başka silah yoktu.

"Angy?" diye mırıldandı.

"Angy e morto," dedi Tom. "Söylediklerimizi yapmazsan seni de onun yanına yollarız. Ölmek ister misin? Adın ne bakalım? Adın ne?"

"Lippo. Filippo."

"Ellerini havada tut ve hiç kıyımdama, Lippo. Elini yani. Git orada dur." Tom adamı Ölünün yanına gönderdi. Lippo sağlam kolunu havada tutuyordu. "Sen gözünü üstünden ayırma, Jon. Ben gidip arabalarına bakacağım."

Luger elinde, bahçeden dışarı çıkıp sağa döndü ve temkinle arabaya yaklaştı. Motor hâlâ çalışıyordu. Araba yolun kıyısına çekilmiş, park lambaları yanık bırakılmıştı. Tom birkaç saniye süreyle gözlerini yumdu, sonra iri açarak arabanın iki yanında, ya da arka pencerede herhangi bir kıpırtı olup olmadığına baktı. Ağır ve düzenli adımlarla ilerliyor, her an otomobilden ateş açılmasını bekliyordu. Sessizlik. Yalnız iki adam göndermiş olabilirler miydi? Sinirinden, elektrik fenerini getirmeyi unutmuştu. Tabancasını, ön koltukta bulunabilecek birine doğrultarak sol kapıyı açtı. İçerideki lamba yanmıştı. Boştu araba. Kapıyı, içerideki ışığı söndürecek kadar çevirip eğildi ve çevreyi dinledi. Hiçbir ses duymadı. Dönüp Belle Ombre'un bahçe kapılarını açtıktan sonra arabaya bindi ve geri geri giderek çakıl döşeli bahçe yoluna girdi. O arada köyden gelen bir araba geçti evin önünden. Tom kontağı kapadı, park lambalarını söndürdü. Evin kapısını çalarak kendini tanıttı.

İçeri girince, "Anlaşıldığına göre bu ikisinden başka kimse yok," dedi.

Jonathan onun bıraktığı yerde duruyor, tabancasını pipo'nun üstünden ayırmıyordu. Lippo sağlam kolunu aşağı indirmiş, gövdesinden uzak tutarak sarkıtmıştı.

Tom, Jonathan'a bakıp gülümsedi, sonra da kalyana döndü. "Yalnız kaldın, ha Lippo? Doğru konuş, çünkü yalan söylersen işin finito! Bilmem anlatabildim mi?"

Mafya'nın gururu canlanmış gibiydi. Lippo gözlerini kısarak Tom'a bakmakla yetindi.

"Rispondd Seni...."

"Sil" Lippo hem korkmuş, hem öfkelenmişti.

"Yoruldu mu, Jonathan? Gel otur." Tom sarı iskemlelerden birini çekti. "Sen de oturabilirsin," dedi Lippo'ya. "Arkadaşının yanına otur." İtalyanca konuşuyor, İtalyan argosunu yeniden hatırlamaya başlıyordu.

Lippo oturmadı. Tom, otuzu aşkın görünüyor, diye düşündü. Boyu da bir yetmiş beş falan. Omuzları güçlü, ancak yuvarlacıktı ve şimdiden göbekenmeye başlamıştı. Bundan capo olmaz, dedi kendi kendine, çok salak, İtalya'nın siyah saçları dümdüz, şimdi hafif yeşile çalan teni sarı karaydı.

Tom, "Beni trenden hatırladın mı?" diye sordu gülümseyerek. "Hatırlar gibi oldun mu?" Yerdeki kumral ölüye baktı. "Yaramazlık etmezsen Angy'nin durumuna düşmezsin. Tamam mı?" Ellerini kalçasına dayayıp Jonathan'a baktı gülümseyerek. "Kendimizi toplamak için birer cin-tonik içer miyiz? Sen iyi misin, Jon?" Jonathan'ın rengi yerine gelmişti.

O da gergin bir havayla gülümseyip başını salladı. "Bomba gibiyim."

Tom mutfağa gitti. Dolaptan buz çıkarırken telefonun sesini duydu. "Bırak çalsın, Jonathan," diye seslendi.

"Tamam!" Jonathan yine karısının aradığını sanıyordu. Saat ona çeyrek vardı.

Tom, Mafya'nın onu rahat bırakması için Lippo'ya ne yapabileceğini, adamı nasıl zorlayabileceğini düşünüyordu. Telefon sekiz kere çalıp susmuştu. Tom hiç farkında olmadan saymıştı zil seslerini. Bir tepsi alıp iki bardak, buz ve bir şişe tonikle salona döndü. Cin, yemek masasının yanındaki servis arabasındaydı.

Jonathan'ın içkisini uzatarak, "Yarasın," dedi ve Lippo'ya döndü. "Senin karargâhın nerede, Lippo? Milano'da mı?"

Lippo saygısız sessizliğini sürdürmeye karar vermişti. Biraz pataklanması gerekecekti ne yazık ki. Tom, Angy'nin başının altında kurumaya yüz tutan kan lekesine baktı, bardağını sandığın üstüne koyup mutfağa döndü. Madam Annette'in torchon dediği kalın yer bezlerinden birini ıslatıp döndü ve kadının cilalı parkelerindeki lekeyi sildi. Angy'nin kafasını da ayağıyla hoyratça iterek bezi altına tıktı. Yaranın kanaması da kesilmişti galiba. Birden esinlenerek Angy'nin ceplerini aradı. Hem ceket, hem pantolon ceplerini. Sigara, çakmak, biraz bozuk para. Göğüs cebindeki cüzdana dokunmadı. Pantolon cebindeki buruşuk mendili çekince mendille birlikte bir de garotte çıktı. "Şuna bak!" dedi Jonathan'a. "Tam aradığım şey! Ah, Mafya'nın şu tespihleri!" İpi havada tutmuş keyifle gülüyordu. "Uslu durmazsan bunu sende deneyeceğiz, Lippo," dedi İtalyanca. "Tabanca sesi istemeyiz, değil mi?"

Tom, Lippo'ya doğru yürürken Jonathan birkaç saniye süreyle yere baktı. Tom ipin ilmiğini parmağına geçirmiş havada döndürüyordu.

"Sen sayın Genotti ailesinin üyesisin, değil mi, Lippo?"

Lippo, hayır demeyi düşünmüşçesine, bir an duraladı. Sonra da belli belirsiz bir uergogna havası taşıyan kararlı bir sesle, "Si," diye karşılık verdi.

Tom çok eğleniyordu. Birlikten güç doğardı. Aileler, dostlar güç verirdi. Yalnız kalındı mı, Lippo gibi yeşile ya da sarıya keserdi insan. Lippo'nun koluna üzülmüştü ama adama işkence falan yaptıkları yoktu henüz. Mafya'nın, istenen parayı ya da hizmeti sağlamayan kurbanlarına nasıl işkence ettiğini de bilirdi. Sökülen dişler ve tırnaklar, ete bastırılarak söndürülen sigaralar. "Sen kaç kişiyi öldürdün, Lippo?"

Lippo, "Nessuno!" diye haykırdı.

Tom, "Kimseyi öldürmemiş," diye açıkladı Jonathan'a. "Hah haa!" Sokak kapısının karşısındaki tuvalete girerek ellerini suya tuttu. Sonra içkisini bitirdi, kapının yanındaki odunu alıp Lippo'ya yaklaştı. "Sen bu gece patronuna telefon edeceksin, Lippo," dedi. "Yeni capo'na herhalde. O nerede bu akşam? Milano'da mı? Monaco di Bavaria'da mı?" Şaka etmediğini göstermek için, Lippo'nun kafasına hafifçe vurdu. Gelgeldim sinirleri gergin olduğundan sandığından daha büyük bir güçle indirmişti odunu.

Lippo yere yuvarlanacakken sendeleyerek doğruldu. "Yapma!" diye bağırdı. Bir elini tepesine bastırmıştı. Acınacak bir hali vardı. Kendi kendine konuşurcasına, "Benim gibi tek kollu bir insana!" diye haykırdı tiz bir sesle. Napoli serserilerinin ağızıyla konuşuyor, diye düşündü Tom. Milano serserilerinin ağızı da olabilirdi gerçi. Tom o konuda uzman sayılmazdı.

"Sissi!" diye karşılık verdi. "Hem de bire karşı iki kişi olduğumuz halde. Haksızlık ediyoruz değil mi? Derdin o mu?" Ağıza alınmayacak bir küfür savurdu, sonra da sigara almak için durduğu yerde döndü. "Meryem Ana'na dua etsene sen." Omuzunun üstünden sesleniyordu kalyana. "Bir şey daha var," diye sürdürdü İngilizce. "Bağırmanı kes, yoksa bunu kafana yersin." Ne dediğini anlatmak için havayı yararak odunu hızla aşağı indirdi. "Angy de bundan ölmüştü."

Lippo ağızını açmış, gözlerini kırparak bakıyordu. Havayı iyice içine çekmeden, sesli sesli soluyordu.

Jonathan içkisini bitirdi. Tabancayı -ağırlığı biraz fazla gelmeye başladığından- iki eliyle tutarak Lippo'ya doğrultmuştu. Ateş etmek zorunda kalırsa Lippo'yu vurabileceğine emin değildi. Tom da sık sık İtalyanla onun arasına giriyordu. Şimdi de adamı kemerinden tutmuş sarsıyordu. Tom bazen İtalyanca, bazen İngilizce ve Fransızca konuştuğu için Jonathan onun her dediğini anlamıyordu. Genellikle alçak sesle konuşuyordu Tom. Ancak sonunda öfkeli bir sesle bağırmanaya başladı ve İtalyan'ı sertçe iterek döndü. Lippo hemen hiç konuşmamıştı.

Tom radyonun başına giderek düğmeleri kurcaladı. Az sonra bir viyolonsel konçertosu yayıldı odaya. Sesi fazla açmamıştı. Pencereleri yoklayıp perdeleri sıkıca kapadı. Jonathan'a bakarak, "Ne sıkıcı, değil mi?" diye söylendi. Özür dilercesine konuşmuştu. "Pis bir durum. Patronunun nerede olduğunu söylemiyor. Biraz pataklamak zorunda kalacağım. Benden ne kadar korkuyorsa patronundan da o kadar korkuyor tabii." Kısaca gülümsedi, radyoya gidip istasyonu değiştirdi. Pop müzik bulmuştu şimdi. Sonra da kararlı bir havayla odunu eline aldı.

Lippo yana kayarak ilk darbeden kurtulmayı başarmıştı ama ikincisi şakağının üstüne geldi. Önce bir çığlık atmıştı, şimdi de, "No! Lasciame!" diye haykırıyordu.

Tom da bağırdı. "Patronunun numarası!"

Pat! Odun Lippo'nun midesini hedef almış, o da kendini korumak için elini midesinin üstüne koyduğundan darbe eline inmişti. Yere cam kırıkları saçıldı. Lippo saatini sağ bileğine takıyordu, saatin camı kırılmış olmalıydı. Lippo sızlayan elini karnına dayarken yerdeki cam kırıklarına baktı. Güç soluk alıyordu.

Tom bekliyordu. Odun hazırды. "Milano'da!" dedi Lippo.

"Pekâlâ. Şimdi sen..."

Jonathan gerisini anlamadı.

Tom telefonu gösteriyordu. Ardından, telefonun durduğu masaya giderek kâğıt kalem aldı. Lippo'ya Milano'daki patronunun telefon numarasını soruyordu.

Epey uzun konuştu. Sonra da Jonathan'a döndü. "Patronunu arayıp benim dediklerimi söylemezse onu da boğarak öldüreceğimi bildirdim." Yeniden Lippo'ya dönerken garotte'u iş görececek hale getirdi. Aynı anda yoldan bir araba sesi geldi, bir araba bahçe kapısının önünde durdu.

Jonathan ayağa kalkarken, ya İtalyanlara yedek kuvvet geldi, diye düşündü, ya da Simone'la ağabeyi. O dakikada, hangisinin daha kötü olduğunu kestiremiyor, iki olasılık da bir tür ölüm gibi görünüyordu.

Tom dışarı bakmak için perdeleri aralamak istemiyordu. Motor sesi kesilmemişti. Görebildiği kadarıyla, Lippo'nun yüzünün ifadesi hiç değişmemişti. Herhangi bir rahatlama belirtisi yoktu.

Araba yeniden hareket ederek sağa doğru uzaklaştı. Tom perdenin arasından baktı. Gelenler gidiyorlardı. Hızla uzaklaşıyorlardı ve mazıların arasına saklanıp pencereden içeri ateş edecek birkaç adam indirmemişlerse her şey yolundaydı. Kulak kabartarak bekledi. Belki de Grais' lerdı diye düşündü. Az önce telefon edenler de onlardı belki. Dışarıdaki yabancı arabayı görünce Ripley'lerin konuk ağırladıklarını düşünerek girmeye çekinmiş olabilirlerdi.

"Şimdi, Lippo," dedi sakın sakın, "patronuna telefon edeceksin. "Ben de şu küçük zımbırtıyla sizin konuşmanızı dinleyeceğim." Fransızların, hattan gelen sesi güçlendirmek için almaca ek olarak ikinci kulağa taktıkları kulaklığı gösteriyordu. "Ve kulağıma hoş gelmeyen tek bir söz duyarsam..." Lippo'nun Fransızca anladığını fark etmiş, şimdi Fransızca konuşuyordu. "Şuna asılıp iyice sıkılmaya çekinmeyeceğim. Garett'e önce bileğine takarak nasıl yapacağını göstermiş, sonra İtalyan'a yaklaşıp ilmiği başından geçirivermişti.

Lippo birden irkilerek başını yana çekti. Tom da onu tasmalı bir köpek gibi çekerek telefonun yanına götürdü ve oradaki iskemleye itti. Böylece, kendisi, garotte'u daha rahat sıkabileceği bir konumda kalmıştı.

"Şimdi numarayı arayacağım," dedi. "Ödemeli arayacağım korkarım. Sen de Fransa'da olduğunuzu, birinin Angy'yle seni izlediğini, Tom Ripley'yi gördüğünüzü, Angy'nin, aradığımız adam bu değil, dediğini söyleyeceksin. Tamam mı? Anladın mı? Olmadık bir laf edersen, şifreli konuşmaya falan kalkışırsan, bu..." ilmiği sıkıysa da ipin Lippo'nun boynuna gömülmesini sağlayacak kadar değil.

"Sissi!" Lippo bir Tom'a, bir telefona bakıyordu dehşetle.

Tom şehirlerarası santralını aradı, Milano'yu istediğini söyledi. Santral memuru onun numarasını sorunca kendi numarasını da bildirdi.

Kadın, "Kim arıyor?" diye sordu bu kez.

"Lippo deyin. Yalnızca Lippo." Sonra Milano numarasını da yazdırdı. Santral, ben sizi ararım deyip kapadı. Tom yine Lippo'ya döndü. "Verdiğin numara köşedeki bakkalın ya da sevgililerinden birinin numarasıysa o anda geberirsin! Capish?"

Lippo kıvranıyordu. Sanki kaçıp kurtulmak için umarsız bir girişimde bulunmaya da hazırды ama ne yapacağını kestirememişti henüz.

Telefon çaldı.

Tom, İtalya'nın açmasını istediğini belirtti işaretle. Kendisi de kulaklığı alıp dinledi. Santral, ödemeli konuşmanın kabul edildiğini bildiriyordu.

Karşı uçtaki erkek, "Pronto?" diye seslendi.

Lippo almacı sağlam sağ eliyle sol kulağına dayamıştı. "Pronto. Ben Lippo. Luigi?"

"Sì," dedi karşıdaki.

"Dinle..." Gömleği terden sırtına yapışmıştı. "Onu gördük..."

Tom, söyleyeceğini bir an önce söyle dercesine ipi sıkı.

Karşıdaki, "Fransa'dasınız değil mi?" diye sordu sabırsızca. "Angy de, sen de. Allora, neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Herifi gördük. Angy o adam değil diyor... Hayır..."

"Birinin peşinizde dolaştığını da söyle." Tom fısıldayarak konuşmuştu ama hat kötü olduğundan Milano'daki adamın onu duyması zaten olanaksızdı.

"Bize öyle geliyor ki... Peşimizde biri var galiba."

Milano, "Kim var?" diye sordu sertçe.

"Bilmiyorum. Şimdi ne bo... Şimdi ne yapalım?" Tom'un anlamadığı argo bir sözcük kullanarak hızlı hızlı konuşmuştu. İyice korktuğu besbelliydi şimdi.

Tom kaburgalarının gülmek isteğiyle gerildiğini fark etti. Jonathan'a baktı, o, tabancayı Lippo'nun üstünde tutuyordu hâlâ. Tom, Lippo'nun her söylediğini anlamı-yordu ama bir numara çevirmeye kalkışmamıştı.

"Dönelim mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Luigi. "Arabayı bırakın. Bir taksiye atlayıp en yakın havaalanına gidin! Şimdi neredesin?"

Tom, "Kapatmak zorundayım de," diye fısıldadı.

"Kapatmak zorundayım. Rivederch, Luigi," deyip kapadı." Kederli bir köpeğin bakışlarıyla bakıyordu Tom'a.

Tom, Lippo'nun işi bitti, bunu kendisi de biliyor, diye düşündü. Belki de ilk kez, kazandığı ünden ötürü övünç duyuyordu. Lippo'nun canını bağışlamaya niyeti yoktu. Aynı koşullar altında, Lippo'nun Mafya ailesi de kimsenin canını bağışlamazdı.

"Ayağa kalk, Lippo," dedi gülümseyerek. "Bakalım ceplerinde neler var..."

Tom üstünü aramaya başlayınca Lippo'nun sağlam kolu bir yumruk atacakmış gibi gerildiyse de Tom başını kaçırmaya bile yeltenmedi. Sinirinden yaptı, dedi kendi kendine. Bir cepte biraz bozuk para, incelenince İtalyan tramvay bileti olduğu anlaşılan partial bir kâğıt parçası, pantolonun arka cebinde de bir

garotte buldu. Bu seferki atıklarıncağın direklerini andıran, sarmal kırmızı beyaz çizgileri olan şık bir şeydi. Katgüt kadar inceydi. Belki de kedi bağırsağından yapılmıştı. Tom öyle sanıyordu.

"Şuna bak!" dedi Jonathan'a. "Bir tane daha!" İpi havada tutmuş, kumsalda dolaşırken güzel bir çakıl taşı bulmuş gibi konuşuyordu.

Jonathan havada Sallanan ipe alıcı gözle bakmadı. Birinci garotte Lippo'nun boynundaydı hâlâ. Jonathan ondan iki metre ötede yatan, bir ayağı hiç doğal olmayan bir açıyla cilalı parkelere kıvrılan ölüye bakmıyordu ama, görüş açısının içine girdiğinden, ceseti gözünün ucuyla görmekten kaçınmıyordu.

Tom, saatine bakarak, "Vay vay," diye söylendi. Bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. Saat onu geçiyordu. Ne yapılacaksa yapılmalıydı artık. Jonathan'la ikisi saatlerce uzaktaki bir yere kadar gidip gün doğmadan dönmek zorundaydılar. Cesetler Villeperce'ten çok uzağa götürülmeliydi. Güneye tabii, İtalya yönüne. Harekete geçmeye hazırlanarak derin bir soluk aldı. Ancak Jonathan'ın varlığı elini bağlıyordu. Öte yandan, Jonathan daha önce de ceset görmüştü ve kaybedilecek zaman yoktu. Yerdeki odunu aldı.

Lippo başını yana çekti, kendini yere attı -ya da tökezleyerek düştü- ama odun kafasına indi. Ardından bir kere daha. Tom -Madam Annette'in cilalı taban döşemelerini daha fazla kanlatmaya gönlü elvermediğinden olanca gücüyle vurmamıştı..

"Ölmedi," dedi Jonathan'a. "Kendinden geçti, o kadar. Ancak bu işi bitirmek gerek. Sen görmek istemiyorsan... mutfağa gidebilirsin belki."

Jonathan ayağa kalktı. Görmek istemediği kesindi.

Tom, "Araba kullanabilir misin?" diye sordu. "Benim arabamı. Renault'yu yani..."

"Evet." İngiliz arkadaşı Roy'la Fransa'ya ilk geldiği günlerde aldığı bir sürücü belgesi vardı ama evdeydi.

"Bu gece epey yol yapacağız. Sen şimdi mutfağa git." Jonathan'ı gönderdikten sonra garotte'u sıklamaya başladı. Bu -alışıl gelmiş deyişle -piş bir işti ama ya bayılmak denen o güzel anesteziyi almadan öldürülenlere ne demeli? Sıkıca geriordu ipi. Garotte ete gömülmüştü. Mozart ekspresinde aynı yöntemle can veren Vito Marcangelo'yu düşündü. O işi de Tom başarmıştı.. Bu ikincisi olacaktı. Bunu düşününce güçlendi.

Yoldan gelen bir arabanın sesini duydu. Kararsızca geliyordu sanki. Araba kapıya yanaşmış durdu, el freni çekildi.

İpi germeyi sürdürdü. Başlayalı kaç saniye olmuştu? Kırk beş mi? Bir dakikadan fazla geçmemişti ne yazık.

Arabanın motoru hâlâ çalışıyordu.

Başını iki yana salladı.

Çakılların üstünde ilerleyen hafif adımları, kapıya vurulduğunu ikisi de duydular. Jonathan'ın gücü kesilmişti birden, dizlerinde derman kalmamıştı.

"Sanırım Simone geldi," dedi.

Tom, kalyanın ölmüş olmasını diledi. Şimdilik, Lippo'nun yüzü koyu kırmızı bir renk almıştı yalnızca. Lanet olsun!"

Kapıya bir kere daha vuruldu. "Mösyö Ripley? Jon?"

"Yanında kim olduğunu sor," dedi Tom. "Birisi varsa, açamayız. İşimiz var dersin."

Jonathan kapalı kapının arkasından sordu. "Kiminle geldin, Simone?"

"Hiç kimseyle. Taksiye beklemesini söyledim."

Tom, "Taksiyi savmasını söyle," dedi.

"Şoförün parasını ver, Simone."

"Verdim zaten."

"Öyleyse beklememesini söyle."

Simone isteneni yapmak için yola doğru yürüdü. Taksinin hareket ettiğini duydular. Simone geri döndü, basamakları çıktı ve artık kapıya vurmaktan bekledi.

Tom, ipi adamın boynundan çıkarmadan doğrulup kalktı. Jonathan dışarı çıkarak eve giremeyeceğini anlatamaz mıydı acaba karısına? Evde başkaları var diyemez miydi? Sana başka bir taksi çağıracağız dese? Taksi şoförü neler düşünecekti acaba? Yine de, Simone'u ışıkları yanan, içinde en az bir kişi bulunduğu açıkça belli olan bir eve sokmaktan kaçındıklarını göstermektense, adamı savmak daha iyiydi.

Simone, "Jon!" diye seslendi. "Kapıyı açar mısın? Seninle konuşmak istiyorum."

Tom, "Ben telefon edip başka bir taksi çağırırken siz dışarıda bekleyebilir misiniz?" diye mırıldandı. "İki-üç kişiyle iş konuşması yaptığımızı söylersin karına."

Jonathan başını salladı, bir an durakladıktan sonra sürgüyü çekti. Kanadı ardına kadar açmayıp kendisi dışarı süzülecekti. Ne var ki Simone kapıyı arkaya itmişti birden. Antreye girmişti bile.

"Jon, sizi rahatsız ettiğim için..." Soluk soluğa kalmıştı. Tom Ripley'yi evin efendisini ararcasına bakmıyordu. Tom'u gördüğü anda yerde yatan iki ölüyü de gördü. Kısık bir çığlık attı, çantası parmaklarının arasından kayarak mermer döşemeye düştü. "Mon dieu!" diye söylendi. "Neler oluyor burada?"

Jonathan karısının elini sıkıca kavradı. "Onlara bakma lütfen! Bunlar..."

Kaskatıydı Simone.

Tom ona doğru yürüdü. "İyi akşamlar, Madam. Lütfen korkmayın. Bu adamlar eve baskın yaptılar. İki de baygın yatıyor. Bize epey zorluk çıkardılar... Jonathan, sen Simone'u mutfağa götür."

Simone duruyordu. Durduğu yerde sallanıyordu. Bir ara Jonathan'a yaslandı, sonra başını kaldırıp bir sinir hastasının bakışlarıyla Tom'a baktı. "Bana ölmüş görünüyorlar... Katiller! C'est epouantble. Jonathan! Karşımdakinin sen olduğuna inanamıyorum!"

Tom servis arabasına gidiyordu. Jonathan'a, "Simone bir konyak içer mi?" diye sordu.

"Evet. Biz mutfağa gidelim." Jonathan cesetlerle karısının arasına girebileceğini düşünmüştü ama Simone yerinden kıınılamıyordu.

Konyak şişesini açmayı daha zor bulan Tom konyak yerine bir bardak viski doldurdu ve su katmadan Simone'a götürdü. "Durumun çok korkunç göründüğünü biliyorum, Madam. Bunlar Mafya'nın adamları. İtalyanlar. Bizi, hiç değilse beni öldürmek için geldiler buraya." Simone'un viskiyi kendisine iyi gelecek bir ilaç içercesine, yüzünü hafifçe buruşturarak yudumladığını görünce rahatlamıştı. "Jonathan bana yardım etti. Bunun için ona minnet borçluyum. O olmasaydı..." Gerisini getirmedi. Simone yine öfkelenmeye başlamıştı.

"O olmasaydı! Onun burada ne işi vardı?"

Tom sırtını dikleştirdi. Kadını salondan uzaklaştırmanın tek yolunun bu olduğunu düşünerek kendisi yöneldi mutfağa. Jonathan'la Simone da peşinden gittiler. "Onu bu gece açıklayamam, Madam Trevanny. Şimdi olmaz. Şimdi gitmek zorundayız. Bu adamlarla birlikte. Acaba sizi..." Düşünüyordu Tom; kadını Fontainebleau'a kadar götürüp dönebilir miydi? Sonra da cesetleri alırlardı. Hayır, zaman yoktu. En az kırk dakikayı boşa harcamak istemiyordu. "Sizi Fontainebleau'ya götürecek bir taksi çağıracağım, madam," dedi.

"Ben kocamı bırakmam. Kocamın sizin gibi... bir çirkefle neler yaptığını bilmek istiyorum."

Öfkesinin tümü Tom'a yönelmişti. Keşke birden patlasa da içinde ne varsa hepsini ortaya dökse, diye düşündü Tom. Öfkeli kadınlarla baş edemezdi; baş etmek zorunda kalmamıştı pek. Tom'a kalırsa, öfkeli bir kadın bir ateş çemberiydi. Küçük küçük ateşlerden oluşan bir çember. İnsan ateşlerin birini söndürmeyi basarsa, kadının aklı hemen ötekine sıçrardı. Jonathan'a bakarak, "Simone bir taksiye binip Fontainebleau'ya dönse," dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Simone, en iyisi senin eve dönmen. Gerçekten."

"Sen de benimle gelecek misin?"

"Gelemem," dedi Jonathan çaresizlik içinde.

"Gelme istemiyorsun. Sen de ondan yanaşın öyleyse."

"Sevgilim, fırsat versen de seninle daha sonra konuşsak..."

Böyle sürüp gitti. Tom, Jonathan'ın fikrini değiştirmiş olabileceğini, onunla gitmek istemediğini düşünmeye başlamıştı. Simone'u kandırmayı da başaramıyordu. Tom araya girdi.

"Jonathan." Elini sallayarak onu çağırdı. "Bize bir dakika izin verin, madam." Salonda, sesini alçaltarak konuştu. "Altı saatlik işimiz var, Jonathan. Ya da benim işim var. Bu ikisini götürüp uzak bir yere bırakmak zorundayım. Gün doğmadan da dönmek istiyorum. Sen yardım etmeye razı mısınız?"

Jonathan iki ateş arasında kaldığını hissediyordu. Kaybeden oydu. Simone'u kaybetmişti. Olanları hiçbir zaman açıklayamazdı. Karısıyla birlikte Fontainebleau'ya dönmek ona bir şey kazandırmazdı. Simone'u kaybetmişti, kaybedecek başka bir şey de yoktu. Tek bir resim gibi geçmişti bunlar kafasından. "Evet, razıyım."

"İyi. Teşekkür ederim." Gergin bir gülüşle gülümsedi. "Simone burada kalmak istemez herhalde. Gerçi karımın odasında kalabilir... Ona yatıştırıcı bir ilaç da bulabilirim. Ama bizimle gelemez!"

"Gelemez, hayır." Simone onun sorumluluğuydu. Jonathan karısını ne kandırabiliyor, ne kumanda edebiliyordu. "Zaten hiçbir zaman sözümü geçiremedim," dedi.

Tom, "Durum büsbütün tehlikesiz sayılmaz," diye başlamışken kesti. Konuşarak kaybedilecek zamanı yoktu. Salona döndü, şimdi yüzü hafifçe mavileşmiş gibi görünen Lippo'ya bakmadan edemedi. Lippo'nun hantal gövdesi ölümlere özgü terk edilmişlik havasını taşıyordu. Uyurmuş, düş görmüş gibi değil, bilinç sonsuza dek kapanmış gibi görünüyordu. Tom mutfağa yönelirken Simone dışarı çıkmıştı. Elindeki bardak boştu. Tom servis arabasına gidip şişeyi getirdi. Simone eliyle işaret ederek başka istemediğini belirttiyse de bardağı yeniden doldurdu, "içmek zorunda değilsiniz, madam," dedi. "Bizim gitmemiz gerekiyor. Onun için, bu evde kalırsanız kendinizi tehlikeye atabileceğinizi söylemek zorundayım. Bu heriflerden bir-iki tane daha gelir mi, gelmez mi bilemiyorum."

"O zaman ben de sizinle gelirim. Kocamla birlikte gideceğim."

"Onu yapamazsınız, Madam." Çok kesin konuşmuştu.

"Siz ne yapmaya gidiyorsunuz?"

"Pek iyi bilmiyorum ama bu... bu leşlerden kurtulmak zorundayız." Eliyle göstererek, "Charognel" diye yineledi.

Jonathan, "Sen bir taksiye binip Fontainebleau'ya dönmelisin, Simone," dedi.

"Non!"

Jonathan karısının bileğini kavradı, içkinin dökülmemesi için de öbür eliyle bardağı aldı. "Dediğimi yap. Hayatın söz konusu. Benimki de. Burada durup tartışamayız!"

Tom yukarı koştu. Bir-iki dakika aradıktan sonra Heloise'in kullandığı hafif fenobarbital haplarını buldu. Çok seyrek içtiği için ilaç dolabının en arkasına tıklımişti şişe. İki hap alıp aşağı indi ve kayıtsız bir tavırla Jonathan'dan aldığı viski bardağına attı. Üstüne de biraz soda ekledi.

Simone içkiyi içti. Sarı kanepede oturuyordu şimdi, ilaç henüz etkisini göstermiş olamayacağı halde, biraz daha sakin görünüyordu. Jonathan da telefonda konuşuyordu. Tom, herhalde taksi çağırıyor, diye düşündü. Seine-et-Marne bölgesinin ince telefon rehberi masanın üstünde açık duruyordu. Simone şaşkın görünüyor, Tom kendini biraz şaşkın hissediyordu. Nedir ki Simone şok geçirdiği için sersemlemiş gibiydi.

Jonathan ona bakınca, Tom, "Belle Ombre, Ville-perce desen yeter," diye söylendi.

20

Jonathan'la Simone ön kapının yanında ürkünç bir sessizlik içinde durarak taksiyi beklerken Tom salonun camlı kapılarından bahçeye çıktı ve araç gereç kulübesindeki yedek benzin bidonunu aldı. Bidon ağzına kadar dolu değildi ne yazık ki. Yine de dörtte üç doluya benziyordu. Elektrik fenerini de almıştı çıkarken. Evin köşesini dönünce bir arabanın ağır ağır yaklaştığını duydu. Bunun çağırılan taksi olmasını umdu. Benzin bidonunu Renault'ya yerleştireceğine defnelerin arasına, görülmeyeceği bir yere koydu. Kapıyı çaldı, Jonathan açtı.

"Sanırım taksi geldi," dedi Tom.

Simone'a iyi geceler diledi ve kadını bahçe kapısında duran taksiye bindirmeyi Jonathan'a bıraktı. Taksi uzaklaşırken Jonathan eve döndü.

Tom salonun bahçeye açılan kapılarını kapatıyordu. Başka ne diyebileceğini bilmediğinden, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı. Jonathan'la baş başa kalınca rahatlamıştı- "Simone çok kızmamıştır umarım," dedi. "Ona hak vermiyor da değilim hani."

Jonathan sersem sersem omuz silkti. Konuşmaya çalıştı. Konuşamadı.

Tom onun durumunu anlamıştı. Bir korku atlatan tayfalarına emir veren kaptan tavrıyla, "Yola gelecektir, Jon," dedi. Polise de telefon etmeyecekti Simone. Ederse, kocası da suçlu duruma düşecekti. Tom yine kararlı ve güçlüydü. Geçerken Jonathan'ın kolunu okşadı. "Bir dakika sonra dönerim."

Bidonu defnelerin arasından çıkarıp Renault'nun arkasına yerleştirdi, sonra İtalyanların Citroen'inin kapısını açtı. İçerideki ışık yandı. Benzin göstergesi deponun yarından fazla dolu olduğunu gösteriyordu. Yeterdi belki. En az iki saatlik yola gitmek istiyordu. Renault'nun deposunda yarından biraz fazla benzin vardı. Cesetleri o arabada taşıyacaktı. Jonathan'la o akşam yemeği yememişlerdi. Akıllıca iş değildi bu. Eve döndü.

"Yola çıkmadan bir şeyler yemeliyiz," dedi.

Tom'un ardından Jonathan da mutfaka yürüdü. Birkaç dakikalığına bile olsa, salondaki cesetlerden uzaklaşabildiğine sevinmişti. Mutfaktaki muslukta elini ve yüzünü yıkadı. Tom ona bakarak gülümsedi. O anda, önemli olan yemektir. Eti buzdolabından çıkarıp kızgın ızgaraya koydu, bir tabak, iki et bıçağı ve iki çatal çıkardı. Sonunda masaya oturdular. Et lokmalarını önce küçük bir tabaktaki tuza, sonra da ızgara sosuna batırarak, aynı tabaktan yiyorlardı. Çok güzel et göndermişti kasap. Tom mutfak tezgâhının üstünde yarım şişe kırmızı şarap bile bulmuştu. Bundan çok daha kötü yemekler yediği olmuştu zamanında..

Çatal bıçağını tabağa bırakınca, "Bu bize iyi geldi," dedi.

Salondaki saat ting edince on bir buçuk olduğunu anladı.

"Kahve ister misin?" diye sordu. "Nescafe var."

"Sağol, istemem." Eti tıkınırlarken ne Jonathan konuşmuştu, ne de Tom. Şimdi Jonathan, "Nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Yakacağız," dedi Tom. "Kendi arabalarının içinde. Aslında yakmasak da olur ama Mafya'ya öylesi yakışır.

Jonathan -artık perdesiz pencere önünde durduğuna hiç aldırmayan- Tom'un mutfak musluğunda bir termosu çalkalayışını izledi. Kaynar su akıyordu musluktan. Tom Nescafe kavanozundan termosu biraz kahve boşalttı ve kaynar suyla doldurdu.

"Şeker ister misin?" diye sordu. "Şekerin vereceği enerjiye gerek duyacağız sanırım."

Az sonra, Jonathan artık sertleşmeye başlayan kumral cesedin dışarı taşınmasına yardım ediyor, Tom da bir şeyler söylüyor, espri yapıyordu. Derken fikrini değiştirdiğini açıkladı. Cesetleri Citroen'e koyacaklardı.

Yükünün ağırlığıyla soluğu kesildiğinden, "Renault... daha büyük... olsa bile," diye açıkladı kesik kesik.

Evin önü kapkaranlıktı şimdi. Sokak lambasının ışığı oraya ulaşmıyordu. İkinci cesedi de Citroen'in arka kanepesine, birincinin üstüne attılar. Lippo başını Angy'nin boynuna gömmüş gibi görüldüğünden Tom hafifçe güldüyse de bir şey demedi. Arabada bulunduğu iki gazeteyi cesetlerin üstüne örttü, ölüleri saklayabildiği kadar sakladı. Jonathan'ın Renault'yu kullanıp kullanamayacağını da kontrol etti. İşaret lambalarını, farları ve alçak farları nereden yakıp söndüreceğini gösterdi.

"Motoru çalıştır," dedi. "Ben evi kapatacağım." Eve girdi, salonda tek bir ışık bırakıp dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi. Anahtarı iki kere çevirdi.

Jonathan'a, önce Sens'a, oradan Troeyes'a gideceklerini daha önce açıklamıştı. Troyes'dan sonra doğuya doğru yol alacaklardı. Tom yol haritasını da yanında getirecekti. Sens'deki tren istasyonunun önünde buluşacaklardı. Termosu Jonathan'ın arabasına koydu.

"Sen iyi misin?" diye sordu. "Gerek duyarsan bir yerde durup kahve içmeye çekinme." Neşeli bir havayla el salladı. "Sen önden git. Ben bahçe kapılarını kapatmak istiyorum. İleride seni geçerim."

Önce Jonathan çıktı bahçeden. Tom kapıları kapatıp asma kilidi taktı. Sens yoluna girdikten az sonra Jonathan'ı solladı. Yarım saat sonra Sens'de olacaklardı. Jonathan Renault'yu kullanmakta hiçbir güçlük çekmiyordu. Sens istasyonunda kısaca konuşup yollarına gittiler. Troyes'a girince yine tren istasyonunda buluşacaklardı. Tom kasabayı iyi bilmiyordu, yolda arabaların birbirini izlemesi de tehlikeli olabilirdi ama, "La Gare'a giden yol her kasabada açıkça gösterilirdi.

Tom, Troyes'a girdiğinde saat bire gelmişti. Son yarım saat içinde arkadan gelen Jonathan'ı görmemişti, istasyon büfesinde bir kahve, ardından bir kahve.daha içti. Camlı kapılardan dışarısını gözleyerek garın önüne yaklaşacak Renault'yu kolluyordu. Sonunda kahvelerin parasını ödeyip dışarı çıktı. Tam arabasına girecekken Renault'nun da yokuştan aşağı inerek otoparka girdiğini gördü. Elini sallayınca Jonathan da onu fark etti.

"İyi misin?" diye sordu Tom. Jonathan iyi görünüyordu. "Kahve içmek, ya da tuvalete gitmek istersen tek başına gitmen daha doğru olur," diye ekledi.

Jonathan ne kahve içmek istiyordu, ne de tuvalete gitmek. Tom onun termostaki kahveden birkaç yudum içmesini söyledi. Onlara bakan yoktu. Perona bir tren girmişti ama inen on-on beş yolcu ya arabalarına, ya da onları karşılamaya gelenlerin arabalarına yönelmişlerdik

"Bundan sonra on dokuz numaralı karayoluna sapacağız," dedi Tom. "Bar... Bar-sur-Aube adında bir yere kadar gidip yine istasyonda bulaşacağız. Tamam mı?"

Yola koyuldu. Trafik epey azalmıştı şimdi. Dev boyutlu iki-üç kamyondan başka gelen geçen yoktu. Kamyonların dikdörtgen biçimindeki kapalı kasalarının çevresinde beyaz ya da kırmızı lambalar yanıyordu. Kör fillere benziyorlar diye düşündü Tom. Hiç değilse -onların taşıdıklarıyla karşılaştırılınca çok küçük görünen- Tom' in yükünü, Citroen'in arka kanepesinde,, gazetelerin altında yatan cesetleri göremeyecek kadar kördüler. Bar tren istasyonunda birbirleriyle konuşmak için başlarını pencereden dışarı uzattılar.

Tom, "Benzinim azalıyor," dedi. "Chaumont'dan öteye gitmek istiyorum. Onun için de ilk benzin istasyonuna gireceğim. Sen de öyle yap."

"Tamam," dedi Jonathan.

Saat ikiyi çeyrek geçmişti. "On dokuzuncu karayolundan hiç ayrılma. Hadi, Chaumont istasyonunda görüşürüz."

Bar çıkışında bir benzin istasyonuna girdi. Benzinin parasını öderken Jonathan da geldi. Tom bir sigara yaktı ve ona hiç bakmadı. Bacaklarını açmak için dolaşıyordu. Sonra da arabasını kenara çekip tuvalete gitti. Chaumont kırk iki kilometre ilerideydi.

O kasabaya da iki elli beşte girdi. İstasyonda taksi bile yoktu. Park edilmiş birkaç boş araba görünüyordu yalnızca. Son tren de gelip gitmişti. Büfe kapalıydı. Jonathan gelince, Tom, Renault'ya doğru yürüdü.

"Beni izle," dedi. "İssiz bir yer arayacağım."

Jonathan yorulmuştu ama yorgunluğu değişik bir şekil almıştı. Saatlerce araba kullanabilirdi. Renault, fazla çaba harcamasını gerektirmeyen, kolay manevra yapabilen hızlı bir arabaydı. Jonathan buldukları yöreyi hiç tanıyamıyordu. Bunun önemi yoktu. Citroen'in kırmızı ışıklarını gözden kaybetmedikçe işi kolaydı. Tom daha yavaş gidiyordu artık. İki kere de yan yollardan birine sapacak gibi olmuştu. Karanlık bir geceydi, yıldız görünmüyordu. Belki de gösterge tablosunun ışıkları önlüyordu yıldızları görmesini. Ters yöne giden iki araba geçti, arkadan gelen bir kamyon Jonathan'ı solladı. Tom'un arabasının sağ işaret lambasının kırmızı ışığı göz kırpmaya başlamıştı. Tom sağa saptı, Jonathan peşinden gitti. Sapaktan sonra karşısına çıkan karanlık, yolu güçlkle seçebildi. Hemen ormana giren toprak bir yoldu. Fransa'nın kırsal kesiminde sık rastlanan, çiftçilerin ya da odun toplayanların kullandıkları, ancak iki arabanın geçebileceği genişlikte bir yol. İki yanındaki çalılar ön çamurlukları sıyrıyordu. Çukur sayısı da az değildi.

Tom'un arabası durdu. Anayoldan ayrıldıktan sonra, bir yay çizerek ilerleyen toprak yolda iki yüz metre gitmişlerdi belki. Tom lambalarını söndürmüştü ama kapıyı açınca Citroen'in içi aydınlandı. Kapıyı açık bıraktı, sevinçle kollarını sallayarak Jonathan'a doğru yürüdü. Jonathan da ışıkları söndürüp motoru durduruyordu o ara. Farlar sönmeden, bol pantolonu, yeşil süet ceketiyle gelen Tom'un ışıktan oluştuğunu sandı bir an. Gözlerini kırıştırdı.

Bir saniye sonra Jonathan'ın penceresinin önündeydi Tom. "Birkaç dakikadan fazla sürmez," dedi. "Sen üç-beş metre gerile. Geri vitesin yerini biliyor musun?"

Jonathan motoru yeniden çalıştırdı. Arka lambalar yanıyordu. O durunca, Tom Renault'nun arka kapısını açarak benzin bidonunu aldı. Elektrik feneri elindeydi.

İki ölünün üstündeki gazetelere ve giyeceklerine benzin döktü. Benzinin birazını arabanın üstüne, döşemelere boşalttı. Döşemeler kumaş değil plastikti ne yazık. Başını kaldırıp, yolun iki kıyısında yükseldikleri halde tepede birbirlerine kavuşan ağaçlara baktı, ilkyazın körpe yaprakları. Bir bölümü kararır

yanacaktı ama buna değerdı. Bidondaki son damlları da arabanın tabanındaki çöplerin, eski yol haritasının ve bir sandviç kalıntısının üstüne döktü.

Jonathan ona doğru geliyordu ağır ağır.

"Tom, Başlıyoruz," deyip bir kibrit çaktı. Arabanın ön kapısını açık bırakmıştı. Kibriti ön kapıdan arkaya, arka kanepedeki gazetelerin üstüne attı. Gazetelerden sarımtırak alevler yükselmeye başladı hemen.

Tom biraz geriledi, ayağı kayıp yolun kenarındaki çukura girince Jonathan'ın eline tutundu. "Arabaya," diye fısıldayarak Renault'ya yürüdü. Sürücü koltuğuna geçtiğinde gülümsüyordu. iyi tutuşmuştu Citroen. Tentenin ortasından mum alevini andıran ince, sarı bir alev yükseliyordu.

Jonathan onun yanına oturdu.

Tom motoru çalıştırdı. Kesik kesik soluk alıyordu. Ancak solukları kahkahaya döndü çabucak. "Bence çok iyi oldu! Olmadı mı? Çok güzel oldu bence!"

Renault'nun farları yanınca, karşılarındaki yangın, parlaklığını kaybeder gibi oldu bir an. Tom arka pencereden dışarısını görmek için oturduğu yerde dönerek hızla geriledi.

Jonathan yanan arabaya bakıyordu ama onlar yolun dönemecini geride bırakırken araba görünmez olmuştu.

Tom önüne döndü. Anayola çıkmışlardı.

Gaza basarken, "Görebiliyor musun?" diye sordu. "Buradan görünüyor mu?"

Jonathan ağaçların arasında ateşböceği parıltısını andıran bir ışık gördü ve kaybetti. Belki de ona öyle gelmişti. "Şimdi hiçbir şey görünmüyor," dedi. Bu gerçek onu ürkütmüştü. Başarısızlığa uğramışlardı sanki. Ateş sönmüştü belki. Sönmediğini biliyordu. Ağaçlar gizliyordu yangını. Orman, alevleri yutmuştu. Biri yerini bulurdu yine de. Ne zaman bulurdu? Arabadan geriye ne kalırdı?

Tom keyifle gülüyordu. "Yanıyor! Yanacaklar! Biz paçayı kurtardık!"

Jonathan onun, ibresi yüz otuza yaklaşan hız göstergesine baktığını fark etti. Tom arabanın hızını yüz kilometreye düşürdü.

Napoliten bir şarkı çalıyordu ıslıkla. Kendini çok iyi hissediyordu. Yorulmamıştı bile. Sigara içmeye bile gerek duymuyordu. Mafya'nın adamlarını ortadan kaldırmak kadar keyifli iş az bulunurdu dünyada. Yine de...

"Yine de..." dedi neşeyle.

"Yine de ne?"

"Bu ikisini temizlemek hiç sayılır. Bütün ev hamamböceği kaynarken iki tanesini ezmek gibi bir şey. Neyse, ben elimden geleni yaptığıma inanıyorum. Her şeyden önemlisi de Mafya'nın arada bir onları haklayacak birinin çıkabileceğini anlaması. Ne yazık ki bu kez Angy'yle Lippo'yu başka bir Mafya ailesinin hakladığını sanacaklar. Hiç değilse ben öyle-umuyorum."

Jonathan'ın uykusu gelmişti, uyumamaya, dik oturmaya çalışıyor, tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Eve - kendi evine, ya da Belle Ombre'a- dönmemiz saatler sürer diye düşündü. Tom çiçek gibi taptazeydi oysa. Az önce ıslıkla çaldığı şarkının İtalyancasını söylemeye başlamıştı şimdi.

"...papa ne meno

Como faremo fare l'amor..."

Şimdi de arkadaşıyla birlikte İsviçre'deki bir dağ evinde kalmaya gideceğini söylediği karısından söz ediyordu. Jonathan dalacak gibi olurken onun sesiyle kendine geldi.

"Başını arkaya yasla, Jonathan, uyanık durmana gerek yok. Kendini kötü hissetmiyorsun ya?"

Kendini nasıl hissettiğini Jonathan da bilmiyordu. Biraz halsizdi ama bu olağan bir şeydi. Akşam olanları, o anda olanları, yanan, yanması belki saatlerce sürecek eti ve kemikleri düşünmeye korkuyordu. Hüzne kapıldı birden. Keşke şu son saatlerde yaşadıklarını silip yok edebilse, belleğinden çıkarabilseydi. Ne var ki orada bulunmuştu, eyleme katılmıştı, yardım etmişti. Başını arkaya yaslayarak uyukladı. Tom arada bir ona karşılık veren biriyle konuşmuş gibi gülüp söylüyordu. Jonathan onu hiç bu kadar neşeli görmemişti. O, Simone'a ne söyleyeceğini düşünüyordu. Sorunun varlığı bile onu bitkin düşürmeye yeterdi.

"İngilizce ayinleri bilirsin," diyordu Tom. "Bana utanç veriyor, İngiliz halkının söylediği söze inandığını düşünürüz nedense. Onun için, ayin İngilizce oldu mu... ya bunlar aklını kaçırmış diyorsun, ya da tümü yalancı. Sence öyle değil mi? Sir John Stainer..."

Araba durunca Jonathan uyandı. Tom yolun kıyısına çekmişti. Termosun kapağıyla kahve içiyordu gülümseyerek. Jonathan'a da verdi. O da biraz kahve içti, yeniden yola koyuldular.

Tan ağarırken Jonathan'ın ilk kez gördüğü bir köye iniyorlardı. Başlayan günün aydınlığı uyandırmıştı onu.

Tom, "Yirmi dakika sonra evdeyiz," diye söylendi neşeyle.

Jonathan bir şeyler mırıldanarak yine gözlerini yumdu. Tom klavseni anlatıyordu şimdi. Klavseni.

"Bach'ın önemli özelliği, insanı anında uygarlaştırmasıdır. Tek bir mezür..."

Jonathan klavsen sesi duyduğunu sanarak gözlerini açtı. Evet. Düş görmemişti. Tam uykuda da sayılmazdı.

Alt kattan geliyordu ses. Bir başlıyor, bir duruyordu. Belki bir sarabantti çalınan. Kolunu kaldırıp saatine baktı bezgin. 8:38. Acaba Simone ne yapıyordu şimdi? Ve ne düşünüyordu?

Yorgunluk, iradesine baskın çıkıyordu. Yastığa biraz daha gömüldü. Ilık bir duş yapmış, Tom'un isteğiyle pijama bile giymişti. Tom ona bir de yeni diş fırçası vererek, "Hiç değilse bir-iki saat uyu," demişti. "Daha çok erken." Yedi sularında yapmıştı bunları. Şimdi kalkmalıydı. Simone konusunda bir şey yapmalıydı. Konuşmalıydı karısıyla. Yine de kıpırtısızca yatarak klavsenin tek tek basılan tuşlarının sesini dinledi.

Şimdi bir melodinin bas partisini çalıyordu Tom. Galiba da doğru çalıyordu. Klavsenden çıkabilen en pes sesler. Tom'ın dediği gibi, insanı anında uygarlaştırıyordu. Kendini zorlayarak doğruldu, açık mavi çarşafarla koyu mavi battaniyenin arasından sıyrıldı. Biraz sallandı, kapıya doğru yürürken kendini zorlayarak sırtını dikleştirdi. Yalınayak indi alt kata.

Tom notayı önüne açmış çalıyordu. Bas partiye tiz sesler katılmıştı şimdi. Aralık duran perdelerin arasından giren gün ışığı sol omuzuna vuruyor, siyah robdöşambrın dore desenini ışıldatıyordu.

"Tom?"

Tom hemen dönerek fırladı. "Evet?"

Onun korkulu yüzünü görünce Jonathan daha kötü oldu. Bundan sonra ilk hatırladığı sarı kanepede yatıyordu. Tom da ıslak bir bezle yüzünü siliyordu.

"Çay ister misin? Ya da bir konyak? Böyle durumlarda aldığın bir ilaç var mı?"

Çok kötüydü Jonathan. Tanıdığı bir duyguydu bu; yarar sağlayan tek şey de kan verilmesiydi. Daha yeni kan verilmişti oysa. üstelik bu kez öncekilerden daha da kötü hissediyordu kendini. Bütün gece uykusuz kaldığı için olabilir miydi? Yalnızca ondan ötürü?

Tom, "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Korkarım benim hastaneye gitmem gerek."

"Gideriz." Yan odaya geçti ve ayaklı bir bardakla döndü. "Burada sulu bir konyak var. İstersen iç. Yerinden kımıldama. Ben hemen dönerim."

Jonathan gözlerini yumdu. Islak bez alını ve bir yanağını örtüyordu. Üşümüştü, kıpırdamayacak kadar yorgundu. Tom'un gidip dönmesi bir dakika sürmemişti sanki. Kendisi giyinmiş, Jonathan'ın giyeceklerini de getirmişti.

"Aslına bakarsan, pabuçlarını giyersen, üstüne de benim pardösümü geçirirsen giyinmene de gerek yok," dedi.

Jonathan onun sözünü dinledi. Yine Renault'ya binmişler, Fontainebleau yönünde yol alıyorlardı. Jonathan'ın giyecekleri katlanıp kanepeye konmuştu. Tom hastaneye girdiklerinde nereye gideceğini bilip bilmediğini, hemen kan verilip verilemeyeceğini soruyordu.

"Simone'la konuşmalıyım," dedi Jonathan.

"Konuşuruz. Daha doğrusu sen konuşursun. Onu düşünme şimdi."

"Simone'u hastaneye getirebilir misin?"

"Evet." Kararlı bir sesle söylemişti bunu. Az öncesine kadar hiç endişe duymamıştı Jonathan için. Simone onun suratına bakmak istemeyebilirdi ama kocasını görmeye gelecekti. Ya Tom'la birlikte, ya tek başına. "Sizin evde telefon yok mu hâlâ?"

"Yok."

Hastaneye girince danışmadaki kızla Tom konuştu. Kız, Jonathan'ı tanımış gibi konuşuyordu. Jonathan'ı doktora teslim ettikten sonra, "Simone'u getireceğim, Jon," dedi. "Sen hiç merak etme." Danışmadaki hemşire üniformalı kıza, "Kan verilirse atlatır mı?" diye sordu.

Kız gülümseyerek başını sallayınca üstelemedi. Ne dediğini ya biliyordu, ya bilmiyordu kız. Keşke doktorla konuşsaydım, diye düşündü. Arabaya binip St. Merry Sokağı'na yöneldi. Evden birkaç metre uzakta park edecek yer buldu, dışarı çıkarak siyah tırabzanlı basamaklara doğru yürüdü. Hiç uyumamıştı, traşı uzamıştı. Ancak Madam Trevanny'yi ilgilendirecek bir haber getiriyordu hiç değilse. Zili çaldı.

Kapı açılmadı. Bir kere daha bastı zile. Simone'u kaldırımlarda görür müyüm diye baktı. Günlerden pazardı. O gün Fontainebleau pazarının günü değildi ama saat ona yaklaştığına göre bir yerden bir şey almaya çıkmış olabilirdi. Belki de Georges'u alıp kiliseye gitmişti.

Basamakları ağır ağır indi. Tam kaldırıma çıktığında Simone'la Georges'un karşından geldiklerini gördü. Simone alışveriş sepetini koluna takmıştı.

Kadının yüzünden okunan düşmanlığa karşın, "Tom, Bonjour, madame," dedi incelikle. "Gelişimin tek nedeni size kocanızdan haber getirmek," diye sürdürdü, "Bonjour, Georges."

Simone, "Benim de sizden tek istediğim kocamın nerede bulunduğunu söylemeniz," dedi.

Georges, uyanık ve tarafsız gözlerle bakıyordu Tom'a. Kaslarıyla gözleri babasını andırıyordu. "O iyi, madam," dedi Tom. "Sanıyorum... Ancak..." Söyleyeceğini sokakta söylemek istemiyordu. "Şu anda hastanede. Kan verilecek sanıyorum."

Simone öfkelenmiş, çileden çıkacakmış gibi bakıyordu. Olanlar Tom'un suçuydu sanki.

"Acaba sizinle evde konuşabilir miyim, madam? Çok daha rahat olur."

Simone biraz düşündükten sonra -Tom'a kalırsa merakından- onu eve almayı kabul etti. Paltosunun cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açtı. Tom, paltonun yeni bir palto olmadığını fark etti. Küçük antreye girdiklerinde, "Kocama ne oldu?" diye sordu Simone.

Tom derin bir soluk alarak sakın sakın açıkladı. "Hemen hemen bütün gece araba kullanmak zorunda kaldık. Bence, onunki yorgunluktan başka bir şey değil. Yine de... bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Az önce hastaneye getirdim. Yürüyebiliyor. Tehlikede olduğunu sanmıyorum."

Georges, "Papal Babamı görmek istiyorum." diye söylendi huysuzca. Bir gece önce de babasını aramıştı sanki.

Simone sepetini yere bırakmıştı. "Kocama ne yaptınız?" diye sordu. "Sizinle tanıştığınan beri bambaşka bir insan oldu. Onu tanıyamıyorum. Onu bir daha göreceğ olursanız, mösyö, sizi..."

Tom'a kalırsa, sizi öldürürüm, diye bitirmemesinin tek nedeni oğlunun orada bulunmasıydı.

Simone, kendini tutmaya çalışarak, "Neden sizin emrinizde?" diye sordu acı acı.

"Benim emrimde değil. Hiçbir zaman da olmadı. Zaten bu iş de bitti sanıyorum. Şu anda açıklayamam."

"Hangi iş?" Tom'un ağzını açmasına fırsat bırakmadan sürdürdü. "Siz bir haydutsunuz, mösyö."

Başkalarını da yoldan çıkarıyorsunuz! Kocama nasıl şantaj yaptınız? Neyle?"

Şantaj, duruma öyle aykırı düşen bir sözdü ki Tom karşılık verirken kekeleye başladı. "Kocanızdan para sızdıran yok, madam. Ya da başka bir şey isteyen. Tam tersi. Başka kişilerin avucunun içine düşmesine, onlardan emir almasına yol açacak bir şey de yapmadı." Kesin konuşuyordu, kesin konuşmak zorundaydı. Çünkü Simone'un kaşları çatılmış, güzel gözleri ateş, püskürmeye başlamıştı. Doğruluk ve erdemin simgesi, Samotrak'yanın Kanatlı Zaferi kadar güçlüydü sanki. "Geceyi, ortalıktaki çirkefi temizlemekle geçirdik," diye bitirdi Tom. Böyle konuştuğu için sıkılmıştı. Kibar Fransızcasını unutmuştu. Sözüleri, karşısındaki dişi kuşu yatıştırarak türden değildi.

"Hangi çirkefi temizlediniz?" Simone eğilip sepetini aldı. "Evimden çıkarsanız sevineceğim, mösyö. Kocamın yerini bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

Tom başını salladı. "İsterseniz sizi ve oğlunuzu hastaneye götürebilirim. Arabam kapıda."

"Merci, non." Antrenin ortasında durmuş arkasına bakarak konuşuyor, onun çıkmasını bekliyordu. "Gel, Georges."

Tom kapıyı açıp dışarı çıktı. Hastaneye uğrayıp Jonathan'ın nasıl olduğunu sormayı düşündü. Simone yayan da gitse, taksiye de binse, on dakikadan önce varamazdı hastaneye. Sonunda evinden telefon etmeye karar verdi. Belle Ombre'a yollandı. Eve gidince de telefon etmekten vazgeçti. Simone şimdiye kadar oraya gitmişti mutlaka. Jonathan da kan verilmesinin saatlerce sürdüğünü söylemişti. Tom, bu olayın bir dönüm noktası, ya da sonun başlangıcı olmamasını diledi.

Evde ses olsun diye radyoyu açtı, güneşin içeri dolması için perdeleri çekti ve mutfağı topladı. Kendine bir bardak süt doldurdu. Yukarı çıkıp pijamalarını giydi ve yattı, uyandığı zaman traş olacaktı.

Jonathan'ın karısıyla barışacağını umuyordu. Gelgelelim sorun çözümlenecek sorun değildi. Mafya'nın bu işle ilgisi nasıl açıklanabilirdi? İki Alman doktorla Mafya arasında nasıl bağlantı kurulabilirdi?

Çözümü olmayan bu sorunu düşünürken uykusu geldi. Ya Reeves? Reeves'e neler oluyordu acaba? Delifişek Reeves. Reeves'i yüreğinden silmiyordu. Reeves arada bir beceriksizlik ederdi ama altın gibi kalbi vardı.

Simone, yataktan çok tekerlekli sedye denebilecek yatağın yanında oturuyordu. Jonathan kolundaki damara takılan incecik boruyla kan alıyordu. Her zamanki gibi, gözlerini kan şişesinden kaçırıyordu. Simone, kocasının duyamayacağı bir yerde hemşireyle konuşmuştu.

Jonathan (Simone bu konuda herhangi bir bilgi edinmişse) durumunun çok ağır olamayacağına inanıyordu şimdi. Çünkü öyle olsaydı Simone ona daha yumuşak davranır, daha endişeli görünürdü.

Jonathan başını yastığa dayamış, üşümemesi için beyaz battaniye beline kadar çekilmişti.

Simone, "üstündeki de o adamın pijaması," dedi.

"Sevgilim, yataktan bir şey giymek zorundaydım. Döndüğünüzde sabahın altısıydı." Gerisini getirmede. Yorgundu, umutsuzdu. Simone, Tom'un eve uğrayıp onun hastanede olduğunu bildirdiğini söylemişti. Simone'un gösterdiği tek tepki öfkeydi. Jonathan onu hiç bu kadar asık suratlı, bu kadar kızgın görmemişti. Landru ya da Svengali'ymiş gibi nefret ediyordu Tom'dan. Jonathan, "Georges nerede?" diye sordu.

"Evde. Gerard'a telefon ettim. Yvonne'la o on buçukta bizde olacaklar. Georges onları içeri alacak."

Jonathan, Simone'un dönmesini de beklerler, diye düşündü. Sonra da pazar öğle yemeği için hep birlikte Nemours'a giderler. "Benim en az saat üçe kadar burada kalmamı istiyorlar," dedi. "Biliyorsun, analizler..." Simone da biliyordu onu. Yine bir ilik örneği alınacaktı herhalde. O yalnız on-on beş dakika sürerdi ama başka işler de vardı. İdrar analizi, dalak muayenesi. Hâlâ iyi hissetmiyordu kendini. Ne beklemesi gerektiğini kestiremiyordu. Simone'un katı tutumu da büsbütün üzüyordu onu.

"Anlayamıyorum," diyordu karısı, "Kesinlikle anlayamıyorum. O canavarı niçin görüyorsun, Jon?"

Tom canavar sayılmazdı oysa. İyi de, bunu nasıl anlatmalı? Jonathan bir kere daha denedi. "Dün geceki adamların... birer katil olduklarının farkında mısınız? Tabancaları vardı, garotte'ları vardı. Tu comprends, garottes! Ve Tom'un evine gelmişlerdi.

"Peki, senin ne işin vardı orada?"

Tom'un resim çerçeveleteceğini ileri süremezdi artık.

Birkaç resim çerçevesi yapacağım diye adam öldürülmesine, cesetlerin atılmasına yardım etmezdi insan. Peki böyle bir işbirliği yapmasını sağlamak için Tom Ripley ona nasıl bir iyilik etmiş olabilirdi? Gözlerini yumarak nücünü toplamaya, düşünmeye çalıştı.

"Madame..." Hemşirenin sesiydi bu.

Simone'a, kocasını yormaması gerektiğini söylüyordu. Jonathan, "Açıklayacağıma söz veriyorum," dedi.

Simone ayağa kalkmıştı. "Açıklayabileceğini sanmıyorum. Açıklamaya korkuyorsun bence. Bu adam seni kapana kısırmış. Ve ne için? Para uğruna. Sana para veriyor. Neyin karşılığında? Senin de o canavar gibi bir suçlu olduğunu düşünmemi ister misin?"

Hemşire odadan çıkmıştı. Konuşulanları duyamazdı. Jonathan yarı inik gözkapaklarının arasından bakıyordu karısına, umutsuzdu, söyleyecek söz bulamıyordu, o an için yenik düşmüştü. Her şeyin, Simone'un düşündüğü gibi, beyaz ya da siyah olmadığını anlatamaz mıydı bir gün? Korkuyla ürperdi. Yenilginin habercisiydi bu korku, ölümün habercisi.

Simone da son sözünü söylemiş çıkıyordu. Onun son sözü, onun tavrı ve tutumu. Kapıda, kilisede kutsal bir nesnenin yanından geçerken hiç düşünmeden, otomatik olarak haç çıkaran biri gibi, baştan savma bir öpücük yolladı kocasına. Gitmişti. Gün, kötü bir düş gibi bitmez tükenmez olacaktı Jonathan için. Belki o geceyi de hastanede geçirmesini isterlerdi. Gözlerini yumarak, başını sağdan sola, soldan sağa çevirmeye başladı.

Saat birde incelemeler hemen hemen bitmişti.

Genç bir doktor, "Kendinizi biraz zorlamışsınız," dedi. "Öyle değil mi, mösyö? Fazla yorulduunuz belki. Ev mi taşıdınız? Yoksa bahçivanlık yapacağım diye mi yorulduunuz?"

Jonathan nazikçe gülümsedi. Kendini daha iyi hissediyordu şimdi. Birden gülmeye başladıysa da doktorun sözüne gülmüyordu. Ya bu sabahki baygınlık onun başlangıcı olsaydı? Olayı korkuya kapılmadan, çözülmenden atlattığı için kendisiyle övünüyordu. Azrail kapıdan baktığı Zaman da böyle davranabilecekti belki. Son test olan dalak muayenesi için koridoru yürüyerek geçmesine izin verdiler.

Bir hemşire, "Mösyö Trevanny, sizi telefonda arıyorlar," diye seslendi. "Hazır burada olduğunuza göre..." Almacı masanın üstünde duran telefonu gösterdi.

Jonathan, Tom'un aradığına emindi. "Alo?"

"Jonathan! Merhaba. Nasılsın? Ayakta olduğuna göre biraz daha iyisin herhalde... Çok sevindim." Gerçekten sevinmiş gibi konuşuyordu.

"Simone hastaneye geldi. Teşekkür ederim. Geldi ama..." İngilizce konuştukları halde söylemeyecekti.

"Anlıyorum," dedi Tom. "Sana epey ter döktürdü herhalde." Boş sözlerdi bunlar. Jonathan'ın sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Bu sabah elimden geleni yaptım," dedi. "Ancak onunla bir daha konuşmamı istersen..

Jonathan dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum. Gerçi..." Georges'u alıp giderim gibisinden bir tehdit savurdu demeye hazırlanmıştı. "Herhangi bir yararı olup olmayacağını kestiremiyorum," diye sürdürdü. "Öyle katı ki!"

Tom bunu anlayabiliyordu. "Bir deneyeyim mi? Dene. Cesaret, Jonathan! Sen bugün eve dönecek misin?"

"Emin değilim. Sanırım döneceğim. Zaten Simone da öğle yemeği için Nemours'daki ailesine gitti."

Tom beşten önce gelmeyeceğini söyledi. O arada Jonathan da eve dönmüş olursa, daha da iyiydi.

Simone'un evinde telefon bulunmayışı Tom'un işini zorlaştırıyordu. Öte yandan, telefon olsaydı, gelip sizinle konuşabilir miyim diye sorduğunda kesin bir 'Non!' çekerdi mutlaka. Kendi bahçesindeki çiçekler henüz doğru dürüst açmadığı için, Fontainebleau şatosunun yanındaki bir satıcıdan sera ürünü sarı yıldızçiçekleri aldı. Beşi yirmi geçe Trevanny'lerin kapısında. Zili çaldı.

Ayak sesleri, ardından Simone'un sorusu: "Oui est-ce?"

"Tom Ripley."

Kısa bir bekleyiş.

Sonra da Simone buz gibi bir yüzle kapıyı açtı.

"Bonjour, encore." dedi Tom. "İyi günler. Sizinle birkaç dakika konuşabilir miyim, madam? Jonathan eve döndü mü?"

"Saat yedide dönecek." dedi Simone. "Biraz daha kan veriyorlar."

"Ya?" Tom, Simone'un birden parlayıp parlamayacağını bilmediği halde antreye daldı korkusuzca.

"Bunları size getirdim, madam." Gülümseyerek çiçekleri uzattı. "Georges da buradaymış. Bonjour, Georges." Çocuğa şeker getirmeyi de düşünmüş, ancak aşırılığa kaçmaktan çekinmişti.

Simone, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Çiçekleri alırken soğuk bir Merciyile teşekkür etmişti.

"Açıklamak zorundayım," dedi Tom. "Dün geceyi açıklamak zorundayım. Onun için geldim, madam."
"Yani... açıklayabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Tom kadının kuşkucu, alaycı gülümseyişine aydınlık bir gülüşle karşılık verdi. "Mafya'yı kim ne kadar açıklayabilirse, o kadar. Elbette! Evet! Onları satın alabilirdim gerçi! Bunu şimdi akıl ettim. Mafya paradan başka ne ister? Nedir ki bu durumda para yeter miydi bilmiyorum. Çünkü bana kin güdüyorlardı."

İlgilenmişti Simone. Gelgeldim ilgisi Tom'a duyduğu nefreti azaltmamıştı. Tom'un yanında durmamak için bir-iki adım gerilemişti.

"Salona giremez miyiz acaba?"

Simone yol gösterdi. Georges gözlerini ayırmadan izliyordu onları. Simone kanepeyi gösterdi Tom'a. Tom, Chesterfield kanepeye oturdu, siyah deriyi okşarken alınan yeni eşyayı övmeye hazırlandıysa da vazgeçti.

"Evet, kin güdüyorlardı," diye yineledi. "Ben... Bir rastlantı... Yalnızca bir rastlantı sonucu, Münih dönüşünde kocanızla aynı trendeydim. Sanırım hatırlıyorsunuzdur."

"Evet."

Georges, "Munichel!" diye haykırdı. Bir masal dinlemeyi umarcasına, yüzü aydınlanmıştı.

Tom çocuğa bakarak gülümsedi. "Evet, Muniche. Alors, o trende, benden başkasının bilmediği nedenlerle... Açıkça söyleyeyim, madam, Mafya gibi ben de adaleti yerine getirmeyi kendim üstlenirim bazen. Aramızdaki fark şudur. Ben dürüst insanlardan para sızdırmam, benim yarattığım tehlike olmasa korunmaya hiç gerek duymayacak kişilerden sizi koruyacağım diye haraç almam." Georges meraklı bakışlarını ondan ayırmadığı halde, çocuğun bu sözleri anlayacak yaşta olmadığını düşünüyordu.

Simone, "Sözü nereye getireceksiniz?" diye sordu.

"Şuraya: Trende, o hayvanlardan birini öldürdüm, birini de dışarı attım. Bakın..." Simone'un yüzünde gördüğü dehşet, anlatılanları can kulağıyla dinleyen, ancak belki de sözü edilen 'hayvanların' gerçekten dört ayaklı hayvanlar olduklarını ya da Tom'un bir masal uydurduğunu düşünen Georges'a korkuyla bakışı, yalnız bir saniye susturabilirdi Tom'u. "Bakın, o gün durumu Jonathan'a da anlatmıştım. Sahanlıkta duruyorduk. Jonathan bana gözcülük etti. Başka hiçbir şey yapmadı, madam. Onu da iyi bir amaç uğruna yapmıştı. Bunu anlayacağınızı umarım, Madam Trevanny. Fransız polisinin Marsilya'daki uyuşturucu kaçakçılarıyla nasıl savaştığını düşünün! Ya da savaştırmaya çalıştığını. Herkesin Mafya'ya karşı olduğunu unutmayın! Ancak sizin de bildiğiniz gibi, Mafya misilleme yapmadan edemez. Dün gece olan da buydu. Ben..." Jonathan'dan yardım istemedim demeyi göze alabilir miydi? Evet. "Jonathan'ın benim evimde bulunması da tümüyle benim suçum. Bir kere daha yardım etmesini ben istedim çünkü."

Simone hem şaşkın, hem kuşkulu bakışlarla bakıyordu. "Para karşılığında elbette."

Tom bunu bekliyordu. Hiç sinirlenmedi. "Hayır. Hayır, madam." Onuru söz konusuydu diyecekti ama bu açıklama ona bile biraz anlamsız gelmişti. Dostluk dese, Simone'un hoşuna gitmeyecekti. "Jonathan'ın iyi yürekliği," dedi. "Cesareti ve iyi yürekliği. Onu suçlamamalısınız."

Simone inanmadığını gösteren bir havayla başını iki yana salladı. "Benim kocam polis değildir, mösyö. Niye doğruyu söylemiyorsunuz?"

Tom ellerini açıp, "Ama doğrusu bu," dedi dürüstçe.

Simone gerginlik içinde oturuyordu koltuğunda. Parmaklarını birbirine dolayıp açıyordu. "Son zamanlarda," dedi, "kocamın eline epey para geçti. O paranın sizinle ilgisi olmadığını mı ileri sürüyorsunuz?"

Tom arkasına yaslanarak ayaklarını birbiri üstüne koydu. Dağılacak hale gelen en eski çöl botlarını giymişti. "Ha, anladım, Bana da söz etmişti o paradan." Gülümsüyordu. "Almanya'daki doktorlar bahse girmişler, bahis parasını da ona emanet etmişler. Öyle değil mi? Ben bunu size de anlattığınızı sanıyordum."

Simone sessizce oturarak gerisini bekledi.

"Ayrıca, Jonathan'ın kendisine de para vermişler. Ne de olsa onu deneysel araştırmaları için kullanıyorlar."

"Evet ama yeni ilaçların tehlikesi olmadığını söylemişti bana. Öyleyse niye para ödesinler?" Başını iki yana sallayarak kısaca güldü. "Hayır, mösyö."

Bu iş burada kapanırdı. Simone koltuğunda huzursuzca kıpırdanıp ayağa kalktı. Yüzü çok güzeldi. Kaşları, duru bakışlı, zekâ saçan gözleri, duruma göre çok yumuşak ya da sert olabilen ağız. O anda çok sertti ağız. İnce bir gülüşle gülümseyerek, "Siz Mösyö Gauthier'nin ölümüyle ilgili olarak ne biliyorsunuz?" diye sordu. "Herhangi bir bilginiz var mı? Yanılmıyorsam onun dükkânından alışveriş yapmışsınız."

Tom da ayağa kalkmıştı. O soruya rahat bir vicdanla karşılık verebilecekti. "Bir arabanın altında can verdiğini biliyorum, madam. Çarpıp kaçan bir araba."

"Bütün bildiğiniz bu mu?" Simone'un sesi hem biraz tizleşmiş, hem de titremeye başlamıştı.

"Bir kaza olduğunu da biliyorum." Keşke Fransızca konuşmak zorunda olmasaydım, diye düşündü. İncelikten yoksun buluyordu sözlerini. "Anlamsız bir kaza. Benim... o olayla ilgim olduğunu sanıyorsanız, madam... Nasıl bir amaçla hareket ettiğimi de söyleyebilirsiniz belki. Gerçekten, madam..." Yerdeki oyuncaklarından birine uzanan çocuğa baktı. Gauthier'nin ölümü Yunan tragedyelerindeki olaylara benziyordu. Yo hayır, Yunan tragedyelerinde her şeyin bir nedeni bulunurdu.

Simone'un dudakları buruk bir ifadeyle hafifçe çarpılmıştı, "umarım bundan sonra kocamın yardımına gerek duymazsınız," dedi.

Tom, "Duysam bile onu aramam," diye karşılık verdi güleryüze.

"Bence, aranması gereken kişiler polislerdir. Siz de öyle düşünmüyor musunuz? Ama belki siz de polissiniz. Gizli polis. Amerikan gizli polisi belki."

Bu alaycı konuşmasının kökenleri çok derinlerdeydi. Simone'un karşısında başarılı olamayacağını anlamıştı Tom. Zaman zaman daha ağır sözlere katlanmıştı ama, Simone'un böyle konuşması çok yazıktı. Onu inandırabilmeyi çok istemişti. "Hayır, değilim," dedi. "Sizin de bildiğiniz gibi, zaman zaman başım belaya girer..."

"Evet, biliyorum."

Georges ince sesiyle, "Bela," diye haykırdı. "Bela nedir?" Sarışın başı bir annesine, bir Tom'a dönüyordu. Ayağa kalkmış, ikisinin arasında duruyordu.

"Sus Georges," dedi Simone.

Tom, "Yine de, Mafya'ya karşı çıkmamanın kötü bir şey olmadığını siz de kabul edersiniz," diye sürdürdü. Sen kimden yanaşın, diye sormak isterdi ama o kadar ileri gitmemeliydi.

"Mösyö Ripley, siz netemeli bir adamsınız. Benim bütün bildiğim bu. Beni de, kocamı da rahat bırakırsanız çok sevineceğim."

Tom'un çiçekleri suya konmamış, antredeki masanın üstünde duruyordu.

Antreye çıktıklarında, "Jonathan nasıl oldu?" diye sordu, "umarım daha iyidir." umarım bu akşam eve döner demeye bile çekindi; çünkü Simone kocasını yine çağıracağını düşünebilirdi.

"Sanırım biraz daha iyi. Güle güle, Bay Ripley."

"Hoşçakalın," dedi Tom. "Teşekkür ederim. Au reuoir, Georges. Oğlanın başını okşadı. Georges gülümsedi.

Tom arabasına yürüdü. Gauthier! Artık yaşamayan bir semt esnafı, tanıdık bir yüz. Jonathan bunu günler önce söylediği halde, Simone'un, adamın ölümüyle ilgisi olduğunu, olayda parmağı bulunduğunu düşünmesi ağırlığına gitmişti. O leke! o lanetli leke. Adı lekelenmişti bir kere. Daha da kötüsü, adam öldürmüş, cana kıymıştı. Doğruyu bu. Dickie Greenleaf. Asıl suç, asıl leke oydu. Gençlik yıllarında kaynayan kanı. Saçma! Kanının kaynamasından değil, hırsından, kıskançlığından, Dickie'ye kızdığından yapmıştı. Dickie'nin ölümü -daha doğrusu öldürülmesi- de Freddie Miles adındaki o salak Amerikalıyı öldürmesini gerektirmişti. Çok eskidendi. Yapmıştı yine de. Polisler kuşkulananmış da değililerdi ama kanıt bulamamışlardı. Söylentiler halk arasında yayılmış, mürekkebi emen kurutma kâğıdı gibi beyinlere işlemişti. Utanıyordu Tom. Gençlik yıllarının hatası. Korkunç bir hata. Ölümcül bir hata da olabilirdi. Neyse ki şaşılacak kadar açık gitmişti şans. Fiziksel açıdan, sıyrık almadan kurtulmuştu. Ondan sonraki... cinayetler de -sözgelimi Murchison- kendisini olduğu kadar başkalarını korumak amacıyla işlenmişti. Kesinlikle.

Simone bir gece önce Belle Ombre'a girip yerde yatan iki cesedi görünce dehşete kapılmıştı. Hangi kadın kapılmazdı ki? Gelgelelim Tom kendini koruduğu kadar onun kocasını da korumuştur. Mafya'nın eline düşüp işkence görse, Jonathan Trevanny'nin adıyla adresini açıklamadan edebilir miydi?

Bunu düşününce Reeves Minot geldi aklına. O ne durumdaydı acaba? Tom, bir telefon etmeli, diye düşündü. Arabanın kapısına bakarken kaşlarının çatıldığını fark etti. Kapıyı kilitlememişti. Kontak anahtarı da -çok kez bıraktığı yerde- direksiyonun altında sallanıyordu.

22

Doktorun pazar günü öğleden sonra aldığı ilik örneğinin analizinden çıkan sonuçlar iyi değildi. Jonathan'ı o gece hastanede tutarak Vincainestine dedikleri yöntemi uygulamak, kanının tümünü değiştirmek istediler. Jonathan'ın kanı daha önce de değiştirilmişti.

Yediden az sonra Simone hastaneye geldi. Hemşireler karısının telefon ettiğini daha erken bir saatte söylemişlerdi. Ancak Simone'la telefonda kim konuşmuşsa, gece kalacağını açıklamamıştı. Onun için de haberi duyunca şaşırılmıştı.

"Demek... yarın," dedi ve söyleyecek başka söz bulamazmış gibi sustu.

Yastıklar Jonathan'ın başını biraz yüksekte tutuyordu. Tom'un pijamaları çıkarılmış, bol bir hastane gömleği giydirilmişti. İki kolundan da tüpler uzanıyordu şimdi. Simone'la arasında korkunç bir uzaklık hissediyordu. Yoksa ona mı öyle geliyordu? "Sanırım yarın sabah." dedi. "Sen buralara kadar gelme, canım. Ben bir taksiye atlarım. Günün nasıl geçti? Nemours'dakiler nasıl?"

Simone bu soruyu duymazlıktan geldi. "Arkadaşın Bay Ripley öğleden sonra bizdeydi."

"Öyle mi?"

"Evet. Öyle çok yalan söylüyor ki insan sözlerinin birine bile inanmıyor. Doğrusu da inanmamak herhalde." Simone arkasına baktı ama orada kimse yoktu. Birkaç yataklı bir koğuşa yatırmışlardı Jonathan'ı. Yatakların hepsi dolu değilse de onun iki yanındaki yatakların hastası, hastalardan birinin de ziyaretçisi vardı.

Konuşmaları kolay olmayacaktı.

Simone, "Georges bu akşam dönmeysiine üzülecek," dedi.

Sonra da çıkıp gitti.

Jonathan sabah saat onda evine döndü. Simone evdeydi, Georges'un giyeceklerini ütölüyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Kahvaltı ettin mi? Bir kahve ister misin? Ya da çay?"

Jonathan çok daha iyiydi. Hastalık etkisini gösterip yeni kanı da bozuncaya kadar, kan değiştirilmesi her zaman büyük yarar sağlar, diye düşündü. Banyo yapmaktan başka bir şey istemiyordu. Banyo yaptı, üstündekileri değiştirip eski bej kadife pantolonuyla iki kazak giydi, serin bir sabahtı. Ya da o üşüyordu. Simone kısa kollu yünlü bir elbiseyi ütölüyordu. Figaro gazetesi mutfak masasının üstünde katlı duruyor, ancak sayfaların gevşekliği açılıp okunduğunu belli ediyordu.

Jonathan gazeteyi aldı, Simone gözlerini ütüsünden ayırmadığı için gidip salonda oturdu, ikinci sayfanın altında iki sütuna dizilmiş bir haber gördü.

ARABADA YAKILAN İKİ CESET

14 Mayıs'ta Chaumont'dan geçilmişti haber. Rene Gault adında elli beş yaşında bir çiftçi, hâlâ dumanları tüten Citroen'i pazar sabahı erken saatte görmüş ve hemen polise haber vermişti. Cesetlerin, yanmaktan kurtulan cüzdanlarındaki belgelerden anlaşıldığına göre, biri Angelo Lippari adında, otuz üç yaşında bir yapı-satıcı, öbürü, otuz bir yaşındaki pazarlamacı Filippo Turolı'ydi. ikisi de Milanoluydular. Lippari başına indirilen darbelerle öldürülmüşse de, Turolı'nın nasıl öldüğü bilinmiyor, ancak araba kundaklandığı zaman ölü ya da baygın olduğu sanılıyordu. Henüz herhangi bir ipucu bulunamamıştı, polis soruşturmayı sürdürüyordu.

Jonathan, garotte yanıp kül olmuş, diye düşündü. Lippo da çok kötü yandığı için boğularak öldürüldüğü anlaşılamamıştı herhalde.

Simone ütuleyip katladığı çamaşırları eline almış, kapıda duruyordu. "Evet, ben de gördüm," dedi. "O iki İtalyan."

"Evet."

"Sen de Mösyö Ripley'ye yardım ettin. Temizlik dediğin buydu."

Jonathan sesini çıkarmadı. İçini çekti, deri döşemesi lüks bir hişirtı çıkaran Chesterfield kanepeye oturdu. Ancak Simone'un hastalığını ve halsizliğini bahane ederek çatışmadan kaçındığını düşünmemesi için arkasına yaslanmadan, dimdik oturdu. "Onları oradan götürmek zorundaydık."

"Sen de yardım etmek zorundaydın. Georges burada olmadığına, göre, sanırım bu konuyu konuşsak iyi olacak, Jon." ütülü çamaşırları kitaplığın rafına bırakarak koltuğun ucuna ilişti. "Bana doğruyu söylemiyorsun. Mösyö Ripley de söylemiyor. Onun için başka neler yapmak zorunda kalacağını merak ediyorum."

"Hiçbir şey." Jonathan bundan emindi. Tom ondan bir şey daha isterse kabul etmeyecekti. O anda buna inanıyordu da. Ne pahasına olursa olsun, Simone'u kaybetmemeliydi. Tom Ripley'den çok daha değerliydi Simone. Tom'ın ona verebileceği her şeyden değerliydi.

"Aklım almıyor," diyordu Simone. "Geçen akşam... ne yaptığını biliyordun. O adamların öldürülmesine yardım ettin. Öyle değil mi?" Sesi kısık ve titrekli.

"Daha önce yapılanların... boşa gitmemesi için öyle gerekiyordu."

"Aa, evet. Bay Ripley anlattı. Bir raslantı sonucu, aynı trenle gelmişsiniz Münih'ten. Ve sen... onun iki adamı öldürmesine yardım etmişsin."

"Mafya'nın adamları." Tom neler anlatmıştı karısına?

"Sen... sıradan bir yolcu... bir katile yardım ediyor ha? Buna inanmamı mı bekliyorsun, Jon?"

Jonathan sessizdi, sıkıyordu, düşünmeye çalışıyordu. Simone'un sorduğu sorunun karşılığı 'hayır' olabilirdi ancak, Karşımızdakinin Mafya olduğunu anlamıyor gibisin, demek istedi. Tom Ripley'ye saldırmışlardı. Bu da yalan olacaktı. Saldırı falan söz konusu değildi trende. Dudaklarını kısarak arkasına yaslandı. "Bana inanmanı beklemiyorum. Yalnız iki şey söyleyeceğim: Bu iş bitti ve o adamlar kendileri de katildiler."

"Boş zamanlarında sen de gizli polis misin yoksa? Bu işin karşılığında niçin para veriyorlar? Sen... bir katil! Yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. "Benim için bir yabancından farkın kalmadı. Seni hiç tanımamışım."

"Ah, Simone!" Jonathan da ayağa kalkmıştı.

"Senden hoşlanmıyorum ve seni sevemem."

Jonathan gözlerini kırıştırdı. Bunu İngilizce söylemişti Simone.

Ardından yine Fransızca döndü. "Biliyorum, bana anlatmadığın bir şey var. Ne olduğunu öğrenmek de istemiyorum. Anlıyor musun? O iğrenç adamla bir ilgisi var ama..." Buruk ve alaycı bir tavırla bitirdi. "Kimbilir nedir... Bana anlatamayacağın kadar iğrenç bir şey olduğu açıkça ortada. Onun bir başka suçunu örtbas ettin mutlaka. Bunun için de sana para veriyor, seni avucunun içine alıyor. Pekâlâ..."

"Beni avucunun içine almış değil! Göreceksin!"

"Ben göreceğimi gördüm." Ütülü çamaşırlarını da alıp üst kata çıktı.

Öğle yemeği saati gelince aç olmadığını söyledi Simone. Jonathan kendine bir yumurta haşladı. Sonra da dükkâna gitti, pazartesi günleri kapalı olması gerektiğinden, kapıdaki FERME tabelasını çıkarmadan içeri girdi. Cumartesi günü bıraktığı gibi duruyordu her şey. Simone'un dükkâna girmediği belliydi. Başlangıçta çekmeceye tuttuğu, şimdi Tom Ripley'nin evinde duran tabancayı düşündü ansızın. Bir çerçeve hazırladı, camını kesti, ancak çivileri çakacakken hevesi kaçtı. Simone konusunu ne yapacaktı? Olan biten her şeyi, olduğu gibi anlatsa? Gelgelelim bir insanın canına kıymasını Katoliklere özgü tavrıyla ele alırdı Simone. Reeves'in ilk önerisini dinlediği zaman da, "İğrenç! Fantastik." diyecekti. Ne tuhaftı ki, yüzde yüz Katolik olan Mafya insan hayatına hiç aldırılmıyordu. Ama o, Simone'un kocası başkaydı. O kimsenin canına kıymamalıydı. Bir hata ettim, pişmanım dese... Hayır, yararı yoktu. Gerçekten hata ettiğine inanmıyordu bir kere. Öyleyse neden bir yalan daha söyleyecekti?

Daha kararlı bir havayla döndü işinin başına. Çerçeveyi tutkalladı, çivileri çaktı, resmin arkasını kahverengi kâğıtla kapladı. Sahibinin adını yazdığı kâğıdı kancaya taktı. Sipariş defterine baktıktan sonra ikinci bir çerçeve hazırlamaya koyuldu. Akşamın altısına kadar çalıştı. Sonra da bir şarküteriden jambon, şarap ve ekmeğe aldı. Simon alışveriş yapamamışsa üçüne de yeterdi bunlar.

Simone, "Polisler kapıya dayanıp seni görmek istediklerini söyleyecekler diye sürekli korku içindeyim," dedi.

Masayı hazırlayan Jonathan ancak birkaç saniye sonra konuştu. "Gelmezler. Niye gelsinler ki?"

"Hiçbir ipucu bulunmadı diye bir şey olamaz. Mösyö Ripley'yi yakalayacaklar, o da senden söz edecek."

Jonathan karısının bütün gün bir şey yemediğine emindi. Buzdolabında biraz patates püresi buldu ve yemeği kendisi hazırlamaya başladı. Georges odasından aşağı gelmişti.

"Hastanede sana ne yaptılar, baba?"

Jonathan, "Kanımı yenilediler," dedi gülerken. "Yepyeni kanla dolaşıyorum şimdi." Kollarını kıvrıp açtı. "Bir düşün! Yepyeni bir kan. Hiç değilse sekiz litresi yepyeni."

"Sekiz litre ne kadar ediyor?" Georges da kollarını oynatıyordu.

"Bu şişe gibi sekiz tane." dedi Jonathan. "Onun için bütün gece sürdü."

Elinden geleni yaptığı halde, Simone'un suskunluğunu, evdeki kasvetli havayı gideremedi. Simone tabağın-daki yiyeceklerle oynayarak, ağzını açmadan oturuyordu. Georges bir şey anlamamıştı. Sonunda, başarısız çabalarından sıkılan Jonathan da sustu. Kahvesini içerken Georges'la bile konuşmadı.

Simone ağabeyiyle konuşmuş muydu acaba? Oğlunu, birkaç gün önce gelen yeni televizyona bakması için salona götürdü. O saatte yayınlanan programlar -yalnız iki kanal vardı- çocukları ilgilendirecek şeyler değildi ama Jonathan oğlunun bir süre orada kalacağını umuyordu.

Mutfakta, "Gerard'la konuştun mu?" diye sordu. Merakını bastıramamıştı.

"Elbette ki hayır! Ona... olanları anlatabileceğimi mi sanıyorsun?, Çok ender yaptığı bir şey yaparak bir sigara yakmıştı. Georges'un gelmediğine emin olmak için kapıya baktı. "Bence bazı planlar yapmalıyız, Jon... Ayrılmamız konusunda."

Televizyonda, bir politikacı sendikalardan söz ediyordu.

Jonathan yine iskemlesine oturdu. "Sevgilim, biliyorum... Büyük bir sarsıntı geçirdin. Birkaç gün bekle. Birkaç gün sonra, ne yapıp edip beni anlamanı sağlayacağım. Gerçekten." Çok inançlı bir tavırla konuşuyordu ama söylediklerine kendisinin de inanmadığını fark etti. Hiç inanmıyordu. Simone'a sınıksız tutunması, insanın, içgüdüsel olarak hayata tutunması gibiydi.

"Evet, sen öyle düşüneceksin elbette. Ne var ki ben kendimi tanırım. Duygusal bir genç kız da değilim." Dosdoğru kocasına bakıyordu. Öfkeli değildi artık, uzaktı yalnızca, uzak ve kararlı. "Paran da ilgilendirmiyor beni. Hiç para istemiyorum. Ben kendimi geçindiririm. Georges'u da."

"Georges.. Tanırım! Ben Georges'un geçimini üstlenirim, Simone." Jonathan bu sözleri söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Ayağa kalktı, Simone'u da çekip kaldırdı. Biraz hoyrat davranmış, fincandaki kahve tabağa dökülmüştü. Karısına sarıldı, Simone kollarından sıyrılmaya öpecekti.

"Non!" Simone sigarasını söndürüp masayı toplamaya başladı, "üzgünüm, seninle aynı yatakta yatmak istemediğimi de söylemek zorundayım."

"Evet, bunu bekliyordum." Yarın da kiliseye gider ruhumun kurtuluşu için dua edersin, diye düşündü.

"Simone, biraz beklemelisin. Bırak biraz zaman geçsin. Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme."

"Ben değişmem. Bay Ripley'ye sor. O anladı sanırım."

Georges mutfaka döndü. Televizyon unutulmuştu. Şaşkın şaşkın bakıyordu ikisine de.

Jonathan antreye çıkarken parmak uçlarıyla oğlunun başına dokundu. Yatak odasına çıkmayı düşünmüştü. Gelelelim orası onun yatak odası değildi artık. Zaten çıksa da orada ne yapacaktı? Televizyon vızıldıyordu. Jonathan antrede bir çember çizerek döndü, sonra da yağmurluğuyla atkısını alıp sokağa çıktı. Rue de France'tan yukarı yürüdü, sola saparak köşedeki kafe-bara girdi. Tom Ripley'ye telefon etmek istiyordu, unutmamıştı Tom'un numarasını.

"Alo?"

"Ben Jonathan."

"Nasılsın? Hastaneye telefon ettim, geceyi orada geçirdiğini söylediler. Şimdi evde misin?"

"Evet."

"Ne oldu peki?"

"Seni birkaç dakikalığına görebilir miyim? Sence tehlikesi yoksa yani. Bir taksiye binip gelebilirim herhalde."

"Neredesin?"

"L'Aigle Noir otelinin orada. Yeni açılan barda. Köşedekinde."

"Ben gelip seni alabilirim. Olur mu?" Jonathan'ın karısıyla kötü bir kavga ettiğini sezmişti.

"Anıt'a doğru yürürüm. Biraz yürümek istiyorum. Orada buluşuruz."

Kendini dahi iyi hissetmeye başlamıştı Jonathan. Bu gerçek bir rahatlama değildi, sorunu ertelemekten başka bir şey değildi ama o anda bunun önemi yoktu. Sanki işkence gören biriydi de işkenceciler işlerine bir süre ara vermişlerdi. Birkaç dakikalığına acı çekmeden kurtulduğuna seviniyordu. Bir sigara yakıp yavaş yavaş yürüdü. Tom'un oraya gelmesi hemen hemen on beş dakika sürerdi. Hotel L'Aigle Noir'ın az ilerisindeki Bar des Sports'a girip bir bira ısmarladı. Kafasındaki düşünce de o arada yüzeye çıktı: Simone yola gelecekti. Bunu bilinçli olarak düşünür düşünmez gelmeyeceğinden korktu. Yalnızdı artık. Simone çocuğu ona vermeyeceğine göre, Georges'dan da kopmuş sayılırdı. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak fark edemediğini de biliyordu. Olanların gerçek etkisi günler sonra gösterirdi kendini. Duygular düşüncelerden daha yavaş geliyordu. Bazen.

Tom'un koyu renkli Renault'su ormanın karanlığından çıkarak Anıt'ın çevresindeki aydınlık alana, trafiğin arasına girdi. Saat sekizi biraz geçmişti. Jonathan köşede, Renault'nun sağına bekliyordu. Belle Ombre'a gideceklerse, Tom'un alanın çevresinde bir kere daha dönmesi gerekecekti. Jonathan bir bâra girmektense eve gitmeyi yeğleyebilirdi. Tom durup kapıyı açtı.

"İyi akşamlar," diye seslendi.

"İyi akşamlar." Jonathan kapıyı kapatınca Tom hemen yola koyuldu.

"Size gidebilir miyiz?" dedi Jonathan. "Kalabalık bir barda oturmak istemiyorum."

"Elbette."

"Kötü bir akşam geçirdim. Gün de kötü geçti korkarım."

"Benim aklıma gelen de oydu. Simone mu?"

"Bitti diyor. Haksız da sayılmaz." Kendini çok tuhaf hissediyordu Jonathan. Bir sigara yakmaya hazırlandı, bunu da anlamsız bularak vazgeçti.

Tom, "Ben elimden geleni yaptım," dedi. Motosikletli trafik polislerinin peşine düşmesine yol açmadan gidebileceği kadar hızlı gidiyordu. Trafik polisleri yol kıyısındaki ormanda pusu kurarlardı.

"Paradan ötürü... Bir de cesetlerden... Tanrım! Biliyorsun, paranın Alman doktorların bahse sürdürükleri para olduğunu söylemiştim." Her şey çok gülünç, çok saçma görünmeye başlamıştı birden. Para da, doktorların bahse girmeleri de. Para somut bir nesneydi, çok yararlıydı, gerçektir. Yine de, Simone'un gördüğü iki ceset kadar somut ve anlamlı değildi. Tom çok hızlı sürüyordu ama bir ağaca da toslasalar, yoldan da çıksalar aldırmayacaktı Jonathan. "En basit dille söylemek gerekirse," dedi, "o iki adamın ölmüş olmasından ötürü. Benim yardım etmiş, yahut adam öldürmüş olmamdan ötürü. Tutumunu değiştireceğini de sanmıyorum. "Ruhum cehennem ateşlerinde yanacağı falan da yoktu. Ruhlara inanmazdı Jonathan. İnsanın kendine olan saygısı daha önemliydi, o kendine olan saygısını değil, yalnızca Simone'u kaybetmişti. Simone da onun moralini ayakta tutan varlıktı. Moralinin ayakta kalması da kendine duyduğu saygıyı korumak anlamına gelmez miydi?

Tom da Simone'un Jonathan'a karşı benimsediği tutumu değiştirmeyeceğine inanıyordu. Yine de bunu açıkça söylemedi. Eve gidince daha rahat konuşabilirlerdi belki. İyi ama söyleyecek ne vardı? Avutucu sözler, umut verecek sözler. Barışma umudu olduğunu sanmadığı halde barışmadan söz etmek... Kadınlar hiç belli olmazdı yine de. Bazen, ahlaki değer yargıları erkeklerinkinden çok daha kıt görünür, bazen de - kimilerinin evlendiği düzenbaz politikacıları, politikacı denen hergeleleri düşününce- esnekliğe, çifte standart uygulamaya daha yatkın oldukları izlenimini verirlerdi. Ne yazık ki Simone esneklik göstermeyen doğruluk simgesi kadınlardan birine benziyordu. Jonathan kiliseye bağlı olduğunu da söylememiş miydi? Derken düşünceleri Reeves Minot'ya kaydı. Reeves tedirgindi. Tedirgin olması için çok geçerli bir neden yoktu Tom'a kalırsa. Villeperce sapağına gelmişlerdi, direksiyonu kırıp çok iyi tanıdığı sessiz sokaklara daldı yavaşça.

Belle Ombre da boylu kavakların gerisinde yükseliyordu işte. Kapının önündeki ışık yanıyordu. Bıraktığı gibiydi evi.

Tom telefon çalmadan az önce kahve yapmıştı. Jonathan bir kahve içebileceğini söyleyince kahveyi ısıtıp bir şişe "konyakla birlikte salona götürdü.

"Sorun dedin de aklıma geldi," diye söylendi. "Reeves, Fransa'ya gelmek istiyor. Bugün Sens'dan telefon ettim. Ascona'da Die Drei Baeren adında küçük bir otelde kalıyor."

"Hatırlıyorum," dedi Jonathan.

"Birileri beni göz hapsinde tutuyor diyor. Sokaktaki insanlar. Anlatmaya çalıştım... Düşmanlarımız insanı göz altında tutarak zaman harcamazlar. Bunu onun da bilmesi gerekir. Paris'e bile gelmemesi gerektiğini de anlatmaya çalıştım. Hele benim evime ayak basmaması gerekir. Belle Ombre'un dünyanın en güvenli yeri olduğu söylenemez biliyorsun. Cumartesi gecesi olanlardan hiç söz edemedim tabii. Edebilseydim içi rahatlardı belki. Hiç değilse bizi trende gören iki heriften kurtulduk. Bu barış ve huzur ortamının ne kadar süreceği de bilinmez ya!" Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak pencerelerin gerisindeki sessiz bahçeye baktı. "Reeves cumartesi gecesi olanlar konusunda hiçbir şey bilmiyor. Biliyorsa da söylemedi. Gazeteleri okusa bile, bir bağlantı kuramayabilir. Bugünkü gazeteleri sen de görmüşsündür sanırım."

"Gördüm," dedi Jonathan.

"Hiçbir ipucu yok. Radyo da bir haber vermedi ama televizyondaki haber bülteninde vardı. Hâlâ bir ipucu bulunmamış." Küçük purlarından birine uzanarak gülümsedi. Kutuyu Jonathan'a da uzattıysa da o puro istemedi. "Bir iyi haber de köylülerin bana hiç soru sormayışları. Bugün ekmek aldım, kasaba uğradım... Özellikle yayan gittim. Soru soran biri çıkacak mı diye bekledim. Yedi buçukta da Howard Clegg geldi. Howard komşularımızdan biridir. Bana bir torba at gübresi getirdi. Ona arada bir tavşan satan bir çiftçi var, gübreyi de ondan almış." Purosunu tüttürerek keyifli bir kakhaha attı. "Cumartesi gecesi kapının önünde duran araba da Howard'ın arabasıymış. Hatırladın mı? Heloise'la benim konuk ağırladığımızı, at gübresi getirenin zamanı olmadığını düşünmüş." Jonathan'ın yavaş yavaş gerginlikten kurtulacağını umarak, zaman doldurmak için söylenip duruyordu. "Heloise'in birkaç günlüğüne bir yere gittiğini, cumartesi gecesi Paris'ten gelen iki ahbabımı ağırladığımı söyledim. Böylece, kapıdaki Paris plakalı araba da açılmış oldu. Kolayca yuttu."

Şöminenin rafındaki saat dupduru tınlamalarla dokuzu çaldı.

Tom, "Reeves'e dönelim," diye sürdürdü. "Ona bir mektup yazıp durumun biraz düzeldiğini bildirmeyi düşündüm ama iki nedenle vazgeçtim. Bir kere, her an Ascona'dan ayrılabilir. İkincisi, onun açısından, düzelen bir şey yok. Adamlar hâlâ onun peşindeyseler yani. Şimdi Ralph Platt adını kullanıyor gerçi. Ancak onlar gerçek adını da biliyorlar, Reeves'in neye benzediğini de. Onun için tek çare Brezilya'ya kaçmak. Yine de, Mafya aklına koymuşsa, Brezilya'da bile..." Gülümsedi. Keyifli bir gülüş değildi bu kez.

Jonathan, "O böyle işlere alışık değil mi?" diye sordu.

"Böylesine, hayır. Mafya'yla takışıp da başından geçenleri anlatabilecek kadar uzun yaşayan kişilerin sayısı pek azdır. Yaşarlarsa bile rahat yaşayamazlar."

Jonathan, Reeves belayı başına kendisi sardı, diye düşünüyordu. Benim başıma da iş açtı. Hayır, o kendisi, kendi isteğiyle, para uğruna girmişti işe. Fikir, bu ölümcül oyunu oynama fikri de Tom'un başının altından çıkmış, ancak parayı elde etmesine de Tom yardımcı olmuştu. Jonathan'ın aklı Münih'le Strassburg arasında, trende geçen o birkaç dakikaya kaymıştı.

Tom, "Simone'un tutumuna üzüldüm," dedi. Jonathan'ın, kahve fincanına eğilen uzun, zayıf karaltısına bakıyordu. Oturuşundan bile başarısızlık okunuyordu. Başarısızlık heykeliydi sanki. "Ne yapmayı düşünüyor?" diye sordu.

"Ayrılmaktan söz etti." Jonathan omuzlarını kaldırdı. "Georges'u da alacak tabii. Nemours'da oturan bir ağabeyi var. Ona, Nemours'daki ailesine neler söyleyecek bilmiyorum. Korkunç bir şok geçirdi. Biraz da utanıyor."

"Anlıyorum." Heloise da utanıyor, diye düşündü Tom. Ne var ki Heloise iki yanlı düşünmeye alıştı. Kocasının cinayete, suç olaylarına bulaştığını bilirdi. Öte yandan, gerçekten suç denebilir miydi? Son Derwatt olayında, şimdi de şu Mafya işinde gerçekten suçlu sayılır mıydı? Sorunun ahlaki yönünü kafasından atarken dizine dökülen puro külünü de fiskeledi. Jonathan da ne yapacaktı şimdi? Simone giderse, moral diye bir şey kalmazdı çocukta. Tom, Simone'la bir kere daha konuşmayı denese miydi? Bir gün önceki konuşmalarını düşününce umutlan kırılıyordu. Simonela bir kere daha karşılaşmayı hiç istemezdi.

"Benim işim bitti," dedi Jonathan.

Tom bir şey söylemeye hazırlandıysa da Jonathan fırsat bırakmadı.

"Simone'la işim bitti. Daha ne kadar yaşayacağım? Niye sürüneyim? Onun için de, Tom..." Ayağa kalkmıştı. "Sana bir hizmette bulunabilirsem... İntihar anlamına da gelse, emrindeyim."

Tom gülümsedi. "Konyak ister misin?"

"Evet, biraz."

Tom bardağa konyak koydu. "Son birkaç dakikadan beri, niçin işin en kötüsünü atlattığıma... atlattığımızı inandığımı kendi kendime açıklamaya çalışıyordum. Mafya'yla ilgili olarak yani. Ancak Reeves'i ele geçirir ve işkence yaparlarsa, henüz rahat bir soluk alamayız dernektir. O, ikimizi de ele verebilir."

Onu Jonathan da düşünmüştü. Önemli değildi. Jonathan için önemli değildi ama Tom önemserdi elbette. O yaşamak istiyordu. "Beni yem olarak kullanabilirsin istersen. Kurban gerekiyorsa ben varım." Güldü.

"Kimseyi yem olarak kullanmak istemiyorum."

"Mafya'nın öcünü almak için mutlaka biraz kan isteyeceğini söylememiş miydin bir gün?"

Tom böyle düşündüğünü biliyordu. Ancak bunu söyleyip söylemediğine emin değildi. "Biz hiçbir şey yapmazsak, Reeves'i ele geçirip temizleyebilirler," dedi "Buna, olayları akışına bırakmak denir. Bu fikri... Mafya'nın adamlarını öldürmek fikrini Reeves'in aklına sokan ben değilim. Sen de değilsin."

Tom'un bu soğuk tutumu Jonathan'ın yelkenlerini indirmişti biraz. Yerine oturdu. "Ya Fritz?" dedi. "Fritz'den haber var mı? Onu çok iyi hatırlıyorum." O güzel, sakın günleri düşünürmüş gibi gülümsedi. Fritz'in, elinde kasketiyle Reeves'in evine gelişi, dostça gülüşü, küçük tabancayı getirişi.

Tom, Fritz'in kim olduğunu biraz güç hatırladı. Evet, Hamburg'daki ulak-şoför, her işe koşan adam. "Haber yok," dedi. "Reeves'in söylediği gibi, köydeki akrabalarının yanına döndüğünü umalım. Dilerim orada kalır. Fritz'le işleri bitmiştir belki de." Ayağa kalktı. "Jonathan, sen bu gece eve dönüp, olabilecekleri göğüslemelisin."

"Biliyorum." Tom, kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı yine de. Gerçekçiydi Tom. Simone konusunda da gerçekçiydi. "Ne tuhaf," dedi, "sorun artık Mafya değil, Simone. Benim için yani."

Tom onu biliyordu. "İstersen birlikte gideriz," dedi. "Onunla bir kere daha konuşmayı denerim."

Jonathan omuzlarını kaldırdı yine. Ayaklanmıştı artık, huzursuzdu. Tom'un, 'İskemledeki Adam' adını taşıdığını söylediği Derwatt tablosuna baktı. Reeves'in evinde de şöminenin üstünde duran bir başka Derwatt tablosunu düşündü. O belki de tahrip olmuştu. "Ne olursa olsun, herhalde ben bu geceyi kanepede geçireceğim," dedi.

Tom radyoyu açıp haberleri dinlemeyi düşündüyse de o saatte hiçbir istasyonda haber programı yoktu. İtalyan istasyonlarında bile. "Ne dersin?" diye sordu. "Simone kapıyı suratıma kapatır mı? Gelmem senin durumunu büsbütün bozmasın?"

"Benim durumum bundan kötü olamaz zaten. Evet, senin gelmeni isterim. Ama ne diyeceğiz?"

Tom ellerini eski kaşe pantolonun ceplerine soktu. Trende Jonathan'ın cebinde olan İtalyan yapımı küçük tabanca ondaydı şimdi. Cumartesi gecesinden beri, silahı yastığının altına koyarak uyuyordu. Evet, ne diyeceklerdi? Tom genellikle o anda içinden gelenleri söylerdi, Gelgeldim Simone'a söyleyebileceği her şeyi bir gün önce söylememiş miydi? Kadının gözlerini kamaştırmayı, beynini uyuşturmayı, olaya onların gözüyle bakmasını sağlamak için soruna hangi yönden yaklaşabilir, neler yumurtlayabilirdi? "Tutulacak tek yol," dedi, "Simone'u artık her şeyin yoluna girdiğine, tehlike kalmadığına inandırmak. Kolay olmayacağını kabul ediyorum. Böylece cesetleri de atmış olacağız ama, bence, şu durumda Simone'un en büyük sorunu endişe."

Jonathan, "Tehlike geçti mi?" diye sordu. "Emin olamayız, değil mi? Reeves'den ötürü."

23

Saat onda Fontainebleau'daydılar. Jonathan basamakları önden çıktı, kapıya vurduktan sonra anahtarını çıkardı. Ancak kapı içeriden sürgülenmişti.

Simone, "Kim o?" diye seslendi.

"Jon."

Sürgü çekildi. "Jon... Merak ettim."

Tom, böyle konuşması umut verici, diye düşündü.

Bir saniye sonra Simone onu görmüş ve yüzünün ifadesi değişmişti.

"Evet, Tom da benimle geldi," dedi Jonathan. "Girebilir miyiz?"

Simone hayır diyecekmiş gibi baktıysa da sonunda bir adım gerileyip yol verdi. İki erkek içeri girdiler.

Salonda televizyon açıktı, siyah kanepenin üstünde dikiş kutusuyla bir palto görünüyordu. Görünüşe bakılırsa paltonun astarındaki söküklere dikiyordu Simone. Georges oyuncak kamyonuyla yerde oynuyordu. Tom, mutlu yuva tablosu, diye düşündü. Georges'u selamladı.

Jonathan, "Otur, Tom," diye mırıldandı.

Gelgeldim Simone ayakta durduğu için Tom da oturmadı.

Simone, "Bu ziyareti neye borçluyum?" diye soruyordu.

"Madam, ben..." Kekelemeye başlamıştı Tom. "Bütün suç üstüme almak ve sizi, kocanıza karşı... biraz daha yumuşak davranmanız gerektiğine inandırmaya geldim."

"Yani siz bana kocamın..." Georges'un varlığını hatırlamıştı birden. Sinirli bir tavırla çocuğun elini tuttu. "Georges, sen yukarı çık. Duydun mu? Hadi, canım."

Georges kapıya kadar yürüdü, arkasına baktı, sonra da antreye çıkarak isteksiz bir havayla basamakları tırmandı.

Simone oğlunun arkasından, "Depechetou!" diye bağırdıktan sonra salonun kapısını kapadı. "Siz bana, kocamın bu olayların dışında olduğunu, bir raslantı sonucu işe karışincaya kadar., hiçbir şey bilmediğini, o pis paranın doktorların aralarında girdikleri bahisten geldiğini mi söylüyorsunuz?"

Tom derin bir soluk aldı. "Suç benim, madam. Belki bana yardım etmekle Jonathan da hata etti ama... Bunu bağışlayamaz mısınız? O sizin kocanız..."

"O bir suçlu. Belki sizin olumlu etkinizle öyle olmuştur... Ancak bu bir gerçek. Öyle değil mi?"

Jonathan bir koltuğa oturdu.

Tom kanepenin ucuna ilişmeye karar verdi. Simone onu evden kovuncaya kadar. Yiğitçe başladı: "Jonathan bu akşam benimle bu konuyu konuşmaya geldi. Çok üzülüyor, madam. Evliliğin kutsal olduğunu siz de bilirsiniz. Sizin sevginizden yoksun kalırsa cesareti kırılacak, hayatı mahvolacak. Bunu anlayabilirsiniz sanıyorum. Oğlunuzu da düşünmelisiniz. Ona da bir baba gerek."

Tom'un söyledikleri Simone'ü bir ölçüde etkilemişse de bunu belli etmiyordu. "Bir baba, evet," dedi. "Saygı duyabileceği gerçek bir baba. Aynı kanıdayım."

Tom sokak kapısının dışındaki taş basamaklarla ayak sesleri duymuştu. Jonathan'a baktı.

Jonathan, "Beklediğin biri var mı?" diye sordu karısına. Simone'un Gerard'a telefon etmiş olabileceğini düşünüyordu.

Simone başını iki yana salladı. "Hayır."

İki erkek ayağa fırladılar.

Tom, "Kapıyı sürgüle," diye fısıldadı Jonathan'a. "Kim olduğunu sor."

Jonathan kapıya giderken, komşulardan biridir, diye düşünüyordu. Sürgüyü sessizce itti yerine. "Oui est-ce, s'il vous plaît"

"Mösyö Trevanny?"

Jonathan adamın sesini tanımamıştı. Omuzunun üstünden, antrede duran Tom'a baktı.

Tom, tek bir kişi değildir, diye düşündü.

Simone, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Tom mutfağın köşesindeki sarı dolabı açmıştı, üzün saplı süpürgeyi konduğu yüksek bir dolaptı bu. Bir köşede işine yarayabilecek bir şeyler gördü. Bir çekiç, onun yanında bir keski. Az ötede de bir-iki süpürge ve yer bezi. Çekici olarak, "Burada daha yararlı olabilirim," dedi. Kapalı kapının ardından ateş edileceğini, belki de kanadın omuzlandığını duyacağını sanıyordu. Derken çekilen sürgünün çitirtisini işitti. Jonathan aklını mı kaçırmıştı?

Simone korkusuzca antreye çıkmıştı hemen. Tom onun soluğunu içine çektiğini de işitti. Antrede kısa bir itişme oldu ve kapı kapandı.

Bir erkek sesi, "Madam Trevanny?" diye seslendi.

Simone'un çığlığı gerçek bir çığlık halini almadan kısılmıştı.

Sesler antreden mutfağa doğru yaklaşıyordu.

Simone göründü. Koyu renk elbise giyen tıknaz bir adam elini ağızına bastırarak kadını itiyor, Simone da ayakkabılarının topukları üstünde kayarak ilerliyordu. Mutfağa giren adamın solunda kalan Tom, çekici ensenin tam ortasına, şapkanın hemen altına indirdi. Herif kendinden geçmemişti ama Simone'ü bıraktı. Hafifçe doğrulunca Tom'a burnunun üstüne, sonra da -şapkası başından fırladığından- alınının ortasına vurma fırsatını tanıdı. Mezbahada sığır baylıtır gibi, hiç kararsızlık çekmeden, hedefi hiç şaşırmadan vurmuştu Tom. Adamın bacakları büküldü.

Simone ayağa kalkmıştı. Tom onu süpürge dolabının önüne, antreden görünmeyen köşeye çekti. Bildiği kadarıyla, evde biri daha vardı ve içerideki sessizlik garotte'ü düşünmesine yol açmıştı. Çekiç elinde, ön kapıya doğru yürüdü. Ses çıkarmamaya çalışmışsa da, Jonathan'ı salonda yere yıkan İtalyan onun geldiğini duymuştu. Gerçekten de iş o ince iplerden birine düşmüştü yine. Tom çekici kaldırıp saldırdı. İtalyan -bu da gri takım elbiseyle gri şapka takmıştı- ipin ucunu bıraktı. Çekiç elmacık kemiğinin üstüne indiğinde tabancasını koltukaltındaki kılıfından çıkarmaya çalışıyordu. Şu çekiç tenis raketinden çok daha rahat kullanılabilirdi! Öne eğilen adam doğrulur gibi olurken Tom sol eliyle şapkayı çıkardı, sağ eliyle çekici bir daha indirdi.

Çat! Minik devin kara gözleri kapanmış, pembe dudakları aralanmıştı. Yere yığıldı.

Tom, Jonathan'ın yanına çöktü. Naylon ip ete gömülmüştü bile. Jonathan'ın başını sağdan sola çevirerek ipi gevşetmeye çalıştı. Jonathan'ın dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. O da parmaklarıyla ipi gevşetmeye çalışıyordu ama parmaklar fazla hareket etmiyordu.

Simone yanlarında belirmişti ansızın. Zarf açacağına benzeyen bir şey tutuyordu. Bıçağın ucunu Jonathan ensesindeki ipin altına soktu. Garotte gevşedi.

Tom çömeldiği yerde dengesini kaybedip yere oturmuştu. İp gevşer gevşemez ayağa fırlayarak ön penceredeki perdeleri sıkıca kapadı. On beş-yirmi santimlik bir aralık vardı perdelerde. Onun hesabına göre, İtalyanlar içeri girdiklerinden bu yana bir buçuk dakika geçmişti. Yerdeki çekici aldı, ön kapıya gidip sürgüyü sürdü. Dışarıdan, kaldırırda yürüyen birinin düzenli ayak sesleriyle sokaktan geçen bir arabanın motor uğultusundan başka ses gelmiyordu.

Simone, "Jon," diye seslendi.

Jonathan boynunu oğuşturarak öksürdü. Kalkıp oturmaya çalışıyordu.

Grili domuz kıpırtısızdı. Yere düşerken başı bir koltuğun ayağına dayanıp kalmıştı. Tom çekicinin sapını biraz daha sıkı kavradı ve adama bir kere daha vurmaya niyetlendi. Gelgelelim haliya şimdiden epey kan akmıştı. Yine de, Tom herifin hâlâ yaşadığını sanıyordu.

"Domuz," diye mırıldanarak kalyanı gömleğinden ve cırtlak renkli kravatından tutup biraz kaldırdı ve çekici sol şakağa indirdi.

Georges gözlerini iri iri açmış kapıda duruyordu.

Simone kocasına bir bardak su getirmişti. Diz çökmüş Jonathan'ın yanında duruyordu. "Git, buradan, Georges!" dedi. "Baban iyi! Sen mutfa... Sen yukarı git, Georges!"

Georges bir yere gitmedi. Televizyon filmlerini bile gölgede bırakan sahne onu büyülemişti. Televizyon filmlerini gölgede bıraktığı için de, gördüklerini ciddiye almıyordu. Gözlerini açmış merakla bakıyordu ama korkmuş falan değildi.

Tom'un ve Simone'un yardımıyla, Jonathan kanepeye kadar gidebildi. O oturuyor, karısı yüzünü ıslak bir bezle siliyordu. "Bir şeyim yok," dedi Jonathan. "Gerçekten."

Tom önden ya da arkadan gelecek ayak seslerini duyabilmek için kulak kabartıyordu. Tam da Simone'un üstünde olumlu bir izlenim bırakacağı zaman, dedi kendi kendine. "Bahçeye giden geçidin ucundaki kapı kilitli mi, madam?"

"Evet," dedi Simone.

Tom kapının demir çubuklarının ucundaki sivri süsleri de unutmamıştı. Jonathan'a dönerek, "Dışarıdaki arabada en az biri daha vardır," dedi. Simone bunu anlamıştı belki. Yüzünden bir şey okunmuyordu. Artık tehlikeyi atlatmış gibi görünen Jonathan'a, ardından da hâlâ kapıda dikilen oğluna baktı.

"Georges! Lütfen!" Yarı yarıya kucağında taşıyarak, bir kere de kışını tokatlayarak, çocuğu yine yukarı yolladı.

Tom, kadın çok iyi dayanıyor, diye düşündü. Tıpkı Belle Ombre'da olduğu gibi, birkaç dakika sonra kapıya biri daha gelirdi herhalde. Arabadaki adamın neler düşüneceğini tasarlamaya çalıştı. Gürültü, çığlık ve silah sesi duyulmadığına göre, arabadaki adam ya da adamlar her şeyin planlandığı gibi yürüdüğünü sanıyorlardı herhalde. Hempalarının her an evden çıkmasını, görevi başarıyla tamamladıklarını, Trevanny'lerin boğularak ya da dövülerek can verdiklerini bildirmelerini bekliyor olmalıydılar. Aklına çılgınca bir fikir geldi. Jonathan'la ikisi, başlarına İtalyanların şapkalarını geçirerek dışarı fırlasalar, bekleyen arabaya (varsa) baskın yapıp içindekilerin bir anlık şaşkınlığından yararlanarak şu küçük tabancayla saldırsalar... Nedir ki bunu isteyemezdi Jonathan'dan.

"Ben çok geç olmadan dışarı çıkayım, Jonathan," dedi.

"Nasıl çok geç olmadan?" Jonathan yüzünü ıslak bezle şilince alnındaki bir tutam saç havaya kalkmıştı.

"Onlar kapıya dayanmadan yani. Arkadaşları dışarı çıkmazsa kuşkulananlardır." Tom'a kalırsa, İtalyanlar kapıya dayanıp içerideki durumu görürlerse, üçünü de kurşunlayıp arabalarıyla kaçarlardı. Pencereye giderek iyice eğildi ve pervazın hemen üstünden dışarı baktı. Rölantide çalışan bir motor sesine kulak veriyor, park lambaları yanık olarak bekleyen bir araba arıyordu. O gün, sokağın karşı tarafına park izni verilen bir gündü. Arabayı, çapraz çizgiyle hesaplanırsa on iki-on üç metre ötede gördüğünü sanıyordu. Sol yandıydı. Park lambaları yanıyordu ama, sokaktaki öbür seslerden ötürü, motorun çalışıp çalışmadığı anlaşılıyordu.

Jonathan da yerinden kalkmış ona doğru geliyordu.

"Sanırım buldum," dedi Tom.

"Ne yapmamız gerekir?"

Tom, kendi başına ne yapabileceğini düşünüyordu. Evde kalsa, kapıdan içeri girmeye kalkışanı zımbalasa? "Georges'la Simone'u da düşünmek zorundayız," dedi. "Evet kan dökülmesini istemeyiz. Dışarı çıkıp baskın verelim bence. Yoksa onlar bize baskın vereceklerdir, içeri girmeyi başardıkları anda da silahlar patlayacak. Ben giderim, Jon."

Jonathan evini, yuvasını korumak için büyük bir istek duymuş, birden alevlenmişti. "Pekâlâ, birlikte gideceğiz."

Simone, "Jon!" diye seslendi. "Ne yapacaksın?"

Jonathan Fransızca açıkladı. "Kapıya başkalarının da gelebileceğini düşünüyoruz."

Tom mutfağa gidip yer muşambasının üstünde duran şapkayı aldı, kafasına geçirdi ve kulaklarına kadar indiğini gördü. Derken iki İtalya'nın da silahlı olduğunu, tabancaların hâlâ kılıflarında durduğunu hatırladı. Mutfaktaki ölünün tabancasını kılıfından çıkardı. Salona döndü. Yerde yatan adamın kılıfına uzanırken, "Bu tabancalar da var!" dedi. Herifin, çekici kafasına yerken çekmeye çalıştığı tabanca ceketinin altındaydı. Tom ikinci kalyanın şapkasını da aldı, onun başına daha iyi oturduğunu gördü ve mutfaktan getirdiğini Jonathan'a uzattı. "Şunu bir dene bakalım. Sokağın karşısına geçinceye kadar adamları kandırabilirsek avantaj sağlarız. Belki sen gelmesen daha iyi olur, Jon. Bir kişi de gitse aynı işi görür. Niyetim herifleri ürkütüp kaçırmak."

"Öyleyse ben giderim," dedi Jonathan. Ne yapacağını biliyordu. Adamları ürkütecek, fırsat bulursa, kendisi vurulmadan birini öldürecekti.

Simone'a da bir tabanca verdi Tom; İtalyan yapımı küçük tabancayı, "işinize yarayabilir, madam." Simone tabancayı eline almaya çekinince silahı kanepeye bıraktı. Emniyeti açıktı.

Jonathan da elindeki tabancanın emniyetini açtı. "Arabada kaç kişi olduğunu görebildin mi?"

"İçerisini hiç göremedim," dedi Tom. Bunu söylerken, birinin, ses çıkarmamaya çalışarak, temkinle ön basamakları çıktığını duydu. "Kapıyı arkamızdan sürgüleyin, madam," diye fısıldadı.

Şimdi ikisi de şapka takan iki erkek antrenin ucuna yürüdüler. Tom sürgüyü çekti, kanadı araladı ve kapıda duran adamların burun buruna geldi. Aynı anda da toslayıp adamın kolunu tuttu ve ters yöne çevirdi. Jonathan da öbür kolu kavramıştı. Karanlıkta şöyle bir bakan, kalyanın az önce eve giren iki arkadaşıyla döndüğünü sanırdı. Ancak Tom bu yanılgının birkaç saniyeden uzun sürmeyeceğini biliyordu.

"Sola!" diye bağırdı Jonathan'a. Tuttukları adam ses çıkarmadan debeleniyordu. Gelgelelim öyle debeleniyordu ki Tom'un ayakları yerden kesilecekti neredeyse.

Park lambalarını Jonathan da görmüştü. Şimdi farların yandığını gördü, vitese takılan motorun uğultusunu duydu. Araba önce biraz geriledi.

"Fırlat!" diye seslendi Tom. ikisi birlikte, daha önce prova yapmış gibi, aralarındaki adamı öne doğru fırlattılar, İtalya'nın başı ağır ağır ilerleyen arabanın ön kapısına çarptı. Tom yere düşen tabancanın tıkırtısını işitti. Otomobil durdu. Tom'un karşısındaki kapı açılıyordu. Mafya'nın adamları arkadaşlarını içeri almak istiyorlardı anlaşılın. Pantolon cebindeki silahı çekip sürücüyü nişan aldı ve tetiği çekti. Sürücü, arkada oturan birinin de yardımıyla, kafasının kapıya çarparak sersemleyen herifi içeri çekmeye çalışıyordu. Rue de France'tan çıkan bir çift o yana doğru koşmaya başladığından, Tom bir kere daha ateş etmeye çekindi. Evlerden birinin penceresi de açılmıştı. Kaldırım yanındaki arka kapının da açıldığını gördü ya da gördüğünü sandı. İçeridekiler birisini kaldırıma atmaya çalışıyorlardı.

Arka kanepeden bir kurşun sıklıdı. Jonathan tökezleyerek, belki de isteyerek Tom'un önüne geçtiği sırada, ikinci kurşun da birinciyi izledi. Araba uzaklaşıyordu.

Tom, Jonathan'ın öne eğildiğini, Tom'un onu tutmasına fırsat kalmadan az önce arabanın bulunduğu noktaya düştüğünü gördü. Lanet olsun, dedi kendi kendine. Sürücü vurulmuşsa bile kolundan ya da omuzundan vurulmuş olmalıydı. Araba gözden kaybolmuştu.

Önce genç bir erkek, ardından bir kadınla bir erkek koşaradım yaklaştılar.

"Ne oldu?"

"Vuruldu mu?"

"Police!" Sonuncusu kadının sesiydi.

"Jon!" Tom, Jonathan'ın tökezleyip düştüğünü sanmıştı ama kalkmıyordu Jon. Hareket ettiği de söylenemezdi pek. Erkeklerden birinin yardımıyla, Jonathan'ı kaldırıma taşıdı. Gövde çok gevşekti.

Jonathan, göğsümden vurulmuş olmalıyım diye düşündüyse de uyuşukluk duygusundan başka bir şey hissetmiyordu. Gövdesinin sarsıldığını hatırlıyordu yalnızca. Az sonra bayılacaktı. Baygınlıktan da fazla bir şey olacaktı belki. Çevresinde koşuşan, bağırsan birileri vardı.

Tom kaldırımında yatan karaltıyı ancak o zaman tanıdı. Reeves! iki büklüm yatıyordu Reeves. Soluklarının düzene girmesini bekler gibiydi.

Bir kadın sesi, "Cankurtaran!" diye bağırdı Fransızca. "Cankurtaran arabası çağırmalıyız!"

Bir erkek, "Benim arabam var," dedi.

Tom, Jonathan'ın evinin pencerelerine baktı ve perdelerin arasında Simone'un karaltısını gördü. Onu burada bırakmamalıyım, diye düşündü. Jonathan'ın hastaneye götürülmesi gerekti ve onun arabası cankurtarandan daha çabuk ulaşırdı hastaneye. "Reeves," diye seslendi. "Sen bir yere ayrılma. Ben bir dakikada dönerim. Kadının birine (çevrelerine en az beş-altı kişi toplanmıştı şimdi), "Evet, madam," dedi, "onu arabamla hastaneye götüreceğim. Hemen!" Sokağın karşısına koşarak kapıyı yumrukladı. "Simone, aç! Ben Tom!"

Simone kapıyı açınca, "Jonathan vuruldu," dedi. "Hemen hastaneye götürmeliyiz. Bir pardösü al ve gel. Georges'u da getir."

Georges antredeydi. Simone pardösü aramak için zaman harcamadıysa da portmantodaki ceketinin cebinden anahtarlarını alıp koştu. "Vuruldu mu? Nasıl vuruldu?"

"Evet, vuruldu korkarım. Arabam sol tarafta. Yeşil bir steysin." Renault, İtalyanların bekledikleri yerden altı-yedi metre gerideydi. Simone hemen Jonathan'ın yanına koşmak istiyordu ama Tom onun -kilitli olmayan-arabanın kapılarını açmakla daha yararlı bir iş yapacağını söyledi. Olay yerine şimdi daha çok insan toplanmış, ancak henüz polis gelmemişti, işgüzar bir herif de Tom'a sen kim oluyorsun da duruma el koymaya kalkışıyorsun diye sordu.

Tom, "Çenen tutulsun!" diye bağırdı İngilizce. Reeves'le ikisi, Jonathan'ı incitmeden kaldırmaya çalışıyorlardı. Arabayı yakına getirmek belki de daha akıllıca bir işti. Ancak bir kere yerden kaldırıncı bir daha bırakmadılar. Bir-iki kişi yardıma koştu. İlk birkaç adımdan sonra işleri pek zor olmadı. Jonathan'ı arka kanepenin bir köşesine yasladılar.

Tom arabaya bindi. Ağzı kurumuştü. "Bu Madam Trevanny," dedi Reeves'e. "Bu da Reeves Minot."

Reeves Amerikan şivesiyle, "Memnun oldum, madam," diye mırıldandı.

Simone arkaya, Jonathan'ın yanına oturdu. Reeves de Georges'u yanına aldı. Tom arabayı çalıştırarak Fontainebleau hastanesine yöneldi.

Georges, "Babam bayıldı mı?" diye sordu.

"Oui, Georges." Simone ağlamaya başlamıştı.

Jonathan onların seslerini duyuyor, ancak konuşamıyordu. Kımıldayamıyordu da. Parmağını bile oynatamıyordu. Bir yerlerde -İngiltere kıyılarında bir yerde-külrengi bir deniz görüyor, batıyor, gömülüyordu. Göğsüne yaslandığını sandığı Simone'dan çok uzaklardaydı şimdiden. Ama Tom yaşıyordu. Tom araba kullanıyordu. Bir Tanrı gibi diye düşündü. Ve bir yerde, artık hiç önemli görünmeyen bir kurşun sıkılmıştı. Ölüm buydu. Daha önce göğüslemeye çalışıp göğüsleyemediği, hazırlanmaya çalışıp hazırlanamadığı ölüm. Ölüme hazırlanmak diye bir şey olamazdı. Ölüm, teslim olmaktı, o kadar. O güne kadar yaptığı, yanlış yaptığı, başardığı ve başarmaya çabaladığı her şey saçma görünüyordu artık.

Tom, siren çalarak karşı yönden gelen bir cankurtaran arabasının yanından geçti. Dikkatle sürüyordu. Olsa olsa dört-beş dakikalık bir yoldu. Arabadakilerin sessizliği ona ürküntü vermeye başlamıştı. Sanki hepsi -o, Reeves, Simone, Georges, herhangi bir şeyin bilincindeyse, Jonathan- belirli bir anda donup kalmışlardı ve o an öylece sürüp gidiyordu.

Asistan doktor, "Bu adam ölmüş!" dedi şaşkın bir sesle.

"Ama..." İnanamıyordu Tom. Tek söz daha edemiyordu.

Simone bir çığlık attı.

Hastane girişindeki beton avluda duruyorlardı. Jonathan bir sedyeye alınmıştı. Sedyeyi taşıyan iki hademe şimdi ne yapacaklarını bilmezmiş gibi bakıyorlardı.

"Simone, istersen..." Ne var ki Tom ne söylemeye hazırlandığını bile bilmiyordu. Simone içeriye taşınan sedyenin arkasından koşmaya başlamıştı. Georges da annesinin peşinden koştu. Tom, evdeki cesetleri alıp bir yere atmak, ya da bir şeyler yapmak için Simone'dan anahtarı istemek üzere koşmaya başlamışken pürüzsüz betonun üstünde kayarak durdu. Polisler ondan önce giderlerdi Trevanny'lerin evine. Oraya toplanan halk, olayın o gri evde başladığını, tabancalar patladıktan sonra bir adamın (Tom'un, koşarak o eve girdiğini ve bir kadınla küçük bir çocuğu alıp arabaya bindirdiğini söyleyince kapıyı kırıp eve de girerlerdi herhalde.

Jonathan'ı taşıyan sedyeyle birlikte Simone da köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu. Tom onu şimdiden cenaze töreninde görmüşü sanki. Geri dönerek Reeves'e yaklaştı.

"Fırsat varken biz kaçalım," dedi. Birileri soru sormaya başlamadan, plaka numarasını almadan oradan uzaklaşmak istiyordu.

Arabaya bindiler. Tom Anıt'a ve evinin yoluna doğru sürdü.

Reeves, "Jonathan ölmüş mü?" diye sordu. "Öldü mü sence?"

"Evet. Doktorun dediğini duydun."

Reeves oturduğu yerde çökerek gözlerini oğuşturdu.

Tom, henüz tam olarak algılayabilmiş değiliz, diye düşündü; ne o, ne de ben. Hastanenin arabalarından birinin, hatta bir polis arabasının peşlerine düşmesinden korkuyordu. İnsan hastane kapısına bir ölü bıraktıktan sonra çekip gidemezdi. Soru sormak isterlerdi adama. Simone neler söyleyecekti acaba? O gece konuşmamasını başışlarlardı ama yarın? Gırtlığının kurduğunu fark ederek, "Ya sen?" diye sordu boğuk bir sesle. "Sen ne durumdasın, dostum? Kırılan kemikler, sökülen dişler falan yok ya?" Hatırlamıştı Tom; Reeves konuşmuştu. Belki de hemen ötmüşü.

Reeves alışkın olduğu bir havayla, "Sigara yanıklarından başka bir şey yok," dedi. Kurşunla karşılaştırılınca sigara yanığı hiç kalır demek istemişti sanki. İki-üç santim uzunluğunda kızılımtırak bir sakalı vardı şimdi.

"Sanırım Trevanny'nin evinde ne bıraktığımızı biliyorsun. İki ceset."

"Oh, iyi. Evet, biliyorum tabii. Kayboldu adamlar. Arabaya dönmek bilmediler."

"Ben eve dönüp bir şeyler yapmayı düşündüm ama polisler çoktan oraya gitmişlerdir." Arkadan gelen siren sesini duyunca birden paniğe kapılarak direksiyona sarıldı. Neyse ki ses, tepesinde mavi ışık yanan beyaz bir cankurtaran arabasından gelmişti. Anıt'ın yanında Tom'u solladı, sağa saparak hızla Paris yönünde uzaklaştı. Tom, keşke içindeki Jonathan olsaydı, diye düşündü. Keşke yaşasaydı da daha iyi bakılacağı bir Paris hastaneline götürselerdi onu. Jonathan'ın, otomobildeki silahlı adamla onun arasına kasıtlı olarak girdiğini sanıyordu. Yanılıyor muydu? Villeperce yolunda ne onları sollayan oldu, ne de siren çalarak durduran. Reeves kapıya yaslanıp uyuyakalmıştı ama araba durunca uyandı.

"Evim, güzel evim," dedi Tom.

Garajda indiler arabadan. Tom garajın kapısını kilitledi, anahtarıyla ön kapıyı açtı. Ortalık sessiz ve sakindi. İnanılmayacak şey.

"Ben çay yaparken kanepeye uzanmak ister misin?" diye sordu Reeves'e. "Çay bize çok iyi gelir şimdi."

Çay içtiler, viski içtiler, viskiden çok çay içtiler. Reeves, çok kez olduğu gibi ezile büzüle, özür dilercesine, evde yanık merhemi bulunup bulunmadığını sordu. Tom alt kattaki tuvaletin ilaç dolabında yanık merhemi buldu. Reeves ilacı alıp -hep karnının üstünde olduğunu söylediği- yara ve yanıklara sürmek üzere çekildi. Tom bir puro yaktı. İsteddiği için değil, puro ona istikrar duygusu verdiği için. Bu bir yanılısamaydı belki. Ne ki önemli olan, insanın sorunlar karşısındaki tutumuydu. Güven duygusunu elden bırakmamak gerekirdi.

Reeves salona dönünce klavseni gördü.

"Evet," dedi Tom. "Yeni aldık. Fontainebleau'da, ya başka bir yerde bize ders verebilecek birini arayacağım. Heloise da, ben de maymun gibi tıngırdatıp duruyoruz. Olmaz." Garip bir öfke duyuyordu. Öfkesi ne Reeves'e yönelmişti, ne de belirli bir hedefe. "Ascona'da neler olduğunu anlat."

Reeves birkaç yudum çay, birkaç yudum viski içti. Başka bir dünyadan adım adım geri dönmeye çalışan biri gibi birkaç saniye ses çıkarmadı. "Jonathan'ı düşünüyorum." dedi. "Öldü. Bunu istemezdim biliyorsun."

Tom bacak bacak üstüne attı. O da Jonathan'ı düşünüyordu. "Ascona'yı anlat. Neler oldu orada?"

"Tamam. Beni bulduklarını, gözden kaçırmadıklarını söylemişim sana. Bir-iki gece önce heriflerden biri sokakta yanıma sokuldu. Gençten biriydi. Yazlık elbise giymişti, İtalyan turistlere benziyordu, İngilizce konuştu. 'Valizini topla ve otelden ayrıl. Biz bekleyeceğiz.' Eh, seçeneğim olmadığını biliyordum elbette. Yani valizimi toplayıp kaçmaya çalışsaydım... Pazar günü yedi sularında oldu bu. Dün pazar mıydı?"

"Dün pazardı, evet."

Reeves gözlerini sehpaye dikmişti. Elini midesinin üstüne, belki sigara yanıklarının bulunduğu noktaya koymuş, dimdik oturuyordu. "Aklımdayken... Valizimi bile alamadım. Ascona'daki otelin lobisinde duruyordur hâlâ. Kapıdan işaret edip 'Onu bırak,' dediler."

"Otele telefon edersin. Fontainebleau'dan edebilirsin."

"Evet. Neyse... Sorular başladı. Fikir hangi üstün zekâlıdan çıkmış? Üstün zekâlı falan yok dedim. Ben üstün zekâlı olmadığımı göre fikir benden çıkmazdı elbette." Cılız bir gülüşle güldü. "Senden çıktığını söylemeye de niyetim yoktu, Tom. Mafya'yı Hamburg'dan uzaklaştırmak fikri senden çıkmamıştı zaten. O zaman sigara söndürme işi başladı. O trende kim vardı diye sordular. Ben... Korkarım ben Fritz kadar dayanıklı değilim. Zavallı Fritz!"

"Fritz ölmedi değil mi?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla ölmedi. Her neyse, bu utanç verici hikâyeyi fazla uzatmayayım. Onlara Jonathan'ın adını söyledim, adresini verdim. Çünkü arabayı bir ormana sokmuş, elimi kolumu tutarak sigarayla yakıyorlardı boyuna. Bağırıp yardım istesem kimse duymaz diye düşündüğümü hatırlıyorum. Burnumu tutmuşlar, havasız bırakıp öldürecekmiş gibi yapıyorlardı." Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Tom onun nelere katlandığını anlayabiliyordu. "Benim adım geçti mi?"

"Hayır."

Acaba cumartesi gecesi Jonathan'la çevirdiğimiz oyun başarılı oldu mu, diye düşündü Tom. Genotti ailesi Tom Ripley'nin izini sürmekle yanlış bir iş yaptığına, yanlış insanın peşine düştüğüne inanmış mıydı? "Seni götürülenler Genotti'ler miydi?"

"Mantık, öyle olmasını gerektirir."

"İyice bilmiyorsun ama."

"Adamlar ailelerinden söz etmezler, Tom!"

O da doğrudu ya! "Peki Angy'den ya da Lippo'dan söz ettiler mi? Yahut Luigi adında bir capo'dan?"

Reeves biraz düşündü. "Luigi'nin adı geçti galiba. Ben korkudan söylediklerini dinleyecek durumda değildim, Tom."

Tom içini çekti. "Angy ve Lippo, Jonathan'la benim cumartesi gecesi temizlediğimiz iki herif." Birinin duymasından korkmuş gibi, alçak sesle konuşuyordu. "Genotti'lerin iki adamı. Kapıya duydular, biz de... Arabalarının içinde yaktık herifleri. Buradan kilometrelerce uzakta. Jonathan da buradaydı ve harikaydı. Gazeteleri bir görsen!" Gülümseyerek ekledi. "Lippo'yu patronuna telefon etmeye zorladık. Luigi'ye. Aradıkları adamın ben olmadığını söyledi. Onun için Genotti'lerden miydiler diye sordum sana. Çevirdiğimiz numaranın başarılı olup olmadığını çok merak ediyorum."

Reeves bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu hâlâ. "Senden hiç söz etmediler. Eminim. İkisini öldürdünüz ha? Hem de burada! Büyük başarı, Tom!" Günlerdir ilk kez içi rahat etmiş gibi, gülerken arkasına yaslandı. Belki de gerçekten öyleydi.

"Yine de, benim adımı biliyorlar," dedi Tom. "Bu gece arabadaki herifin beni tanıyıp tanımadığını bilemiyorum, işin o yanı... yıldızlara kalmış." Böyle bir söz söylediği için kendi de şaşırmişti. O olasılık yüzde elli gibisinden bir söz etmeye niyetlenmişti aslında. Daha sert bir tavırla ekledi. "Bu gece Jonathan'ı öldürmek onlara yetecek mi bilmem."

Ayağa kalkıp Reeves'den biraz uzaklaştı. Jonathan ölmüştü. Jonathan'ın onunla birlikte arabaya gitmesine bile gerek yoktu oysa. Arabadan uzatılan tabancayla Tom'un arasına da isteyerek girmemiş miydi? Tom arabadan uzanan tabancayı gördüğüne emin olamıyordu. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki. Simone'dan başlıyıcı bir söz de duyamamıştı Jonathan, Karısı, boğulmasına ramak kaldıktan sonra ona birkaç dakika ilgi göstermişti, o kadar.

"Sen artık yatsan iyi olmaz mı, Reeves? Yatmadan önce bir şeyler yemek ister misin? Aç mısın?"

"Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum galiba. Yatayım en iyisi. Sağol, Tom. Beni evine alabileceğine emin değildim."

Tom güldü. "Ben de değildim." Reeves'i konuk odasına çıkardı. Jonathan'ın bir-iki saat o yatakta yattığını söyleyerek özür diledi ve çarşafın değiştirmeyi önerdi. Reeves buna önem vermedi.

Soyunmaya çalışırken yorgunluktan sallanarak, "Yatak gözüme cennet gibi görünüyor," dedi.

Tom düşünüyordu. Mafya o gece bir daha saldırırsa, hem kalyanın büyük tabancası vardı elinde, hem av tüfeği, hem de Luger. Jonathan'ın yerinde de bitkin bir Reeves, Mafya'nın o gece harekete geçeceğini sanmıyordu yine de. Fontainebleau'dan ne kadar uzaklaşabilirlerse o kadar uzaklaşmaya çalışacaklardı herhalde. Tom şoförü kötü yaralamış olmayı diledi.

Ertesi sabah Reeves'i uyandırmadı. Kahvesini alıp salonda oturdu ve her saat başı haber özetleri veren bir radyo istasyonu buldu. Ne yazık ki saat dokuzu biraz geçmiş, dokuz haberleri sona ermişti. Simone polisler ne diyordu acaba? Bir gece önce neler demişti? Benden söz etmeyecektir, diye düşündü. Ederse, iki Mafya hergelesinin ölümünde Jonathan'ın da rolü olduğu anlaşılır. Haksız mıydı yoksa? Bay Ripley kocamı bu işe zorladı diyebilir miydi? Nasıl zorlamış olabilirdi? Hayır, "Mafya'nın (ya da İtalyanların) evimize niçin geldiklerini hiç bilmiyorum," demesi daha akla yakındı. "Kocanızın yanındaki -adam kimdi? Tanıklar bir adam daha vardı diyorlar. Amerikan aksanıyla konuşan bir adam." Tom olay yerine gelenlerin aksanını fark etmemiş olacaklarını umuyordu ama etmişlerdi herhalde. "Bilmiyorum," diyebilirdi Simone. "Kocamın bir tanıdığıydı. Adını unuttum."

Şimdilik, her şey biraz belirsizdi.

Reeves saat ondan az önce aşağı indi. Tom kahve yaptı, yumurta pişirdi.

"Senin güvenliğin için benim buradan ayrılmam gerekir," dedi Reeves. "Beni arabayla bir yere bırakabilir misin? Orly'ye gitsem... Valizim için de telefon etmem gerek ama senin evinden edemem. Fontainebleau'ya götürür müsün beni?"

"Fontainebleau'ya da götürürüm, Orly'ye de götürürüm. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Zürih'e gideyim demiştim. Sonra da Ascona'ya iner, valizimi alırım. Gerçi otele telefon edersem valizi Zürih'teki Amerikan Ekspres'e de gönderirler. Valizi unutmuşum derim." Gamsız, çocukça bir kahkaha attı. Daha doğrusu kendini zorlayıp öyle bir ses çıkardı.

Para sorunu vardı bir de. Tom evde bin üç yüz Fransız frankı bulunduğunu söyledi. Reeves'in uçak biletini alması ve Zürih'e inince bozdurması için o paranın bir bölümünü verebilirdi rahatça. Reeves'in seyahat çekleri valizinde kalmıştı.

Tom, "Pasaportun?" diye sordu.

"Burada." Reeves göğüs cebini yokladı. "İkisi de. Ralph Platt sakallı, Reeves Minot sakalsız. Sakallı resmi Hamburg'daki bir arkadaş çekmişti. Takma sakal kullanmıştık. İtalyanların pasaportlara el koymamaları tuhaf, değil mi? Şans işte."

Şanstı gerçekten. Reeves ölümsüzdü. Kayaların arasından kayıp giden kertenkelelere benziyor, diye düşündü Tom. Kaçırılmıştı, sigaralarla yakılmıştı, kimbilir ne kadar korkmuş, sonunda da arabadan atılmıştı ama şimdi de şurada oturmuş yumurta yiyordu. Üstelik iki gözü de sağlamdı. Burnu bile kırılmamıştı.

"Kendi pasaportumla döneceğim," diyordu. "Onun için bu sabah sakalımı traş edeceğim, izin verirsen bir de banyo yapmak istiyorum. Çok geç uyandığımı düşünerek banyo yapmadan indim."

Reeves banyo yaparken Tom Zürih uçaklarının saatlerini öğrendi. O gün kalkan üç uçak vardı. İlki, biri yirmi geçe havalanıyordu. Orly'deki kız tek kişilik yer bulunabileceğini de söyledi.

24

Reeves'le Tom on ikiden az sonra Orly'deydiler. Tom arabayı parketti. Reeves, Ascona'daki otele telefon etmiş, oteledekiler valizi Zürih'e yollayacaklarını bildirmişlerdi. Reeves o konuda pek kaygılı değildi. Tom, ben içinde ilginç bir adres defteri-bulunan kilitlenmemiş bir valizi bir yerde bıraksaydım çok daha fazla kaygılanırdım, diye düşündü. Büyük bir olasılıkla, Reeves ertesi gün Zürih'te el değmemiş durumda bulacaktı valizini. Tom ona küçük bir çantaya yerleştirdiği bir gömlek, bir kazak, bir takım pijamayla çorap ve iççamaşırı ayrıca da kendi diş fırçasını ve macununu vermekle direktmişti. İçinde diş fırçası ve macun bulunmayan hiçbir çanta normal görünmezdi onun düşüncesine göre. Nedense, Jonathan'ın tek bir kere kullandığı yeni diş fırçasını vermek istememişti Reeves'e. Reeves'in sırtına bir de yağmurluk geçirmişti.

Reeves sakalını traş ettikten sonra daha solgun görünüyordu. "Beni uğurlamak için bekleme, Tom," dedi. "Ben giderim. Çok, çok teşekkür ederim. Canımı kurtardın."

İtalyanlar Reeves'i atıkları kaldırırda kurşunlamayı düşünmemişlerse, -ki Tom öyle sanmıyordu- bu pek doğru sayılmazdı. "Senden haber çıkmazsa," dedi gülümseyerek, "her şeyin yolunda gittiğini düşüneneceğim."

"Tamam, Tom." Reeves elini sallayıp camlı kapılardan geçti.

Tom arabaya binerek evine yollandı. Çok kötüydü. Üzüntüsü gittikçe artıyordu. Avunmak için o gece Clegg'leri ya da Grais'leri görmeye de çalışmayacaktı. Paris'e uzanıp bir sinemaya gitmek de istemiyordu. Yedide falan Heloise'a telefon eder, İsviçre'ye hareket edip etmediğini öğrenirdi. Gitmişse, annesiyle babası İsviçre'deki dağ evinin telefon numarasını bilirlerdi. Heloise böyle durumlarda düşünceli davranır, ulaşılabilirliği bir adres ya da telefon numarası bırakırdı hep.

O gün polisler de gelebilirlerdi gerçi. Bu da sıkıntıyı üstünden atma çabalarına son verirdi. Ne diyebilirdi polisler? Ben dün akşam bütün gece evdeydim. Güldü. Gülünce rahatlamıştı. Yapabilirse, önce Simone'un polise neler söylediğini öğrenmeliydi.

Nedir ki polisler gelmediler, Tom da Simone'la konuşmak için bir girişimde bulunmadı. Her zamanki gibi, polislin onu karşısına almadan tanıklar ve kanıtlar toplamaya çalıştığını düşündü. Akşam yemeği için alışveriş yaptı, klavsende parmak eksersizlerine çalıştı ve Madam Annette'in Lyon'daki kardeşinin evine yollamak üzere bir mektup yazdı.

Sevgili Madam Annette,

Belle Ombre sizi çok arıyor. Yine de iyice dinlendiğinizi ve ilkyazın bu güzel günlerinin tadını çıkardığınızı umarım. Burada her şey yolunda. Bu günlerde size bir telefon edip hatırlarınızı soracağım.

En iyi dilekler.

Tom

Paris radyosu, Fontainebleau'daki bir sokakta bir çatışma çıktığını, üç ölü bulunduğunu bildirdi. Kimsenin adını vermedi. Salı günkü gazete (Tom, Villeperce'te bir FranceSoir almıştı) on-oniki santimlik bir haber basmıştı. Fontainebleau'da oturan Jonathan Trevanny vurularak öldürülmüştü. Trevanny'nin evinde de iki kalyanın cesedi bulunmuştu. Tom adamların isimlerini aklında tutmak istemezmiş gibi gözlerini bir satırdan ötekine kaydırdıysa da, gazetede adları uzun bir süre unutamayacağını biliyordu. Alfiori ve Ponti. Madam Sirhone Trevanny adamların eve hangi nedenle baskın yaptıklarını hiç bilmediğini söylemişti. Kapıyı çalıp eve dalmışlardı adamlar. Madam Trevanny'nin adını açıklamadığı bir ahab kocasına yardım etmiş, olaydan sonra da onları -küçük çocuklarıyla birlikte- Fontainebleau hastanesine götürmüştü. Jonathan Trevanny hastaneye ulaştırılmadan can vermişti.

Tom, Trevanny'lerin evinde kafataslarını kırdığı iki İtalyan'ı düşünerek, yardım etmişim dedi ve güldü. Trevanny'lerin şu ahabı çekiç kullanmakta ustaydı hani. Dört silahlı adama karşı çıktıkları göz önünde tutulursa, Trevanny de az sayılmazdı. Biraz gevşemişti. Gülmeye başlamıştı hatta. Kahkahalarında çılgınca bir hava varsa da... o kadar olacaktı. Gazetelerde daha ayrıntılı haberler de çıkacağını biliyordu. Gazetelerde çıkmazsa polisten çıkardı. Polisler belki doğru Simone'a gider, belki doğru ona gelirlerdi. Ancak Tom'a kalırsa, Madam Simone kocasının adını da, İsviçre'deki küçük serveti de korumaya çalışacaktı. Yoksa daha fazla bilgi sağlardı polise. Tom Ripley'nin adını verebilir, ondan kuşkulandığını söyleyebilirdi. Gazeteler, Madam Trevanny'nin ileride daha ayrıntılı bir açıklama yapacağını bildirirlerdi. Demek ki böyle bir şey söylememişti.

Jonathan Trevanny'nin cenazesi 17 Mayıs çarşamba günü saat on beşte St. LOuis kilisesinden kaldırılacaktı. Tom çarşamba-günü cenazeye gitmek istediye de, Simone'un bakış açısından, bunun çok yanlış bir davranış olacağını düşündü. Zaten cenaze törenleri ölenler için değil, yaşayanlar için düzenlenirdi. Cenaze saatini bahçede çalışarak, sessizlik içinde geçirdi. (Şu işçileri de sıkıştırmak, gelip limonluğu bitirmelerini sağlamalıydı.) Jonathan'ın, onu korumak için kendini atılan kurşuna hedef ettiğine gitgide daha çok inanıyordu.

Polisler ilerideki günlerde de Simone'u sorguya çekecek, kocasına yardım eden ahabın adını öğrenmek isteyeceklerdi kuşkusuz. Artık Mafya'nın adamları oldukları belirlenen İtalyanlar kocasının değil de şu ahabın peşinde olamazlar mıydı? Tom, Simone'un tuttuğu yolda daha da kararlı bir biçimde ilerleyeceğini düşünebiliyordu. O ahab adının açıklanmasını istemiyordu, yakın bir arkadaş değildi, kocası gibi o da yalnızca kendini savunmayı amaçlamıştı. Ve Simone o karabasanı bir an önce unutmak istiyordu.

Aşağı yukarı bir ay sonra, Heloise İsviçre'den döndükten ve Tom'un Trevanny olayıyla ilgili tahminleri gerçekleştikten (Gazetelerde Madam Trevanny'nin hiçbir açıklaması yayınlanmamıştı.) çok sonra, Tom, Simone'un Rue de France'ta ona doğru yürüdüğünü gördü. Aynı kaldırımdaydılar. Tom bahçeye koymak için aldığı ağır bir saksıyı taşıyordu. Kadının Toulouse'da bir ev olarak oğluyla birlikte oraya taşındığını işittiğinden, Simone'u görünce şaşırılmıştı. Gauthier'nin dükkânında yeni -ve pahalı- bir şarküteri açan girişken gençten duymuştu bunu. Onun için de, kollarında çiçekçinin göndermesini istemediğine pişman olduğu ağır yük, kafasında -Gauthier'nin dükkânında görmeye alıştığı tuvallele, yeni fırçaların, henüz hiçbir koku saçmayan kapalı boya tüplerinin yerine- soslu renga balığıyla çileri remoulade' ın pek de hoş olmayan kokularının anısıyla, bir de Simone'un yüzlerce kilometre uzakta olduğu inancıyla yürürken, düş gördüğünü, hayalet gördüğünü sandı önce. Ceketsizdi, yorgunluktan yıkılmak üzereydi, Simone karşısında olmasa koca saksıyı yere bırakıp biraz dinlenirdi. Arabası bir sokak ilerideydi. Simone da onu görmüş, düşman bakışlarını ona dikmişti. Yanına gelince duraklar gibi oldu. Kadına hiç değilse selam verebileceğini düşünerek Tom da durdu, Simone, Tom'un suratına tükürdü. Yüzüne gelmemişti tükürük, hiçbir yerine değmemişti. Simone da St. Merry Sokağı'na yönelmişti hızla.

Böylece, Mafya'nın öcü alınmış oluyordu belki. Tom erişinin gelmeyeceğini umdu; ne Mafya'dan ne Simone'dan. Tükürmesi bir tür garantiydi aslında. Yüzüne gelse de, gelme de hoş değildi ama, İsviçre'deki parayı alacak olmasa Simone yüzüne tükürmez, o da hapsi boylardı. 'Simone kendinden utanıyor,' diye düşündü. Dünyadaki pek çok kişinin paylaştığı duyguyu o da tatmıştı demek. Tom'un düşüncesine göre Simone'un vicdanı -sağ kalsaydı, kocasının çekeceği vicdan azabından- çok daha az rahatsız edecekti kadını.

ÇAĞDAŞ EDEBİYAT

KILAVUZ / Bilge Karasu
GÖRÜNMEZ KENTLER / Italo Calvino
BUKALEMUNLAR İÇİN MÜZİK / Truman Capote
NEW YORK KÖLELERİ / Tama Janowitz
GENÇ KIZLAR LABİRENTİNİN ESRARI / Eduardo Mendoza
KENT MASALLARI / Armistead Maupin
SÜRÜCÜ KOLTUĞU / Muriel Spark
1 MAYIS / F. Scott Fitzgerald
İTALYAN KIZI / Iris Murdoch
YALNIZ BİR AVCIDIR YÜREK / Carson McCullers
AVUTUCULAR / Muriel Spark
DÜĞÜNÜN BİR ÜYESİ / Carson McCullers
BAŞKA SESLER BAŞKA ODALAR / Truman Capote
SANKİ CENNETTİ GÖRÜNEN / John Cheever
PORNOGRAFI / Witold Gombrowicz
YENİ YILLA GELEN KEDİ / Cleveland Amory
ZEYTİNLİ LABİRENT / Eduardo Mendoza
ÖLÜLER ANSİKLOPEDİSİ / Danilo Kis

SUÇ ve GERİLİM

BECERİKLİ BAY RİPLEY / Patricia Highsmith
KALP TAŞLARI / Ruth Rendell
RİPLEY KARANLIKTA / Patricia Highsmith
CAM HANÇER / Ruth Rendell
RİPLEY'İN OYUNU / Patricia Highsmith
TAŞTAN HÜKÜM / Ruth Rendell

OYUNLAR

AÇ SINIFIN LANETİ / Sam Shepard
GÖRÜŞME KUTLAMA ÇAĞRI / Vaclav Havel
CUMHURİYET KIZI / Memet Baydur
YAZ VE DUMAN / Tennessee Williams
ANAHTAR SAHİPLERİ / Milan Kundera
BİR ANARŞİSTİN KAZA SONUCU ÖLÜMÜ / Dario Fo
PARAVANLAR / Jean Genet
AYRILIK MÜZİĞİ / Marguerite Duras
YANGIN YERİNDE ORKİDELER / Memet Baydur
Patricia Highsmith _ Ripley'in Oyunu

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yükleğim e-kitaplar Aşağıda Adı Geçen Kanuna İstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amacım Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyenipte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Aşağıda Adı Geçen Yayın Evi, Sahafılar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Şeyide Düşünmem
Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz
Bilgi Paylaştıkça Çoğalır
Yaşar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. - Ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri 87matlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullanılamaz. Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Not bu kitaplar Görme engelliler için taranmış ve düzenlenmiştir. Patricia
Patricia Highsmith _ Ripley'in Oyunu